

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΥΤΟΙ οἱ δειλοὶ... Συμπαθεῖς, δυστυχεῖς καί... ἐπικινδυνοὶ! Ἐπικινδυνοὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἐξω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀπὸ δειλία προέρχεται ὅλη αὐτὴ ἡ δυσάρεστη ἱστορία.

Δὲν ἐννοῶ τὴ δειλία πού χαρακτηρίζει ἄντρες καὶ γυναῖκες ὅταν βρίσκονται σὲ κίνδυνον. Δὲν ἐννοῶ, τὸ φόβο. Ἐδῶ πρόκειται γιὰ τὴν κοινωνικὴ δειλία, πού εἶναι συνέπεια συμπλέγματος κατωτερότητας.

Τέτοιες μορφὲς δειλίας δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι γενναῖοι, ἥρωες, παλληκάρια πού διακρίνονται στοὺς πολέμους, παντοῦ ἐπὶ κινδύνῳ τὸ λυμπ, ἀποφασιστικῶς, ὁρῶντες. Ἐνῷ ὅμως τοὺς βλέπετε ν' ἀντιμετωπίζουν μὲ τὸ ὄπλο στὸ χερὶ τὸν ἐχθρὸ καὶ νὰ πρωταγωνιστοῦν στὰ πεδία τῶν μαχῶν, τὰ χάνουν ὅταν βρεθοῦν σὲ μιά συνάντησιν, κοκκινίζουν στὸν κόσμο, δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ ποῦνε δυὸ λόγια σὲ μιά συγκέντρωσιν δέκα προσώπων.

Πόσες ζημιές ἀπὸ τὴν ἀδυναμία τοὺς αὐτῶν... Πόσοι πού ἂν τοὺς ἔλειπε τὸ συμπλῆγμα θὰ θριάμβευαν στὸ παιχνίδι τῆς ζωῆς. Βλέπετε νέες καὶ νέους πανετοιμους, ἀριστα φοδισμένους, λιμυρὰ μελετημένους πού προσέρχονται στὶς ἐξετάσεις καὶ παραλύουν, δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ συγκεντρωθοῦν καὶ νὰ δείξουν τί ἀξίζουν. Θὰ τοὺς δῆτε καὶ ὅταν προκύρῃσιν σὲ ἡλικία νὰ βρίσκονται συνεχῶς στὴ σκιά, ἐνῷ ἄλλοι, πού δὲ διαθέτουν οὐτὸ το χιλιστό τῶν δικῶν τους προσόντων, ἀνεβαίνουν τρεχάλα τὴν κλίμακα τῆς ἐπιτυχίας.

Ἐλάττωμα πού δὲν ὑποχωρεῖ μὲ τὸν καιρὸ. Εἶναι πῶς εὐκολο νὰ τὸ προλάβετε παρὰ νὰ τὸ θεραπεύσετε.

Τὰ συμπλέγματα δημιουργοῦνται στὴν παιδικὴ ἡλικία ἰδίως. Κακὴ ἀγωγή, κακὲς συνθήκες διαβίωσης στὸ σπίτι, ἀστοχίες τῶν δασκάλων, ἀτυχήματα πού προκαλοῦν τὴ γελοιοποίησιν, ἀκόμα σωματικὲς ἀναπηρίες μποροῦν νὰ προκαλέσουν συμπλέγματα πού παρακολουθοῦν τὸν ἄνθρωπο σ' ὅλο τοῦ τὸ βίον.

ὑπόθεσι περισσότερου ἀπὸ ὅσο φαίνεται σοδαρῇ. Ὁ συμπλεγματικός, γιὰ νὰ παρακολουθῇ ἐκείνον πού ἐφθασε κάπου καταβάλλοντας τὴν ἄλφα προσπάθεια, πρέπει νὰ προσπαθῇ ἄλλα οὖν δέκα, οὖν ἑκατό, οὖν χίλια. Δὲν εἶναι δὲ καθόλου βέβαιο ἂν κάποτε θὰ φθάσῃ. Ἀπὴν πιά τις περιπτώσεις πού ὁ ἄλλος εἶναι ὀπλισμένος μὲ θράσος, ὁπότε ἡ ἀνδοσία γίνεται μὲ ἄσπασερ.

Μόνομε στὶς ὁμάδες περιπτώσεις, σὲ δυὸ πρόσωπα, τὸ ἓν ἀπὸ τὰ ὁποῖα διαθέτει τὸ κανονικὸ θάρρος, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἔχει τὸ βάρος τῆς δειλίας του. Κανονικὰ σταδιοδρομεῖ ὁ πρῶτος, γεμίζον ἐμπόδια ἡ πορεία του δευτέρου. Ἄν ἔξερπ λίγα δεικνύει νὰ μὴ ζερπ τίποτα, ἂν ἔξερπ πολλά δεικνύει ὅτι εἶναι ἀντιληφθεὶς σὲ γνῶσιν. Πρέπει νὰ τὸν προσέξῃς πολὺ γιὰ ν' ἀντιληφθεῖς τὸν πραγματικὸ τὸν βῆρος, ἡ πρέπει νὰ εὐνοήσῃς οἱ περιστάσεις. Ποῖος ὅμως δὲ ἀκούει τόσο ἀπὸ πάντων του γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς κρυμμένους θησαυρούς, καὶ νὰ βρεθῇ οἱ εὐνοϊκὲς περιστάσεις;

Ἐταί, τις περισσότερες φορές χάνεται ἡ παρτίδα. Μὲ τὸ βάρος τῆς μειονετικότητας ὁ συμπλεγματικός τίποτα δὲ χαιρεῖται. Παραπονεμένος, μικρομένος, αὐτοποθετημένος στὰ περιθώρια, ἀπ' αὐτὰ παρακολουθεῖ τὴ ζωὴ.

Γι' αὐτὸ ἡ παιδαγωγικὴ τοῦ καιροῦ μας τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἐνδιαφέροντός της τὸ ἀφιερώνει στὸ πῶς νὰ προλάβῃ τὴν ἀνάπτυξιν συμπλεγμάτων στὰ παιδιά.

Ἀνοήθηκα στὴν ἀνάλυσιν τοῦ δυσάρεστου συμπλέγματος, γιὰτὶ ἀπ' αὐτὸ πηγάζει τὸ σημερινὸ μας θέμα. Ἐγκατεστημένος σὲ ἐπαρχία ὁ νέος πού μᾶς γράφει. Δὲν εἶναι πάντως ἀπὸ εἰκόσι ἐτῶν. Ἡ ἄλλη — ὑπάρχει ὁπωσδήποτε μιά ἄλλη — συγχωριανὴ καὶ συμπατριῶτα του κατὰ τὴν περίοδον τῶν γυμνασιακῶν σπουδῶν. Συχνῶς οἱ ἐπισκέψεις τοῦ παιδιοῦ στὸ σπίτι της. Εἶχε τέτοια οἰκειότητα μὲ τὴν ἰδίαν καὶ γνωρίζονταν τόσο μὲ τοὺς γονεῖς της... Συνεργάζονταν κι' οἱ δυὸ στὰ μαθήματά τους. Ὅπου ἦταν πῶς δυνατός ὁ ένας βοηθοῦσε τὸν ἄλλον.

Δὲ θὰ σὰς φανῇ τώρα περίεργον ὅταν πληροφορηθῇ ὅτι ὁ δρόμος τῆς μελέτης καὶ τῆς συνεργασίας, ἀντὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὴ σοφία, τοὺς ὀδηγῇ στὸν ἔρῳτα. («... Ἡ γνωριμία μας οὖν τῶ χρόνῳ ἐξελιχθῇ εἰς ἓν ἀμοιβαῖον, εὐγενὲς καὶ μεγάλον αἰσθημα, ἥτοι εἰς ἔρωτα»).

Ἀτέλειωτες τοὺς φαίνονταν οἱ ὥρες πού περνοῦσαν μακριὰ της. Πῶς μυαλὸ γιὰ μαθήματα; Δυσκολεῖται νὰ συγκεντρωθῇ καὶ νὰ παρακολουθῇ! Ἀπορούσαν οἱ καθηγητὲς τοῦ πού τὸν ἔβλεπαν ἀφηρημένον καὶ ἀμελεττό. Δὲ μπορούσαν νὰ ἐξηγήσουν πῶς ὁ ἐπιμελὴς μαθητὴς παρουσίαζε τόσο ἀφηνίδια μεταβολή. Πολλὲς φορές οὐτε πῆγαῖνε στὸ σχολεῖο. Καὶ ποῖα νομίζετε ὅτι ἦταν ἡ διασκέδασις του; Κατέφεινε σὲ ἐρημιὰς γιὰ νὰ μείνῃ μόνος καὶ ἀπερίσπαστος στοὺς ρεμβασμούς του. Τὸ κορίτσι ἡ μοναδικὴ σκέψις του. Γύρω σ' αὐτὴν ἐπλεκε τὰ ὀνειρά του.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν παρουσίαν τοῦ κοριτικοῦ, ρομαντικὸς ἀπὸ τὴ φύσιν του, ἐξεδήλωνε μιά διάθεσιν πρὸς τὴ μόνωσιν καὶ τὴ ρέμψιν. Τὴ ρομαντικὴν του διάθεσιν τὴν εἶχαν προεξεί οἱ συμμαθητὲς του πού ἀρχισαν νὰ τὸν εἰρωνεύωνται. Χειρότερον ἀκόμα, τὸν ἔβλεπαν σὰν ζένο, τὸν ἀπέφειναν, δὲν τὸν καλοῦσαν στὶς συντροφίαις τους, δὲν τὸν ἔκαναν παρέα, δὲν τὸν «παίζαν».

Σ' αὐτὸ ἀποδίδει τὸ συμπλῆγμα τῆς κατωτερότητός του. («Ἐ δημιουργήθη στὴν ψυχῇ μου ἓνα αἰσθημα κατωτερότητας καὶ δειλίας πού μ' ἔκανε νὰ υποφέρω τρομερὰ»).

Τὰ κρυφὰ δράματα πού βασανίζουν ὄχι μόνον τοὺς ἐφήβους,

«Ὅταν βρίσκω μόνος κοντὰ τῆς ἐνοῦθα τόσο μικρὸς καὶ τόσο ἀτολμῶς»

Δὲν λυδοτακτοῦν ΣΕ ὉΡΑ ΜΑΧΗΣ

ἑαυτοῦ σου, χάνεις τὸ μέτρο καὶ τὸν ἐλεγχὸ τῶν πράξεών σου. Ὁ καλ-
πασμός, ἡ παραφορά, ἡ μανία. Τὸ δεύτερον κακό.

Θὰ σὰς ἔτυχε νὰ ὀπτε μικροῦς καὶ μεγάλους πού τοὺς ζέρετε
συνεσταλμένους, ἀβουλοῦς, μετρημένους ν' ἀφήνται σὲ ζεσπιά-
σματα, κάποτε καὶ σὲ αὐθάδειες, σὲ χυδαῖότητες, σὲ προστυ-
χίες πού σὰς ἀφήνουν κατέπληκτους.

Αὐτὸς τέτοια λόγια, αὐτὸς τέτοιες πράξεις!

Μάλιστα, αὐτὸς. Γιατὶ αὐτὸς δὲν ζεσπιά κάθε τόσο σὲ χαρὲς
καὶ σὲ θυμούς. Χαρὲς καὶ θυμοί, μαζεμένοι μέσῳ του, κι' ὅταν
μιά φορά τὸ ζεφύγουν γίνονται καταγίδια.

Χάρηκαν, λέει, τὸν ἔρωτα σ' ὅλην τὴν ἔκτασιν. Τίποτα δὲ
λογάριασαν. Οὐτε τις δονήσεις τῆς μητρότητας. Μητέρα θὰ γίνῃ
ἡ κόρη τῶν ὀνειρῶν. Μία περιπτύξις στὴν ἀκροθαλασσίαν. γράφει
πάνω στὴν ἄμμο τὸ μέλλον καὶ τῶν δυὸ τους. Σύνθετα προ-
βλήματα. Γιὰ σπουδὲς στὸ ἐξωτερικὸ ἐτοιμαζόταν ὁ νέος. Ἀ-
σκηματοποιεῖ ἀκόμα, δίκως πόρους, χωρὶς ἱκανότητες πῶς ν' ἀνα-
λάβῃ βέρη οἰκογενειακά; Πῶς θὰ τὸ ἀκούσουν οἱ δικοὶ του;
Πῶς θὰ τὸ μάθουν οἱ δικοὶ της;

Νὰ ἀκολουθῇ ἄλλους καὶ νὰ τραπῇ σὲ φυγή; Αἰσθάνεται
ἀκατάλληλος γιὰ τέτοια ἀτιμία. Κι' ἔπειτα, τὴν ἀγαπᾷ τόσο,
στὴν κοπέλλα πού θὰ γίνῃ αὐριο ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ του τὸν
τραβᾷ ὁ ἔρωτας καὶ τὸ καθήκον. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐκπληρώσῃ ἓνα
καθήκον ὅταν εἶσαι τόσο ἀνέτοιμος ὥστε καὶ τὰ ἐξῶτα τοῦ τρό-
λεῦ τὰ περιμένεις ἀπὸ τὸ πατρικὸ ἐπίδομα;

«Τὸ μυαλὸ μου εἶναι σκοτισμένο. Δὲ βλέπω παρὰ μιά μόνο
λύσι: τὸ θάνατον».

Φωνὴ ἀελλισίας. Ὅχι ὅμως καὶ φωνὴ γενναϊότητας. Λύσι γιὰ
σένα, κύριε ὄχι καὶ γιὰ κείνους πού ἀφήνεις πίσω σου. Ὅχι
γιὰ τοὺς γονεῖς σου, ὄχι γιὰ κείνιν, πού κρατᾷ στα σπλάχνα
τὸ ἄνθος τῆς ἀγάπης σὰς. Δὲ φεύγουν ἀπὸ τὴ ζωὴ ὅταν ἔχουν
χρὲν ἀπέναντί της. Μένουν γιὰ νὰ ἐξοφλήσουν τὴν ὀφειλὴν
τους. Αὐτὸ ἐπιβάλλει ὁ ἀνδρισμός. Τὸ ἄλλο εἶναι λιποταξία σὲ
ὥρα μῆχης.

Συνέπειες αὐτὰ ὅλα τοῦ συμπλέγματος. Ἀπὸ τις μεγάλες ψυ-
χικὲς ἀρρώστιες. Γονεῖς καὶ παιδαγωγοὶ ἔχουν ὑποχρεῖσιν νὰ
ρίχνουν σ' αὐτὴν, ὅσα εἶναι καιροὶ, ἀκέραιο τὸ βάρος τῆς προ-
σοχῆς τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ἔκανε «σεφτέ»...

Ὁ χτίστης Ἀλθα Ράγκαν ἐργάστηκε ἐπὶ 5 μῆνες γιὰ τὸ χτί-
σιον μίας νέας χειρουργικῆς κλινικῆς σὲ κάποιο νοσοκομεῖο τῆς
Ὀκλαχόμα. Ὅταν εἶχε τελειώσει πιά ἡ ἐργασία, γλυστῆρε, ἔ-
πρεσ ἀπὸ μιά σκάλα κι' ἔπαρε τὸ πόδι του. Ἐταί, ἦταν ὁ πρῶ-
τος ἀρρώστος πού μπῆκε στὴν καινούργια κλινικὴ!

ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν ἡλικιῶν τοὺς
ἀνθρώπους. Αἰσθάνονται ἔξω ἀπὸ
τὸ κοινωνικὸ σύνολο, ἀνεπιθύμητοι,
ἀφιλοί, ψυγεῖα πού δημιουργοῦν ἀ-
ποστήσεις, πρόσωπα ἔξω ἀπὸ τὸν
κανόνα.

Τὸ συμπλῆγμα ὅμως πού τὸν βα-
σάνει εἶχε ἀντίκτυπο καὶ στὸ αἰ-
σθημα τοῦ ἀπέναντί τοῦ κοριτικοῦ.
Μὲ τὴ δειλία πού τὸν κυριεῖε, πῶς
νὰ ἐκδήλωθῃ; Μάταια τὸν ἐνεθάρ-
ρυνε ἐκείνη μὲ τὸ βλέμμα της.

Ἀτολμὸς αὐτὸς δὲν ἀναλάμ-
βανε τὴν πρωτοβουλία. Θάλεγε κα-
νεῖς ὅτι περιμένε ἐκείνη νὰ τοῦ
κάνῃ τὴν ἀρχή. «Ὅταν βρίσκω
μόνος κοντὰ της, ἐνοῦθα τόσο μι-
κρὸς καὶ τόσο ἀτολμῶς, μὲ κατα-
λάμβανε τὸ συμπλῆγμα τῆς κατω-
τερότητας, δὲ μπορούσα νὰ πῶ μὴ
λέξι ἐρωτικὴ, δὲν τολμοῦσα νὰ τὴν
ἀγγίξω. Αὐτὴ μὲ προκαλοῦσε, ἐνῷ
ὀπισθοχωροῦσα...»

Κάθε φορά πού ζεκινούσε γιὰ νὰ
τὴ βρῇ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τολ-
μήσῃ. Τὴν ἔβλεπε, καὶ ὅλα τὰ σκέ-
δια πού εἶχε ἐτοιμάσει κατέρρεαν.

Ἦρθε ὅμως κάποιοι καλοκαίρι.
Στὴν ἀκρογιαλία οἱ δυὸ τους. Ὁ οὐ-
ρανὸς κι' ἡ θάλασσα μοναδικὴ μαρ-
τυρὲς τῆς συναντήσεώς τους. Ἡ-
ταν καὶ ἡ ζέστη. Τὸ περιβάλλον, ἡ
μοναξιά, ἡ φύσις, ἡ ἀτμόσφαιρα στᾶ-
θηκαν πῶς δυνατό ἀπὸ τὴ δειλία του.
Καὶ ζαφνικὰ ἡ γλῶσσα τοῦ λυθῆκε
σὲ μιά χειμαρρῶδη ἐξομολόγησι.

Ὅσα ἐπὶ τόσο καιρὸ εἶχε ἀπώθη-
μένα μέσα του ἐγίναν ἀσυγκράτη-
τα, ξεχείλισαν καὶ τῆς εἶπε, τῆς
εἶπε... Ἡ φλόγα μετουσιωμένη σὲ
λέξεις, σὲ φράσεις, σὲ ἐκρήξεις λε-
κτικές. Τὸ «σ' ἀγαπᾷ» σ' ὅλους
τοὺς τόνους.

Δὲν τοῦ ἀνέκοψε ἐκείνη τὴν ὀρ-
μή. Δὲν τοῦ ἀντιστάθηκε, ἀκόμα καὶ
ὅταν ὁ ἀτολμὸς τὴν ἤπρε στὴν ἀν-
καλιά του. Μεθυσμένοι κι' οἱ δυὸ
τους ἀπὸ πόθους, τίποτα δὲν τοὺς
σταματοῦσε. Κανένα φρένο στὶς ἐκ-
δηλώσεις.

Ὁρκίστηκαν αἰώνια πίστιν.
Προκύρῃσαν ἀκόμα παραπέρα.
«Χάρηκαμὲ τὸν ἔρωτά μας σὲ ὅλη
τὴν ἔκτασιν».

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἄλλο κακὸ τοῦ συμ-
πλέγματος τῆς κατωτερότητας. Τὸ
ἓν ὅτι δὲ σ' ἀφήνει νὰ χαρῇ,
σὲ κρατᾷ στὸ περιθώριον, σὸς κόβει
τὴ φῶρα, σὸς καλύπτει τὰ χαρίσμα-
τα, τὶς γνώσεις, τὸ τάλαντον, σὲ κά-
νει νὰ φαίνεται πῶς χαμηλὰ ἀπὸ ὅ,τι
εἶσαι.

Ὅταν ὅμως λυτρωθῇς γιὰ μιά στι-
γμὴ ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ συμπλέγμα-
τος, διψασμένος καθὼς εἶσαι γιὰ
τὴν ἐπιτυχία καὶ τὴ ζωὴ, χάνεις τὸν
ἐλεγχὸ τῶν πράξεών σου. Ὁ καλ-
πασμός, ἡ παραφορά, ἡ μανία. Τὸ δεύτερον κακό.

Θὰ σὰς ἔτυχε νὰ ὀπτε μικροῦς καὶ μεγάλους πού τοὺς ζέρετε
συνεσταλμένους, ἀβουλοῦς, μετρημένους ν' ἀφήνται σὲ ζεσπιά-
σματα, κάποτε καὶ σὲ αὐθάδειες, σὲ χυδαῖότητες, σὲ προστυ-
χίες πού σὰς ἀφήνουν κατέπληκτους.

Αὐτὸς τέτοια λόγια, αὐτὸς τέτοιες πράξεις!

Μάλιστα, αὐτὸς. Γιατὶ αὐτὸς δὲν ζεσπιά κάθε τόσο σὲ χαρὲς
καὶ σὲ θυμούς. Χαρὲς καὶ θυμοί, μαζεμένοι μέσῳ του, κι' ὅταν
μιά φορά τὸ ζεφύγουν γίνονται καταγίδια.

Χάρηκαν, λέει, τὸν ἔρωτα σ' ὅλην τὴν ἔκτασιν. Τίποτα δὲ
λογάριασαν. Οὐτε τις δονήσεις τῆς μητρότητας. Μητέρα θὰ γίνῃ
ἡ κόρη τῶν ὀνειρῶν. Μία περιπτύξις στὴν ἀκροθαλασσίαν. γράφει
πάνω στὴν ἄμμο τὸ μέλλον καὶ τῶν δυὸ τους. Σύνθετα προ-
βλήματα. Γιὰ σπουδὲς στὸ ἐξωτερικὸ ἐτοιμαζόταν ὁ νέος. Ἀ-
σκηματοποιεῖ ἀκόμα, δίκως πόρους, χωρὶς ἱκανότητες πῶς ν' ἀνα-
λάβῃ βέρη οἰκογενειακά; Πῶς θὰ τὸ ἀκούσουν οἱ δικοὶ του;
Πῶς θὰ τὸ μάθουν οἱ δικοὶ της;

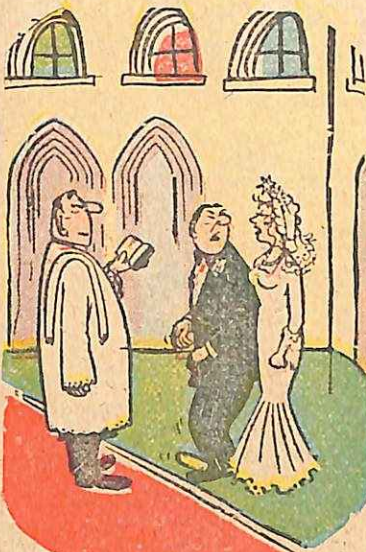
Νὰ ἀκολουθῇ ἄλλους καὶ νὰ τραπῇ σὲ φυγή; Αἰσθάνεται
ἀκατάλληλος γιὰ τέτοια ἀτιμία. Κι' ἔπειτα, τὴν ἀγαπᾷ τόσο,
στὴν κοπέλλα πού θὰ γίνῃ αὐριο ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ του τὸν
τραβᾷ ὁ ἔρωτας καὶ τὸ καθήκον. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐκπληρώσῃ ἓνα
καθήκον ὅταν εἶσαι τόσο ἀνέτοιμος ὥστε καὶ τὰ ἐξῶτα τοῦ τρό-
λεῦ τὰ περιμένεις ἀπὸ τὸ πατρικὸ ἐπίδομα;

«Τὸ μυαλὸ μου εἶναι σκοτισμένο. Δὲ βλέπω παρὰ μιά μόνο
λύσι: τὸ θάνατον».

Φωνὴ ἀελλισίας. Ὅχι ὅμως καὶ φωνὴ γενναϊότητας. Λύσι γιὰ
σένα, κύριε ὄχι καὶ γιὰ κείνους πού ἀφήνεις πίσω σου. Ὅχι
γιὰ τοὺς γονεῖς σου, ὄχι γιὰ κείνιν, πού κρατᾷ στα σπλάχνα
τὸ ἄνθος τῆς ἀγάπης σὰς. Δὲ φεύγουν ἀπὸ τὴ ζωὴ ὅταν ἔχουν
χρὲν ἀπέναντί της. Μένουν γιὰ νὰ ἐξοφλήσουν τὴν ὀφειλὴν
τους. Αὐτὸ ἐπιβάλλει ὁ ἀνδρισμός. Τὸ ἄλλο εἶναι λιποταξία σὲ
ὥρα μῆχης.

Συνέπειες αὐτὰ ὅλα τοῦ συμπλέγματος. Ἀπὸ τις μεγάλες ψυ-
χικὲς ἀρρώστιες. Γονεῖς καὶ παιδαγωγοὶ ἔχουν ὑποχρεῖσιν νὰ
ρίχνουν σ' αὐτὴν, ὅσα εἶναι καιροὶ, ἀκέραιο τὸ βάρος τῆς προ-
σοχῆς τους.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Καλὰ ντε, μὴ τσιμπᾷς. Θὰ τὸ
πῶ τὸ ναί!

Χωρὶς λόγια!

— Κουράει μου, τί δυσοφίεις εἶν'
αὐτές!

Σ' τὴν εἴσοδον κεντρικοῦ με-
γάρου γραφείων. Ἐνὰς
πιτοϊρικός, ὄχι περισσότερο
ἀπὸ ἐννέα ἐτῶν, ἀνῆλικος
ἀγωνιστὴς τῆς βιοπάλης,
κρατᾷ μιά μικρὴ μούστρα
μὲ πακεττάκια καραμέλλες.
— Καραμέλλες. Πάρτε κα-
ραμέλλες, κύριοι. Μιά δρα-
χμὴ τὸ πακεττίον.

Ἡ ἐπὶ κλῆσις ἀπευθύνεται
ὁ ἓν καθὼς πρέπει κύριον
πού κατεβαίνει τὶς σκάλες.
Ὁ πιτοϊρικός εἶναι καθαρὸς,
συνπαθέστατος, μ' ἔξυπνο
μουτράκι. Ὁ κύριος εἶναι ἂν
θρῶπος μὲ καλὰ αἰσθήματα
πρῶφανως. Καὶ τὸ ἀποδει-

κνύει βγάζοντας ἓνα δεκα-
ρικό, τὸ ὅποιον καὶ τοῦ δι-
νει. Ὁ μικρὸς ἐρωτᾷ:

— Ἐνα πακεττάκι;

— Ὅχι, παιδί μου. Κανέ-
να. Κράτα τὸ τὸ δεκάριον,
δικό σου.

Ἀλλὰ ὁ μικρὸς... ἐπανα-
στατεῖ:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε.
Ἐγὼ δὲ ζητιανεύω. Ἐγὼ εἰ-
μαι ἐμπόρος, πούλαω. Λοι-
πόν, ἡ θὰ πάρете καραμέλ-
λες ἡ πάρτε τὸ δεκάριον πι-
σω. Δὲν τὸ δέχομαι!

Ὁ κύριος στέκεται καὶ τὸν
κυττάει μὲ συμπάθεια.

— Καλὰ, παιδί μου. Δώσε
μου δέκα πακεττάκια...

— Ἐτοι, μάλιστα!...

Αὐτὴ ἡ μικρὴ—καὶ ἀληθινὴ
—σκηνή, εἶναι ἓνα μεγάλο
μᾶθημα ἀνθρωπίνης ἀξιοπρε-
πείας, ἀπὸ νῆπιον ἐννέα ἐ-
τῶν.

—

Ὁ λεωφορεῖον, ἐν καταστά-
σει συνταξιομῶ, στάθηκε
σὲ μιά ἐνδομεισην στάσι. Κι'
ἐνῷ τὸ ἀναμένον στὸ πεζο-
δρόμιον πλῆθος ἐπικεῖρας
νὰ ἐμφωρῇ, τοῦ ἔκοψε τὴ
φῶρα ἓνας ἐπιβάτης γιὰ νὰ
κατέβῃ. Ἄλλος κύριος, ἐκ
τῶν ἀνερχομένων, τὸν ἐβλᾶ-
λε τὴ σχετικὴ πόστα, σὲ ὑ-
φορ ὀριυῖ.

— Ἀπὸ μπρὸς κατεβαί-

νουν κύριε! Δὲν κατεβαί-
νουν ἀπὸ πίσω. Νὰ μεθεῖτε
τοῖς κανονισμοῖς!

— Δὲ μὲ παρατάς, λέω! ἂν
πάντοτε ἱταῖος ὁ κατεβαίν.

— Αὐτὸ πού σου λέω! ἐπέ-
μεινε ὁ πρῶτος. Ἀλλὰ δὲ
φταῖς ἐσύ. ὅτι αἱ οἱ εἰσπρα-
κτῶν ἀπὸ ὧ, πού ἀνοίξε τὴ
πῶρτα καὶ σ' ἀφῆσε νὰ κα-
τεβῇς.

Καὶ κατέλθῃς ὁ φανατικὸς
ὑπερασπιστὴς τοῦ κανονι-
σμοῦ μὲ τὸ ἐξῆς συμπέρα-
σμα:

— Δὲ θὰ γίνουμε ποτὲ ἄν-
θρωποι, ἐμεῖς οἱ Ρωμιοί.

Ταῦτα εἶπεν ὁ ἀγανακτῆ-
σας ἐπιβάτης, ἐπληρώσας τὸ
εἰσιτήριο του καὶ στάθηκε
στὸ πίσω μέρος τοῦ λεωφο-

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4

ρεῖδον. Δυὸ στάσεις παραπά-
νω, ὅμως, ἐπρεπε νὰ κατέ-
βῃ. Καί—

Άλληλογραφία με μία άγνωστη

Στο ίδιο πάτωμα του σπιτιού μας, σε μία στενόχωρη αλλά καθαρή καμαρούλα, κατοικούσε η πιο συμπαθητική γεροντοκόρη, που μπορούσε να φαντασθείτε: η δεσποινίς Μπλαντίν.

Πολύ σπάνια οι νέοι βρίσκουν ευχάριστη στη συντροφιά των γέροντων. Κι όμως πρέπει να σάς πω πως δεν είχα καλύτερη φίληνά. "Η μου — όπως θα λέγαμε — ο έμπιστός της."

Δέ μου είχε μιλήσει ποτέ για τη ζωή της.

Σίγουρα, στα νεότερά της θα ήταν πολύ αισθηματική. "Αναστενάζει στην ανάμνηση ενός παλιού βάλου ή ενός παριζιάνικου τοπίου, που της θυμίζει περασμένες συγκινήσεις. Και με συμβούλευε ν' αποφεύγω τους εύκολους έρωτες."

Φρόντιζε, μουλεγε, ν' αγαπήσει μ' όλη σου την καρδιά μια κοπέλλα και ν' ας βέβαιος τότε πως κι' εκείνη θ' ανταποκριθ' στον έρωτά σου, και θα σου αφοσιωθεί.

Την εποχή εκείνη, είχα μία αισθηματική περιπέτεια.

"Ένα πρωί, η υπηρέτριά μας μουφερε ένα γράμμα, λεγοντας μου πως τότε το είχε δώσει ο θυρωρός.

Κάποια κοπέλλα, άγνωστή μου, μουγρασε πως με είχε δη κοιτάει τη Σορόννη. Είχε μάθει τη διεύθυνσή μου και με παρακαλούσε να της γράψω στο "ποστ-ρεστάντ", αν επιθυμούσα ν' έχω μία αγνή αισθηματική άλληλογραφία μαζί της."

Για ένα αγόρι 17 χρονών, όμως ήμουν τότε, μία τέτοια πρόταση είναι πάντα ρομαντική. "Ήμουν τόσο έιθουσι-

σμένος με την κατάκτησή μου, ώστε έσπευσα να την δευοστηρευθώ άμέσως στη δεσποινίς Μπλαντίν.

— Είναι στ' αλήθεια λιγάκι τολμηρό αυτό το κορίτσι... μου απάντησε. Μά τα λόγια του είναι τόσο αγνά!... και φαίνονται πως βγαίνουν μέσ' απ' την καρδιά της. Τί σκοπεύεις να κάνης;

— Δεν ξέρω... Θάθελα να είχα τη γνώμη σάς...

— Λοιπόν, εγώ στη θέσι σου θα της απαντούσα. Αυτό θα σε διασκεδάσει άλλωστε.

Βρήκα πως είχε δίκιο. "Έγραψα λοιπόν στο "ποστ-ρεστάντ", κι' έτσι άρχισε η άλληλογραφία μου με την άγνωστη."

Τα γράμματά της ήταν γραμμένα σε ωραίο ροζ χαρτί. Φανέρωναν όλα μία ευγενική ψυχή. Κι' ήμουν περήφανος όταν τάδειχνα στη γριά φίληνά μου.

"Εκείνη τα διάβαζε με συγκίνηση και τα σχολίαζε. — Βλέπεις;... μουλεγε. Καλά το είχα προβλέψει... Αύτη η μικρούλα είναι χαριτωμένη! "Εσύ τί της απαντάς;

— "Εγώ δεσποινίς Μπλαντίν;... Διάφορα πράγματα... — Τί; Για πές μου κάτι... — Νά... "Ότι είναι πολύ κολληή που ενδιαφέρεται για μένα... Τη ρωτάω για τα βιβλία που έχει διαβάσει..."

— "Όχι έτσι, φίλε μου! Δεν είσαι άοκετά αισθηματίας. "Εγώ δεν ξέρω... μά, αν είχα ένα φίλο, μου φαίνεται πως δε θα του μιλούσα ποτέ για φιλολογία..."

»Πρέπει να πής σ' αυτή τη μικρή πως την αγαπάς κι' εσύ, πως τη βλέπεις στ' όνειρό σου, πως κυττάς κάθε

βράδυ εν' άσπερί, και πως πρέπει την ίδια ώρα να το ζητάς κι' αυτή στον ουρανό... Νά βάλης ποτέ-ποτέ κανένα λουλουδάκι μέσα στα γράμματά σου...

— "Έχετε δίκιο, δεσποινίς Μπλαντίν.

— Πρέπει νάσαι λίγο ρωμαντικός, φίλε μου.

— Έτσι, σιγά-σιγά, έρεθίζε-ταν η φαντασία μου. Κι' η γριά φίληνά μου διατηρούσε μ' ένθουσιασμό τη φλόγα μου. Κάθε φορά, που μ' έβλεπε, μου ζητούσε πληροφορίες για τους έρωτές μου. Με τις οδηγίες της, είχα καταρβώσει να γράφω τρυφερότατα ερωτικά γράμματα — πράγμα που φαίνεται πως ευχαριστούσε πολύ την αγαπημένη μου, γιατί τα λόγια της φανέρωναν τώρα μεγαλύτερο πάθος.

Καί, ξαφνικά, ένα πρωί, ξέσπασε το δράμα.

Δεν είχα πάει εκείνη την ήμερα στο σχολείο, από τεμπελιά και ρωμαντική μελαγχολία. Στο τέλος, βαρέθηκα να μένω στην κάμαρά μου κι' ανέβηκα στο δωμάτιο της δεσποινίδος Μπλαντίν.

"Ήταν η πρώτη φορά, που την επισκεπτόμουν πρωί. Μου άνοιξε την πόρτα, νομίζοντας πως ήμουν κανένας προμηθευτής. Μά φάνηκε τόσο σαστισμένη όταν με είδε, ώστε βιάστηκε να δικαιολογηθώ:

— "Ό, σάς άνησυχά!... είπα. Γράφατε;

— Ναι... δηλαδή όχι... "Έκανα κάτι λογαριασμούς... Σίγουρα, όμως, δεν έλεγε την αλήθεια, γιατί προσπαθούσε να με κρατήσει στο κατώφλι, να μ' αφήσει να προχωρήσω μέσα. Μά εγώ έκανα πως δεν κατάλαβα και μπήκα στην κάμαρα.

"Η πολυθρόνα της ήταν μπροστά στο τραπέζι. Κι' είδα εκεί, κοντά στο καλαμάρι, το ροζ χαρτί που το ήξερα τόσο καλά... και τα γράμματά μου, μεμένα με κορδελίτσες!

— "Ό, δεσποινίς!... μουρμούρισα.

"Η γεροντοκόρη είχε γυρίσει άλλοι το πρόσωπό της. "Ήταν χλωμή κι' έτρεμε.

"Έξαφνα, έπεσε στην πολυθρόνα της κι' άρχισε να κλαίει με λυγμούς, σαν κορίτσακι που το μαλώσανε.

Ποτέ άλλοτε δεν είχα νοιώσει μία συγκίνηση τόσο δυνατή, όπως τη στιγμή εκείνη! Θάδινα και τη ζωή μου ακόμα... — "Όρκίζομαι!

— Για να δώ ένα χαμόγελο στο δυστυχισμένο αυτό πρόσωπο, που η δεσποινίς Μπλαντίν του είχε σκεπάσει τώρα με τα γέρικα χέρια της...

— Δεσποινίς, σάς παρακαλώ...

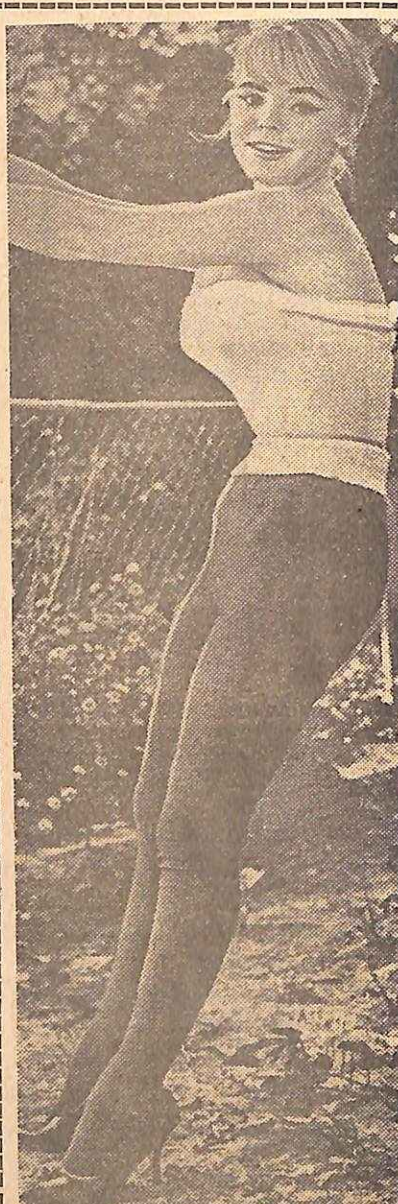
Σηκώθηκε, μ' έσπρωξε σιγά-σιγά ως το κατώφλι κι' ύστερα, χωρίς να προφέρει λέξη, έκλεισε την πόρτα πίσω μου...

Δεν την ξαναείδα. "Έφυγε απ' το σπίτι, την άλλη μέρα, χωρίς να π'ή κανένα που πήγαίνε.

P. ΜΠΙΖΕ

ΤΑ ΠΙΟ ΙΣΧΥΡΑ ΜΑΤΟ-ΓΥΑΛΙΑ

Με τα νέα αυτά γυαλιά, που είναι εφωδιασμένα με πανίσχυρους φακούς ανακουφίστηκαν 500 περίπου χιλιάδες Αμερικανών, οι οποίοι ήσαν σχεδόν τυφλοί. Το άπ'να μέρος του φακού προορίζεται για μακρινές αποστάσεις, ενώ το κάτω μέρος χρησιμοποιείται κατά την άγνωση, γραφή κλπ. και έχει μεγεθυντική δύναμη 2000%.

Η ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΤΟΥ ΠΙΟ ΤΟΛΗΡΟΥ ΦΙΛΜ

"Η Τζένι Μάδγουελ έξελεχ' μεταξύ πολλών άλλων νεαρών και ωραίων Αμερικανίδων για να πρωταγωνιστήσει στο φιλμ "Ολοίτα", που θα γυριστ'ί βασει του όμωνόμου σκανδαλιστικού μυθιστορήματος του Ναιμλόκφ.

Το φιλμ θα είναι το πιο τολμηρό, που γυρίστηκε μέχρι σήμερα στο Χόλλυγουντ, ή δε Τζένι, ή οποία είναι μόλις 17 χρονών, θεωρείται το καλύτερο όπλο, που διαθέτει η Αμερική για ν' άντεπιτεθ'ι κατά της Μπριζίτ Μπαρντό.

Συγκινητικό και πονεμένο αθηναϊκό μυθιστόρημα υπό Ίωάν. Αναγνώστου - Μπουκουβάλα

Ανέλεστη ΘΥΣΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

"Η φανή διηγήθηκε μία ήμερα στο Λουκάκη όλη την τραγική ιστορία της κι' έκεινος τότε της είπε ότι άνηκε σ' άλλον άντρα και ότι δε μπορούσε να μ'η ανάμεσά τους. Γι' αυτό, το καλύτερο που είχαν να κάνουν ήταν να μ'ην ξαναϊδωθούν. Κι' έτσι έγινε. "Ο Λουκάκης έφυγε και η φανή έμεινε πάλι μόνη, με τον πόνο της. Μά σε λίγες ήμερες, συνέβη και άλλη καταστροφή. "Η εταιρία του Νίταρη χρεωκόπησε! "Όλοι οι υπάλληλοι έμειναν στο δρόμο κι' αν περίσσευε τίποτα από την περιουσία του διευθυντού, θα έπαιρναν κάποια μικρή άποζημίωση...

12ον Δραματικά περιέγραφε ο συντάκτης όλο το τραγικό περιστατικό: "Μία από τις δραματικότερες πτωχεύσεις και καταστροφές "Εταιρείας, που συνοδεύεται από ένα πραγματικό ξεκληρίσμα μίας ολόκληρης οικογένειας, συνεκλόνησε την αθηναϊκή κοινωνία. "Ο Βασίλης Νίταρης βρέθηκε χδές νεκρός στο δωμάτιό του, με μία σφαίρα στον κρόταφο. "Καθώς διεπίστωσε ο Ιατροδικαστής, πρόκειται περί αυτοκτονίας. "Ας πάρουμε όμως από την αρχή όλα τα περιστατικά, που κατέληξαν στο συνταρακτικό δράμα.

"Ο Βασίλης Νίταρης, έτών πενήνταδύο, πλουσιώτατος ιδρυτής και διευθυντής της "Εταιρείας "Λέων", έκαίρε μεγάλης εκτίμησως στην αθηναϊκή κοινωνία και έθεωρείτο από τον έμπορικό κόσμο ως ένας από τους μάλλον σταθερούς παράγοντες της οικονομικής ζωής του τόπου μας. Καί, πράγματι, έως πρό ενός έτους, η "Εταιρεία ήκμασε και τίποτε δεν προέλεγε την καταστροφή.

"Ο Νίταρης, έγγαμος και πατέρας μίας κόρης εύρισκόμενης για σπουδές στην Αμερική, δεν έβλεπε άλλο σύννεφο στην οικογενειακή του εύτυχη, παρά την κατάσταση της υγείας της σύζυγού του. "Η άτυχης κυρία Νίταρη, γόνος αριστοκρατικής οικογένειας, λεπτής κράσεως, είχε προσβληθ'ι πρό καιρού από νευρασθένεια, όχι μ'ην εκέθλον, αλλά βασανιστική και για τον εαυτό της και για το σύζυγό της. Οι κακές γλώσσες θέλουν να πούνε τώρα, ότι ο Βασίλης Νίταρης, με τις συγκυλικές του παρεκτροπές, συνετέλεσε στη δημιουργία αυτής της καταστάσεως, ή ότι τουλάχιστον έπεδείνωσε την κατάσταση της υγείας της σύζυγού του. Το βέβαο είναι, ότι σε κύκλο γνωστών του παραινείται πάντα, ότι ήτο άτυχης σύζυγος, με μία γυναίκα διαρκώς άρρωστη.

"Κατά τη γνώμη των γνωστών και φίλων του, ο Βασίλης Νίταρης έξεδωσε πολλά χρήματα σε άτομικες διασκεδάσεις. "Η "Εταιρεία πάντως πήγαίνε τόσο καλά, που δε θα την εκλόνηζαν οι μεγάλες σπατάλες που διέλυοντο, αν δεν έρχόταν κάτι άλλο να κάνει την άρχή της καταστροφής. Κι' ή άρχή έγινε από εκεί που θα μπορούσε κανείς λιγότερο να το περιμένει! Από την Ντόλλυ Νίταρη, την κόρη του διευθυντού.

"Ηλικίας τώρα είκοσιδύο χρόνων, σπανίας όμορφιάς, ξανθείά, λεπτή και χαριτωμένη σαν τη μητέρα της, η Ντόλλυ έφυγε πρό δύο έτών για τη Νέα Υόρκη, όπου είχε σκοπό να σπουδάσει ή, μάλλον, να τελειοποιηθ'ι στο κλασσικό μπαλέτο. Στην Αθήνα έθεωρείτο ιδιοφυία στη μουσική και στο χορό και, παρά τις άντ'ιρρήσεις του πατέρα της, ήθελε να σταδιοδρομήσει καλλιτεχνικά. "Η τύχη της όμως της έπεφύλασε σκληρές δοκιμασίες.

"Μόλις έγκατεστάθ'ι στη Νέα Υόρκη, η νεαρή Νίταρη, σ' ένα πολυτελέστατο μικρό διαμέρισμα, άρχισε να διάγ'ι βίον έκλυτον. Αυτό όμολογούν τουλάχιστον όσοι την έγνώρισαν. Μακράν από κάθε οικογενειακό έλεγχο, διαθέτουσα όσα χρήματα ήθελε, δεν έγνώριζε κανένα ήθικό φραγμό. Οι διασκεδάσεις της άφηναν εποχή και συνεκίνησαν ακόμα και τους κύκλους της Νέας Υόρκης. Πολλοί νέοι άμφιόβλου ποιοθ' έπεδίκαζαν τη γνωριμία της και ή πλουσία δεσποινίς Νίταρη δεν έδειχνε και μεγάλη εκλεκτικότητα. Πάντως, όποιος της συναναστρεφότο, δεν έδαίνε ζημιώμενος, έπειδή ή μέλλουσα Παυλόδα δεν έφειδωλετο ούτε τα φυσικά της χαρίσματα ούτε την περιουσία του πατέρα της.

"Κι' έτσι ένα μεγάλο μέρος από τα κέρδη

της "Εταιρείας, έπαιρνε την άγουσα πρός η Νέα Υόρκη.

"Πως δεν άντελήφθη τον κίνδυνο ο Βασίλης Νίταρης; Φαίνεται, ότι ή πατρική του στοργή τον έτύφλωσε μέχρις αυτού του σημείου. "Ισως να υπάρχ'ι όμως και άλλη αίτία. "Ισως ή βεβαιότης, ότι όσα και να έξεδωε ή Ντόλλυ, πάντως θα έμπαιναν στη θέσι τους διαφορετικά, να τον έκανε να κλείνει τα μάτια στις σπατάλες της.

"Και ο τρόπος με τον όποιον θάμπαιναν πάλι τα χρήματα στη θέσι τους, άρχισε να παρουσιάζεται πολύ εύνομα και πολύ εύκολα:

"Ο "πολυεκατομμυριούχος" όμονενής

"Η σχολή, όπου φοιτούσε ή Ντόλλυ Νίταρη, έδωσε μία παράσταση, όπου η νεαρή "Ελληνίς παρουσιάστηκε με το ένδυμα της Εύας σχεδόν. "Η έπιτυχία της υπήρξε μεγάλη και πλήθος νεαρών έπεζητήσαν πάλι τη γνωριμία της.

"Μεταξύ των πολλών θαυμαστών της ή Ντόλλυ Νίταρη έδωσε την προσοχή της σ' ένα νεαρό όμονενή, που κατώρθωσε από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους να τη γοητεύσει. "Ο νεαρός της παρουσιάσθη με το όνομα Μίμης Φαφανής και με την ιδιότητα του υιού ενός Κριστού όμονενούς από τη Νότιο Αμερική. Συγκεκριμένα της παρέσθη, ότι ο πατέρας του έχει άπεραντες φτείες στη Νότιο Αμερική κι' ότι αυτός ταξιδεύει τον κόσμο για να βρ'η την "Ελ'λνοπούλα, που θα είναι κατάλληλη για σύζυγό του. "Η Ντόλλυ άπεφάσισε πως αυτή θα ήταν ή τυχερή, που θα έκανε την περιουσία της με τα άμύθητα πλούτη του Φαφανή.

"Στο μεταξύ, ο νεαρός δ'ιεν έρωτευμένος έβάδιζεν επί προδιαγεγραμμένου σχεδίου. "Αφού κατώρθωσε να έλκύσει την προσοχή της, δεν έδυσκολεύθη να προκαλέσει τον έ-

Ενδιακάρει

"Ήταν πιο άνοιχτομάτης!

Μέσα στην πολυτελή αίθουσα ενός κεντρικού εστιατορίου, κάποιος ζητιάνος πλησιάζει τον κύριο Καχυποπίδη και του λέει παρακλιτικά:

— "Ελεησέτο, παρακαλώ, έναν τυφλό... — "Εσύ, τυφλός; Μά θέλεις μία χασά, χριστιανέ μου! άπαντα εκείνος θυμωμένος.

"Ο Ζητιάνος τότε, άφου έξεροκαταπίνει, σκύβει και λέει έμπιστευτικά στο αυτό του Καχυποπίδη:

— Ζερέτε, ζητιανέ μου για το φίλο μου, που είναι πραγματικά τυφλός. Νά, αυτός που στέκεται εκεί στην πόρτα...

"Ο Καχυποπίδης μαλακώνει κι' άφου σκέπτεται για λίγο, απαντά:

— "Αν είναι έτσι έχει καλώς... Άλλά πές του να έρθ'ι εδώ ο ίδιος για να του δώσω κάτι...

"Ο Ζητιάνος τότε κομπιάζει και λέει με κάποια άμηχανία:

— Μά, δεν είναι τόσο εύκολο αυτό, κύριε... — Καί γιατί παρακαλώ; όργίζεται πάλι ο κ. Καχυποπίδης.

Κι' ο Ζητιάνος απαντάει: — Δέ μπορεί, κύριε, γιατί ζερέτε, προσέχει στην πόρτα μη φαν'ι κανένας άστυφύλακας!...

Ο ΦΑΚΟΣ

ρωτα της νεαρής "Ελληνίδος, σε τέτοιο βαθμό, που παρέλυσε κάθε λογική της. Και τότε άρχισε τις άπαιτήσεις. "Υπό το πρόσχημα, ότι ήθελε να άνοιξη κάποια έπιχείρησι στη Νέα Υόρκη, για να εύρνη τον κύκλο των έργασίων του πατέρα του, άρχισε να δανείζεται σεβάστα ποσά από τη δεσποινίδα Νίταρη, που δεν άπέκρυπτε πιά, ότι ήταν κάτι περισσότερο από μνηστή της. "Η Ντόλλυ έγραφε στον πατέρα της κι' όλο ζητούσε έγ'ισυσι, χωρίς να του άπακαλύπτ'ι που δέθετε τα τόσο υπέροχα ποσά. "Ο Νίταρης προσπειοίτο τον άστυρό, της έγραφε παρατηρήσεις, αλλά με τη χαρακτηριστική πατρική του άδυναμία, της έστελνε μεγάλα ποσά. Παρ' όλα αυτά, ο νεαρός "Ελλην άπατών δεν έφαινετο Ικανοποιημένος. Τότε ή Ντόλλυ έσκέφθη να συνάψ'ι δάνεια. Με το κύρος του όνόματος του πατέρα της, κατώρθωσε και έδανείσθη μεγάλα ποσά χωρίς φυσικά να έδοποιήθ'ι ποτέ ταυτό τον πατέρα της. "Επείθετο στην ύπόσχεσι του Φαφανή, ότι αυτός, πολύ σύντομα, θα έξοφλούσε όλα τα χρέη.

"Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν έλαβε ο δυστυχής Νίταρης μία είδοποίηση, ότι χρωστάει κάποιο τεράστιο ποσό... Καθώς ήτο φυσικό, έμεινε κεραυνохτυμένος κι' έγραψε άμέσως στην κόρη του να ρωτήσ'ι περί τίνος έπρόκειτο.

"Απάνω στην άγωνία της ή Ντόλλυ ζήτησε από τον άγαπημένο της να τηλεγραφήσ'ι άμέσως στον πατέρα του να στείλ'ι χρήματα. "Ο Φαφανής, χωρίς να χάσει την ψυχραιμία του, της έδ'ηλσε τότε, ότι το καλύτερο ήταν να φύγ'ι άσθεμνόν ο ίδιος άεροπορικώς για την πατρίδα του, για να έξηγήσ'ι στον πατέρα μου περί τίνος πρόκειται και να φέρ'ι τα χρήματα.

"Διεβεβαίωσε την έρωτευμένη και άφελ'ι κοπέλλα τί, μετά τέσσερες ήμερες, θα βρισκόταν κοντά της, όχι μόνο με το άναγκαίο ποσό για να έξοφλήσ'ι τα χρέη του, αλλά και με πολύ περισσότερα χρήματα.

"Είναι άπορίας άξιον πως ή Ντόλλυ Νίταρη, κοπέλλα μορφωμένη και κομική, δεν υπωψιάσθη την άπάτη. "Ήταν τόσο έρωτευμένη, φαίνεται, που δεν είχε συμβουλευθ'ι ποτέ κανένα για τις χρηματικές της δυσοληψίες με το μνηστήρα της. Στον πατέρα της έγραφε ένθουσιώδεις έπιστολές, ότι άραρωδιόσθη με τον πιο γοητευτικό άλλα και τον πιο πλούσιο νεαρό "Ελληνα, που μπορούσε κανείς να φαντασθ'ι. Του ένωστοποίησε, μόλις έφυγε ο άγαπημένος της, ότι δεν πρέπει να άνησυχ'ι κι' ότι, μετά πέντε ή μέρες, δε θα υπήρχε λόγος για χρέη.

"Παρ' όλα αυτά, ο Νίταρης άρχισε να αισθάνεται κάποια άγωνία. Τώρα μόνον έβλεπε ποσά τεράστια ποσά είχαν λάβ'ι την άγουσα πρός τη Νέα Υόρκη. Συγχρόνως, παρ'ωσιόζοντο και άλλες δυσκολίες, διαφόρων ειδών, στην "Εταιρεία. Θάλεγε κανείς, ότι κάποιος Θεός είχε αποφασίσει την έξ'ωτωση του κυρίου διευθυντού της "Εταιρείας "Λέων."

"Αφαντες!"

"Οι τέσσερες ήμερες πέρασαν με προφανή άγωνία για την έρωτευμένη κοπέλλα. "Ο Μίμης Φαφανής δεν έδωσε σημείο ζωής. Την πέμπτη ήμερα το ίδιο. Τότε ή Ντόλλυ άπέταθ'ι στην ελληνική προεδρία και ζήτησε βοήθεια. "Όταν άνέφερε το όνομα Φαφανή, με την πεποίθησι, ότι όλοι θα έγνώριζαν τον όμονενή Κριστού της Νότιου Αμερικής, έξέπληγ'ι, που κανείς δεν είχε άκουσει ένα τέτοιο όνομα. "Εστάλη τηλεγράφημα στη διεύθυνσι, που είχε δώσει ο Μίμης στην άτυχή κοπέλλα. Κι' ή απάντησι ήλθε σαν κεραυνός:

"Το όνομα Φαφανής δεν υπήρχε παιθενά, όχι μόνον κανείς πλούσιος γαιοκτήμον με αυτό το όνομα δεν υπήρχε σε όλη την περιοχή, αλλά ούτε και άπλος εργάτης.

"Δεν έχρειάζετο τίποτε άλλο για να καταλάβ'ι όλη την τραγική αλήθεια ή δυστυχής Ντόλλυ. Λιποθυμισε και όταν συνέληθε, σά να μ'ην έφθανε όλη της ή δυστυχία, έλαβε τηλεγράφημα του πατέρα της, ότι άπαιλείται από καταστροφή κι' ότι περίμενε από αυτήν να κάμ'ι το π'αν για ν' άπαλλάξ'ι τ' όνομά του από αυτά τα χρέη.

ΟΙ ΔΕΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Άτυχής έρως

Ιδών Άθριδα ευεϊδή, την δεσπούννη Ρήναν, έν άκαρπ'ι εδάγκωσαν, ως βλάξ', την λαμαρίναν. Τούτέστιν την ηγάπησαν σφοδρώς και περιτράνωσ και καθ' όδον την έδλεπον περιπαθώς ως χανός.

"Εφ' ω την γοητείαν μου την άφθαστον σταθμίσας προς δε κι' είς την σαγήνην μου σαφώς υπολογίσας έσκέφθην κι' άπεφάσισα κυριωλεγής να σπεύσω να και ταύτην την γυνήν ένδύδως κατακτηθώ.

Προς τούτοις επί διμνην της έλεγον: "Ό δ'ις, τυγχάνω γόνος έξοχος και άφθαστος, δανδής και μεθ' όμων σ'ουχετίσιον έλπιζω, μά τον Δία!..."

Πλ'ην αυτή με ήτνέινεν κι' άγρίως έμειδία. "Εφ' ω κανόν συνέχισαν την ολονεραν μου δρ'αισι και πεποιθώς εις την δεινάν και τρυμερ'ην μου κράσιν μετέβην—μετ' έξάμνηον έρωτικής ανδ'αρ'ας— ίνα της ψάλω άσματα και όψ'ι υπ'ετα κι—(θ'αρ'ας).

Κι' ενώ ω παίδες, έψαλλον με ύψος ένά—(γυνίον) κι' έποίουν τον βαρύτονον υπό το έμ—(βαλκόνιον) εξαίφνης είδον άνωθεν την όψιν της (καλώς μου κι' έδέχθην έν κανάτιον επί της κεφαλ'ας μου).

—Κατάρα, άνεβόήσων καταφάνας διγείς, κι' έκείθεν άνεχέθησων καταφάμετος όρ—(γής) καθ' ό ματαίως παρ' αυτής εζήτουν κα—(ραμβόλας) κι' αδίκως, φευ! έχάλασον και τρία (ζεύγη... σόας!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

«ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΚΟΡΟΪΔΑ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΤΑΥΡΟΣ: Σοδαρός, μορφωμένος, ξύπνιος, διδάκτωρ της Φιλοσοφίας, της Κοινωνιολογίας και των Πολιτικών Επιστημών. 38 χρόνων. ΜΙΜΗΣ: Συμφοιτητής του, που πήγε για σπουδές στην Εύρωπη, γλέντησε με την ψυχή του και γύρισε άποτυχημένος «ντιζέρ» και χοροδιδάσκαλος. ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: Βοηθήκα.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα καφενείο).
ΣΤΑΥΡΟΣ (συνεχίζει κουβέντα)... Το συγγραμμά μου δεν τ' αγαπάει κανένας εκδότης. Είναι λέει «βαρύ». ΜΙΜΗΣ: Πολλή φυσική! Οι άνθρωποι έχουνε δική τους λογική.
ΣΤΑΥΡΟΣ: Έξακολουθείς πάντα να είσαι άνοητος, μωρέ Μιμη. Σοδαρέφου και λιγάκι...

ΜΙΜΗΣ: Γιατί; Για να σε μιμηθώ; Μ' άρεσει που δίνεις συμβουλές στους άλλους! Συμβουλές δίνουνε εκείνοι που έχουνε πετύχει στη ζωή. Εσύ, τρομάρα σου, τί συμβουλές να δώσεις; ΣΤΥΡΟΣ: Τι θέλεις να κάνω; Να πάω να πνιγώ;
ΜΙΜΗΣ: Να βρούμε καμιά δουλειά, να σπάσουμε καμιά «μπαμπάνη», να τα οικονομίσουμε. Αυτό θέλω. Άσε την «οικονομική εξυγίανση της χώρας» στην άκρη και κύττα πως θα βγάλουμε καμιά δόρα. «Ζητούνται κοροΐδα»!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Με ποιά τρόπο; Κουβέντες να λέμε; ΜΙΜΗΣ: Εγώ βρήκα. Να εκδώσουμε κάτι εμπορικό... Το «Σέξ»!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι θα πη το «Σέξ»;
ΜΙΜΗΣ: "Ε, δεν ξέρεις; Τι τα πηρες τα διπλώματα; Το «Σέξ» θα είναι φυλλάδιο που θα κυκλοφορούν δια του ταχυδρομείου. Μόνο σε συνδρομητές. Και θα κυκλοφορή, φυσικά, παρανόμως για τ' τα «κόκκινα» αναγνώσματα δεν επιτρέπονται.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Όταν έχουν λογοτεχνική ή επιστημονική αξία, δεν απαγορεύονται.

ΜΙΜΗΣ: Μα σόα σου να όσος τί λέει η προεκδοτική επιτολή. (Βγάζει απ' την τσέπη του ένα χαρτί και διαβάει)... Στο «Σέξ» θα βράτε και θα ροιφίτσετε απλότητα όλα τ' αριστοτεχνικά της διεθνούς φιλοσοφίας του έρωτος. Αυστηρά ακατάλληλο δια νεαρών δεσποινίδας και νέους κάτω των δεκαοκτώ ετών. Το «Σέξ» θα περιέχει λεπτομερείς περιγραφές των έρωτων, με πλουσιαν γαργαλιστική εικονογράφηση και σκανδαλιστικές φωτογραφίες εκ του φυσικού. Μερικά από τα περιεχόμενα: «Όργια των εκφυλίων στα μυστηριώδη άντρα της Μέσης Ανατολής». «Η Σάρκα στις φλόγες του Παύλου». «Κρυφοί έρωτες σε κολλήνια και μοναστήρια της Ευρώπης». «Τα τεράστια της Νγουνένης». «Ο υδρογονικός πυραυλοκίνητος έρωτας». «Μία μέτρα σε ηλικία δώδεκα χρόνων». Και τα λοιπά και τα λοιπά. (Βάζει το χαρτί στην τσέπη).

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μου φαίνεται πως η φτώχεια σε πειράζει στο μυαλό.
ΜΙΜΗΣ: Καθόλου. Τάχα τετρακόσια. Λοιπόν, το μυαλό της δουλειάς αυτής είναι να εξάψει τη φαντασία. Να τυλίξει το προσεχόμενο εντύπο με τη μαγική λάμψη του άπληστου ανθρώπου και του παρανόμου. Ο άνθρωπος συναρπάζεται απ' αυτό. Θα στείλουμε, λοιπόν, την εγκύκλιο και θα λέμε: «Όσοι μας έμβαση έρωτα, κλειστάς δραχμές εκατόν, θα λαμβάνουν το φύλλον επί εξαμήνου».

ΣΤΑΥΡΟΣ: Και δε θα σε κυνηγήσουν;

ΜΙΜΗΣ: Θα βάλω διευθυντή «Καφενείων Συναντήσεων» είκοσι γράμματα. «Καφενείων Λευκά» σε άλλα είκοσι «Ζαχαροπλαστείων» «Ομπρός» σε άλλα πενήντα.
ΣΤΑΥΡΟΣ: "Ε, σ' έν' απ' αυτά θα σε πιάσουνε.
ΜΙΜΗΣ: Θα προσέξω και πού το στέλνω! Δε θα το στείλω στο διευθυντή της 'Αστυνομίας. Αυτό το έντυπο κάνει θραύση στην 'Αμερικανική. Διάβασα σχετικά στις εφημερίδες. Σε καταδικάζουν, αλλά όπου να σε πιάσουν, έχεις μαζέψει πολύ παραδράκι.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Και ποιός θα το γράφει;
ΜΙΜΗΣ: Εσύ. Δε θα βάλω «διδάκτωρ της Φιλοσοφίας». Τώρα θα είσαι πια καθηγητής της εφημερίδας της φιλοσοφίας, που βγάζει λεφτά. Κι' άμ' έπος, άμ' έργον. Ν' αρχίσω από σήμερα και να ξαναπάμε στους εκδότες. Αυτά τα «συγγραμμάτα» σου θα είναι πολύ εύπωστα. Λέω ν' αρχίσω με «Τα όργια του Δαλντάλμα με τις πενήντα γυναίκες του». Τέτοια πράγματα, πολύ έντυπιαστικά! Να βάλουμε και συμβουλές για τη σεξουαλική ζωή των γέρον και συνταγές για φάρμακα και τα λοιπά. Τι με κυττάς οά χαζός;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Κάτι σκέπτομαι. Αυτό που λές δε γίνεται. 'Αλλά γίνεται κάτι άλλο.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στην 'Αστυνομία).
ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: ... Κατηγόρησέ με ότι θα κυκλοφορήσει άσεμνο έντυπο, ποι' θα αποτελέσει κίνδυνο για τη κοινότητα ή θα προσβολή της δημοσίας αιδούς.

ΜΙΜΗΣ: Πού το λέμε αυτό;
ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Στην εγκύκλιο που στείλατε. (Διαβάει): «... Το «Σέξ» θα περιέχει λεπτομερείς έρωτικές περιγραφές με πλουσιαν γαργαλιστική εικονογράφηση και σκανδαλιστικές φωτογραφίες...»
ΣΤΑΥΡΟΣ: 'Η λέει «γαργαλιστική» δεν έχει κακή έννοια. «Γαργαλιστικός μεζέδες» λέμε. Έννοούμε «ου ναρπαχτικούς»! Και «σκανδαλιστικές» φωτογραφίες. Έννοούμε εικόνες από κοινωικά σκανδαλά! 'Ιδού το έντυπο. (Βγάζει ένα αντίτυπο από την τσέπη του). «'Η Σοφία και ο 'Οραίν». «'Η Πριγκίπισσα Μαργαρίτα τάβλα στο μεθύσι στη Ρώμη». «'Ο φάρουκ πωλεί τις βουνατέρες του σε χαρέμια βασιλικών του πετρελαίου».

Ολ' αυτά είναι κοινωνικά σκανδαλά και οι φωτογραφίες τους χαρακτηρίζονται «σκανδαλιστικές»! Καταλάβατε;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (διαβάζει το έντυπο κι' έρευνά τις φωτογραφίες): 'Εδώ που λέει περί «πρώτης νυκτός του γάμου»:

ΣΤΑΥΡΟΣ: Είναι από τη γερμανική ιατρική εγκυκλοπαίδεια, άρθρο διασημού σεξολόγου καθηγητού. Πραγματευεται περί των «κόμπλεξ» που επηρεάζουν τας σχέσεις των συζύγων.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Κι' εδώ: «'Ιστορία του 'Εκφυλισμού»;
ΣΤΑΥΡΟΣ: 'Εργο του μεγάλου καθηγητού της ψυχονευροπαθολογίας Μπούρδεχαρτ, βραβευθέν υπό της 'Ακαδημίας της Στοκχόλμης!...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Κι' εδώ: «Σαδιστικά μαζοχιστικά, ανωμαλίες τύποι και λοιπά»;

ΣΤΑΥΡΟΣ: 'Ολ' αυτά είναι από τα μεγαλύτερα εγκυκλοπαιδικά λεξικά της 'Αμερικής και της Ευρώπης και τα τελευταία επιστημονικά συγγράμματα των κορυφαίων καθηγητών και ιατρών.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Και τότε γιατί το εκδίκετε λαθραία;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Γιατί η παρανομία θέλγει, κ' αστυνόμε!

Αν το βγάμε επισήμως ως επιστημονικό περιοδικό δε θα πιάναμε δεκάρα. Πάντως δεν υπάρχει τίποτα το επιλήψιμο! Όλα τα κείμενα είναι μεταφράσι και αντυγραφή άνεγκυκλοφορούν έργων, που κυκλοφορούν ελεύθερα σ' όλα τα κράτη.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Ναι, αλλά αυτό δεν είναι απάτη;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Πώς το έννοει; δηλαδή; Να έρθει ένας συνδρομητής και να μας πη ότι περιμένα κυδιόπτες και περιγραφές ανατριχιαστικών σκηνών και όχι επιστημονική ύλη και γι' αυτό εξαπατήθηκε; 'Ας υποθέσω μήνυσι... και θα τα πούμε στο ακροατήριο.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (σε δύσκολη θέση): Τέλος πάντων... μη γράφετε «αυστηρώς ακατάλληλον δια δεσποινίδας».

ΣΤΑΥΡΟΣ: Αυτό το γράφουμε δια να κατοχυρώσουμε τη νεότητά από ενδεχόμενη παρερμηνεία της επιστημονικής ύλης, η οποία θα είχε κακή επίδραση επί της ψυχικής και σωματικής ηρεμίας της. Καταλάβατε; Τί σκέπτεσθε, κ' αστυνόμε;

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Το νόμιμο τρόπο για να σάς χυώμε οα! Προς το παρόν είστε ελεύθεροι, γιατί δεν τον βρήκα. Άλλα θα τον βρω.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Απομόνοσα να σάς πη ότι έχομε και άδεια και το έντυπο μπορεί να κυκλοφορή ελεύθερα, αφού δεν περιέχει τίποτα το άσεμνο. Άλλο αν έμεις, για λόγους εμπορικούς, το στέλνουμε δια του ταχυδρομείου. Αυτό είναι δικαίωμά μας. 'Αρεθούσα! Θα σάς το στέλνουμε δωρεάν και θα σάς νομμε δωρεάν να μας γράψετε τη γνώμη σας. Είναι άριστο επιστημονικό περιοδικό!... Μελετήστε το!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στη σκάλα).
ΜΙΜΗΣ (κατεβαίνοντας): Τώρα πρέπει να σταματήσουμε. Όσα πιάσαμε ως εδώ, καλά είναι.

ΣΤΑΥΡΟΣ: 'Αστείεςσαι; 'Αμα σταματήσουμε θα μάς θρλώουν, γιατί πήραμε τα λεφτά και δε στέλνουμε περιοδικό.

ΜΙΜΗΣ: Και τότε, τί σκέπτεσαι να κάνεις;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Θα πούμε ότι τελειώσε η σκετική με τα σεξολογικά θέματα ενδιαφέρονσα ύλη και θα ασχοληθούμε με άλλα έπιμένα. Τεύχη μας με τη νευρολογία, την ψυχιατρική, την κοινωνιολογία...

ΜΙΜΗΣ: 'Επί τέλους! Να καταφέρω και σ' να τυπώσω τις ασχλημάρες σου!... (Αύλαλα)

ΕΠΙΛΟΓΗ

— Κράττω τον έριθμό του, κύριε πόλιςμα!

— Κατίνα, φέρε τα γυαλιά μου, για να ψάξω να βρω τα άλλα, που φοράω, όταν διαβάζω εφημερίδα!...

— Χαρίκλεια!... 'Εφερα κι' ένα φίλο μου. 'Αλλά μην ανησυχής και δε θα σου χαλάσωμε το παρτέ!...

Ο ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΝΟΣ ΥΠΝΟΣ παρατείνεται τη ζωή

Μπορούμε να κερδίσουμε 10—20 χρόνια

Ο άνθρωπος των θορών χωρών κατέκριναν ως χτες ακόμη τους μεσημεριανούς ύπνους, που η ζέση τους υποχρέωνε να παίρνουν ένα μικρό ύπνο ύστερα απ' το μεσημεριανό φαγητό. 'Αλλά το παράδειγμα των μεσημεριανών αρχίζουν τώρα να μιμούνται κι' οι θόρειοι. Διαπρέπει επιστήμονες, σ' όλα τα μέρη του κόσμου, συνιστούν το μεσημεριανό ύπνο σαν ζωτήριο για το σύγχρονο άνθρωπο. 'Η αύξηση του αριθμού των καρδιακών νοσημάτων, παρ'αυτού, οφείλεται στο ότι ο σύγχρονος άνθρωπος πολιορκείται από έννοιες, που δεν τον αφήνουν να ησυχάσει ούτε στιγμή. 'Ο μεσημεριανός ύπνος, λοιπόν, αποτελεί μια ευεργετική ανάπαυλα, που ξεκουράζει τον οργανισμό κι' επιτρέπει να συνεχίσουμε με καινούργιες δυνάμεις τη δουλειά.

Ένας 'Αμερικανός επιστήμων, μέγιστος, ο δόκτωρ Φαίλτσερ, υποστηρίζει ότι οι άνθρωποι που κοιμούνται το μεσημέρι κερδίζουν 10—20 χρόνια ζωής. Με τον οργανισμό, παρατηρεί ο δόκτωρ Φαίλτσερ, συμπαίνει ότι και μ' έναν κινητήρα αυτοκινήτου. Όταν υπερβαρανθεί, όχι μόνον καταναλώνει περισσότερη ενέργεια, αλλά αρχίζει να «ρατάρει» στη λειτουργία του. Πρέπει τότε να τον άρουμε με κρούση τελειώς, για να έχη και πάλι την κανονική του απόδοση. 'Ο δόκτωρ Φαίλτσερ υποδεικνύει το ακόλουθο ημερήσιο πρόγραμμα:

15 ώρες ύπνου, από τις οποίες οι μισές μπορούν να διατεθούν στην εργασία.

8 ώρες στο κρεβάτι.

Αυτές οι 8 ώρες που διαθέτουμε στον ύπνο, μπορούν να μοιρασθούν ως εξής:

6—7 ώρες νυχτερινός ύπνος.

1—2 ώρες μεσημεριανός ύπνος.

Αν μπορούμε, μέγιστο, να κλέψουμε μια ώρα από τις ώρες της εγρηγόρεως, θα ήταν άκρη καλύτερη. 'Ετσι θα είχαμε:

Νυχτερινός ύπνος 7 ώρες.

Μεσημεριανός ύπνος 2 ώρες.

Έξω από το κρεβάτι 15 ώρες.

Ο ίδιος επιστήμων κατακρίνει επίσης το σύστημα της συνεχούς εργασίας, που έχει εφαρμογή στις δημόσιες υπηρεσίες, τις τράπεζες και τις επιχειρήσεις. Τα μειονεκτήματά του παρουσιάζει η συνεχής εργασία, είναι τα εξής:

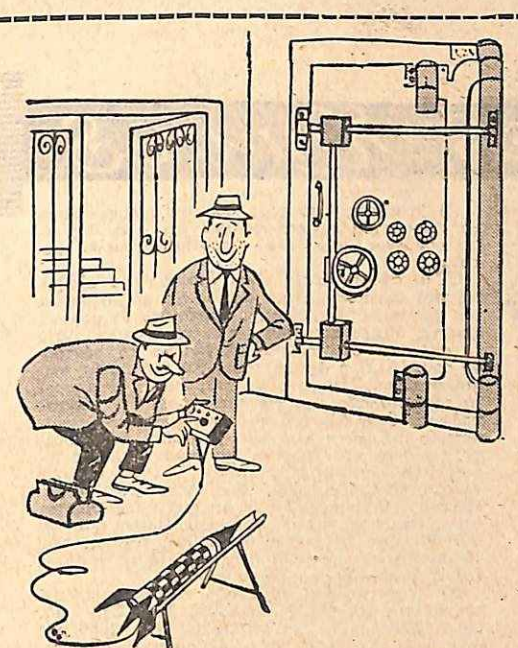
α) Υστερεί από την άποψη της αποδόσεως. 'Αν υποθέσουμε ότι προκειται για άκωρη εργασία, ο κάματος αρχίζει έπειτα από το πρώτο τετράωρο, και το τελευταίο δίωρο είναι εξαιρετικά φτωχό σ' απόδοση. 'Ο υπάλληλος ή ο εργάτης εκτελεί τότε μηχανικά την εργασία του, αλλά το μυαλό του είναι άδαιο και τα χέρια του κινούνται μηχανικά.

β) Τσακίζει στην κυριότητα των εργασιών. 'Ο εργαζόμενος φτάνει στα έσχατα όρια της άνοχής του κι' είναι δύσκολο πια να ξαναβρεί την ισορροπία του.

γ) Καταστρέφει τις πεπτικές λειτουργίες. 'Ο άνθρωπος που ταλαιπωρήθηκε επί όχτω συνεχείς ώρες στο γραφείο ή το εργοστάσιο, ρίχνεται με θούλια στο στομάχι του. 'Επειτα από κάμποσο καιρό, όμως, το στομάχι του παύει πια να λειτουργεί κανονικά και οι διαταραχές γίνονται όλοένα και πιο έντονες. 'Ο άνθρωπος είναι άμεσος κι' ολόκληρο τον οργανισμό άνοησε, νευρική εξάντληση κλπ.

δ) Δεν επιτρέπει στον εργαζόμενο να χατί τον κρατάει πάντοτε κάτω από την έντοψη μιας μεγάλης κοπώσεως.

Κατά τον δόκτορα Φαίλτσερ, η καθημερινή οκτάωρη εργασία πρέπει να διαρρηθεί σε δύο τετράωρα, π.χ. 8—12 και 4—8. 'Η μεσημεριανή διακοπή 12—4 θα επιτρέψει στον εργαζόμενο να φάει κανονικά και να ξεκουραστεί. 'Η μόνη αντίρρηση που θα μπορούσε να προκληθεί έναντιον αυτού του τετραώριου του ώραριου, είναι ότι η άπογευματινή εργασία θα τελειώνει άργα. 'Εξάφνου, παρατηρεί, ο δόκτωρ Φαίλτσερ. 'Αλλά ο άνθρωπος που ξεκουράστηκε το μεσημέρι, έχει τη δύναμη να διαθέσει δυ ή τρεις ώρες το βράδυ, για να διασκεδάσει πραγματικά κι' όχι σαν αυτόματο, όπως κάνει σήμερα. Κάνουμε το λάθος, λέει ο 'Αμερικανός επιστήμων, να μετράμε το μήκος των ώρων. 'Ο άνθρωπος που τελειώνει τη δουλειά του στις 3 ή τις 4, κάνει τη σκέψη ότι έχει πολλές ώρες στη διάθεσή του, για να διασκεδάσει. 'Αλλά οι ώρες αυτές είναι νοθευμένες από την κούρασή του. 'Ετσι δε μπορεί να τις γράφει πραγματικά. Δε συμβαίνει, όμως, το ίδιο μ' εκείνον που ξεκουράστηκε το μεσημέρι. Αυτός δεν αισθάνεται μόνο την άγνηνη της διασκεδάσεως, αλλά και το κέφι, για να διασκεδάσει. Χαίρεται έτσι τη ζωή, αντί να την αισθάνεται σαν βάρος, όπως συμβαίνει με τους περισσότερους ανθρώπους στην εποχή μας.

Μοντέρνοι διαρρηκτες!

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Τώρα που η ζέση αρχίζει, της ζωής την ξενισαία με δολγολυκεια δροσιά, το χωριό μ' την χαρίζει, το χωριό το μακρινό σ' όμορφη θουνοπλαγιά... --'Αχ χωριό μου ταπεινό και δροσάτο... έχε γεια.

*

Πάμε στο χωριό να θρούμε καταπράσινο χορτάρι, στη σκιά να ξεπλωθούμε κάποιες λεύκας... και μακάρι δίπλα μας να μουρμουρίζη το ρυάκι, δροσερό έτσι για να μας δροσίσει, μ' ένα γάργαρο νερό.

*

Πάμε στο χωριό να ιδούμε τί αξίζει αλήθεια η φύσι και πώς έχει ζωγραφίσει τα δλοπράσινα βουνά, πάμε στο χωριό να θρούμε τις κοπέλλες τις δροσάτες, πάντα φρέσκιες... νά 'τες, νά 'τες... σαν λουλούδια αληθινά.

*

Κι' αν καμιά χωριατοπούλα, όμορφη κι' απλή παιδούλα το μυαλό μας λίγο άγγισή δίχως να το στοχαστή, την καρδιά μας θα στραγγίσει και το νού μας θα μάς πάρη με την τσότη της τη χάρη, τη δροσιά τη χαριστή.

*

Πάμε στο χωριό να θρούμε κάποιο δροσερό ρυάκι να δροσίωμε λιγάκι τη ζωή μας τη στεγνή, πάμε στο χωριό να πούμε ότι νοιώσαμε σ' αλήθεια όπως και στα παραμύθια, την άγνητη την άγνη...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η κ. Κατερίνα παρουσιάζει από χτες στο θερινό θέατρο της τρία μονόπρακτα γνωστών 'Ελλήνων συγγραφέων, που έχουν γραφή έπανά στο ίδιο θέμα και στα οποία εκείνη έχει το βασικό ρόλο, έτσι ώστε να έρρισκεται επί 1½ ώρα συνεχώς τη σκηνή!

Τα δύο από τα μονόπρακτα αυτά, που έγραψαν οι κ.κ. Ρουσσός και Ψαθάς, είναι σε τύπο κωμωδίας, ενώ το τρίτο, του κ. Τερζάκη, έχει δραματική πλοκή και περιτρέφεται γύρω από την ιστορία των κρυφών σχέσεων μιας 'Αθηναίας (Κατερίνα) μ' έναν διπλωμάτη (Τσαγανέας).

Καρπός των σχέσεων αυτών είναι μία ωραιότατη κοπέλλα (Κάκια 'Αναυτή), που γίνεται άσπρη σκανδαλού, το οποίο καταλήγει στο χωρισμό του αντρόπυλου.

Από όλα τα αθηναϊκά θέατρα, εξακολουθεί να θρόικεται πάντα επί κεφαλής, το «Μετροπόλιταν» με φρέσκο 18 χιλιάδες. 'Η καταφανής ύπερηχο του θεάτρου της λεωφόρου 'Αλεξάνδρας οφείλεται, κατά τους ειδικούς στην προσοατική ρέντα του Κώστα Ιατρίχου, που έγινε ιδιαίτερος δημοφιλής, αν κρίνει κανείς από τα τελευταία του φίλμ.

Κατά δεύτερο λόγο, ακολουθούν τα θέατρα «'Ακροπόλ» και «Περσέκη», που σχεδόν συνισαίζουν, έπειτα δε το θέατρο του Πάρκου, που προηγήται με μεγάλη ύπερηχο από όλα τα θέατρα πρόας, πράγμα που οφείλεται στην έπιτυχη έκλογη έργου και το έπιμελημένο ανέσασμα του σκηνοθέτη Μουζενιδά και γενικά σε μία ιδιαίτερα θεαματική παράσταση.

Στο θέατρο του Κήπου εμφανίζεται από προχθές ο θίασος των Νέων του Καστή Λειβάδα με το έργο «Ο 'Ατσίδας ο Θωμάς». Πρόκειται για τη διασκευή της γνωστής κωμωδίας του Μολιέρου «Παυοργίες του Σκαπέν», που έγινε από τον ίδιο το θίασάρι.

Ο νέος θίασος, με πρωταγωνίστρια την Ναυά Σκιαδά, θα παίξει κάθε Παρασκευή απόγευμα στον Κήπο, παράλληλα δε θα δίδει παραστάσεις και στα αθηναϊκά προάστια.

Τον Μάιο του 1960 θα γίνη στις Βρυξέλλες φεστιβάλ πρωτοποριστικού θεάτρου, στο όποιον δικαιούνται να λάβουν μέρος και ελληνικοί θίασοι.

Στο 8ο συνέδριο του Διεθνούς 'Ινστιτούτου Θεάτρου, που έγινε στο 'Ελσίνκι της Φινλανδίας με συμμετοχή 32 χωρών, την 'Ελλάδα αντιπροσώπευσε ο κ. Ντόρας Στράτος.

Κατά την έφετηρη συγκέντρωση άπερασίσθη, κάθε φορά, που συνέχεται το συνέδριο, να έορτάζεται η «Παγκόσμια ημέρα του θεάτρου». Το προσεχές συνέδριο θα συνέλθη το 1961 στη Βιέννη.

Η Έδα Στύλ που εμφανίζεται τώρα μαζί με τον γνωστό τραγουδιστή Φώτη Πολυμέρη σ' ένα από τα πιο μεγάλα κέντρα της Νέας Υόρκης, θα έρθη κατά τα τέλη Αυγούστου στην 'Αθήνα.

Το Σπινέτριο, εξ άλλου, θα έρθη, ύστερα από άπουσία τριών έτών και ο Νίκος Τούσσης.

Στο θεατρικό έλαφρο τραγουδιό, που διοργανώνει το 'Ιδρυμα Ραδιοφωνίας, οι επαγγελματίες στιχουργοί, δυσχεραίνονται με τους δρους του διαγωνισμού, πήραν την άδεια να μη συμμετάσχουν, έτσι, ώστε ο διαγωνισμός να περιοριστεί στους έρασιτέχνες.

Μετά την Ειρήνη Παππά, τη Βιργινία Πετιμεζάκη και τον Σπύρο Φωκά, μία ακόμη 'Ελληνίδα θα παίξει στον Ιταλικό κινηματογράφο.

Πρόκειται για τη Λύντια Στεφανίδου, που θα έχη ένα από τους πρώτους ρόλους στο δραματικό φίλμ του Λατάρντο «Ο άνθρωπος με το άγνωστο πρόσωπο».

Ο άτυχης θλιολιτής της όρχηστρας Πρέντα, 'Επαμεινώνδας Μπώνης, που έπαιζε στην όρχηστρα του «Ολυμπίου», χάθηκε έπταλως άδικα.

Όταν ακόμα έπαιζε έπάνω στο ύπερακάνειο, αισθάθηκε τους πρώτους δυνατόους πόνους κι' έβαλε στο νού του να κάνει έγχειρηση, παρά την άνιθετη γνώμη του γιαιτρού του πλοίου.

'Αλλ' όταν το «Ολυμπία» έφτασε στον Πειραιά, ο Μπώνης, άποφασισμένος άπουδίσποτε να κάνει την έγχειρηση, πήρε άδεια για ένα μήνα, να μπει στο νοσοκομείο και να έγχειρισθί. 'Η περίπτωση του όμως ήταν πολύ σπάνια, η έγχειρησι άπέτυχε και ο Μπώνης πέθανε μέσα σε τρεις μέρες.

Η 'Αλίκη Βουγιουκλάκη, η δημοφιλής θεατρίτσα της σκηνής και της όδού, που αδικαιότατα τελευταία και στο τραγούδι, πρόκειται να ήλαγγραφήσει σε δίσκους δυό ακόμη εθύμια και πικάπια τραγουδία με τους τίτλους «Με το κι και με το σίγμα κι' «'Αλλού σε γύρευα, άλλού σε έβρηκα».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Οι κριτικές ηδονικές

Η ψυχολογία της έντασης ζωής

ΠΟΛΛΟΙ άνθρωποι πιστεύουν ότι η αγάπη είναι ένα πράγμα που γίνεται μία φορά για πάντα κι ότι την αποκλήρωσι της αποτελεί ο γάμος. Αυτή η ψευτική αντίληψη οφείλεται στα μυθιστορήματα και τα κινηματογραφικά έργα, που παρουσιάζουν το γάμο σαν την αφοσίωση μιας υπερόσμιας εδύλας. 'Αλλ' οι δυσκολίες δεν τερματίζονται με το γάμο. 'Αρχίζουν, τούναντι, μ' αυτόν.

Μία άλλη σφαλέρη αντίληψη είναι ότι η αγάπη αποτελεί ένα φαινόμενο αποκλειστικά φυσιολογικό, ότι σπριζείται, δηλαδή, μόνον στις αισθήσεις. Αυτό μπορεί να είναι σωστό για το σαρκικό έρωτα. 'Αλλά δεν έχει καμιά σχέση με τον πραγματικό έρωτα και με το γάμο.

Ο γάμος, για να είναι ευτυχισμένος, απαιτεί τη συνεργασία πολλών παραγόντων. 'Ανάμεσα σ' αυτούς, οι ψυχολογικοί φαίνεται ότι έχουν μεγαλύτερη σημασία από τους φυσιολογικούς. 'Ολοι οι επιστήμονες συμφωνούν σ' αυτό.

Οι κυριότεροι ψυχολογικοί κανόνες, που δεν επιτρέπεται να τους αγνοούν δύο σύζυγοι, είναι οι ακόλουθοι:

1) Ο γάμος δημιουργεί μία καινούρια κατάσταση, στην οποία το σημαντικότερο ρόλο παίζει η έναρμόνιση δύο αντίθετων προσωπικημάτων, του άντρα και της γυναίκας. 'Όταν μιλάμε για έναρμόνιση, όμως, δεν εννοούμε την υποδούλωση της προσωπικότητας του ενός σ' εκείνη του άλλου. Μία φράση που την ακούει κανείς συχνά, είναι η εξής: «Θα τον (ή την) φτιάξω όπως θέλω εγώ». 'Αλλ' αυτό αποτελεί καθαρή ανοησία. 'Η έλλειψη σεβασμού προς το πρόσωπο του συντόμου της ζωής μας επηρεάζει διαλυτικά στο γάμο, αντί να τον ενδυναμώνει. Οι δύο σύζυγοι πρέπει να προσπαθούν καλόβολα να προσαρμοστούν ο ένας στον άλλο. Τίποτα περισσότερο! Δεν είναι σωστό ν' ακροατηριάζεται ο ένας ψυχολογικά και ν' απορρίπτει τις συνήθειες και τις κλίσεις του, για ν' αρέσει στον άλλον. 'Επιτυχημένος είναι ο γάμος, στον οποίον καθένας από τους δύο σύζυγους συνεχίζει τη δική του εξέλιξη, προσπαθώντας, όμως, να προσαρμοσθή στην εξωτερική προσωπικότητα του άλλου. 'Αλλ' η δυσία της δικής του προσωπικότητας κι' η εξουθένωση στο έργο του δεν ωφελούν σε τίποτα κι' έχουν, στις περισσότερες περιπτώσεις, το αντίθετο αποτέλεσμα.

2) Καθένας από τους δύο σύζυγους πρέπει να παραδεχθώ προκαταβολικά ότι ο άλλος, εξελισσόμενος, μπορεί να υποστηρίξει ωριμότερες μετώπες.

Οι μεταβολές αυτές είναι περισσότερο αισθητές στο συναισθηματικό πεδίο. Με το πέρασμα του χρόνου, ο άντρας π.χ. προτιμάει τη στοργή από τις βίαιες διεγέρσεις των αισθήσεων. Αυτό δε σημαίνει ότι αγαπάει λιγότερο τη σύντροφό του. 'Αλλ' η αγάπη του είναι πιο ήρεμη και πιο σταθερή. 'Η γυναίκα του, όμως, δε μπορεί να το καταλάβει και τον κατηγορεί ότι γέρνει πρόωρα, όταν δεν του φορτώνει ένα σωρό περιπέτειες στη ράχη του. Οι γυναίκες, δυστυχώς, σε πλείστες περιπτώσεις, χρησιμοποιούν κριτική αποκλειστικά αισθησιακά, για να κρίνουν την αγάπη του σύζυγου τους. Αυτό είναι μεγάλο λάθος. Μία σύζυγος δε μπορεί να βασίζεται στο πάθος, που περνάει γρήγορα. Πέραν και πάνω απ' αυτό θρίσκει η αληθινή αγάπη, που τα συστατικά της είναι η στοργή, η τρυφερότητα και η στενή ψυχική επικοινωνία.

3) Καθένας από τους δύο σύζυγους πρέπει να σεβάται την ελευθερία του άλλου. Στη ζωή, όμως, θέλουμε το αντίθετο φαινόμενο. Καθένας από τους δύο σύζυγους θέλει ωριμότερους περιορισμούς στον άλλον κι' απαιτεί ρητά την τηρήσή τους. Κάποτε, μάλιστα, φτάνουν στο σημείο να κατασκοπεύουν ο ένας τον άλλον, για να βεβαιωθούν ότι οι περιορισμοί παραμένουν σεβαστοί. 'Ολοι αυτοί οι περιορισμοί, όμως, δε χρησιμεύουν σε τίποτα. Κάποτε μάλιστα φέρνουν το αντίθετο αποτέλεσμα. Πολλοί άντρες, για να πιστοποιήσουν στα ίδια τους τα μάτια την ελευθερία τους, προδίδουν τη γυναίκα τους, γιατί πιστεύουν πως μ' αυτό τον τρόπο εξευφύνουν από τον τυραννικό ζυγό της. Και το ίδιο κάνουν οι γυναίκες.

Μην ξεχνάτε ότι ο γάμος είναι ένωση ελευθέρων ανθρώπων κι' όχι σκλάβων. Θά θεμελιώσετε, λοιπόν, τη συζυγική ευτυχία σας πάνω στην ελευθερία κι' όχι πάνω στη σκλαβιά.

4) Προσπαθήστε να δημιουργήσετε μέσα στο σπίτι σας μία ήρεμη και χαρούμενη ατμόσφαιρα. Πολλοί άντρες τρέμουν στην ιδέα ότι πρέπει να γυρίσουν στο σπίτι τους. Και δεν είναι λίγες οι γυναίκες που φεύγουν από το σπίτι τους, γιατί το θρικόουν άδειο, και προτιμούν να γυρίσουν έξω. Το σπίτι είναι ένα μεγάλο πράγμα. 'Αλλά πρέπει να είναι σπίτι κι' όχι μία άπλη στέγη, κάτω από την οποία οι άνθρωποι συγκεντρώνονται για να φάνε και να κοιμηθούν.

5) Οι δύο σύζυγοι πρέπει να σεβάζουν ο ένας τα μυστικά του άλλου. 'Όταν μιλάμε για μυστικά, δεν εννοούμε, φυσικά, την προδοσία. 'Εξω απ' αυτήν, όμως, ο άντρας και η γυναίκα μπορούν να έχουν ο καθένας τα μυστικά του. Το παλιό δόγμα ότι ο άντρας κι' η γυναίκα δεν πρέπει να έχουν μυστικά ο ένας για τον άλλον, αποτελεί ανοησία. Γιατί είναι στή φθορά του

ανθρώπου να κρατά κάτι αποκλειστικά για τον εαυτό του και να μη θέλη να το μοιραστή με κανέναν άλλον.

6) 'Η καλώς έννοια ημωμία μεταξύ των δύο συζύγων επιβάλλει να μην πνιγνώνται από θυμούς, που δεν τους αφήνουν να εκδηλωθούν. Γιατί οι θυμοί που τους καταναλώνουν μέσα στην ψυχή μας, χωρίς να τους αφήνουμε να εκδηλωθούν, δε διαφέρουν από δηλητήρια που υποκατάπτουν βαθμιαία την οικογενειακή αρμονία. Οι άνθρωποι που αφήνουν το θυμό τους να ξεσπάσει, είναι εύκολο να συμφορηθούν κατόπιν. 'Εκείνοι, τούναντι, που τον φυλάττουν, καταλήγουν μοιραία στο μίσος και την αμοιβαία περιφρόνηση.

Οι σύζυγοι μπορούν, λοιπόν, να φιλονεικούν; 'Οχι μόνο μπορούν, αλλά κι' επιβάλλεται να το κάνουν αυτό, όταν θα τους ανακουφίζει. Κι' άλλωστε, οι μικρές φιλονεικίες προλαμβάνουν τις μεγάλες.

Η Νόρμαν Πήλ, σύζυγος ενός πάστορος και μητέρα τριών παιδιών, γράφει σχετικά τα εξής: «Δεν είναι σωστό να συμφωνείτε πάντοτε με τον άντρα σας. Δεν υπάρχει πιο ανισόρροπο πράγμα απ' αυτό και νομίζω πως δε θαδίνω ούτε δύο πεντάρες για ένα ανδρόγυνον, όπου οι δύο σύζυγοι δε φιλονεικούν ποτέ. Οι διαφωνίες δίνουν στο πνεύμα, αρκεί να μην ξεπερνούν τα όρια. 'Ο δικός μου κανόνας είναι να φιλονεικώ με τον άντρα μου με αγαθή φωνή. 'Αν, όμως, ύψωσα τη φωνή, η φιλονεικία θα καταλήξει σε ρήξη».

Εξ άλλου, ο δόκτωρ Ντίνιο 'Ορλα, στο έργο του «Ψυχολογία του γάμου και σεξουαλικής αρμονίας», γράφει: «Οι συζυγικοί συγγένες αποτελούν άγχη. 'Αλλ' οι δύο σύζυγοι πρέπει να μάθουν την «εγγενή» τους, αν κι' η μία αυτή θα εκπληρώσει πολλούς. Πρέπει, μ' απλούστερα λόγια, να μάθουν να τσακωνίζονται. Και, πρώτα-πρώτα, είναι καλό να ξέρουν ότι οι φιλονεικίες όχι μόνον επιτρέπονται, αλλά κι' επιβάλλονται. Πολλές διαφωνίες οφείλονται στο ότι ο ένας από τους δύο σύζυγους, πιστεύοντας πως είναι πιο μυαλωμένος ή ηθικά ανώτερος, δε θέλει να φιλονεική και κάνει πως δεν ακούει ή αδιαφορεί για τα λόγια που του λέει ο άλλος. Αυτή η φαινομενική έλλειψη προσοχής ή η παραγματική αδιαφορία εκνευρίζουν τον άλλον και τον κάνουν μανιώδη... Το δεύτερο πράγμα που πρέπει να ξέρουν οι δύο σύζυγοι, είναι ότι ένα καυγάκι πρέπει να τελειώνει σύντομα και χωρίς συνέπειες. Σε καμιά περίπτωση δεν επιτρέπεται ν' αναασαζουμε τις φράσεις που εξεστράμισε ο αντίπαλος, ούτε να τις καταγράφουμε μέσα στο μυαλό μας, για να τις ξεσπυρνίσουμε στην κατάλληλη στιγμή. Οι άνθρωποι που ακολουθούν αυτή την τακτική, είναι ανεπιτήδετοι για τη συζυγική ζωή».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Σταθμοί και διακυμάνσεις, για τις γυναίκες

Μικρές συμβουλές

Τα αφουγγάρια καθαρίζονται με νερό ζεστό, στο οποίο ρίχνουμε λίγα γραμμάρια ανθρώπινου σάπουνι. 'Όποτε τα ξεβάζουμε και τα θουάμε σε κρύο νερό με λίγο υδροχλωρικό οξύ.

Το τραπέζι του φαγητού καθαρίζεται απ' τους λεκέδες και τα στίγματα, αν το τρίψουμε μ' ένα πανάκι θρεγμένο με καυτό γάλα. 'Επειτα το τρίβουμε με μία φανέλλα. 'Αν χάσει το λούτρο του, χρησιμοποιούμε στο τέλος κερλ και νεφτί.

Οι θούρτες των μαλλιών δεν καθαρίζονται ποτέ με άπλη σαμπουνάδα, αλλά με θεγνίνη πρώτα, για να φύγει η λιγδα των μαλλιών, κι' ύστερα ζεστή σαμπουνάδα με άμυονία ή ποτάσσα.

Το κουρασμένο πρόσωπο

Το πρόσωπό σας έχασε τη φρεσκάδα του, έχει πρόωρες ρυτίδες, χλωμάδα, μαύρους κύκλους γύρω απ' τα μάτια; 'Αν αυτό οφείλεται σε πολλή κόπωση ή σε κακή τήρηση των όρων της υγιεινής, ένα μπάνιο και λίγος καθαρός αέρας άρκούν, για να περάσουν όλα.

Η πρώτη σας φροντίδα σ' αυτή την περίπτωση θα είναι να ζωπνήσετε την κυκλοφορία του αίματος, με γυμναστική, ποδήλατο, τένις, εκδρομές, κηπουρική, κλπ. Θά σας ωφελήσουν επίσης εντριβές του σώματος με οινόπνευμα 90 βαθμών.

ΝΤΙΝΑ, από δω ο κύριος Χρηστάκης, ο παιδικός μου φίλος. Σούχω μιλήσει πολλές φορές γι' αυτόν.

Χαίρω πολύ, κύριε Χρηστάκη. 'Ο Θάνος μούχει πη ένα σωρό καλά για σάς.

Οι συστάσεις έγιναν στη μέση του δρόμου, όπου συναντηθήκαμε, το ζευγάρι κι' εγώ.

Δεν ήξερα πως είχατε παντρευτή, είπα στο Θάνο.

Ναι, είναι δύο χρόνια τώρα.

Έτσι, μυστικά παντρευτήκατε; Κανονικά θάπρεπε να μού είχατε στείλει πρόσκληση.

Έγινε πολύ στενός ο γάμος μας, μού εξήγησε ο Θάνος. 'Η Ντίνα, εγώ, ο κουμπάρος, οι δύο οικογένειες και κανένας άλλος. Δεν στείλαμε προσκλήσεις, ούτε στους συγγενείς καν.

Και γιατί αυτό;

Ήταν απαίτηση της Ντίνας, είπε ο Θάνος και γύρισε προς τη γυναίκα του. Δεν ήθελε κόση.

Περίεργο μού φαίνεται, είπα εγώ. Γιατί, όπως ξέρω, οι γυναίκες θέλουν πάντα να έχουν πολλόν κόσμο στο γάμο τους. Είναι η πρώτη εξαίρεση που βλέπω.

Τι τον θέλαμε τον κόσμο, κύριε Χρηστάκη; δικαιοδοσία ή νεαρή κυρία. Για φασαρίες; 'Όσο μπορεί κανείς να τον αποφεύγει, ωφέλεια έχει. Δεν είν' έτσι;

Παραδέχτηκα πως έτσι είναι.

Και πού μένετε; ρώτησα.

Έχουμε ένα δικό μας σπίτι, είπε ο Θάνος.

Δικό μας! Τι δικό μας καμμένη Θάνο, άφοι χωράτα ακόμα δέκα γραμμάτια; 'Αμα δεν εξοφλήσης ένα σπίτι, ποτέ δε μπορείς να πής ότι είναι δικό σου. 'Ετσι δεν είναι, κύριε Χρηστάκη;

Όχι ακριβώς, αλλά τέλος πάντων, είναι και λιγάκι έτσι. Διαμέρισμα σε πολυκατοικία είναι η μονοκατοικία.

Μονοκατοικία ο' έσοχη, είπε ο Θάνος. Είναι μια θαλλίτσα με τρία δωμάτια, με έρραντες, με κήπο, με...

Σώπα, καμμένη Θάνο, τον έκοψε πάλι η Ντίνα. 'Ετσι πού τα λες, θά νομίζω ο άνθρωπος πως έχουμε κανένα ταλατάκι. Τίποτα τέτοιο, κύριε Χρηστάκη. 'Ενα φτωχικό σπίτι με τρεις καμαρούλες διας κι' όλες, στην έρημιά του κόσμου. Κι' επειδή έχει και λίγη πρασινάδα, το βάψαμε ο κύριος και θύλα! Μανία πούχεις με τα μεγάλα λόγια, καμμένη Θάνο!...

Είταμε και μερικά άλλα και, τέλος, ο Θάνος με κάλεσε για τραπέζι στο σπίτι του.

Ήταν πραγματικά μία κουκλιστική θαλλίτσα, χτισμένη με γούστο και κομμένη σ' έναν κήπο γεμάτο δέντρα και λουλούδια. Κι' επιπλέον, με μοντέρνα, κομψά έπιπλα. Δεν συγκράτησα το θαυμασμό μου:

Αυτό είναι το φτωχικό σπίτι με τις τρεις καμαρούλες που μού λέγατε, μαντάκι! 'Εδώ είναι γωνιά του Παράδεισου.

Επειδή έχει τρεις ψασοτριανταφυλλίες; Ψασοτριανταφυλλίες λέτε αυτό το πλούσιο και πολυχρόμιο θέμα; Τι λέτε, μαντάκι! 'Εγώ δε χορταίνω να το θαυμάζω. Πραγματικά σας ζηλεύω...

Κι' ενώ είχα σταθή στη θεράντα και απολάμβαναν τον άνθισμένο κήπο, τ' ατύχησε μου σαν ν' άρπαξαν κάτι ψιθουρισμούς. Γύρισα και είδα τη γυναίκα του φίλου μου. Τα χείλη της κουνιόντουσαν, σαν να ψιθουριζόν κάτι, ενώ με το δεξί της χέρι έκανε κάτι μυστηριώδεις μικροχειρισμούς. Μόλις είδε πως την είδα, σταμάτησε και τα ψιθουρίσματα και τις κινήσεις του χεριού και χαμογέλασε μηχανικά. Νομίζω πως κοκκίνισε κι' όλες, ελαφρά. Δεν έδωσα σημασία. Πολλοί άνθρωποι, τυχαίνει να παραμιλούν κάπου-κάπου, άφορημένοι.

Ο Θάνος κι' εγώ καθήσαμε στη θεράντα, ν' απολαύσουμε τη θέαση. Πήραμε την έσραντα, κι' άργότερα περάσαμε στην τραπεζαρία. 'Η κυρία Ντίνα μās σερβίρισε κάτι θαυμάσια δημιουργήματα της μαγειρικής της τέχνης. Χρέος είχα να τους πλέξω το έγκωμο.

Σας συγχάρω, μαντάκι. 'Όλα ήταν περίφημα, ο δε μουσακάς άοιστούχημα.

Σας παρακαλώ, κύριε Χρηστάκη, μη λέτε κι' έσεις μεγάλα λόγια. 'Εγώ ξέρω τι ήτανε. 'Αποτυχία όλα. Και όσο για το μουσακά, ξέρω καλά ότι μού έπιασε.

Νομίζω ότι έχετε λάθος. 'Εγώ πάντως, τέτοιο μουσακά δεν έχω ξαναφάει στη ζωή μου.

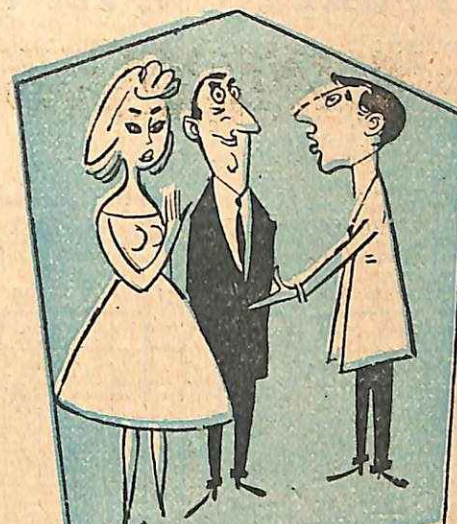
Αυτό το παραδέχομαι. Τόσο άσχημο, θέλετε να πείτε.

Μην ψαρεύετε κολακειές, Ντίνα, είπε ο Θάνος. Είσαι μία λαμπρή μαγειρίτσα!

Είμαι η χειρότερη απ' όλες! διαμαρτυρήθηκε έκλεινη. Σπανίως μού πετυχαίνει φαί.

Σε λίγο περάσαμε πάλι στη θεράντα για τον καφέ. 'Η κυρία Ντίνα μās τον σερβίρισε σε κάτι κινέζικα φλυτζάνια πραγματικά αξεθαύμαστα.

Τι όμορφα φλυτζάνια είπα, τη στιγμή που σήκωνε από το δίσκο τον καφέ του Θάνου, για να τον άκουμπήσει στο τραπέζι.

Μη παραξενι
ΚΥΡΙΑ

Κι' όπως κατέβαινε το χέρι της, ο Θάνος κούνησε το κεφάλι του, το χέρι της Ντίνας συγκρούστηκε με το κεφάλι του Θάνου, το φλυτζάνι της έξεφυγε κι' έπεσε στο μουσακά. 'Εγινε κομμάτια.

Γρουσουζιά! ξεφώνησε η Ντίνα.

Γούρι! διαφώνησε ο Θάνος.

Η Ντίνα σάστισε, άχρισσε, ήταν έτοιμη να κλάψει.

Έλα, μην κάνης έτσι για ένα φλυτζάνι, προσπάθησε να την παρηγορήσει ο Θάνος.

Δεν είναι για το φλυτζάνι, είπ' εκείνη. Είναι για το άλλο που έβρεξε και δεν το παραδέχεσαι!

Αυτή η ζημιά στάθηκε αίτια να χάσει το κέρι της για όλο τ' απόγεμα η γυναίκα του φίλου μου, όχι όμως κι' ο Θάνος.

Σε λίγες μέρες τους ανταπόδωσε την υποχρέωσι, μ' ένα τραπέζι σε ρεστοράν. 'Η κυρία Ντίνα φορούσε ένα εξάσιο φόρεμα που της πήγαινε πολύ. Της είπα κολακευτικά λόγια γι' αυτό. Πήρε ένα ύφος μισοκακόμοιρο:

Μπα, τι καινούργιο, κύριε Χρηστάκη. Παλιό είναι και το μεταποίησα. Φτηνοδουλειές. 'Εγώ έχω πολύν καιρό να στιάω καινούργιο φόρεμα. 'Όλο με μεταποιήσεις περνώ.

Παράγγειλε μπιφτέκι.

Είναι καλό; τη ρώτησα.

Μπα! Σάν μετ'έσδα.

Άφήστε το. Θά φωνάξω το γκαρσόνι να πάρει κάτι άλλο.

Όχι, όχι, θά το φάω.

Μα σάς παρακαλώ, μαντάκι. Κάντε μου τη χάρη.

Έκανα να της πάρω το πιάτο, αλλά το κράτησε.

Πού έβρετε, μπορεί να το συνθηζώ και μισοψημένο!...

Άς την, της άρεσει! είπε ο Θάνος.

Και χαμογέλασε, ένα χαμόγελο περίεργο, λίγο κοροϊδευτικό, λίγο μυστηριώδες.

Κατόπιν τούς πήγα στο θέατρο. Στο διαλείμμα θυγάμε με το Θάνο να κρινίσουμε.

Με συγχωρείς Θάνο, του λέω, εκτιμώ και σεβόμαι τη γυναίκα σου, αλλά, αν μού επιτρέπης, θά σοφ πού τη γνώμη μου.

Νά την πής!

Πολύ γκρινιάρια μού φαίνεται. Τίποτα δεν της άρεσει, όλα τα έρρισκε φτηνά, φτωγά, θλιβερά, άπατσια. 'Αφού και το σπίτι σας ακόμα το λέει καλός. Και όμως θάπρεπε να είναι ευχαριστημένη, απ' ότι είδα τουλάχιστον.

Και είναι, είπε ο Θάνος, με το ίδιο κοροϊδευτικό χαμόγελο. 'Όλα της άρεσουν.

Μα τότε, τι συμβαίνει;

Συμβαίνει ότι η Ντίνα είναι εξαιρετικά προληπτική. Και φοβάται το μάτιασμα. Σκέπτεται, λοιπόν, ότι αν πούμε πως κάτι δικό μας είναι άμορφο, πως κάπου πήγαμε και περάσαμε καλά, πως μάς έχουν καλέσει σε τραπέζι, πως μάς στείλανε κάποιο δώρο και τα λοιπά, αυτός που τ' ακούει θά μας εθονήσει, θά μάς ματιάσει και θά μάς συμψη δυστυχία.

Σοβαρά;

Μάλιστα. Γι' αυτό και στο γάμο μας δεν ήθελε κόσμο. Για να μη μάς ματιάσουν. Κι' έκεινη την ημέρα που είπατε ότι φώναζε φλυτζάνιας και της έξεφυγε το ένα κι' έσπασε...

... θά είπα πως τα ματιάσα!

Φυσικά. 'Η Ντίνα είναι καθ' όλα τ' άλλα λαμπρή γυναίκα, αλλά έχει αυτό το κομμάτι. Προσπαθώ να της το κρύψω, στήθηκε άδύνατον. Βαρεθικά, λοιπόν, την άφρασα και... γλεντάω την ύπθεση. Κατά βάθος είναι διασκεδαστική.

Αι τότε να μετέχω κι' έγω στο γλέντι.

Γιατί όχι; Μηπως προσέβαλες την... τιμή μου;

Επαγγυρίσαμε στις θέσεις μας. Το έργο που είδαμε ήταν πραγματικά πολύ καλό. Σ' αυτό συμφωνήσαμε κι' οι τρεις. Μετά το θέατρο πήγαμε σ' ένα κέντρο για καφέ. Μια φορά γνωστή του ζευγαριού τους χαιρέτησε, περνώντας από το τραπέζι μας. 'Η κυρία της περνούσε έμενη για λίγο, για να πη δυο λόγια περισσότερα στη φίλη της. 'Η Ντίνα της είπε πως είχαμε πάει στο θέατρο.

Καλό το έργο; ρώτησε η κυρία.

Μπα! Άπατσιο. 'Επιλάξαμε φοβερά. Κρίμα στις άρες που χάσαμε!

Ο Θάνος μουκίωσε το μάτι. Λίγο πιο ύστερα, όταν βρεθήκαμε μόνον για ένα λεπτό, τον ρώτησα:

Γιά εξηγήσε μου κι' ένα άλλο πράγμα.

Καλά να φοβάται το μάτιασμα για κάτι που προκειται να γίνει. 'Αλλά και για το παρελθόν;

Μάλιστα. 'Η Ντίνα φοβάται το μάτιασμα και κατόπιν έορτης!

Από τη θεράντα έκλεινη έκανα κάπου ξεη μήνες να είδα το φίλο μου αντρόγυνο. Είχα λείψει και στο μεταξύ κάπου-κάπου και χαθήκαμε. Τους έαναείδα ένα απόγεμα τυχαία στο δρόμο.

Ξέρεις, μού είπε ο Θάνος, αγοράσαμε

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Πώς θά κάνετε το μπάνιο σας

«Αλλοτε πίστευαν πως το μπάνιο κουράζει και πως πρέπει ύστερα ν' αναπαύεται κανείς. Τώρα όμως ξέρουμε ότι άπεναντίας ξεκουράζει το σώμα — ιδίως αν έχουμε μπανιέρα, όπου μπορούμε να μείνουμε λίγη ώρα μέσα στο νερό.

Όταν δεν υπάρχει μπανιέρα, την αναπληρώνει το ντους με ζεστό νερό. 'Αφού ασπουνισόουμε και ξεβγαλθούμε, μπορούμε να κρούσουμε σιγά σιγά το νερό. Αυτό είναι το λεγόμενο «κω τοσέλιο ντους».

Για το σπούνισμα τριβόστε ώπου να κοκκινίσει το δέρμα. Για το ξεβγάλμα μεταχειρίστε ένα σπγγγγόρι, φυσικό ή από υλίκιο. 'Όποτε τριβόστε καλά και τελειώστε με μια έντονη με κολών α.

Οι καλοί τρόποι

Δεν άπόρχει ένοχλητικώτερο πράγμα από το να τολά ένας άνθρωπος κι' οι άλλοι νάουν τε λειώσι και να τον κιντίζουν... Σ' αυτή την περίπτωση, η ευγένεια έπ βλάψει να μη δίνουν οι άλλοι παρατήρησ' έκλειν πού το εί. Θά φωντίζουν έπίον να μιλάε αυτός άλλά χωρίς να τον άναγκάζουν να μιλήσει κι' έκείνος, ώπου να τελειώσει το φαγητό του.

Η οικοδέσποινα άς προσέχη να μη βάζη στο

για τις γυναίκες

Μικρές συμβουλές

Τα αφουγγάρια καθαρίζονται με νερό ζεστό, στο οποίο ρίχνουμε λίγα γραμμάρια ανθρώπινου σάπουνι. 'Όποτε τα ξεβάζουμε και τα θουάμε σε κρύο νερό με λίγο υδροχλωρικό οξύ.

Το τραπέζι του φαγητού καθαρίζεται απ' τους λεκέδες και τα στίγματα, αν το τρίψουμε μ' ένα πανάκι θρεγμένο με καυτό γάλα. 'Επειτα το τρίβουμε με μία φανέλλα. 'Αν χάσει το λούτρο του, χρησιμοποιούμε στο τέλος κερλ και νεφτί.

Οι θούρτες των μαλλιών δεν καθαρίζονται ποτέ με άπλη σαμπουνάδα, αλλά με θεγνίνη πρώτα, για να φύγει η λιγδα των μαλλιών, κι' ύστερα ζεστή σαμπουνάδα με άμυονία ή ποτάσσα.

Το κουρασμένο πρόσωπο

Το πρόσωπό σας έχασε τη φρεσκάδα του, έχει πρόωρες ρυτίδες, χλωμάδα, μαύρους κύκλους γύρω απ' τα μάτια; 'Αν αυτό οφείλεται σε πολλή κόπωση ή σε κακή τήρηση των όρων της υγιεινής, ένα μπάνιο και λίγος καθαρός αέρας άρκούν, για να περάσουν όλα.

Η πρώτη σας φροντίδα σ' αυτή την περίπτωση θα είναι να ζωπνήσετε την κυκλοφορία του αίματος, με γυμναστική, ποδήλατο, τένις, εκδρομές, κηπουρική, κλπ. Θά σας ωφελήσουν επίσης εντριβές του σώματος με οινόπνευμα 90 βαθμών.

— «Μαροφάεισαι. Καί, τώρα, πότε έκδρομη; Καί, πού θα πάει, λοιπόν;»
— «Στο Λουτράκι, πρόφτασε καί εἶπε ἡ Ντίνα.»
— «Στο Λουτράκι; Ἀπό δώ;»
— «Ναί, ἤρθαμε νά πάροουμε τὸ Φίλο μας καί τώρα θά γυρίσουμε.»
— «Καλὸ σας ταξίδι, λοιπόν.»
— Ἡ κυρία συνέχισε τὸ δρόμο της.
— Γιατί τὴς εἶπες στὸ Λουτράκι, ῥώθηκε ὁ Θάως.
— Γιά νά μὴν πιάσῃ τὸ μάτιασμα. Νά πάῃ πρὸς ἄλλη κατεύθυνση. Ξέρεις τί κακὸ μὰτι ἔχει αὐτή; Φλυτζάνι κυττάει καί γίνεται κομμάτια — μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Χρηστάκη, δὲν ἐννοῶ ἐσάς!
— Ἀπολυθῆκαμε στὴν ἀσφαλτοὶ γιὰ ἄρρωτο. Ἀλλὰ ἦσαν μιά διαδρομὴ, πού μὲ ἀνησυχῶνε κι' ἐμένα. Μιά φορά ἤρθαμε εὐστά μὲ μία κοурсάρα πού κατέβαινε μ' ἑκατὸν εἰκοσί. Μιὰν ἄλλη, παρὰ λίγο νερθεῖομε μούτρα μὲ μούτρα μ' ἕνα φορητὸ, στὴ στροφή. Πό πολλὸ πέρασε σέ μία λαγκουδά, πού ὁ Θάως δὲν τὴν εἶχε δὴ καί τιναχτήκαμε ἐσφυκτὸ εὐστὸ ἀποτόμα. Πού ἡ καρδιά μου πῆγε στὴν Κούλουρη. Πιο πέρα, παρὰ λίγο νά συγκρουστούμε μ' ἕνα γαϊδάρο καί τὸν ἐπιβάτη του. Καί σταί μισὰ τὸ δρόμο, ἡ μηχανὴ σταμάτησε.
— Τί διάβολο ἔπαθε; μουρμούρισε ὁ Θάως καί κατέβηκε.
— Τὸ μὰτι! Τὸ μὰτι! Ξεφάνησε ἡ Ντίνα.
— Πρὶο μὰτι, θρὲ Ντίνα; «Ἐχει μὰτι τ' αὐτοκίνητο;»
— Καλε, τὸ μὰτι τῆς κυρίας Χατζηφρίτσου. Μὰς μάτιασε τ' ἀναθεμάτην. Καλὰ τὸ φοβόμουν ἐγὼ. Τὴν ἔβλεπα πὼς κυττάει τ' αὐτοκίνητο, σαν νάθελε νὰ τὸ φάῃ!
— Ἡ ἐλπίδ' ἦταν εὐκόλη. Ὁ Θάως τὴ διαδρομὴ, παρ' ὅλο πὺ τὴν ἀνὰ ἀνὰ, καί ἐξανάπησε τὸν μόνον.
— «Ἄκου, Θάω, εἶπε προστακτικὰ ἡ Ντίνα. Στὸ πρῶτο χωριὸ πού θὰ ἐρῶμε, θὰ σταματήσῃ.»
— Γιατί;
— Ἐγὼ τὸ λόγο μου.
— Σταματήσαμε; ὅ' ἕνα μικρὸ χωριουδάκι. Ἡ Ντίνα κατέβηκε, καί

φημο γιά τὰ κράσιά του. —
 Γότσησ τῆς ἀρχαιότητος. —
 Δεικτικῇ ἀντωνυμίᾳ (οὐδ.
 πληθ.).
 5 Ζωοτροφιῇ. — Ἀρχαία ὀχυρά
 πόλεις ἐπὶ τῆς Προποντίδος.
 — Ἀποτελεῖ μέρος τοῦ προ-
 σώπου.
 6 Μέρος τοῦ αὐτοκινήτου. —
 Ἐπίρρημα: σὲ πολὺ καμνὴλ
 τιμῇ. — Ἀνεξάρτητὸ συν-
 τανάρτιο τῆς Ν.Α. Ἀραβίας.
 7 Ἐκουν τὴν ἰδίᾳ ἀξίᾳ μὲ ἄλ-
 λα. — Δοκεῖο νερού.
 8 Ἀφανῇ, χωρὶς ἀξίᾳ. — Διαθε-
 τουν χρόνον, γιὰτὶ δὲν ἀπα-
 σχολοῦνται πούθενά (οὐδ.).
 9 Παίρνουν ἀξία ὅταν ἐκολου-
 θοῦν ἀριθμῷ. — Ὁμαλά. —
 Ζοῦν καὶ κινουῦνται. — Γαλι-
 λικὸ μέτρον ἐπιφανείας.
 10 Ἐντονα, ἐντατικῶς. — Ναυτι-
 κῇ βάσει τῆς Ἱταλίας.
 11 Μεγάλα, σὲ ἑκτάσι. — Λίμνη
 κοντὰ στὴ θάλασσα, ποὺ
 παίρνει θαλάσσιον νερὸ ἀπὸ
 τοὺς πόρους τῶν τοιχωμά-
 των τῆς.
 12 Ὁροπέδιο, ἀλλὰ καὶ χώρα
 τῆς Ἀσίας. — Χαρακτηρι-
 σμός πόδεωσ ἡ ἀπολαύσεωσ.
 — Τροφὴ σαρκόδορου.
 13 Νηοὶ τοῦ Αἰγαίου. — Πετοῦν.
 — Δυνάστης τῆς Ἀλφειοῦ, ὁ ὁ-
 ποῖος τὴν παρέδωκε σὺν
 Μιλτιάδῃ, φοβηθεὶς τὸν Δα-
 ρείον.
 14 Περίφημον ἔργον τῆς γαλλι-
 κῆς φιλολογίας. — Δεικτικὴ
 ἀντωνυμία (οὐδ. πληθ.). —
 Δὲν ἀπαιτεῖ μεγάλας προ-
 πάθειας (οὐδ.).
 15 Μία Ἁγία τῆς ὁποίας καμμίᾳ
 γυναικί δὲν φέρεται τὸ ὄνο-
 μα. — Κόρολας. . . . Ἐλβετὸς
 γεωλόγος, ποὺ ἀσχολήθηκε
 μὲ τὴν γεωλογικὴν κατασκευὴν
 τῆς χώρας μας. — Τελικὸς
 συνδυασμός.
 16 Δυσκόλοι, κοπιώδεις. — Ἐν-
 διαφέρον, ὑποστηρίξις.
 17 Ἰγμεμονικός οἶκος τῆς Βουλ-
 γαρίας. — Ἀρίωνον πολλὰς
 αὐφειολίας (οὐδ.).

τυπο. — Τμήματα τῶν μυθῶν.
 5 Εὐρωπαϊκῇ πρωτεύουσῃ. —
 ὁανερν, σαφές. — Προορίζε-
 ται γιὰ τοὺς γυναικεῖους ὤ-
 μους.
 6 Διευθυνὸν ὑποζύγια. — Ἐ
 καὶ καλὰς διαθεσίαι, μὲ ἄλ-
 λαὶ τὸνισμὸν γίνεται φίλος
 καὶ ἀρχιγραμματεὺς τοῦ Μ.
 Ἀλεξάνδρου. — Ἄνθος.
 7 Ὁ ὑπάρχων. — Παλιγογναί-
 κες. — Χειροπισιᾶτες.
 8 Ἄνοστα φαγητά. — Μὰς εἶ-
 ναι καθεμερινῶς ἀπαραίτη-
 τος.
 9 Νηματοργικὸ ὄργανον. — Τὸ
 μεγαλύτερον ζῶον τῆς οἰκογ-
 νείας τῶν ἐλαφοειδῶν.
 10 Ἐγχορδόν μουσικὸ ὄργανον.
 — Τὸν ἔκουν ὅλα τὰ τέμματα.
 11 Βᾶζω στὴ σειρά. — Τέτοιον
 εἶναι ὅλα σχεδόν τὰ δανεία.
 — Τροπικὸ ἐπίρρημα.
 12 Πρακτορεῖον εἰδησέων. — Ζῦ-
 λο ποιῇ ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦ
 σὲ κάποιο ἀγώνισμα. — Γυ-
 ναικεῖον ὄνομα.
 13 . . . ὑπὲρ Μοντάνα. — περίφη-
 μος Ἰσπανὸς ποιητὴς καὶ φι-
 λῶσοφος τοῦ 16ου αἰῶνος.
 Παράσιον τῶν σκυλῶν. — Ἐ
 πύρρημα ποὺ ἀποκλείει.
 14 Παίρνουν δασεία (οὐδ.). —
 μυθολογικὴ τροφή τῶν θεῶν
 τοῦ Ὀλύμπου.
 15 Πρόθειαι. — Κόψιμον (πληθ.).
 — Μιμεῖται πρόσωπα ἀνωτέ-
 ρας κοινωνικῆς τάξεωσ.
 — Πρόθειαι πρὸ δασυνόμενῶν
 λέξεωσ.
 16 Γυναικία τεμπέλα, ἀλλὰ κα-
 χωριὸ τῆς ἱκταρίας. — Θυμῇ-
 ζει τοὺς νεκροὺς ἑνὸς πο-
 λέμου.
 17 Προκαλοῦν πληῆς (οὐδ.). —
 Πῆρε μέρος στὴ δίκῃ τοῦ
 Χριστοῦ.
 ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 753
 στή σελ. 64

τυπο. — Τμήματα τῶν μυῶν
5 Εὐρωπαϊκῇ πρωτεύουσᾳ. —
φανερὸν, σαφές. — Προοριζέ-
ται γιὰ τοὺς γυναικεῖους ὁ-
μους.
6 Διευθύνουν ὑποζύγια. — Ἐ-
κεῖ καλὰς διαθέσεις, μὲ ἁ-
λλαγὴ νοήσεωσιν γίνεται τοῦ Μ.
καὶ ἀρχιγραμματεῖς φίλου Μ.
Ἀλεξάνδρου. — Ἀνδρός.
7 Ὁ ὑπάρχων. — Παλιονομῶν
— Χειροπιαστὲς.
8 Ἀνοστα φαγητῶν. — Μὰς εἶ-
ναι καθημερινῶς ἀπαραίτη-
τος.
9 Νηματοουργικὸ ὄργανο. — Τὸ
μεγαλύτερον ζῶον τῆς οἰκογ-
νίας τὸν ἐλαφροειδῶν.
10 Ἐγχορδον μουσικὸ ὄργανο.
— Τὸν ἔχουν ὅλα τὰ τζαμιά.
11 Βάζω τὸν οἰσρά. — Τέτοιον
εἶναι ὅλα σχεδὸν τὰ θάνατα
— Τροπικὸ ἐπίρρομα.

- 12 Πραττοreyov εidycewv. — Ξύ-
λο ποι, έδωκε το όνομα του
σε κάποιο άγώνισμα. — Γυ-
μνασείο, άγώνισμα.
- 13 ... yтe Movάvta· περίφω-
μος 'Ισπανός ποιητής και φι-
λόσοφος του 16ου αιώνας. —
Παράδοτο των σκύλων. — Έ-
πίγραμμα που αποκλείει.
- 14 Παίρνουν άσασια (ουδ.). —
Μυθολογική τροφή των θεών
του Όλυμπου.
- 15 Πρόθεσι. — Κόψιμο (πληθ.).
— Μιμείται πρόσωπα άνωτέ-
ρας κοινωνικής τάξεως.
— Πρόθεσι πρό άσασυόμενης
τάξεως.
- 16 Γυνάικα τεμπέλα, άλλα κα-
χωρί της 'Ικαρίας. — Θυμί-
ζει τους νεκρούς ενός πο-
λέμου.
- 17 Προκαλούν πληξει (ουδ.). —
Πήρε μέρος στη δικη του
Χριστού.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
'Η λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 753
στῇ σελ. 64

λσε μια γυναίκα με τσεμπέρι. και
 κάτι της είπε κυρά. «Πώς, ξέρω,
 πώς να τη φωνάξω», είπε η χωριά-
 τισσα κι έφυγε.
 — Μια ποιά ζήτησες νάρθη; ρώ-
 τησε ο θεμάτιστρα.
 — Την ξεματιάστρα του χωριού.
 — Να την κάνουμε τίς;
 — Να ξεματιάστρα το αυτοκίνητο.
 — Δεν είσαι καλά, Ντίνα. Ρεζίλι
 θες να γίνουμε; «Εγώ μέσα να φύ-
 γουμε κι' άσε τις σαγλαμάρες.
 — «Εγώ στ' αυτοκίνητο δέ μπαί-
 νω, αν δεν το ξεματιάσουμε! δήλω-
 σα, άποφασιστικά έκρινε. Δέγ, έγω
 καμιά ορεζί, ένα διστύχημα. Όύτε
 κι' έσας θά σάς αφήσω να φύγετε!
 Και στάθηκε όρθη μπροστά στο
 αυτοκίνητο. Ήταν ένας ήρωϊσμος
 που μέ συγκίνησε.
 — Θάγω, κάνε της το χατίρι, τών
 παρακάλεσα. Στο κάτω της γραφής
 είναι μία πρωτοτυπία! Ξεματιάσου
 αυτοκίνητο. Δέν έχει ξαναγίνει!
 Σέ λίγο φάνηκε η χωριάτισσα μέ
 μία άδωνστη γρή, πού φορούσε
 μαύρο τσεμπέρι. Ή Ντίνα της ξέ-
 γυψε.
 — Ναι, κυρά μου, μετά χαράς!
 είπτε η ξεματιάστρα, άκουμπώντας
 τό χέρι της άπάνω στο καπό.
 — Άρχισε να μασάζει διάφορα μ-
 στηριώδη λόγια, ενώ γύρω της, ει-
 γνα μασεutin ένα πλήθος χωρικοί κι'
 έκαναν χάζι.
 — Δώσε της ένα είκοσάρι! πρό-
 στασε η Ντίνα, όταν τελείωσε τό ξε-
 ματίασμα.
 — Στο καλό κα! καλό σας τα-
 ξίδι! έγρήθηκε η ξεματιάστρα, τσε-
 πώνοντας τό χαρτονομίσμα.
 Και ξεκίνησαν, ενώ τό μαζεμέ-
 νω πλήθος, πού παρακολούθουσε
 αισιωπλό ως έκρινε τη στιγμή, ξε-
 σπασε μονομιάς:
 — Ώωωωω!...
 Όμως φτάσαμε στη Χαλκίδα και γυ-
 ριστάς στο έρδου μία χαρά στ'
 έθας ας.
 — Εδώ τί κάνει τό ξεματίασμα
 είπτε, καθώς μ' άδειαζαν στην πόρ-
 τα του σπιτιού μου, η Ντίνα. Άν
 δέν είχα έώ τη σκέψη για την ξε-
 ματίαστρα, δέν ξέρω πού θαμνατά
 αυτή τη στιγμή.
 ★
 Πάλι χρειάστηκε να λείψω πεντε-
 ξη μήνες, πάλι γυλαρώσαμε μέ
 τούς φίλους μου. Κι' ένα πρωί ά-
 κούσ το στό όρόμο μία φωνή:
 — Χρηστάκι... Χρηστάκι... Έγώ
 είμαι, έρέ, ο θάνας. Δέ μ' άναγνω-
 ρίζεις;
 — Ά! Βέβαια... Μα πώς να σ'
 άναγνωρώσω έρέ παιδί μου; Έσ'
 έχεις αλλάξει έντελως.
 — Ήταν ακοντισμένος, άκούρευ-
 τος, μέ έλαφρη γενειάδα.
 — Ήπαρξιστέσις; ρώτησα έμπι-
 στετικά.
 — Όχι. Ή Ντίνα μέ ύποχρέωσε
 να είμαι σ' αυτή την κατάσταση.
 — Για ποιά λόγo;
 — Για να μία μάτισση καμιά! εί-
 πτε μεγαχολικά ο θάνας και κού-
 ηνε τό κεφάλι του. Καώς θέλεις
 τό φόνιο προχωρή. Και να ίδουμ'
 ως πού θά πά. Κατά τά άλλα, έ-
 μως, είναι πρώτη τάξεως γυναίκα
 η Ντίνα... Γεία σου, Χρηστάκι
 γεία σου καλέ μου φίλε. Καθένας
 μέ την τύχη του!...
 ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ
 Χιουμώρ
 Ή κυρία στο ζητιάνo:
 — Γιατί ζητιανεύεις άντι να δου-
 λούς;
 — Πέλε, κυρία; Έγώ δέ δου-
 λεύω;... Άφού καί τίς Κυριακές
 άκόμα ζητιανεύω!...
 ★
 Στις εξετάσεις.
 Ο καθηγητής: Πού έβρισκον-
 ται οι περισσότεροι άδόμαντες;
 Ο φοιτητής: Στο ένεχυρο
 δανειστήριο!
 ★
 — Ό πατέρας μου κουράζεται
 πολύ μέ τη δουλειά του. Παιδεύεται
 κάθε μέρα μέ λογής-λογής κεφά-
 λια...
 — Είναι καθηγητής;
 — Όχι, Κουράς!
 ★
 — Μπα! Γιατί πίνεις τό κρασί
 σου μέ τό καλαμάκι;
 — Γιατί όρκιστήκα στην γυναίκα
 μου να μίν ξαναβάλω ποτήρι στο
 στόμα μου!

* Η κυρία στο ζητιάνο:
 — Γιατί ζητιανεύεις αντί να δου-
 λεύεις;
 — Πι λέτε, κυρία; Έγώ δέ δου-
 λεύω...! Άποφ και τίς Κυριακές
 ακόμα ζητιανεύω!...
 *
 Στις εξετάσεις.
 * Ο καθηγητής: Ποῦ ἔβρισκαν-
 ται οἱ περισσότεροί ἀόδοιμαντες;
 * Ο φοιτητής: Στό ἐνεχυρο-
 δανειστήριο!
 *
 — Ὁ πατέρας μου, κοιράζετα
 πολλή μέ τή δουλειά του. Παυδεύετα
 κάθε μέρα μέ λογιjs-λογιjs κεφά-
 λια...
 — Εἰνας καθηγητής!
 — Ὁχι, Κυρέας!
 *
 — Μπῆ! Γιατί πίνεις τὸ κρασί
 σου μέ τὸ καλαμάκι;
 — Γιατί ὀρίστηκαν στή γυναίκα
 μου νὰ μὴν ξαναβάλω ποτήρι στό
 στόμα μου!

«Άλλος κρυμμένος θησαυρός, πού έχει απασχολήσει τούς "Ελληνες, είναι ο περίφημος θησαυρός τού 'Ολύμπου.

Πρόκειται, φαίνεται, γιά ένα σημαντικό ποσό χρυσών λίρών πού, όπως πιστεύεται, είναι θαμμένο στην τοποθεσία Πέντε "Αδελφία, κοντά σέ πέντε αιωνόδια κυπαρίσσια. "Ακούσαμε από ανθρώπους πού είχαν αναζητήσει αυτόν τόν θησαυρό δλη τήν παράδοση κι' εκπληκτική ιστορία τού. Πολλά φορές μάλιστα, κάτοικοι τής Λαρίσης είχαν κάνει ένα πλήθος αναζητήσεων στόν "Όλυμπο γι' αυτόν τόν θησαυρό.

Μά ες όσμε τή ακριβήσ αναφέρει αυτή ή παράδοση ιστορία: Τόν καιρό τών ανταρτών μία συνοδεία ξεκίνησε από τήν περιοχή τών Βαρθουσιών. "Ήταν μία δλιγομελής ομάδα πού συνοδεύε τήν περιοχή τών Βαρθουσιών. Καί πού, σύμφωνα μέ τήν έντολή πού είχε από τόν καπετάνιο, έπρεπε νά πέρασιν από μία απόκρημνη περιοχή, γιά νά φτάσιν στό καπετάνιο τής, έπρεπε. Ξεκίνησαν μόλις είχε γυρείει ο ήλιος. "Ακολουθούσαν τής οδηγίες ενός θαυματοπόρου, πού έθεωρετο έμπιστο πρόσωπο τού άρχηγου. "Η συνοδεία προ-έβηκε χωρίς καθήκοια δλη τή νύχτα. "Έπαιρνε πιά νά έπιμερσώ, όταν ο τούς ανταρτές καί συνέχισαν οί τρεις τήν πορεία τους. "Υστερα διάλεξε δώ από έντολή νά τους περιμένουν. "Έμεναν εκεί δλη τήν ήμέρα κι'. Όταν νύχτωσε, είδαν νά καθιφορίζουν μέ τά ζωά μόνον οί δύο ανταρτές.

— Τί έγινε ο οδηγός; τούς ρώτησαν οί άλλοι.

— "Έφυγε νωρίτερα, σύμφωνα μέ τήν έντολή τού καπετάνιου.

"Η διάδα, δίχως νά συζήτηση περισσότερο τού θέματος, γύρισε κοντά στόν καπετάνιο.

Λίγα χρόνια άργότερα, όπως μέ ένα άναφέρθηκε από έναν κρατούμενο τών φυλακών, μαθεύτηκε ή αλήθεια. "Η διάδα εκείνη είχε μεταφέρει ένα σημαντικό ποσό χρυσών λίρών. "Ο οδηγός τής πήρε τους δύο από τούς ανταρτές, σύμφωνα μέ τήν έντολή τού καπετάνιου.

"Έπασσαν από "Πέντε "Αδελφία, έσκαψαν εκεί ένα βαθύ λάκκο κι' έκρυψαν τίς λίρες. Μά οί δύο ανταρτές είχαν κι' αυτοί τήν έντολή τού: Νά σκαψάσουν τόν άνθρωπο πού τούς έδωσεν ή οδηγία εκεί πέρα καί νά τόν θαφούν πάνω από τού θησαυρό! "Έτσι κι' έγινε. "Αλλά δτον γύρισαν κοντά στόν καπετάνιο, έξετελεσθήσαν από τόν ίδιο, έπειτα από λίγο, γι' ατί φιλάρσσαν σέ συντρόφους τους.

Μά τού μυστικό είχε πιά διαδοθή. Οί ήμουνγοί θυμήθηκαν αυτή τή μυ-

A black and white illustration depicting a grim scene. In the foreground, a man in a light-colored shirt and dark trousers is using a shovel to dig up a body. The body is lying on its back, and a skull is visible at the bottom of the frame. Two other men, one in a cap and one in a uniform, stand in the background watching the scene. The illustration is done in a stark, high-contrast style with heavy black lines and minimal shading.

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ «ΚΟΛΛΑΡΟΥ»

Σίγουρα, θα θεωρήτε τη μύτρα σαν ανθρώπινο ποτό. Κι' όμως έχει έδα, κρύβει θά'ν έρσιαν γυναίκες τη πρώτη μύτρα, έδω καί 10.000 χρόνια στη Μεσοποταμία. Οι αρχαίοι Βαβυλώνιοι έπιναν μεγάλες ποσότητες απ' αυτή τη μύτρα οίκακής κατασκευής. Το ίδιο κι' οι Αιγύπτιοι — όπως δείχνουν τα μνημεία τους, που παριστάνουν με κάθε λεπτομέρεια τη διαδικασία της κατασκευής μύτρας.

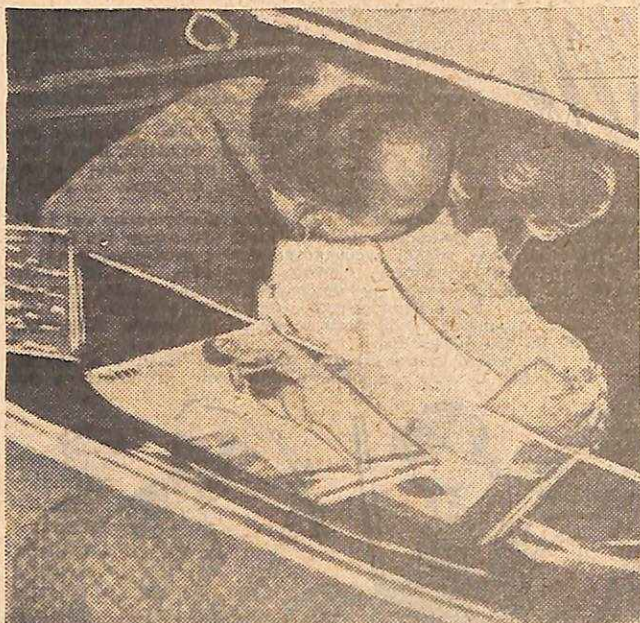
*Ένας Φαραώ μάλιστα του 12ου αιώνα π.Χ. είχε σ'ε τόση έκτιμηση τη μύτρα, ώστε μέσα σε λίγους μήνες πρόσφερε 1.900 τόννους απ' αυτήν, σ'ε σπονδές στους θεούς του.

Γιά να εναγωνιόσουμε όμως στις γυναίκες, οι κυρίες της τιμής του βασιλιά της 'Αγγλίας 'Ερρίκου του Η' (του περιφημού Κωνσταντίνου) έπαρναν κάθε μέρα μια μερίδα από 20 κλά μύτρα, μαζί με το φαγητό τους, και τη πορεύονταν όλη!...

Στην εποχή μας, το ρεκόρ ταχύτητας στη ζυθοποίηση φημική άκονα σ' ένα 'Αγγλο αεροπόρο, που κατέβασε 1½ κιλό μύτρα μέσα σ'ε 55 δευτερόλεπτα! Αυτό έγινε το 1947. "Όσο γιά την παγκόσμια καταλάβαση μύτρας, κομψότητα γούστου από τα 37 εκατομμύρια τόννους το χρόνο!

Το μεγαλύτερο θάρεμα μύτρας έβρισκεται στη Χαϊντελβέργη της Γερμανίας χωράει δέ περί τους 65 τόννους.

Στη Βαυαρία, έξ' άλλου, υπάρχει μια «εταρεία» με 500.000 μέλη, που έχει κηρύξει άεικιλικό πόλεμο κατά του «κολλάρου» της μύτρας, θεωρώντας το σαν μια έθωση την κλοπή του πελτέτι. Κάθε μέλος της φοράει ένα ειδικό δακτυλίδιο, που παριστάνει ένα κογωνικό γεμάτο ποτήρι μύτρας.

Το σταθμευμένο αυτοκίνητο είναι ο μόνος έπιτροπέμος χώρος για τρυφερότητες.

Ο έρωτας αυτοματοποιείται.

Πώς αγαπούν, πώς κάνουν πρόταση γάμου και πώς... δεν φλερτάρουν οι νεαροί Αμερικανοί

Η αυτοματοποίηση, που αποτελεί, για το κάθε τι, την τελευταία λέξη στην Αμερική, επεκτείνεται τώρα... και στον έρωτα! Αυτό, τουλάχιστο, διαβεβαιώνουν αρκετοί Ευρωπαίοι — νέοι, μάλιστα, άρα και αμοιωμένοι — για τα ζητήματα! — που έπικεφαλής τους πρόσφατα τις Ηνωμένες Πολιτείες και μάλιστα εκεί άρκετο καιρό, ώστε να μπορούν να άντλησουν υπεύθυνα και σωστά συμπεράσματα για τον τρόπο, με τον οποίο οι Αμερικανοί συνομιλούν τους αυτοματοποιούν τον έρωτα.

Τι σημαίνει, όμως, «αυτοματοποίηση στον έρωτα»; Σημαίνει — μας παρέχεται, από τους Ευρωπαίους αυτός ταξιδιώτης, η εγγύηση — πως έχει καταργηθεί όλη εκείνη η σφαγή και πολυπλοκή διαδικασία, που στην Ευρώπη ονομάζεται φλερτ και που αποτελεί τον αναγκαίο πρόλογο κάθε έρωτικής περιπέτειας.

Στην Αμερική, σήμερα, τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά. Ο νέος θα χρειάζεται να στείλει το κεφάλι του, για να βρει τη πρόταση να κάνει στο πρώτο ραντεβού, τι να πει, που να πάλι την έκλεκτή του. Για όλα αυτά, υπάρχει, όσο παράξενο κι' αν μας φαίνεται, ένας κώδικας, που τον εφαρμόζουν όλοι με απόλυτη συνέπεια και ομοιομορφία. Ο νέος θα πατήσει την κατέλα στον κινηματογράφο, θα την πάει μετά στο ντάινγκ — ρεστورانό, και, τέλος, θα την συνοδεύσει ως το σπίτι της, για να την δώσει το πρώτο φιλάκι από την πόρτα της. Το φιλάκι αυτό, το γκόνιτ — νάι — κίς (φιλάκι της καληνύχτας) έχει παρασχηματιστεί... στους κανόνες της καλής συμπεριφοράς! Η κοπέλα το περιμένει με τόση ευγυρία, ώστε προτείνει μόνη της στον συνοδό της τα χείλη της από αποκτιμένη συνήθεια, έστω κι' αν δεν της άρεσε και δεν έχει σκοπό να τον ξαναβεί!

Το ενδεχόμενο του απροσδόκητου είναι μαθηματικά αποκλεισμένο. Να απορρίψει μια κοπέλα την πρόταση ενός νέου για πρώτο ραντεβού, είναι κάτι που δεν συμβαίνει. «Όλοι, στην Αμερική, αγόρια και κορίτσια, υπερφανεύονται για τον αριθμό των ραντεβού,

που θα πάρουν ή θα δώσουν, και μια άρνηση θα ήταν εντελώς ακατανόητη. Άλλο ζητήμα, βέβαια, είναι το δεύτερο ραντεβού. Αν η κοπέλα το δεχτεί, σημαίνει πως συμφωνεί να αρχίσει έναν δεσμό, με άμεση προσωπική των γάμο. Αν όχι, η ιστορία τελειώνει εκεί. Και κανείς δεν σκέπτεται να έπειθει. Όπως βλέπετε, όλα προχωρούν σ' έναν στραωμένο δρόμο, σαν να υπάρχει μια άγραφη συμφωνία ανάμεσα στα δύο φύλα.

Γι' αυτό και μ' όλη του την αφέλεια είπε σ' έναν συνομιλικό του Γερμανό, ένας νεαρός Αμερικανός, ο Μπόμπ: — Σκεπτόμαι, βέβαια, να ερωθώ το ερχόμενο καλοκαίρι στην Ευρώπη. Πες μου, σε παρακαλώ, τι κανόνες έχετε εκεί για την περίπτωση που θα θελήσω να δείξω σε μια κοπέλα πως μου άρεσε; Και τι θα κάνει αυτή, για να μου δείξει πως της άρεσε;

«Όταν ο Γερμανός τον πληροφορήθηκε πως δεν υπάρχει κανένας κανόνας, εκτός από το... βλέποντας και κάνοντας, ο Μπόμπ απογοητεύτηκε. Ένοιωσε πως θα το ήταν των αδύνατων αδύνατο να δημιουργήσει αισθηματικό δεσμό με μια Ευρωπαία, αφού δεν υπήρχε ένας αναγνωρισμένος και παραδεκτός απ' όλους κανόνας για να τον ακολουθήσει! Άλλα οι νεαροί Αμερικανοί — μας διαβεβαιώνουν οι συνομιλικοί τους Ευρωπαίοι, που τους συνομιλούντες — δεν έχουν κωδικοποιήσει μόνο το φλερτ. Έχουν κωδικοποιήσει και την πρόταση γάμου, που γίνεται κατά τον τρόπο, που θα γινόταν στην Ευρώπη μια πρόταση για ανταλλαγή εμπορευμάτων προϊόντων!

Για όλη μου τη ζωή θα θυμάμαι — λέει μια νεαρή Γαλλίδα, η Υβόν Σ... — μια φθέρη πρόταση γάμου, που μου έκανε ένας Αμερικανός 25 χρονών, μια ώρα μόλις αφού γνωρίστηκα, με την μεσοκάθετη ενός ευγενούς κοινών φίλων. Δεν είχαμε ανταλλάξει παρά λίγες τυπικές κουβέντες, όταν τον είδα να βγάζει ένα χαρτί από το μολύβι του, να σημειώνει έναν τριψήφιο αριθμό και να τον παραλαβάζει επί 12. — Λούκ χέρ (κίτσα εδώ) μου είπε. Είμαι μηχανικός και

κερδίζω 800. δολάρια τον μήνα. Αυτό μας κάνει 9.600. δολάρια τον χρόνο. Έχω δύο αυτοκίνητα, ένα σπίτι και ένα κότσο. Θέλεις να παντρευτούμε;

«Μου φαίνεται — προσθέτει η Υβόν — πως μάλλον εφιαλτική, όταν άκουσε ένα ξερό «όχι!» να βγαίνει από τα χείλη μου...».

«Ωστόσο, αφού έμεινε λίγο καιρό ακόμη στην Αμερική, η νεαρή Γαλλίδα διαπίστωσε πως ο Αμερικανός φίλος της είχε κάθε λόγο να εφιαλτιστεί. Στη χώρα του, τα κορίτσια όχι μόνο δε θίγονται από μια τέτοια πρόταση γάμου, μα και την θεωρούν σαν την μόνη φυσική. Η έκτιμησή τους για ένα νέο είναι πάντα ανάλογη με το πόσα κερδίζει και καμιά δεν είναι τόσο ρομαντική, ώστε να προτιμήσει έναν φτωχό από έναν πλούσιο. Άλλα και την αγάπη ενός νέου γι' αυτές, την κρίνουν από το πόσα θα ζοβήσουν σ' ένα ραντεβού για να τις περιποιηθεί. «Δε μπορείτε να φανταστείτε την κατάπληξή μου — γράφει η Υβόν Σ... — όταν άκουσα μια Αμερικανίδα φίλη μου να μου λέει:

— «Ο Τζόν είναι τρολλά έρωτευμένος μαζί μου. Προχέει το βράδυ, που βγήκαμε μαζί, έδωσε για μένα τουλάχιστον 150 δολάρια!».

Απληροφόρητος, για τις απαιτήσεις αυτές των Αμερικανίδων, ένας νεαρός καλλιτέχνης από το Αμστέρνταμ ζήτησε ραντεβού από μια ωραία Νεοδωρική, όταν συναντήθηκαν, την πήγε στο ρεστοράν της τσεράτας ενός ουρανοδόχου και της πρόσφερε κανονικά γλυκίσματα. Το ίδιο βράδυ, διηγήθηκε, ένθουσιασμένος, την έπαιξα του σ' έναν άλλο Γερμανό, μόνιμα εγκατεστημένο στη Νέα Υόρκη. Εκείνος κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του.

— Έγραφε την, του είπε, γιατί δε θα την ξαναδείς! — Αστεύσαι! — Καθόλου! Άν θέλεις, πάμε και στοίχημα!

Γεμάτος αγωνία, ο νεαρός από το Αμστέρνταμ πήρε το αλφάβητο στο τηλέφωνο την «κατακλιτική» του. Μια κατηγορηματική και παγερή άρνηση ήταν η απάντησή στην πρότασή του να ξαναδωθούν!

— Θα μπορούσε, του έζηγησε ο άλλος, να σου συγχωρηθεί τα πάντα: Να άνεχτη να είσαι άνισος, να μην την κομπλιμεντάρεις, να δείχης αχαροσύνη, να δέξομαι στους τροπικούς. Οι Αμερικανίδες, άλλωστε, δεν συγκινούνται από τους γοητές. Άλλα δε θα σου συγχωρήσει ποτέ, ότι της πρόσφερες μονάχα ένα καφέ και μερικά γλυκά. Όχι, επειδή είναι απλήρη. Μα επειδή το θεωρεί σαν προσβολή στον έγωισμό της και σαν έλλειψη σεβασμού και ενδιαφέροντος απ'όλο μέρος σου!

Προσβλητικό επίσης θα θεωρήσει μια νεαρή Αμερικανίδα να της ζητήσετε να σου δώσει ραντεβού στο διαμέρισμά σας, ενώ, αντίθετα, θα κρίνει άνοχη μια πρόταση για ρομαντική περιπάτο. Ο κώδικας που ισχύει σε κάθε περίπτωση επιβάλλει και εδώ τον άγριο κτο νόμο του. Για τρυφερότητες, μόνος επιτρεπόμενος χώρος είναι το αυτοκίνητο! Και ειδικότερα, το αυτοκίνητο, όταν σταθμεύει στο «απάρκινγκ» των μεγάλων υπαίθριων κινηματογράφων, όπου παρακολουθεί κανείς την παράστασή χωρίς να κατέχει από το αμάξι του. Άν προτιμάτε σε μια Αμερικανίδα να την πάτε σε υπαίθριο κινηματογράφο, θα καταλάβει άμεσα τι εννοείτε! Και δε θα θυμάται καθόλου, που δε θα την αφήσετε να βή το λόγο: Αντίθετα, θα θυγί, αν... την αφήσετε να το διηγηστεί!

ΜΙΑ ΣΥΖΥΓΟΣ 13 ΧΡΟΝΩΝ

«Ο γάμος του Αμερικανού τραγουδιστή του ρόκ Τζέροου Λιούις με μια νεαρή Αγγλίδα 13 μόλις χρόνων στοίχησε στον καλλιτέχνη χιλιάδες δολάρια. Ο γάμος αυτός σκανδαλίζει τους Άγγλους και μείωσε αφάνταστα τη δημοτικότητα του Λιούις, που θεωρείται, ως ο αντικαταστάτης του Πρίντλεϊ. Οι διάφοροι βραβεία και τιμές της Αγγλίας — αττικοί επισημοί — που είχαν υπογράψει μαζί του, φερόμενοι τις αντιδράσεις του κοινού. Στη φωτογραφία δρύνει (δεν έχει καμιά σχέση) η συγγένειά με τον ομώνυμο κωμικό) τη στιγμή που φτάνει στη Νέα Υόρκη, μαζί με την ανήλικη σύζυγό του.

ΝΕΑ ΤΗΛΕΦΩΝΑ

Στο Μόρις του Ίλνιόν (Η.Π.Α.), εγκαταστάθηκε προ ημερών ένα τηλεφωνικό κέντρο, του οποίου οι τηλεφωνικές συσκευές αντί για δίσκους, έχουν πλήκτρα. Κάθε πλήκτρο συνδέεται αυτόματα με έναν αριθμό τον οποίο χρησιμοποιεί συχνά ο συνδρομητής, όπως λ.χ. το μαγαζί, ένας στενός φίλος ή συγγενικός κλπ. Πατά μόνο το αντίστοιχο πλήκτρο και απασχολείται από τον κόπο να σηματοδοτήσει ολόκληρο τον αριθμό πάνω στο περιστροφικό καντράν.

Τα φορτηγά ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ

Θα έκτοπισουν τα πετρέλαια-φόρα;

ΙΑ πρώτη φορά τώρα εξετάζονται σοβαρά οι δυνατότητες της ναυπηγώσεως φορτηγών υποβρυχίων, για τη μεταφορά διαφόρων εμπορευμάτων σε μακρινές αποστάσεις, σε καιρό ειρήνης.

Τα υποβρύχια αυτά προβλέπεται να κινούνται με ατομική ενέργεια. Ο ατομικός αντιδραστήρας θα παράγει θερμότητα, θα ζεσταίνει τα καζάνια, θα εκπιέζει ατμό και μ' αυτόν θα λειτουργούν οι ατμοστρόβιλοι (τουρμπίνες) που θα περιστρέφουν τις έλικες.

Ποιά θα είναι τα πλεονεκτήματα αυτών των φορτηγών υποβρυχίων;

Πρώτα απ' όλα, έχει αποδειχθεί ότι ένα σκάφος με κατάλληλο (υδροδυναμικό) σχήμα μπορεί ν' αναπτύξει με την ίδια δύναμη μηχανής μεγαλύτερες ταχύτητες, όταν πλέει βυθισμένο τελείως στο νερό παρά στην επιφάνεια.

Επειτα, με τη χρησιμοποίηση ατομικής ενέργειας για την κίνηση των φορτηγών υποβρυχίων, ο χώρος που χρειαζότανε πριν για την εγκατάσταση της καυσίμου ύλης, θα μπορεί να διατεθεί για περισσότερα φορτία.

Εξ' άλλου, οι ατμοστρόβιλοι λειτουργούν πάντα αποδοτικότερα, όταν υποβάλλονται συνεχώς σε μία σταθερή προσπάθεια. Στα πλοία επιφανείας όμως, οι μηχανές κοπιάζουν άλλοτε περισσότερο κι' άλλοτε λιγότερο καθώς το χτυπάνε τα κύματα.

Αντίθετα, το υποβρύχιο δεν επηρεάζεται καθόλου από την τρικυμία κι' οι έλικές του βρίσκονται συνεχώς βουτηγμένες ολόκληρες μέσα στο νερό. Έτσι, είναι σταθερό το «φορτίο» των μηχανών του κι' η απόδοσή τους καλύτερη.

Υπάρχουν όμως κι' άλλα σπουδαία πλεονεκτήματα του φορτηγού υποβρυχίου. Ένα απ' αυτά αφορά την κατασκευή του σκάφους του. Το σκάφος των πλοίων επιφανείας υποφέρει πολύ στις τρικυμίες. Κάθε στιγμή, αλλάζουν τα σημεία στήριξής του στο νερό. Άλλοτε δύο κύματα το ανασπώνουν από τις άκρες ενώ η μέση του αλωρείται για λίγο στο κενό. Άλλοτε το ανασπώνει ένα μεγάλο κύμα στη μέση και τότε κρέμονται ή πλώρη κι' η πρύμνα του. Πρέπει λοιπόν να έχει πολύ νερό, κατασκευή για να μην σπάσει. Συνεπώς γίνεται βαρύτερο και δυσκολότερο. Παρ' όλη αυτά δε, έχει συμβεί επανειλημμένως να κοπύν πλοία στη μέση, από μία δυνατή τρικυμία.

Το υποβρύχιο όμως, μη διατρέχοντας τέτοιο κίνδυνο, μπορεί να χυ πολύ ελαφρότερη κατασκευή, κι' εφορμμένος είναι σε θέση να μεταφέρει περισσότερο φορτίο.

Επειτα ο άνεμος και τα κύματα κάνουν τα πλοία επιφανείας να λοξοδρομούν, δυσκολεύουν τις (μανοδύσεις) τους και απαιτούν γά δι-

ρθώνονται συνεχώς με το τιμόνι τα σφάλματα της πορείας. Άλλα το υποβρύχιο τραβάει ίσια το δρόμο του, χωρίς να επηρεάζεται καθόλου απ' όλη αυτά.

Το ιδεώδες φορτίο για ένα φορτηγό υποβρύχιο είναι το πετρέλαιο. Η φόρτωσή του μπορεί να γίνεται εύκολα με σωληνές εγκατεστημένες μέσα στη θάλασσα, χωρίς να χρειάζονται λιμάνια. Το υποβρύχιο θα «κάβεται» απλώς σ' ένα αμυδρό βυθό σε σχετικά μικρό βάθος, και θα γεμίζει τις δεξαμενές του με πετρέλαιο. Κατά τον ίδιο τρόπο θα γίνεται το εφόρτωμα στους τόπους του προορισμού, με τη διοίκηση θαλασσινού νερού μέσα στις δεξαμενές, που θα δώχνει το πετρέλαιο προς τους σωληνές και θα παίρνει τη θέση του.

Έτσι, η αποφεύγεται η συγκέντρωση πολλών πλοίων στα λιμάνια, αλλά κι ο κίνδυνος πυρκαγιάς που παρουσιάζουν τα μεγάλα πετρελαιοφόρα.

Η αξία ενός υποβρυχίου πετρελαιοφόρου σε καιρό πολέμου θα είναι ευνόητη και τεραστία, με την ασφάλεια που παρουσιάζει.

Στην Ιαπωνία, ναυπηγείται ήδη ένα φορτηγό υποβρύχιο 65.000 τόννων.

Περισσότερο ενδιαφέρον όμως παρουσιάζουν οι δοκιμές που γίνονται στην Αγγλία από ένα επιτελείο ειδικών επιστημόνων, μ' ένα υπόδειγμα υποβρυχίου μήκους 150 μέτρων. Αν τα στοιχεία που θα συγκεντρώσουν είναι ικανοποιητικά, θα αποφασισθεί η ναυπηγική ενός ατομικιντού και ταχυτατού φορτηγού υποβρυχίου 80.000 τόννων.

Αυτό θα πλέει σχεδόν αυτόματα, οδηγούμενο από γυροσκόπια, ηλεκτρονικά μηχανήματα και άλλες συσκευές, που θα το κρατούν πάντα σ' ένα καθορισμένο βάθος. Θα έχει μία κοντή περιοριστική κεραία, που θα ξεπροβάλλει απ' τα κύματα και θα δέχεται τα διάφορα ηλεκτρονικά σήματα. Και μία τελειοποιημένη συσκευή τύπου «Αντίκι» θα εισηγηθεί για την προσέγγιση άλλων υποβρυχίων ή πλοίων επιφανείας. Έτσι, η διακυβέρνησή του θα είναι εύκολη και θα μπορεί να γίνει στην ανάγκη από έναν άνθρωπο μονάχα.

Πλέοντας σε βάθος 30 μέτρων το λιγότερο, τα φορτηγά υποβρύχια, η αποφεύγουν τις συγκρούσεις με άλλα υποβρύχια ή πλοία επιφανείας. Σ' αυτές κυρίως τις συγκρούσεις, που συμβαίνουν κατά την ανάγκη, όφελονται τα δυστυχισμένα πλοία υποβρυχίων σε καιρό ειρήνης. Τα φορτηγά όμως υποβρύχια δε θα έχουν ανάγκη ν' αναδυθούν ποτέ, εφόσον θα μεταφέρουν πετρέλαιο.

Δε θα λείπει ωστόσο απ' το πλήρωμα το «πλοίο» φως, άρα του το προσφέρουν τεχνητό είδικες ηλεκτρικές λάμπες.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι Γιουγκοσλάβοι κι' οι Άγγλοι δεν είναι οι πρώτοι που βάλανε σε εφαρμογή αυτή την ιδέα.

Στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο στένος βρετανικός αποκλεισμός ανάγκασε τους Γερμανούς να ναυπηγούν ένα είδικό φορτηγό υποβρύχιο, για να μεταφέρουν από την Αμερική διάφορα απαραίτητα μέταλλα. Το βασιτσάκι «Γερμανία» και το μεταχειριστικό το 1916 για τη μεταφορά χαλκού και άλλων μετάλλων. Το 1918 όμως η Αμερική κήρυξε τον πόλεμο κατά της Γερμανίας κι' έτσι το φορτηγό υποβρύχιο μεταρρυθμίστηκε σε πολεμικό. Έμεινε δε σε ενεργό υπηρεσία ως το τέλος του πολέμου και παραδόθηκε ύστερα στους Συμμάχους, μαζί με τ' άλλα γερμανικά υποβρύχια.

Επίμαχοι θίχοι

ΟΠΩΣ ΠΑΜΕ

Είναι για να στρίψω ή βίδα του κοινού του τωρινού, όταν βλέπω τα καπρίτσια τ' ουρανού του θερινού και, προ πάντων, όταν βλέπω, τον Ιούλιο το μήνα, στα βουνά να πέφτουν χιόνια και χαλαζία στην Α' (θίνα)

Αντεστράφησαν οι όροι του καιρού μας δηλαδή, κι' είν' έπομενον στο μέλλον, ο καθένας μας να δει ηλιάσεις το Γενάρη παγωνίες τον Αλωνάρη κι' ίσως πιά ν' άρχισο ο κόσμος να σου λέν κατά (κανόνα: «Απ' Οκτώβρη καλοκαίρι κι' από... Μάιο χειμώνας!»)

ΟΤΙ ΠΡΕΠΕΙ

Συνελήφθη τις προάλλες κάποιος Κουρουβακαλής, μογιατζής το έπαγγελμα του κι' αναίδης και μεπε- (λαλής, πο), σε δίδες και κυρίες απρεπώς χειρονομούσε κι' ασυγκράτητος, πολλάκις, κατ' άπάνω τους ώρ- (μούσε).

Άλλα πιάστηκε, όπως είπα, ο θρασύς σματατζής και παρ' όλο που συμβαίνει να ναι ο ίδιος... μογια- (τζής, πρέπει να τον παραλάβουν πέντε πόλιας στο (Τμήμα και τό... «μπλε-μαρέν» το χρώμα να του δώσουν πα- (ραχρήμα)

ΑΝΑΧΡΟΝΙΣΜΟΣ

Στόν καιρό μας, ποίχει πάρει κατφόρα θλιθερή, ξεφωτάρουν κάθε τόσο κι' ώριμοι νεαροί, που λπστεύουν σπία, κίοσκια ή ανθρώπους καθα- (ρίζουν και σε πλείστες περιπτώσεις αφορπώς γκαγκωτερι- (ζουν)

Έτσι, φεψ! σ' αυτά τα χρόνια τα φρικτά, πανάθε- (μάτα, ασυγκώρητος θα είσαι εάν πής «τόπο στα νεύατα», αφού πλείστοι νεανίσκοι σε λπστεύουν με τρόπο η σου ρίχνονται στα ίσια και σ' αφήνουν στον... (τόπο)

ΠΑΡΑΝΟΗΣΙΣ

Όσοι εργάζονται σε πλοία ποντοπόρα ή μικρά εκδιδόμενα προσφάτως με παράπονα πικρά, γιατί από τους πλοιοκτπτες είναι παραμελημένοι και δεν ξέρουν αυθόρμητα τι θα πει και τι σημαίνει... (μάτα)

Ιαχυρίστουν, τούτέστιν, ότι μίνες στη σειρά τις αυθόρμητες αναβάλλουν κι' όλο κάνουν... νερά και δε θέλουν να χυνέφουν, την ζήλ με την πείη, πως το «πλήρωμα» των πλοίων οίκως... πλήρωμα (δεν ζή)

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΕΣΙΑ

Οίονοεικσε ο Κουζέλης μία βραδυά με τον Βλαντή και χωρίς να κάνει νότο, σματά και πατιον, πήρε μία κολώνα π-γού ο Κουζέλης, αρωνάρων κι' εξαπεστειλε τον άλλον εις την χώρα των Μα- (κάριν)...

Δηλαδή, με λίγα λόγια, σταν πυραύλων τον αιώνα, φονικό κατόπη μέσον κι' η απλή... παγκόσμια και μπορεί να πεί ανέντως κι' ευθαρσώς, αν αγα- (πας, πως εις τόπον σ' αναγκάζει «άναψύξεως» να πας)

ΧΡΗΜΑΤΑ... ΠΤΕΦΟΕΝΤΑ

Είς την χώρα της σοφίας και των φωτων γενικώς, πρθε, λέει, αυτές τις μερες επιστημών ειδικός περι... έντομων για να κάνει σοφάρι διατριβή και τα φώτα του κατόην να μας δώση, επ' αμείβη... (φράσι)

Σοδαρα ποσά κι' έκρινες στο κεράκι του θά βαλν κι' είναι, πράγματι, στον τοίχο να χτυπάμε το κε- (φράσι, γιατί πήραμε τη φάρμα του λαού του ξενόφιλου κι' ειδικούς μετακαλούμε και για πλάση του... (ψύλλου)

ΠΕΡΑ ΒΡΕΧΕΙ

Σάλος γίνεται μεγάλος για τη Λαχαναγορά κι' όλοι οι κάτοικοι του Ρέντη βρίσκοντ' αναστατω- (μένοι, γιατί πρόκειται πολλοί τους «να ρίχτουν έναν παρά» κι' αλφινδώς κάποια μέρα να βρεθούν ξεσητωμένοι!

Όμως όσο κι' αν φωνάζουν κι' όσο κι' αν τυχόν ά- (κόμα, τό λαχανοπάζαρό μας καταριούνται μ' ένα στόμα, έξω από το σπιτικό τους στο φινάλε θα βρεθούν κι' όπως λένε και οι μάγκες «λαχανο θα φαγωθούν!» Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Γνωστικα...
* Ο άμαθης τα άγνοει όλα... ε.
* Μόλις οι γυναικες περάσουν τα 30, το πρώτο πράγμα που ξεχνάνε είναι... η ηλικία τους!
* Μην υπερτιμάς το χόημα, μα ούτε και να το περιφρονής. Είναι θαυμάσιος υπηρέτης, αλλά τυραννικάτος δεσπότης.
* Μόνο ο κακός ξη μόνος του.
* Ο αληθινός πλούτος της ζωής είναι η στοργή κι' η αληθινή δυστυχία της ο ένολιςμός.
* Ο καλλίτερος τρόπος για να ξεχάσεις μία βρισιά που σε πείραξε βαθεία, είναι να συχωρέσης τον όβριστη.
* Σαν... Βεγσάν... ντε... Πάλλ...
* Η έπιτυχία όφειλεται σε τρεις παράγοντες: στο ταλέντο, την εργασία και την τύχη.
* Πολλοί άνθρωποι απ'χθάνονται τόσο τους άχάριστους, ώστε... δεν εδερνεύουν κανένα!
Ε. Νορβύ

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ένος σκανδάλου

Επικυρώνεται σε λίγες μέρες ο χωρί-
σμος του Φίλιππο Όρσινι από την
πρίγκηπισσα Φράνκα

Σε λίγες ημέρες, στις 24 Ιουλίου, πρόκει-
ται να γινάσκω, στη Ρώμη, ο επίλογος έ-
νος από τα συγκλονιστικότερα σκάνδαλα
του καιρού μας: Το σκάνδαλο, που δημιούρ-
γησε ο παρώνιος έρωτας της Αγγλίδας πρι-
γκίπισσας Φράνκας με τον Ιταλό πρίγκηπα Φίλιππο
Ναπολέονα Όρσινι.

Την ημέρα αυτή, εκπνέει η προθεσμία, που
έταξε ο δικαστής Έλια στους δυο έν διατάσει
συζύγους, για να παρουσιάσουν ο' αυτόν και
να επιληφθούν να τους συζητήσουν. Αν αυτό
δεν συμβεί — και περίττο είναι, θέβαια, να πού-
με πως αποκλείεται να συμβεί! — θα εκδικαστεί
και τυπικά η άγωγή, που έχει υποβάλει η σύ-
ζυγος του Όρσινι, και το δικαστήριο θα εκδόσει
την απόφαση του.

Σύμφωνα με την διαδικασία, που πρόβλεπε-
ται από τον Ιταλικό νόμο ο' αυτές τις περιπτώ-
σεις, η απόφαση αυτή έχει κιόλας παρή και έ-
χει ανακοινωθεί από τον δικαστή Έλια στους
δυο συζύγους. Αν ως τις 24 Ιουλίου, τους πλε-
ροφορεί στο έγγραφο που τους κοινοποιήσε, δεν
παρουσιαστούν για να λύση τη διαφορά τους, ο
Φίλιππο Όρσινι υπογράφεται σε καταβολή μη-
νιαίας διατροφής 65.000 λιρετών στην συζύ-
γο του Φράνκα Μπονακόσι και του αφαιρείται
συγχρόνως το δικαίωμα κηδεμονίας των παι-
διών του, του Ντομένικο και του Μπενετέττο.

Η παραπάνω απόφαση, που τυπικά μόνο θα
επικυρωθεί στις 24 Ιουλίου, αποτελεί μία πλε-
ρη νίκη — αναμενόμενη, άλλωστε — της Φράνκας
Μπονακόσι, της υπηρέτησας και κάπως ψυ-
χρής Ιταλίδας αριστοκράτισσας, που ο Όρσινι
τη θύσισε στον έρωτά του για την Μπελίντα
Λή. Στην άγωγή, που είχε υποβάλει, ζητώντας
τον χωρισμό από τον πρίγκηπα Όρσινι — το
διαζύγιο, καθώς έγραφε, δεν επιτρέπεται στην
καθολική Ιταλία — απαιτούσε 1) την άρσιν-
ση του δικαιώματος της κηδεμονίας των δυο παι-
διών από τον Όρσινι και 2) την καταβολή ο'
αυτήν μηνιαίας διατροφής 70.000 λιρετών —
δηλαδή, 8.500 δραχμών. Το ποσό αυτό — τότε —
θα προσοδόντο αποκλειστικά για την κάλυψη
των εξόδων της διατροφής των παιδιών. Αν έ-
ξαιρέσουμε την άσχημη μένισή του ποσού της
διατροφής κατά 5.000 λιρέτες, οι απαιτήσεις
της Φράνκας Μπονακόσι, έγιναν κατά γράμμα
δεκτές από τον δικαστή Έλια.

Ωστόσο, κοινό μυστικό είναι στην Ιταλία
πως η περιφρονημένη και αποδιωγμένη αυτή σύ-
ζυγος κέρδισε μία νίκη, που δεν την ήθελε. Ο
σκληρός και περήφανος χαρακτήρας της δεν την
άφησε ποτέ να δείξη πόσο την είχε πληγώσει ο
έρωτας του συζύγου της για μια κάποια ή-
θοποιό Μπελίντα Λή, όπως την ονομάζει. Και
στις ιδιαιτερές συνομιλίες της, δεν είχε πάψει να
εκδηλώνει μία παγερή περιφρόνηση για τον πρί-
γκηπα, που ο γάμος του μαζί της, το 1946, είχε
σταθεί το μεγαλύτερο κοσμικό γεγονός της χρο-
νιάς στην Ιταλία.

Παρακαλώ να μην τον αποκαλέτε σύζυγο
μου! Έλεγε η Φράνκα, η μοναχοκόρη του βασι-
λείου μεγαλοδουλομήνου Μπονακόσι από το
Σάν Μικέλε, σε όλους επιχειρούσαν να της μι-
λήσουν για τον Όρσινι. Δεν είναι σύζυγός μου,
αλλά ο έρωτάς της μιά Αγγλίδας ήθοποιού!

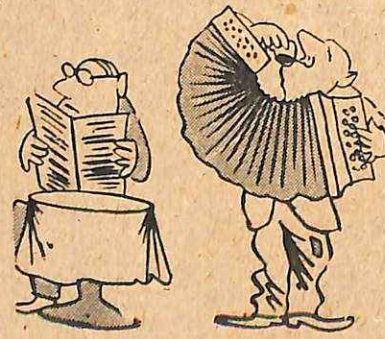
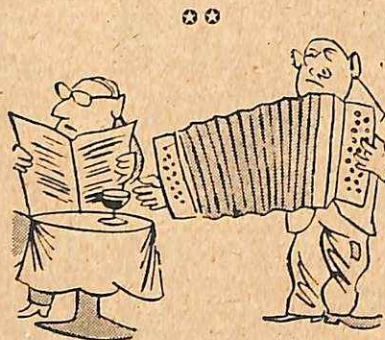
Κάτω, όμως, από την επιδεικτική αυτή περι-
φρόνηση, είναι σίγουρο πως δεν είχε πάψει να
κρύβεται, αμείωτη, η παλιά της αγάπη για
τον άντρα της. Η γυναίκα αυτή, ηλικίας 33
χρονών σήμερα — τέσσερα χρόνια νεώτερη από
τον πρίγκηπα Φίλιππο — είναι από την πάστα
των γυναικών εκείνων, που δεν αγαπούν ποτέ
μόνο μία φορά στη ζωή τους και πού, όταν α-
γαπήσουν, είναι δύσκολο να απολυρωθούν από
αυτή την αγάπη.

Χαρακτηριστικό είναι πως η Φράνκα Μπονα-
κόσι άφησε την τελευταία μέρα της προθεσμίας
που της παρέχει ο νόμος, για να υποβάλει την
άγωγή χωρισμού της από τον πρίγκηπα. Όταν
ο δικαστής Έλια τη ρώτησε γιατί καθυστέρησε
τόσο, του αποκρίθηκε πως, για χάρη των δυο
παιδιών της μόνο, που είναι 11 χρονών το με-
γαλύτερο και 3 χρονών το μικρότερο, θέλησε να
προσφέρει στον άντρα της και την ύστατη ακόμη
ευκαιρία να ξαναγυρίσει κοντά στην οικογένειά
του, που εγκατέλειψε.

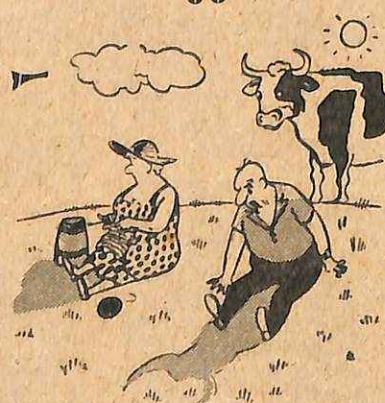
Κανείς, όμως, δεν αμειψάλλει πως περισσό-
τερο κι' από την ιστορία της για τα δυο παιδιά,
που θα υπογραφούν τώρα να ζήσουν μακριά
από τον πατέρα τους, την έσπρωξε στη μάταιη
αυτή άναυχη ή έλπιδα πως ο Φίλιππο θα α-
ναγκαστεί, θα θεραπευτεί από το καρτίσιο
του για την «Αγγλίδα ήθοποιό» και θα ένωθε
να ξαναγεννηθεί η αγάπη του για εκείνη. Ο-
ταν διαπίστωσε πως δεν υπήρχε η παραμικρή πι-
θανότητα να συμβεί κάτι τέτοιο, έσφιξε την
καρδιά της και κατάφυγε στη δικαιοσύνη, για
να ζητήσει τον χωρισμό από τον άντρα που α-
γαπούσε. Αλλά η φύκη της, όταν ανακοινώ-
θηκε η απόφαση, ήταν μία από τις μεγαλύτε-
ρες νίκες για μία έρωταμένη γυναίκα...
Όσο για τον Όρσινι, μαθεύτηκε πως δέχτη-
κε με απόλυτη αδιαφορία την απόφαση, που ο
δικηγόρος του Τζινο Σάτες πήγε να του την
ανακοινώσει στο Παρίσι.

— Βάλε κι' αυτό το βιβλίο στην
τασέη σου. Αν μας πιάσουν θα πούμε
πως μας παρέσαν τα γκαγκανεύσια
νυθιστοήματα!

Χωρίς λόγια.

— Λουίζα!... Για κούτα δώ!

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΚΗΔΕΥΕ την... τιμή του

Τα έκδικητικά σχέδια του μαρκησιού
ντε Μοντεσπάν

ΣΤΙΣ 28 Φεβρουαρίου 1663 έγιναν στο Πα-
ρίσι οι γάμοι της Φρανσουά ντε Μορτεμάρ
και του Λουδοβίκου ντε Γκοντρίν ντε Παρ-
νταγιάν, μαρκησιού ντε Μοντεσπάν. Οι δυο νεό-
νυφοι είχαν την ίδια ηλικία: ήταν είκοσι τριών
χρονών.

Εστά χρόνια άρρωστη, ο μαρκήσιος, ξανα-
γυρίζοντας στον πυργο του Μπουνφόρ,
προσέταξε τους ανθρώπους του ν' ανοίξουν τη
μεγάλη πύλη, για να περάσει.

— Τα κέρατά μου είναι τόσο μεγάλα, που
δεν μπορώ να περάσω από πουθενά άλλο, τους
είπε.

Την άλλη μέρα, προσκάλεσε τους φίλους και
τους γείτονες του στην κηδεία της... τιμής του!
Η παράξη της τελειώθηκε με τρόπο με-
γαλόπρεπο κι' επιθλητικό. Ο μαρκήσιος φορού-
σε μια δόμαυρη στολή κι' είχε περάσει ένα
μαύρο κρέμι στο καπέλλο και στο χέρι του.

Εκείνος που του είχε πάρει την τιμή του, η-
ταν ο ίδιος ο βασιλιάς Λουδοβίκος 14ος.

Ο προσηυτής της Ένειας στο Παρίσι δι-
σκόντι μιά άρση ένα θαυμάσιο πορτραίτο της
μαρκησιού ντε Μοντεσπάν. «Είχε ξανθά μαλλιά,
γάμφο, μεγάλα γαλανά μάτια, άτείο μύτη,
μικρό στόμα, κόκκινα χείλη και άσπρα δόντια.
Το όσολ πρόσωπό της ήταν άφωγο. Το σώμα της
είχε θαυμάσιες αναλογίες...»

Κοντά σ' άλλα, η μαρκησία ήταν έλνερη
κι' αγαπούσε τον άντρα της. Όταν κατάλαβε
το πάθος του βασιλιά γι' αυτήν, παρακάλεσε το
μαρκήσιο να πάει για μερικά χρόνια σ' έναν ά-
πο τους πυργούς του.

— Έτσι, ο βασιλιάς δέ θα με βλέπει και θα
πάψει να μ' αγαπά, του είπε.

Αλλά ο Μοντεσπάν ήταν περήφανος σαν όλους
τους Γασκόνους.

— Να φοβηθώ το βασιλιά; κάγχασε. Το χρέος
μου είναι μόνον να τον σέβαστώ. «Ας δοκιμάσω»,
λοιπόν, να σ' πάρω από τα χέρια μου!...
«Αλλ' κι' ο Λουδοβίκος 14ος ήταν από τους
άνθρώπους που δεν υποχωρούν μπροστά στα έ-
πιβία. Λίγον καιρό άρρωστη, ο Μοντεσπάν δια-
τάχθηκε να φύγει για τα Πυρηνία, όπου οι
Γάλλοι έρισκονταν σε πόλεμο με τους Ισπα-
νούς.

Γυρίζοντας απ' αυτό τον πόλεμο, ο μαρκήσιος
έμαθε πως η γυναίκα του ήταν από κάμποσον
καιρό ή έπισημη εννούμενη του βασιλιά. Ήλίου.
Σύμφωνα με τους χρονικογράφους της εποχής,
η μαρκησία είχε παιδί με το βασιλιά ένα όλο-
κληρο εξάμηνο προτού υποκύψει.

Ο μαρκήσιος, τρελλός από λύπη, έτρεξε τότε
στο Μπουνφόρ, όπου, όπως είδαμε, κηδεψε την
τιμή του.

Αλλ' η λύπη παραχώρησε γρήγορα τη θέση
της στην όργη. Ξαναγύρισε άμέσως στο Παρίσι,
όπου άρχισε να θρίζει τη γυναίκα του με τις πι-
αυδείς εκφράσεις... Την εποχή αυτή, ένα σα-
τανικό σχέδιο εκδίκησης πέρασε από το μυα-
λό του. Σκέφτηκε να προσπαθήσει να πάρει ένα
αφροδίσιο νόσημα, για να μπορέσει κατόπιν να
το μεταδώσει στη γυναίκα του. Αλλ' αν το
πρώτο μέρος του σχεδίου του ήταν εύκολο, το
δεύτερο, αντίθετα, δε μπορούσε να πραγματοποιη-
θεί. Γιατί ο βασιλιάς φέλαγε ζηλότυπα την
εννούμενη του στις Βερσαλλίες ή στα άλλα
βασιλικά ανάκτορα κι' ο άντρας της, μ' όλες τις
προσπάθειές του, δεν κατάφερε να την ιδεί.

Ο Μοντεσπάν σκέφτηκε τότε να καταφύγει
στον Πάπα και συνέταξε μιά αίτηση διαζυγίου,
στην οποία μίλούσε καθαρά για τις σχέσεις του
βασιλιά με τη γυναίκα του. Αλλ' ο άνθρωπος
που του εμπιστεύτηκε αυτή την αίτηση, για να
την μεταφέρει στη Ρώμη, έπεσε σε ένεδρα των
βασιλικών σωματοφυλάκων, που τον σκότωσαν,
χωρίς πολλές διατυπώσεις και του πήραν το πο-
λύτιμο έγγραφο.

Ο Λουδοβίκος ο 14ος διάταξε τότε τη φυλά-
κισι του μαρκησιού στο Φορ-λ' Εβέκ. Αλλά τον
άφησε ελεύθερο έπειτα από μερικούς μήνες, θρί-
σκοντας ίσως πως αυτή η τιμωρία ήταν σκληρή
για έναν άνθρωπο που, το κάτω-κάτω, δεν έκανε
τίποτα άλλο από το να διεκδικεί τα δικαιώμα-
τά του.

Από την εποχή εκείνη, ο Μοντεσπάν δεν ενό-
χλησε πια το βασιλιά και τη γυναίκα του. Αλλ'
είχε πολλές άλλες περιπέτειες, που έκαναν με-
γάλο θόρυβο γύρω σ' όνομά του... Έτσι, στο
Περπινιόν συνδέθηκε με μιά νέα, που την έντυ-
σε στρατιωτικά και την πήρε στο σύνταγμα του.
Ο διοικητής της περιοχής, όμως, έμαθε την ά-
λήθεια και διάταξε τη σύλληψη της διαδόχου. Ο
μαρκήσιος έστειλε τότε μερικούς στρατιώτες του,
που έπιασαν τον διοικητή, τον πήγαν σε μιά
κεντρική πλατεία και τον άφησαν εκεί αναί-
σθητο από το ξύλο.

Σε μιά άλλη περίπτωση, άγανάπησε μιά νεαρή
μοναχή κι' έβαλε τους στρατιώτες του να πο-
λιοποιήσουν το μοναστήρι, για να μπορέσει να
την κλέψει. Η πολιορκία συνεχίστηκε από δυο
μήνες, όταν, ξαφνικά, έφτασε μιά διαταγή του
βασιλιά που διέλυε το σύνταγμα του Μοντεσπάν.
Έτσι η πολιορκία τερματίστηκε κι' ο μαρκήσιος
αναγκάστηκε να φύγει.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΜΙΑ γυναίκα έτρεχε μέσα στη νύ-
χτα. Μία νέα κι' όμορφη κοπέλλα
διέσχισε άδρόμια τα στενωπόκακα
του χωριού της, πηγαίνοντας προς τη Γλυκοδούση, εκεί που την
περίμενε ο αγαπημένος της. Η Σταθούλα Ντούμα, η θυγατέρα του
πιο πλούσιου τσελίκου της Παρνασσίδος, λάτρευε δυο χρόνια τώρα το
μυστικό του πατέρα της, το Θανάση Τσαμαδό. Και κάθε βράδυ, μόλις
εφεταν οι δικοί της να κοιμηθούν, η πεντάμορφη νέα ξεπόρτιζε. Μη
λογαριάζοντας ούτε τ' αδέλφια της, ούτε τον κύρη της, πήγαινε να
τον συναντήσει. Λοχταρούσε ν' άκούση τη φωνή του, να γεύει τα χά-
δια του και τα φιλήματα του. Έτσι κι' εκείνη την ανοιξιάτικη νύχτα, η
Σταθούλα, με πιασμένη ανάσα, έφτασε στη Γλυκοδούση. Την είδε από
μακριά ο Θανάσης κι' έτρεξε να τη προυπαντήσει.

— Ηρθες, γλυκεία μου; Όσο δέ σ' έδλεπα, το σκοτάδι με πλύνει.
Μά τώρα ο τόπος έλαμψε όλόγυρος, σά νάχες τον ήλιο στα μάτια σου.
Έλα... δώσε μου τ' αγαπημένα σου χέρια και πάμε να καθίσουμε κα-
τω απ' τον πλατάνο. Θα σου πιάσω το πιο γλυκό τραγούδι στη φλο-
γέρα μου...

Η Σταθούλα τον άκουγε συγκινημένη. Κι' άξαφνα πέφτοντας στην
αγκαλιά του, ξέσπασε σ' ένα πικρό, λυπημένο κλάμμα.

— Δε μπορώ πια, Θάνο μου, του έλε ανέμεσα σ' αναφυλλιά της.
Δε μπορώ πια να ζω αυτό το μαρτύριο. Σ' αγαπάω και μ' αγαπάς.
Γιατί δέ θες να φύγωμε από δω και να πάμε να παντρευτούμε σ' έναν
ξένο τόπο; Μήτε ο πατέρας μου, μήτε τ' αδέλφια μου θα πουνε ποτέ
το ναί. Θέλουν ο άντρας που θα πάρω, να είναι πλούσιος. Σε σένα
ποτέ δε θα με δώσουν.

Ο Θανάσης Τσαμαδός κούνησε το κεφάλι του.

— Το ξέρω, αποκρίθηκε. Μά πως μπορώ να σε πάω να φύγωμε;
Πως μπορώ να ξεγελάσω τον πατέρα σου και να του άρπάω τη θυγα-
τέρα, αφού τρώω το ψωμί του από τότε που ήρθα απ' τα Γιάννενα;

Η όμορφη τσελικοπούλα τον άγκάλιασε τρυφερά.

— Είσαι τιμίο παλληκαρι και γι' αυτό σ' αγαπάω. Δέ θες να λυπη-
σης τον πατέρα μου έπειδή είσαι από τη δύστυχη του. Έχεις δικιο. Μά
συλλογιστήκες τι θ' άπογινώσκεις; Ός ποτέ θα βλέπομαστε σαν τους
κλέφτες; Ός ποτέ θα βρασανίζομαστε;

Σηκώθηκε ο μιστικός απ' το πλάι της κι' έστριψε τσιγάρο. Ύστε-
ρα ξανακάθισε σ' αυτής της.

— Κάνε μιά βδομάδα ακόμη ύπομονή, την παρακάλεσε. Έχω κάτι
στο νου που, αν πετύχω, όλα θα πάνε καλά. Ο κύρης σου δέ θα μου
πεί όχι. Αν άποτύχη όμως, τότε θα σε κλέψω και θα πάμε όπου θέλει
ο Θεός.

Ευτυχισμένη η Σταθούλα από την υπόσχεσή του, τον άγκάλιασε, τον
φιλούσε και κίνησε μπρος πίσω για το χωριό. Όμως, καθώς περνούσε
τη ρεματιά του Κακίτου, μιά σκοτεινή σκιά ώρθη μπροστά της.

— Μή φοβόσαι, κοπέλλα μου, άκούστηκε τότε να της λή μιά φωνή.
Είμαι κακός μονάχα με τους κακούς. Θάχης άκούσεις βέβαια για το
Λυκογιάννη. Ποτέ του δεν πειράζει κανένα, αν δεν τον πειράξουν. Σου
εγκαλέω το λοιπόν να μη φοβάσαι. Γιατί εγώ είμαι ο Λυκογιάννης.

Η τσελικοπούλα ξαναδόθηκε το θάρρος της.

— Και τί θες από μένα, καπετάνιε; ρώτησε. Τώρα που
έμαθα ποιος είσαι, δέ με νοιάζει. Μά ποτέ να γυρίσω
γρήγορα σ' άρχοντικό του πατέρα μου. Αν καταλάβη
πως έλειμα, σίγουρα θα με σκοτώσει.

Είμαι τόσο σκληρός ο κύρης σου;

Η Σταθούλα χαμήλωσε το βλέμμα της. Ύστερα ά-
ποκρίθηκε:

— Είναι παράξενο, καπετάνιε. Μέχρι σήμερα άκουγα
τ' όνομά σου κι' έτρεμα. Κι' ώστόσο τώρα που στέκοσαι
σιμά μου, θέλω να σου άνοίξω την καρδιά μου και να
σου πω το βάρυ της μυστικής. Είμαι τρελλή σίγουρα. Γι'
αυτό συμπάσκα με κι' άσε να γυρίσω στο σπιτικό μου.

Ο άρχιληστής χαμογέλασε. Δυο σειρές κατάσπρα δόν-
τια έλαμψαν μέσα στη σκοτεινή νύχτα.

— Δεν είναι ανάγκη να μου πεις το μυστικό σου, γιατί
το ξέρω από καιρό, απάντησε στο τέλος. Το ξέρω από
τότε που σ' άγκάλιασε και σε φίλησε για πρώτη φορά.
Ο Θανάσης Τσαμαδός. Ω, μην ξαφνιαζέσαι, κοπέλλα
μου! Είναι μερικά πράγματα που όσο κι' αν προσπαθή-
ση να τα καταλάβη κανείς, δέ θα τα καταφέρει ποτέ. Γι'
αυτό πρέπει να δής το πρόσωπό μου. Ύστερα μου λές...

Ο Λυκογιάννης έβγαλε το τσακμάκι του, το άναψε
κι' έφερε τη φλόγα του κοντά στο πρόσωπό του. Η Στα-
θούλα έκανε έντρομη ένα βήμα προς τα πίσω.

— Θάνο!

Ο άρχιληστής έσβυσε το τσακμάκι του και ζύγωσε
την τρομαγμένη νέα. Εκείνη όμως δεν τον άφησε να την
πλησιάσει. Και μόνο ή ιδέα πως ο αγαπημένος της ήται
ληστής, την έκανε ν' ανατριχιάσει. Ο Λυκογιάννης βε-
βαία δεν ήταν κανένας κακούργος. Η φήμη του ήται
φήμη παλληκαριού, αν και κανείς δεν ήξερε ως τότε
ποιος είναι. Είχε παρουσιασθή στην Παρνασσίδα γύρω
στα 1852. Ποτέ όμως δεν άκούστηκε ν' αδικήσει κανένα.

Ποτέ δέ σκότωσε και ποτέ δεν έπιασε άνθρωπο για να
του πωρή λούρα. Αντίθετα, μπορεί να πη κανείς, ήταν ο
προστάτης των φτωχών και των αδικημένων. Όταν κα-
μιά συμμορία έκανε φονικά, ο Λυκογιάννης έτοξε με το
παλληκάριο του και τη χτυπούσε. Οι ληστές τον έτρεμαι
και τ' άποσπάσματα τον ευγνωμονούσαν.

Η Σταθούλα δέ μπορούσε να συνέλθω από την έκπλη-
ξι της. Είχε άρήσει το Θάνο στην πλαγιά της Γλυκοδού-
σης με τα ρούχα του μυιαστικό και τώρα τον έδλεπε
μπροστά της, μέσα στην κατάλευκη φουστάνελλα του,
να της λή ότι είναι ο Λυκογιάννης. Πως ήταν δυνατόν;
Κι' ώστόσο στη φλόγα του τσακμακιού με το χοντρό φο-
τίλι είχε δει το πρόσωπό του. Τα ίδια μάτια, το ίδιο χα-
μόγελο, τα ίδια χείλη.

— Μή φοβάσαι, κοπέλλα μου! της έειπε. Εγώ εί-
μαι ο Λυκογιάννης...

ΜΠΙΣΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΤΣΕΛΙΚΟΠΟΥΛΑ

— Ένα πράγμα μόνο της έκανε έντύπω-
σι: Η φωνή του. Η φωνή αυτή κάθε
άλλο παρά του Θάνο ήταν.

— Σταθούλα, της έειπε ξαφνικά ο Λυκογιάννης, Τρομάξες, γιατί νο-
μίζεις πως είμαι ο αγαπημένος σου. Κι' όμως δεν είμαι. Ο Θάνος εί-
ναι δίδυμο άδελφί μου. Ζούσαμε μαζί στα Γιάννενα. Μά κάποτε, οι αν-
θρώποι του Άλη Γκιός, σκότωσαν τον πατέρα μου και μένα μ' άρπα-
ξαν και μ' έκαναν σκλαδόπουλο. Ο Θάνος δέ κατάφερε και τσάκασε.
Έγώ έμεινα έξη χρόνια σιμά στους Άρβανίτες, όπου μιά μέρα τους
έξφυγα. Μπήκα τότε στο Ρωμέικο, παρουσιάστηκα στον ταγματάρχη
Τζήνο Σταματάκη και του είπα ποιος είμαι. Δέ με πίστεψε και μ' έρ-
ριξε στα αίερα. Τσάκασα τότε για δεύτερη φορά και βγήκα στο βου-
νο. Έγινα ληστής, μια και κανείς δεν πίστευε πως είμαι ο γιός του
πρόχοντα Τσαμαδού από τα Γιάννενα.

«Ο Θάνος το ξέρει πως βρίσκομαι εδώ, τώρα. Μά για κανένα
λόγο δεν ήθελε να μάθης πως έχει άδελφό ληστή. Γι' αυτό άπόψε σου
είπε σε μιά βδομάδα μπορεί να σε παντρευτεί με το θέλημα του κύρη
σου. Χτές πήραμε την άπόφαση να πούμε στα Γιάννενα και να πάρου-
με πίσω το χρυσάφι που μας κατακρατούσε ο Άρβανίτης.

Τρομάξες η πεντάμορφη τσελικοπούλα και δάκρυσε.

— Μήν το κάνετε αυτό! τον παρακάλεσε. Αν παθετε κανένα κακό,
θα πεθάνω από τη λύπη μου. Κάνετε λίγη ύπομονή. Σε λίγο ο Θεός-
ράκης Γρίδας θα λευτερώσει τα Γιάννενα.

Χαμογέλασε πάλι ο Λυκογιάννης και έειπε στη Σταθούλα να γυρίση
σ' άρχοντικό της. Αυτός, μαζί με το Θάνο, θα έκαναν ό,τι ήταν το
πίο σωστό. Έπρεπε να τους έχη έμπιστοσύνη. Έφωγε η κοπέλλα και
περνούτας βιαστικά ανάμεσα στα στενωπόμια του χωριού της, έφτασε
γρήγορα στο σπιτικό της. Τη στιγμή όμως που ήταν έτοιμη να μπει μέ-
σα, ο πατέρας της και τα δυο της αδέλφια, ώρθησαν μπροστά της.

Ο γέρο Ντούμας άκούμπησε την πιστόλα του στο στήθος της.

— Καλύτερα ιερή, παρά ντροπισμένη! της φώναξε.

Πίεσε τη σκανδάλη, όμως το όπλο δεν πήρε φωτιά. Την πίεσε για
δευτέρα και τρίτη φορά. Το ίδιο. Τότε έγινε κάτι άπίστευτο. Ωρμησαν
τ' αδέλφια της πάνω στον πατέρα τους και του πήραν την πιστόλα
από τα χέρια.

— Ο Θεός δέ θέλει να πεθάνη η Σταθούλα, του έειπαν. Δεν έκανε κα-
νένα αμαρτήμα που άνηκε το Θάνο, το μυστικό μας. Μπορεί να νάναι
φτωχό το παλληκαρι, μά είναι τιμίο. Σά δέ θες να την προικίσης, θα
της δώσουμε έμεις το μερτικό μας. Άπόψε τ' άκούσαμε όλα από το
στόμα του Λυκογιάννη, κουρμένιο πίσω από τις φτέρες. Έλα, Στα-
θούλα! Πήγαινε να κοιμηθής ήσυχη κι' αύριο το πρωί, θα καλέσουμε
εδώ τον αγαπημένο σου...

Η τσελικοπούλα έπεσε ευτυχισμένη στην αγκαλιά των άδελφών της.
Δυο βδομάδες άργότερα, η άρχοντοπούλα κι' ο μιστικός έκαναν
τους γάμους τους. Κι' ύστερα από έξη μήνες, ο άρχιληστής Λυκογιαν-
νης έταίρινε άμνηστεια για να καταταχθή στο στρότο με το βαθμό του
επιλοχία. Σκοτώθηκε πολεμώντας στο πλευρό του Θεοδωράκη Γρίδα,
στη μεγάλη πολιορκία των Ίωαννίνων.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

ΚΑΤΑ την παραμονή του στο νοσοκομείο του Σπολέτο, ο «εσουλίας της τζάζ» Λούις «Αρμυστρονγκ» έλαβε εκατοντάδες τηλεγραφήματα συμπαιδείας, μεταξύ των οποίων ξεχώρισε εκείνο που του έστειλε η Γκρέης Κέλλυ. Μόλις οι γιατροί τον θεράπευσαν από την θάραϊας μορφής πνευμονία και του επέτρεψαν να εγκαταλείψει το νοσοκομείο, ο «Αρμυστρονγκ» έφυγε για τη Ρώμη και απ' εκεί αεροπορικώς για τη Νέα Υόρκη, δεδομένου ότι ήθελε να εορτάσει μαζί με τους δικούς του την 59η επέτειο των γενεθλίων του (4 Ιουλίου).

Ο Τζιόβανι Παστρόνε, ο μεγάλος σκηνοθέτης του ιταλικού κινηματογράφου, στην εποχή του δουλού, πέθανε σε ηλικία 77 χρόνων.

Ο Τζών Γουαίν

Το 1914, με το φιλμ «Καμπίρια», του οποίου το σενάριο είχε γράψει ο Γκαμπριέλε Ντ' Αγκουίντο, ο Παστρόνε θεωρήθηκε ο καλύτερος σκηνοθέτης της χρονιάς.

Κατά τις πρώτες μέρες του κινηματογραφικού Φεστιβάλ του Βερολίνου, το θέμα που απασχόλησε περισσότερο τους δημοσιογράφους ήταν η εχθρά που χώριζε τις δύο στάρ «Εστερ Ουίλλιαμς» και Ρίτα Χαίλγουορθ. Σύμφωνα με το πρόγραμμα έπρεπε να φτάσουν και οι δύο με το ίδιο αεροπλάνο. Η Ρίτα όμως καθυστέρησε λίγο στο Παρίσι και αναγκάστηκε με το αέρας επόμενο. Όταν η «Εστερ Ουίλλιαμς» έφτασε στο αεροδρόμιο του Βερολίνου, δήλωσε στους δημοσιογράφους, που περιμεναν, πως κάποιο εμποδιο είχε παρουσιαστεί στη Ρίτα και γι' αυτό βάρχονταν την επόμενη. Φωτογράφοι και δημοσιογράφοι συνόδεψαν τότε την «Εστερ» στο ξενοδοχείο της και έτσι όταν, ύστερα από λίγο, το αεροσκάφος, που μετέφερε τη Ρίτα, προγειωνόταν στο Βερολίνο, το αεροδρόμιο ήταν έρημο. «Υστερα από το επεισόδιο αυτό οι δύο γόησες δεν μιλούσαν ή μία στην άλλη».

Τις περισσότερες ώρες της παραμονής της στο Βερολίνο η «Εστερ Ουίλλιαμς» τις πέρασε πάνω σε μία θεντράνκατο (κρίσ-κράφτ), που άνηκε σ' ένα θιουηγάνο καραμελλών και την οποία οδηγούσε πάντα ο ίδιος.

Ένα άλλο λαμπρό αστέρι του Φεστιβάλ ήταν ο Άγγλος Ντέιβιντ Νίβεν, ο οποίος συνόδεψε κάθε βράδυ μία άρτια Γερμανίδα, ονόματι Ίνγκριντ. Όπως εξακρίβωσαν οι δημοσιογράφοι, η νέα αυτή εργασία κατά τη διάρκεια της ημέρας σ' ένα από τα ασανσέρ του μεγάλου ξενοδοχείου Χίλτον.

Κατά την παραμονή της στο Βερολίνο, η Ντάουν Άνταμς έλαβε δεκάδες κάρτες από κάποιο άγνωστο θαυμαστή της, που υπογράφει μόνο με το όνομά του: «Ζώρ». Οι κάρτες που έλαβε, δεν αποτελούν παρά μέρος μόνο εκείνων που της έστειλε, γιατί ο επιστολόγραφος τις έστελνε όχι στο ξενοδοχείο «Χίλτον», όπου έμενε, αλλά στο «Άντλον», που βρίσκεται στην Ανωτική ζώνη.

Η μόνη δυσάρεστη έκπληξη του Φεστιβάλ ήταν ότι έπρεπε κανείς να δώσει την παραγγελία του 24 ώρες νωρίτερα, αν ήθελε να φάν στην ώρα του.

Η Τζένι «Αν Λίντστρομ» πήρε από τον πατέρα της την άδεια να σηκώσει 850 δολάρια από το λογαριασμό της στην Τράπεζα, που ανέρχεται σε 24 χιλιάδες δολάρια. Θα πληρώσει με τα χρήματα αυτά το εισιτήριο της, για να έρθει στην Ευρώπη να περάσει το καλοκαίρι κοντά στη μητέρα της, Ίνγκριντ Μπέργκμαν.

Ο Έλβις Πρίσλεϋ δεν είναι μόνο ο πιο διάσημος «Αμερικανός στρατιώτης», που βρίσκεται σήμερα υπό τα όπλα, αλλά και εκείνος που στοιχίζει στο κράτος τα περισσότερα χρήματα. Η καλύτερη οικονομική αόρανη, στην οποία καταδικάζει τον Πρίσλεϋ η στρατιωτική του θητεία, στοιχίζει στις οικονομικές υπηρεσίες εκατοντάδες χιλιάδων δολαρίων, τα οποία θα εισέπρατταν φορολογώντας τα έσοδά του.

Ο Έρρολ Φλύνν έρθηκε, επί τέλους, ένα τίτλο για τα απομνημονεύματά του: «Η ζωή ενός διεστραμμένου».

Η Γερμανίδα στάρ Χίλντεγκαρντ Νέφ, κατηγορεί τον «Αμερικανό» παραγωγό Σίντνεϋ Μπόξ ότι μαζί με τη γυναίκα του Μοριέλ κατάρωσαν, εξαπατώντας την να την φωτογραφίσουν γυμνή σε γκρό-πλαν και να προσθέσουν τη σκηνή αυτή στις κόπιες, που στέλνουν στο εξωτερικό. «Στη σκηνή αυτή, πρέπει να φανούν μόνο οι γυμνοί ώμοι μου», είπε η Χίλντε, τη στιγμή ακριβώς που θγαίνουν από το μπάνιο. Ο Μπόξ όμως κατώρθωσε με τη βοήθεια της γυναίκας του να μετακινήσει το μηχανήμα λήψης, και να με φωτογραφηθεί ολοκληρωτά, χωρίς εγώ να το αντιληφθώ!

Απαντώντας στις κατηγορίες αυτές ο παραγωγός Μπόξ είπε λακωνικά: «Τι τρεζί τι τρεσζοίς!... Έχουμε ήδη δει τη Χίλντεγκάρντε Νέφ αλόγυμνη σε τρία φιλμ».

Επιστρέφοντας από την Ιαπωνία, η Μυλέν Ντεμονζό έφερε μαζί της δύο διακούς, που χαρακτηρίζονται ως τα πολυτιμότερα απόκτημα. Πρόκειται για τις δύο μεγάλες επιτυχίες του Σάρα Τρενέ «Η θάλασσα» και «Η Ψυχή των ποιητών» σε γαπωνέζικη διασκευή και γλώσσα.

Η Ντεμονζό αποκάλυψε επίσης πως ο δημοφιλέστερος Γάλλος ηθοποιός στην Ιαπωνία είναι ο «Αλφρεντ» Ντελόν. «Εκατοντάδες

νεαρές Γαπωνέζες της ζήτησαν τη διεύθυνση του και τη ρώτησαν, αν αληθείς πως θα παντρευτεί τη Ρόμυ Σινάιντερ».

Η Μισέλ Μοργκάν απέριψε όλες τις προτάσεις που της έκαναν, για να έχει τελείως ελεύθερο το φετινό καλοκαίρι της. Σκοπεύει να μεταβεί στην Αμερική και να περάσει τις διακοπές της κοντά στο γιο της Μάικ, τον οποίον απήγαγε πού έτους ο πρώην σύζυγος της Μπίλ Μάρσαλ.

Ο Ίνδος πρίγκιπ Σιβ της Παλτανά ομολόγησε με ειλικρίνεια, γιατί όπορσώθηκε να εγκαταλείψει την Εύα Μπαρτοκ. «Αν έμενα κοντά της, είπε, ο πατέρας μου θα μου έκοβε κάθε οικονομική εθέρεια. Έτσι κι' αλλιώς, λοιπόν, θα έχανα την Εύα, γιατί μου χρειάζονταν πολλά χρήματα, για να την κρατήσω κοντά μου!»

Η Γαλλίδα στάρ Άνιές Λωράν λανσάρσε μία καινούργια μόδα: Έκοψε πάνω στην ελαχίστη επίδειξη του μαγιώ της τα γράμματα Α. Λ., που αποτελούν τ' αρχικά της, αφήνοντας έτσι τον ήλιο να της μαυρίσει το σώμα σ' ένα σημείο, ενώ όλη η άλλη επιφάνεια του δέρματος θα παρουσιάζει λευκή, έφουσαν την σκεπάζει το μαγιώ. Όταν κυττάζεται έτσι στον καθρέφτη, στο σπίτι της, βλέπει πάνω στο λευκό σώμα της τα αρχικά της, μαυρισμένα από τον ήλιο.

Πριν από λίγους μήνες, ο Τάμπ Χάντερ μετέθε μαζί με τη Σοφία Λόρεν στην Αυστραλία, για να παρουσιάσουν στους Αυστραλούς το τελευταίο τους φιλμ «Αυτή η παράξενη γυναίκα». Ο Τάμπ, που είναι το ύψ' ασίθ. 1.61 μέτρο των Αυστραλών, φεύγει τώρα και πάλι για το Σίδνεϋ και τη Μελβούρνη, για να δείξει στους θαυματούχους του μία νέα μορφή του τέλειου: Ο Τάμπ ανακάλυψε τέλει, ταίρια πως έχει μία πολύ γλυκεία φωνή.

Ο Ρόμπερτ Βάγκνερ έγκαινιωσε στο Χόλλυγουντ μία πολύ διαπαιδαγωγημένη πρωτοτυπία: Εφοδιάζει την πλώση του με θαλάσσιο νερό, που φέρνει στη θάλα του με ειδικό αγωγό, ο οποίος την συνδέει με τον Ειρηνικό. Αυτοί άλλοι διάσημοι αστέρες ετοιμάζονται να τον μιμηθούν: Ο Φράνκ Σινάιντερ και ο Τζών Γουαίν.

Ο Ρόκ Χάτσον θα κάνει την πρώτη του εμφάνιση στο Μπρόντγουεϋ, παίζοντας σε μία μουσική κωμωδία. Πρόκειται για μία διασκευή της παλαιάς επιτυχίας της σκηνής της Μπρόντγουεϋ και του Γκά

ρυ Κούπερ «Σαρατόγκα», στην οποία έχει προστεθεί άφθονη μουσική.

Ο διευθυντής του παρισινού κέντρου «Φοντάνα» ανακάλυψε πως η Όντελ Βερσούζι (αδελφή της Μαρίνα Βλαντύ) έχει μία πολύ ωραία φωνή. Μόλις την άκουσε να τραγουδά υπέγραψε αμέσως συμβόλαιο μαζί της, γιατί, όπως ισχυρίζεται, η φωνή της θυμίζει δύο άλλες διάσημες φωνές: της Ζάρα Λεάντερ και της Μαρλένε Ντιτρίχ.

Ο Φρέντ Άσταϊρ, που βρίσκεται τις ημέρες αυτές στο Λονδίνο, φιλεξνοούμενος του φίλου του Γράκ Γουτνέϋ, προσέεισε των Η. Π.Α., ηρώς φέτος ενδέκατος στη σειρά των 20 κομψότερων ανδρών

Η Σοφία Λόρεν

του κόσμου. Ο Φρέντ θεωρείται ένας από τους ελαχίστους άντρες στον κόσμο, που μπορούν να φορέσουν φράκο, χωρίς να κάνουν γελοία εντύπωση.

Ο Ζάκ Σαρριέ οδηγεί, με διαπαιδαγωγημένη κλίση, το Σαιν Τροπέζ. Διαπιστώθηκε ότι υπέφερε από όξείας μορφής σκληροειδίτιδα και έγχειρίστηκε αμέσως. Η κατάσταση του Ζάκ ήταν σοβαρά, αλλά η εγχείρησι επέτυχε απολύτως. Η Μπριζίτ Μπαρντ, ο περίμενε απ' έξω από το χειρουργείο κατά τη διάρκεια της εγχείρησας και έμεινε στο προσκήφαλο του συζύγου της, ως άργα τη νύχτα. Ο διευθυντής της κλινικής έδωσε εντολή να τοποθετηθούν ένα κρεβάτι, έστρατείας, κοντά στο κρεβάτι του αρρώστου, για να μπορέσει η Μπριζίτ να αναπαυθεί λιγάκι, χωρίς ν' απομακρυνθεί από το νέο σύζυγό της.

Οι ψαράδες της Βιλεφράνς, σύρ-Μερ δώρησαν στον γνωστό συγγραφέα και σκηνοθέτη Ζαν Κοκτώ μία μεγάλη σαρόδέλλα από ατόσιο χρυσάφι. Κι' αυτό, για να τον ελκυστήσουν, επειδή ο Γάλλος ακαδημαϊκός πρό έτους διακόσμησε έντελως δωρεάν την «Εκκλησία των Ψαράδων» κι' έγινε έτσι άφορμή ν' αυξηθεί σημαντικά η τουριστική κίνηση στην πόλιν τους.

Η Αμερικανίδα εκουισμπολά «Έσα Μαχγουέλ», διοργανώνει το «Διεθνές συνέδριο του γιοιόμορ» το οποίο θα γίνει στη Βενετία κατά τον προσεχή Αύγουστο. Προσεκλήθησαν να μετάρουν σ' αυτό οι τέσσερις μεγάλοι του γέλιου: Ο Άλεκ Γκίννες (Άγγλια), ο Φερναντέλ (Γαλλία), ο Ντάννυ Κασίη (Η.Π.Α.) και ο Κλόουν Ποπόφ (Ρωσία). Την αποκάλυψη την έκανε στο Βερολίνο η Σοφία Λόρεν, η οποία και θα προεδρεύσει το συνέδριου. Η Σοφία έκλεισε τις δηλώσεις της λέγοντας ότι πιστεύει πως το συνέδριο αυτό θα συμβάλει περισσότερο από κάθε άλλο στη διατήρησι της ειρήνης μεταξύ των λαών.

Η Αμερικανίδα εκουισμπολά «Έσα Μαχγουέλ», διοργανώνει το «Διεθνές συνέδριο του γιοιόμορ» το οποίο θα γίνει στη Βενετία κατά τον προσεχή Αύγουστο. Προσεκλήθησαν να μετάρουν σ' αυτό οι τέσσερις μεγάλοι του γέλιου: Ο Άλεκ Γκίννες (Άγγλια), ο Φερναντέλ (Γαλλία), ο Ντάννυ Κασίη (Η.Π.Α.) και ο Κλόουν Ποπόφ (Ρωσία). Την αποκάλυψη την έκανε στο Βερολίνο η Σοφία Λόρεν, η οποία και θα προεδρεύσει το συνέδριου. Η Σοφία έκλεισε τις δηλώσεις της λέγοντας ότι πιστεύει πως το συνέδριο αυτό θα συμβάλει περισσότερο από κάθε άλλο στη διατήρησι της ειρήνης μεταξύ των λαών.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

— Πώ, πώ! Τι κοού που είναι νήμερα το νερό, δεσποινίς!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Καμύνη Κελέν

Ενας κόμπος της έ-
νιγε τα λόγια στο λαι-
μό...

Το ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ

ΜΕ ΤΙ τρυφερό ολοκληρωτισμό αφιερώ-
θηκε στην περιποίηση του άντρα, που
λάτρευε τόσο καιρό από μακριά η
Φανή! Ήταν μια ασήμαντη μικρή
νοσοκόμα με μεγάλη ευαισθησία. Και η
ευαισθησία της αυτή αγκάλιαζε με αληθινό
πάθος τον Πέτρο Άστρίτη, το διάσημο ήθο-
ποιό, που ήταν το πρώτο ίνδαλμα των γυ-
ναϊκών — έπομένως και το δικό της...

Και νά, — ποιος θά το περίμενε! — η τύχη της τον έριξε στα χέ-
ρια της: Μια μέρα ο Άστρίτης ήρθε στην κλινική, που εργαζόταν
ή Φανή, άρρωστος. Πώς της άνηκε! Σά θεό δώρο, που της είχε
κάνει η ζωή... Καί αφιερώθηκε ολόψυχα, άκούραστα, στην περι-
ποίησή του.

Τί φοβερό όμως το μαρτύριο της μικρής νοσοκόμας! Γύρω ά-
πό το κρεβάτι του μεγάλου κατακτητή, πόσες γυναίκες! Ένας
μαρτυρικός γι' αυτήν γυναικίος συνωστισμός έπικρατούσε... Ή
μια έρχόταν, ή άλλη έφευγε... Έρωτευμένες όλες μαζί του, νοιώ-
σανε τον έρωτά τους να γίνεται άγωνία τώρα που είχε διαδοθή
ότι ο Πέτρος Άστρίτης βρισκόταν άρρωστος στην κλινική...

Με πόση άγρια χαρά τις πρώτες μέρες ή Φανή απαγόρευε στις
θαυμάστριες να μπαίνουν στο δωμάτιο του άρρωστου!... Και
μια ικανοποίησι, μια περηφάνεια πλημμύριζε την έρωτευμένη καρ-
διά της: Ήταν δικός της! Μόνο δικός της!... Μόνο σ' αυτήν έ-
πιτρεπόταν να τον βλέπει, να τον περιποιήται!... Καμιά άλλη
δεν καθότανε στο προσκέφαλό του, δεν του χάιδευε τα μαλλιά,
δεν είχε την εύτυχια να τον χαιρετάει...

Ο Άστρίτης τις πρώτες μέρες, βυθισμένος στον πυρετό του,
δεν καταλάβαινε. Ύστερα όμως από μια βδομάδα άρχισε να
συνέχεται: Ο πυρετός του έπεσε, τα μάτια του άνοιξαν. Μπρο-
στά του είδε τη Φανή που του χαμογέλαγε γλυκά:

— Είσαστε πιά καλά;...
— Ναι!... Πιά καλά!... Νοιώθω όμως άκόμη αρκετά αδύνατος...
— Δεν είναι τίποτε... τον βεβαίωσε. Τώρα που γυρίσατε στο
καλύτερο, κάθε μέρα θα δυναμώνετε και πιά πολύ!...

Ήταν χαμογελαστή, αισιόδοξη.
Το χαμόγελό της του χάρισε κάτι σαν εύεργετική ζέση.

— Πώς σε λένε; τη ρώτησε.
— Φανή!...
— Ών!... Ξανάπε αυτός.
Ακούοντας το όνομά της από τα λατρεμένα χείλια του, ένοιω-

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

σε κάτι σαν άπερίγραπτη ήδονή...
Έφυγε σαν ένοχη, γιά να μην άφισή τη συγκίνησή της να προ-
δοθή...

Ξαναγύρισε ύστερα από λίγο. Καί ο Άστρίτης την υποδέχτηκε
με χαρά. Ο άρρωστος είναι λίγο παιδί. Διψάει γιά στοργή, γιά
τρυφερότητα... Κάθε πρόσωπο που του τη δίνει του γίνεται
προσφιλές κι' άξιαγάπητο...

Όπως έγινε στον Πέτρο Άστρίτη αυτή ή μικρή νοσοκόμα, που
του χαμογέλαγε πάντα με τόσο αισιόδοξη προθυμία...

Ύστερα όμως ήρθε το μαρτύριό της. Οι θαυμάστριές του άρ-
χισαν να έρχονται. Δεν υπήρχε τρόπος πιά να τους απαγοέ-
ψη κανείς την είσοδο... Ή Φανή τις έβλεπε δίπλα από το προσκέ-
φαλό του κι' ένοιωθε άγανάκτησι και πίκρα... Τί νόκανε όμως;...
Μπορούσε να τις διώξη;...

Καί μερικέξ δείχνανε πραγματική λατρεία γι' αυτόν: Του κου-
βαλούσαν λουλούδια, γλυκά... Γεμάτα τα βάζα του μέσα στο
δωμάτιο... Θυμωμένη, ή Φανή τάβγαζε στο χάλ:

— Σάς μολύνουνε την άτμόσφαιρα!...

Ο Άστρίτης της έδινε γλυκά, λιχουδιές. Αυτός δεν έκανε να
φάη άκόμη πολύ. Τά έπαιρνε ή Φανή και τά έδινε στις άλλες νο-
σοκόμες... Αυτή δέ μπορούσε να φάη... Όα τις φαινόντουσαν δη-
λητήρια...

Κί' έτσι, ήρθε ή εύλογη μένη — και μαρτυρική γι' αυτήν — ήμέρα
που ο Άστρίτης θά έφευγε.

Από το πρωί ή Φανή μπήκε στο δωμάτιό του. Το χαμόγελό
της ήταν σήμερα βιασμένο.

Ο Άστρίτης όμως ήταν χαρούμενος:

— Νά, λοιπόν, πού γλυτώνετε, Φανίτσα, από μένα...
— Δέ γλυτώνουμε... Τί είναι αυτά που λέτε;...
— Ένας κόμπος της έκοψε τα λόγια...
— Καιρός όμως να γυρίσω και στη δουλειά μου... Το θέατρό
μου έχει χαντακωθεί όσο λείπω... Έχω, άκόμη, συμβόλαια γιά
τον κινηματογράφο, ραδιοφωνικές έκπομπές — ένα πλήθος υπο-
χρεώσεις...

— Ξαναγυρίζετε στη ζωή, στους θαυμαστές σας... στις θαυ-
μάστριές σας...
— Ά, ναι!... Έχουμε κι' αυτές... έκανε με εϊρωνική άδιαφορία
ο Άστρίτης. Δέ μάς άφίνουνε λεπτό...
Γεμάτη ζήλεια τον έρώτησε:

— Δεν... δεν τις αγαπάτε;...
— Εκείνος γέλασε:
— Έλα τώρα... Νά τις αγαπάω;... Όλες μαζί;...
— Έχετε δικιο... Αυτές σας αγαπάνε... Καί... άξίζετε να σας
αγαπάνε!

— Άλήθεια, Φανίτσα;... Βρίσκεis;...
— Δεν περιμένετε από μένα να
σάς το πώ...
— Με έχεις δη στο θέατρο;...
— Καί στο θέατρο, και στον κι-
νηματογράφο!...
— Είσαι θαυμάστρια, δηλαδή;...
— Ή πιά φανατική!
Επιτόλαια της χάιδεψε το μά-
γουλο:

— Χαίρουμε γι' αυτό πολύ...
Τότε, νά, πάρε αυτήν την κάρτα μου.
Έδωσε μια κάρτα του, έγραψε
κάτι άπάνω και της της έδωσε:

— Νά, μ' αυτή την κάρτα θά
μπαίνης πάντα χωρίς να πληρώνης
στο θέατρο που παίζω.
Έσφισε την κάρτα σαν κάτι πο-
λύτιμο στα χέρια της:

— Εύχαριστώ... μουμούρισε.
Ο Άστρίτης έτοιμάστηκε:
— Τώρα όμως καιρός να του δίνουμε... είπε.
Ή Φανή τον βοήθησε να τακτοποιήση τα πράματά του μέσα
στο βαλιτσάκι του. Ύστερα ήρθε μια θαυμάστριά του — ή πιά
φανατική, ή πιά έπιμονη — να τον παραλάβη με το αύτακίνη-
τό της.

Ο Άστρίτης την άκολούθησε άδιάφορος.
Ύστερα όμως, σαν κάτι να θυμήθηκε, γύρισε κι' έδωσε ένα
χαρτονάμισμα στη Φανή:

— Με συχαρείς... της δικαιολογήθηκε. Παρά λίγο να σε ξε-
χάσω...
Εύγενικά, μιά σταθερά, εκείνη του γύρισε τα λεφτά του:
— Όχι!... του ψιθύρισε. Σάς παρακαλώ... Δέ χρειάζεται να με
πληρώσετε!...
Την κύτταξε παραξενεμένος:

— Μά, καλά... είπε. Τόσον καιρό έκανες τόσο κόπο να με πε-
ριποιήσαι!...

— Δεν ήτανε κόπος... του άποκρίθηκε. Ήταν... εύτυχία... Ή
πιά μεγάλη εύτυχία της ζωής μου!...

Ο Άστρίτης δεν είχε πιάμει να την κυττάξη...
Φάνηκε σά να κατάλαβε. Της χάιδεψε πάλι το μάγουλο:

— Καλά, μικρή μου Φανή... της είπε. Τότε... σε εύχαριστώ
δίπλα...
Ή πιεστική θαυμάστριά του άνυπομονούσε. Την άκολούθησε.
Ή Φανή τον είδε να φεύγη μέσα από την αύλαία των δα-
κρύων της...

Ήταν σίγουρη ότι την είχε κίολας ξεχάσει...
Τί σημασία είχε; Το πέρασμά του από τη ζωή της — το τόσο
σύντομο — αής είχε χάρισει το πιά εύτυχισμένο όνειρο. Μ' αυτό
θά ζούσε...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Απρόοπτα

ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Ετή ζωή μας πού, συνήθως, ακατάστατα κυλά
κι' έχει άμετρητες εκπλήξεις κι' άναπάντεχα πολλά,
δέκα τέσσερα τα μάτια πρέπει ο κόσμος να τα έχη
κι' άδασάνισα ποτέ του να μη λήη «πέρα βρέχει»...

Δηλαδή να μην τραβά
στα τυφλά και στα στραβά
στον πλάσμα προνομικό
άλλα σ' όλα του να είναι πλάσμα προνομικό
και τα μέτρα του να παίρνη «γιά καλό και γιά κακό»!

Ύσικό είναι, βεβαίως, μιά γυναίκα ν' αγαπάς,
που θαρρείς ότι δεν είναι γεννημένη γιά σπατάλη,
άλλά κύτταξε μαζί της στην όδον Έρμού μην πās,
γιάτι, σίγουρα θά σουβηη κεραμίδια στο κεφάλι!
Μπρός σ' αλλοιώτικη γυναίκα αϊφνιδίως θά βρεθής
κι' αν με δέματα και πάνα γιά καλά δεν... φορτωθής
πιθανόν σε κάποιον τρίτο ναύρη κάθε της άβάντα
και ηητώξ να σου δηλώση: «Σε φορτώσου με γιά πάντα!»

Ελευθέρως τα ξενάρια τα πλανόδια μπορούν
τόν σφοδρό τόν έρωτά τους μέσ' στους κήπους να
(χαρούν
μά δεν πρέπει να κυτάνε το σορόπι τους και μόνον,
γιάτι γύρω τους υπάρχει πλήθος... φιλοθεαμόνων!
Αναίδεις, έπίσης, κλέφτες ξεπουκάρουν απ' τα κλώνια
που ξεφρίζουν τσάντες, μπλουζές, μισοφόρια, παντελόνια
και τα ξενη ώπου να βρούνε πόνθη ήρθε ο ταμπλάς τους
παριστάνουν μέσ' στα δέντρα και τους δυο τους πρωτο-
(πλάστους!

Οπολίτης πού με φούρια γιά τη στάσι του τραβάει,
γιά να πάρη κάποιο μπουσι, ή το σύνθησε τραβάει,
γιά κακό και γιά καλό του και προτού να βγη στο δρόμο
ας φροντίση νάχη πάντα και... σακκίδιο στον ώμο!...
Νάχη τρόφιμα μαζί του κι' άλλα εφόδια, έπίσης,
γιάτι οι στάσεις τάχουν ρίξει στις συχνές μετατοπίσεις
και τη στάσι Καλλιθέας γιά να βρη κανείς εν τέλει,
ίσως και να σκαρφλώση στον Τρελλό και στην Πεντέλη!

Ειγυρια καμιά δεν έχεις στον τρελλό μας τον καιρό
και σε χόμα, όπως λένε, δεν πατάς ποτέ γερό,
γιάτι σκάβον' έπιμόνω, από μύριες εταιρείες,
πλατειούδες και σοκάκια, λεωφόροι κι' άσπρη...
Δηλαδή παρατηρείται τέτοιο μένος σκαπτικό
κι' έχουν πάρεi τέτοια φόρα δυστυχώς οι έργολάβοι,
ώστε πρέπει, άναγκάστα, γιά καλό και γιά κακό,
να μη βγής από το σπίτι αν δεν έχεις... μεταλάβει!

Νά ξεσκās κι' εσύ οφείλεις με γλεντάνια σχετικά,
άλλα μην πολυμοστράδης μέσ' σε κέντρα κοσμικά,
γιάτι έκτός πού ή «λογαρία τους» «κού ντε φούντερ» θά
(σε βαρέση,
είναι και της Έφορίας τά... τεκμήρια στη μέση!

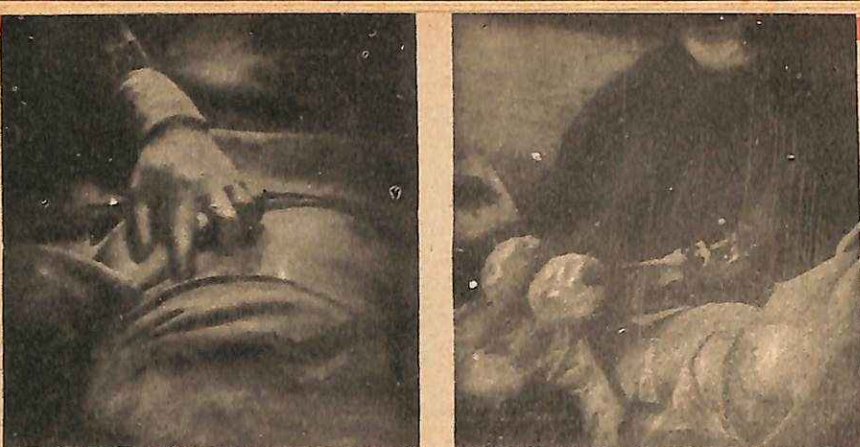
Ετσι, αν στο γύσιμό σου
κάνη ο «μαίτη» μιάν άβασία
τόν λοιπόν... ιματισμό σου,
θά στον πάρη ή Έφορία!

Δηλαδή μην παριστάνης μέσ' στα κέντρα τον πασά,
άλλα φύλαγε τα ρούχα, γιά να έχεις τά... μισά!

Α περισκεπτος μην εισάι, στη ζωή, ούτε στιγμή
κι' αν στην πόρτα του ένα βράδυ άκουστούν κου-
(δονισμοί,
μην άνοιγής άρον-άρον, αν δεν κάνης πρώτα σκέψεις
ότι ενδέχεται να έχης... δυσαρέστους επισκέψεις!
Πιθανόν κι' ή πεθερά σου το κουδογι να βροντά
και ζητά νάβρη να μείνη στην κορούλα της κοντά,
πράγμα που σαφώς σημαίνει, στον καιρόν αυτόν τον φαύ-
(λον,
πώς στο σπίτι σου θά γινή «εγκατάστασις... πυραύλων»!

Επιστημονικά
Ανα. Τάβλα
Δυσχερεια

Η μέθοδος ενός χειρουργού του Χόλλυγουντ

Η ΜΟΝΗ απόλυτα επιτυχημένη και μόνιμη λύση του προβλήματος του άσθματος ή του «κρεμασμένου» γυναικείου στήθους, είναι μια πλαστική χειρουργική. Ο ασηπτικός χειρουργός κάνει μια τομή στην κάτω πτυχή του μαστού και χώνει μέσα ένα «σφυγγάρι» από πλαστική ουσία, με κατάλληλο σχήμα και μέγεθος. Αυτή η τεχνητή προσθήκη σπρώχνει το μαστό προς τα έξω και προς τα πάνω, δίνοντάς του μια αληθινή τέλεια καμπυλότητα. Κι' όλα τελειώνουν σε λίγα λεπτά της ώρας, χωρίς ν' απαιτείται παραμονή σε νοσοκομείο.

Δεν είναι καινούργια η ιδέα της εισαγωγής ξένων σωμάτων στους μαστούς, για το διάθρομα του σχηματισμού τους. «Εδώ κι' αρκετά χρόνια, είχαν γίνει τέτοιες προσπάθειες με λιωμένο πλαστικό που έπηξε μέσα στο στήθος. Αλλά δεν επιτύχανε, γιατί η παρασμένη σχηματίζει ακανόνιστους θύλους εδώ κι' εκεί.

Δοκιμάστηκε ύστερα μια άλλη μέθοδος: η μεταφύτευση λιπαρού ιστού, παρμένου από άλλο μέρος του σώματος — συνήθως απ' τους γλουτούς. Αλλά το λίπος αυτό, νεκρωμένο πιά και χωρίς το κυκλοφορικό του σύστημα, έβγαλε σιγά-σιγά και μαλάκωνε στην καινούργια θέση του. Έτσι, έπειτα από 6—12 μήνες, είχε απομείνει μόνο το μισό ή το ένα τέταρτο απ' το αρχικό. Εξ' άλλου, το λιωμένο του γινόταν ανομοιομορφο, άλλου πολύ κι' άλλου λίγο, κι' έτσι παραμορφωνόταν το στήθος.

Αλλο μειονέκτημα αυτής της μεθόδου ήταν το ότι άφινε ένα μεγάλο σημάδι της τομής στους γλουτούς και μια γυάβα εκεί που αφαιρέθηκε το λίπος. Καταστρεφόταν δηλαδή αισθητικά ένα μέρος του σώματος για το αμοιβαίο διάθρομα ενός άλλου.

Εκείνο που χρειαζόταν λοιπόν, για τις πλαστικές χειρουργίες του στήθους, ήταν ένα τεχνητό υλικό που να μην αλλοιώνεται, να μη θάβεται το σώμα και να αναπληρώνει τους ιστούς που λείπουν. Κι' οι ειδικοί το αναζητήσαν ανάμεσα στις πλαστικές ουσίες. Αλλάστε μεταχειρίζονταν ήδη τέτοιες ουσίες σε αισθητικές χειρουργίες του προσώπου (στο πηγούνι, στη μύτη, σε βαθιές ρυτίδες πηγών, κλπ.). Ακόμα και σε περιπτώσεις καταρράκτη, ο θολωμένος φακός του ματιού μπορούσε ν' αντικατασταθί με τεχνητό, από πλαστική ύλη.

Τα πρώτα πειράματα προς την κατεύθυνση αυτή έγιναν με άφωδες ελαστικό. Αλλά δεν πέτυχαν, γιατί το υλικό αυτό περιείχε θιασφές χημικές ουσίες και είχε ακατάλληλη εσωτερική κατασκευή. Τέλος, ο δόκτωρ Ρόμπερτ Φράνκλιν, διάσημος αισθητικός χειρουργός του Χόλλυγουντ, είχε την έμπνευση να χρησιμοποιήσει μια καινούργια άφωδη πλαστική ουσία, με την οποία αντικαθιστούσαν οι Γερμανοί το καουτσούκ στα καθίσματα των στρατιωτικών αεροπλάνων τους. Τη δοκίμασε και θεοθαύμασε ότι ο οργανισμός την ανεχόταν απόλυτα. Έξ' άλλου, ήταν ελαφρότερη και ελαστικότερη από κάθε άλλο πλαστικό υλικό.

Ο δόκτωρ Φράνκλιν τον παρασκεύασε σε τέλει καθαρή μορφή και την ονόμασε «Σερτζιφόμ» (από δυο αγγλικές λέξεις, που σημαίνουν χειρουργικός άφωδος).

Το υλικό αυτό αποδείχτηκε άριστο για τις χειρουργίες του στήθους. Έχει όλα τα στοιχεία που πρέπει να έχει ένα υλικό που να μπορεί ν' αλληλεπιδράσει με το σώμα. Αν μελίστα έρρεκεται κλεισμένο μέσα σε μια μεμβράνη από νάυλον ή από σαλκόνι, διατηρεί πάντα τη μαλακότητά και το σχήμα του. Δεν αλλοιώνεται από καμία εξωτερική επίδραση.

Έχει επίσης τα εξής χαρακτηριστικά:

- 1) Είναι άβρυνος υλικό. Δεν προκαλεί λοιπόν αντιδράσεις μέσα στον οργανισμό, όπως άλλα ξένα σώματα.
- 2) Είναι ελαφρό.
- 3) Είναι εύλυγο και συμπίεζεται εύκολα, έτσι που μπορεί ο χειρουργός να του δώσει οποιοδήποτε σχήμα.
- 4) Δεν απορροφάται απ' το σώμα.
- 5) Δε φέρνει αλλεργία, τοπικό ή γενικό.
- 6) Δε φθείρεται.

Όταν βρεθεί εκεί μέσα, το πλαστικό σφυγγάρι ανοίγει μόνο του, απλώνεται και παίρνει το απαιτούμενο σχήμα, διογκώνοντας το μαστό. Ακολουθεί το ραψίμο της τομής, σκεδόν άρρωστο, με λεπτή κλωστή νάυλον.

Αριστερά: Η πρώτη φάση της χειρουργικής για το διάθρομα του στήθους συνίσταται σε μία μικρή τομή στην κάτω πτυχή του μαστού. Δεξιά: Ο χειρουργός συμπίεζει το «Σερτζιφόμ» σε μία μικρή μπαλά και το σπρώχνει βαθιά ανάμεσα στο μαστό και το θωρακικό τοίχωμα.

ποτέ. Διατηρείται αιώνια. 7) Αποστειρώνεται εύκολα. 8) Είναι διαφανές στις ακτίνες Χ, κι' έτσι μπορεί η γυναίκα ν' ακτινοσκοπηθεί, χωρίς να φοβάται μήπως φανερωθεί πώς έχει κάνει αυτή την χειρουργική. 9) Διατηρεί το στήθος πάντα σφιχτό και νεανικό.

Όταν άρχισαν ωστόσο να το χρησιμοποιούν ο δόκτωρ Φράνκλιν κι' άλλοι χειρουργοί (στην Αμερική, στην Ιταλία, στην Αργεντινή και στη Δανία), προκάλεσαν τις διαμαρτυρίες πολλών συναδέλφων τους, που υποστήριζαν ότι η εισαγωγή πλαστικών ουσιών στο σώμα μπορούσε να προκαλέσει καρκίνο. Τα πράγματα όμως αποδείχσαν πως δε δημιούργησε ποτέ καρκινώδεις όγκους αυτή η χειρουργική.

Αλλάστε, οι γιατροί μεταχειρίζονται απ' το 1919 πλαστικά υλικά για άλλες χειρουργικές επεμβάσεις, χωρίς να υπάρχει έστω και μία περίπτωση δημιουργίας καρκίνου απ' αυτό το λόγο.

Η χειρουργική με τη μέθοδο Φράνκλιν είναι απλή. Μπορεί να γίνει σ' ένα απλό ιατρείο, με μία αναθητική ένεση «πεντοτάλ». Διάρκει 15—20 λεπτά της ώρας.

Ο χειρουργός κάνει μ' ένα λεπτό νυστέρι μία πολύ μικρή τομή, μήκος 3—4 πόντων, στην κάτω πτυχή του στήθους. Από εκεί, ανοίγει ένα κενό πίσω απ' το μαστικό αδέν. Συμπίεζει σε μία μικρή μπαλά το πλαστικό σφυγγάρι και το σπρώχνει βαθιά μέσα στην τομή, όπου αυτό ανοίγει μόνο του, απλώνεται και παίρνει το απαιτούμενο σχήμα. Έπειτα ράβεται η τομή με λεπτότατη κλωστή νάυλον και με πολύ ψιλή βελόνα, ώστε να μη μείνουν

Ενα αίσθητικό ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ

Διορδώνει ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ

δρατά σημάδια μετά την επέμβαση. Αλλάστε, το σημείο που γίνεται η τομή, δε διακρίνεται εύκολα. Ο επίθεσμος του τραύματος πρέπει να μείνει μία εβδομάδα. Προτιμώτερο είναι ένα είδος ελαστικού επίθεσμου, που αντικαθιστά προσωρινά και το σουτί.

Εφόσον η τομή γίνεται πίσω απ' το μαστικό αδέν, δεν επηρεάζει καθόλου τη λειτουργία του. Η γυναίκα μπορεί να θηλάσει κατόπιν ομαλώς, χωρίς κανένα πρόβλημα.

Το πλαστικό σφυγγάρι μπορεί να πάρη οποιονδήποτε μέγεθος. Αλλά, ο αισθητικός χειρουργός, με την πείρα που έχει, φροντίζει να μη φτάση στο αντίθετο άκρο, δηλαδή σ' ένα στήθος υπερτροφικό.

Για να βρη τις κανονικές διαστάσεις, πρέπει να πάση απ' την άλλη πλευρά, να μετρήσει το ίδιο στήθος. Γιατί το ίδιο στήθος μπορεί να φαίνεται άσφαιρικό σε μία «γυναικάρ» και υπερβολικά μεγάλο σε μία λεπτοκαμωμένη κοπέλα.

Υπάρχει για το σκοπό αυτό ένας υπολογισμός που επινοήσε κι' εφαρμόσε ο δόκτωρ Φράνκλιν: Μετράει την περιφέρεια των γοφών. Έπειτα, το πλάτος του θώρακος απ' το ένα ως το άλλο μπράτσο, πάνω απ' τις θηλές των μαστών.

Πολλαπλασιάζει ύστερα τους δυο αυτούς αριθμούς και τους δύο μετρήσεις και διαίρει το γινόμενο τους με το άναστημα της γυναίκας (σε μέτρα).

Αν ο αριθμός που θα βρη τελικά, είναι κάτω από 250, το στήθος αυτό μπορεί να θεωρηθεί άσφαιρικό και χρειάζεται μεγάλη. Αν είναι 300, πρόκειται για στήθος «πλούσιο». Πάνω από 350, το στήθος είναι πιά υπερβολικό.

Ας υποθέσουμε για παράδειγμα πως μία γυναίκα έχει περιφέρεια γοφών 90, πλάτος θώρακος 45 και άναστημα 1,62. Πολλαπλασιάζοντας το 90 επί το 45 και διαιρώντας το γινόμενο δια το 1,62, βρισκόμε τον αριθμό 250.

Συνεπώς, το στήθος της γυναίκας αυτής είναι κανονικό και δε χρειάζεται διόρθωση.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΦΟΡΙΝΕΣ

Είναι αρκετές οι γυναίκες που οδηγούν αυτοκίνητα. Κι' έχει αποδειχθεί από τις στατιστικές της Προχάλας ότι σφαιρικοί προσεχτικότερα απ' τους άντρες και προκαλούν λιγώτερα δυστυχήματα.

Καλό είναι ωστόσο, προτού πιάσουν το θύλον, να εξετάσουν αν έχουν ψυχραιμία, γρήγορη αντίληψη κι' ετοιμότητα. Συχνά, το ν' αποφύγουν ένα δυστύχημα, είναι ζήτημα ταχύτατου φρεναρίσματος ή στροφής του θύλου.

Χρειάζεται επίσης μάτι που να υπολογίζει καλά τις αποστάσεις και τον φερόμενο χώρο ανάμεσα σ' άλλα οχήματα.

Μην ξεχνάτε ότι το πιστό, έστω και λίγο, απαγορεύεται για όποιον σφαιρεί. Γιατί ελαττώνει την αντίληψη και την ταχύτητα αντίδρασης.

Συναρπαστικό ιστορικό μυθιστόρημα υπό 'Αλεξάνδρου Δουμά

Θεορεγνίτα

ΤΟ ΑΓΡΙΟΛΟΥΔΟΥΔΟ ΤΗΣ ΣΙΕΡΡΑΣ ΝΕΒΑΔΑΣ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Γκαλιπών συνιστά στο δόν Κάρλο να περιποιηθί το Λουθηρο και να τον χρησιμοποιήσ σαν όργανο έναντιον του Πάπα. Ο βασιλιάς, κάνοντας τη σκέψη ότι επικείται η εκλογή του ως αυτοκράτορας κι' ότι θ' αναγκασθί να φύγη για τη Γερμανία, βιάζεται να δώσει μία λύση στην υπόθεσι του Φερνάντο. Για το λόγο αυτό, καλεί το δόν 'Ινίγκο, και τον πληροφορεί για την αφορμή της μονομαχίας του Φερνάντο με τον δόν Ραμίρο. Ο δόν 'Ινίγκο δεν αγνοεί το ενδιαφέρον του δόν Ραμίρο για την κόρη του, αλλά ακούει με έκπληξι το βασιλιά να του λέη ότι κι' ο Φερνάντο αγαπάει επίσης τη δόνα Θωά. Ο δόν Κάρλος, μη θέλοντας να του δώση περισσότερες εξηγήσεις ο ίδιος, γράφει ένα σύντομο γράμμα στη δόνα Μερσεντές και επιφορτίζει το δόν 'Ινίγκο να της το παή.

12ον. Ο δόν 'Ινίγκο πήρε το γράμμα και το έγραψε κάτω από το βελούδινο επενδυτή του. Έκαμε ύστερα μία βαρεία υπόκλισι και βγήκε από το βασιλικό γραφείο.

Το παρελθόν

Το γράμμα, που του είχε παραδώσει ο βασιλιάς, έλεγε:

«Σενόρα, είναι καιρός ο γυνίος σας κι' ο πατέρας του γυνίου σας να μάθουν την αλήθεια. Αν επιθυμήτε να δώση το γυνίό σας, ο δόν 'Ινίγκο θα σας συνοδεύση στη φυλακή του. Ενεργήστε σύμφωνα με τη συνείδησι σας».

Τα χέρια της δόνας Μερσεντές άρχισαν να τρέμουν όταν διάβασε αυτό το γράμμα.

— Δόν 'Ινίγκο, ξέρετε τί περιέχει; ρώτησε με φωνή που μόλις άκούοταν.

— Όχι, κυρία, απάντησε ο δόν 'Ινίγκο. Ο βασιλιάς δε μου έκαμε την τιμή να μου ανακοινώση το περιεχόμενο της επιστολής του.

— Διαβάστε την τότε.

Ο δόν 'Ινίγκο την πήρε από τα χέρια της και τη διάβασε.

— Δεν καταλαβαίνω, είπε έπειτα. Ποιά είναι η αλήθεια που πρέπει να μάθω ο γυνίος σας; Ο βασιλιάς μιλάει επίσης για τον πατέρα του γυνίου σας... Υπάρχει, λοιπόν, κάτι που ο δόν Ρουί άγνοει και που πρέπει να του το πώτε τώρα;

Η δόνα Μερσεντές συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις της. Έπειτα, άπάντησε ψιθυριστά: — Ο βασιλιάς δεν ένοει το δόν Ρουί.

— Αλλά μιλάει για τον πατέρα του γυνίου σας.

Ο δόν Ρουί δεν είναι ο πατέρας του γυνίου μου...

— Μερσεντές!

Ο δόν 'Ινίγκο τα καταλάβαινε όλα τώρα. Το παιδί, που η Μερσεντές είχε φέρει στον κόσμο δεν ήταν του δόν Ρουί, αλλά δικό του. Όλο το παρελθόν ξαναγύρισε όρμητικά μέσα στη σκέψη του.

— Μερσεντές, είπε, συγχώρεσέ με... Έπρεπε να το καταλάβω... Ήταν μία εποχή, που ήμασταν κι' οι δυο ευτυχισμένοι. Αλλά κράτησε τόσο λίγο! Όλοι κι' όλα ήταν έναντιον μας... Πρέπει να ξέρης, ωστόσο, ότι η άναμνησι αυτής της ευτυχισμένης εποχής δεν έφυγε ποτέ από το μυαλό μου...

Η Μερσεντές τον σταμάτησε με μία κίνηση του χεριού της.

— Δόν 'Ινίγκο, είπε, μάς ένωσε άλλοτε ένα ιερό αίσθημα... Άς μη μιλάμε, όμως, γι' αυτό... Το μόνο που μπορεί να μάς ένωσή ακόμη είναι η αγάπη γι' αυτό το παιδί, που είναι δικό μας.

— Τώρα εξηγείται η περίεργη συμπάθεια που αισθανθήκα για το Φερνάντο, από την πρώτη στιγμή που τον είδα, συνέχισε ο δόν 'Ινίγκο. Αλλά τώρα πρέπει να τον σώσω με... Θα μιλήσω άμέσως στο δόν Ρουί και θα του φανερώσω όλη την αλήθεια.

— Ο δόν Ρουί ξέρει την αλήθεια, απάν-

τησε η δόνα Μερσεντές. Την ήξερε πριν ακόμη με κάμη γυναίκα του... Κι' αν αποφάσισε αυτό το γάμο, το έκαμε μόνο και μόνο για να προστατεύση την τιμή της γυναίκας που λάτρευε...

— Κι' αυτή η γυναίκα;

— Ήμουν εγώ.

— Άλλ' αφού ο δόν Ρουί ξέρει πως ο Φερνάντο δεν είναι γυνίος του...

— Στα μάτια όλου του κόσμου, όμως, ο Φερνάντο πρέπει να εξακολουθήσ να είναι γυνίος του... Δόν 'Ινίγκο, μου χάρισατε άλλοτε τις πιο ευτυχισμένες στιγμές της ζωής μου. Μπορείτε να είσαστε βέβαιος πως δε θα τις ξεχάσω ποτέ. Αλλά δε θα ξεχάσω ποτέ επίσης την ευγνωμοσύνη που χρωστάω στο δόν Ρουί. Πρέπει να σας εξηγήσω μερικά πράγματα για να μπορέσετε να την καταλάβετε... Θα προσπαθήσω, άλλωστε, να είμαι σύντομη.

Κι' η δυστυχισμένη μητέρα ξαναγύρισε άλλη μία φορά στο παρελθόν, όπως είχε κάμει και μπροστά στο δόν Κάρλο. Αποφύγε, ωστόσο, να μιλήση στο δόν 'Ινίγκο για το παλιό αίσθημά τους. Περιωρίσθηκε μόνο στο ρόλο του δόν Ρουί.

— Ο δόν Ρουί τήρησε το λόγο, που μου είχε δώσει, είπε τελειώνοντας. Δε μου μίλησε ποτέ για το παρελθόν και δε μου ζήτησε ποτέ τίποτ' άλλο από το να φέρω με αξιοπρέπεια τ' όνομά του. Ζούσαμε κάτω από την ίδια στέγη, αλλά δεν υπήρχαμε ποτέ σύζυγοι. Πρέπει να ομολογήω επίσης, ότι ο δόν Ρουί αγάπησε το Φερνάντο και του φέθηκε πάντα σ' αυτόν όπως παιδί του. Κι' ωστόσο, μέσα στην ψυχή του φώλιαζε ο πόνος... Αυτός ο πόνος τον έκανε εξαιρετικά

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Φλέγοντα Ζητήματα

Σκέπτομαι, φίλοι μου καλοί και σύμμαχοί μου στο λαγνί, πως η ανάγκη το καλεί «κρυσθαλλοσέψις» να γίνει... Κι' ο κλάδος του κρυσθαλλοσέψις να λύση τα ζητήματά του επι... (οτρονγυλίου βαρσελίου) μα «κι' επιπέδου... ανωτάτου»!

Μέτρα να λάβη οριστικής για την ασφάλεια των ούλων κι' έναντι όλων γενικώς των απειλών και των κινδύνων... Για να μεθώμε ειρηνικά και μία χαρά, κατά κανόνα, δίχως τερπνιστή χημικά και Μαραθώνος... υδρογόνα!

Πρέπει, επίσης, να βρεθί το μέσον το αμυντικόν μας, κάποιος φραγμός για να τερθί στις «εισβολές» των γυναικών μας... Γιατί μπουνκάρουν με άπειλες στα ταβερνεία τα γραφικά μας και παραδίδουν...

... (που λέε και τα... «κρεαία τα χυρικά μας»!)

Μα και στο σπίτι, (δυστυχώς, οι πεθερές κι' οι κότες όλες μας εκτόξευσαν αυ... (νεκώς) σκούπε, πηνάκια, (κατασφολές, και με δυο λέξεις (δολαφά, το περιβάλλον μας... (το φαύλον μας έχει κάνει το (τασφά «βασι... εκτόξευσε... (ως πυροσουλών»!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

αυστηρό κι' ίσως η υπερβολική αυστηρότητά του ήταν εκείνη που δεν άφινε τον Φερνάντο να τον αγαπήσ... Αλλά και μετά τη μονομαχία του Φερνάντο με το δόν 'Αλβάρο, ο δόν Ρουί φέρθηκε σαν αληθινός πατέρας και δε δίστασε να θυσιάση ολοκληρή την περιουσία του, για ν' αποζημιώση τα θύματα και να τα κάμη να σωπάσουν... Έπειτα, όταν ο δόν Κάρλος έφτασε στη Γρανάδα, έπρεξε να πείση στα πόδια του, για να τον παρακαλέση να δώση χάρι στο Φερνάντο... Όχι, δε μπορεί να έχω κανένα παράπονο από το δόν Ρουί.

Ο δόν 'Ινίγκο προσπαθούσε να κρύψη τη συγκίνησή του. Αλλά δεν το κατάφερε.

— Μερσεντές, είπε ένας Θεός μόνο ξέρει πόσο πόνεσα, όταν ή άνοιξη σου μ' άναγκασε να φύγω από κοντά σου. Αλλά ο πόνος μου δεν είναι τίποτα μπροστά στο δικό σου... Μόνο μία γυναίκα σαν κι' εμένα μπορούσε να υποφέρει αυτό το μαρτύριο... Υποκλίνομαι με τρεσασμό μπροστά σου... Αλλά αίσθανομαι την ανάγκη να πώω επίσης μπροστά στα πόδια του δόν Ρουί, για να του εκφράσω το θαυμασμό και την ευγνωμοσύνη μου...

— Δε θα το κάμετε, δόν 'Ινίγκο, απάντησε η Μερσεντές. Ο δόν Ρουί είναι μία περήφανη κι' ευγενική ψυχή... Για να σώσω το Φερνάντο, αναγκάστηκα να πώ το μυστικό μου στο βασιλιά. Και τώρα είσαστε ο δεύτερος που το μαθαίνει... Για ότι έκαμα, ο Θεός άς με συγχωρήσ. Αλλά ο δόν Ρουί δεν πρέπει να βρεθί στην ανάγκη να σκύψη το κεφάλι του από ντροπή μπροστά σε κανένα. Έσείς κι' εγώ, είναι το λιγώτερο που μπορούμε να κάμουμε, για τον άνθρωπο που θυσιάσε κάθε χαρά στη ζωή, για να σκεπασί με το έντιμο όνομά του το λάθος μας.

— Έχετε δίκιο, Μερσεντές, συμφώνησε ο δόν 'Ινίγκο. Αλλά δε μου είπες κάτι... Ο δόν Ρουί ξέρει ποιος είναι ο πατέρας του Φερνάντο;

— Όχι. Είχε την ευγένεια να μη μου το ρωτήση ποτέ.

Σώπασαν για λίγο, απορροφημένοι από τις σκέψεις τους. Οι αναμνήσεις τους από το παρελθόν έμοιχαν με το φόβο και την αγωνία τους για το παρόν.

— Αλλά γιατί ο βασιλιάς θέλει να μάθω ο Φερνάντο την αλήθεια; ρώτησε ξαφνικά η Μερσεντές. Πρέπει να συμπεράσουμε, άραγε, ότι θέλει να τον σώση;

— Δε μ' άφισε να μαντέψω τη σκέψη του, απάντησε ο δόν 'Ινίγκο.

— Αν ή πρόθεσι του ήταν να τον στείλη στο κρέμα, γιατί τότε άπαίρει από μένα να του φανερώσω την αλήθεια;

— Πιθανόν να έχης δίκιο, απάντησε ο δόν 'Ινίγκο.

Αλλά δεν ήταν βέβαιος γι' αυτό. Πολλοί λόγοι θα μπορούσαν να είχαν παρακινήσει το βασιλιά σ' αυτή την απόφαση. Ίσως ήθελε να γλυτώση το Φερνάντο από τις τοφές που άσπερπε να αισθανόταν γιατί είχε χτυπήσει εκείνον που νόμιζε για πατέρα του. Μπορεί, όμως, να ήθελε να τον κάμη να αισθανθί την αχαριστία του απέναντι στον άνθρωπο, που είχε σταθί σαν αληθινός πατέρας κοντά του κι' είχε θυσιάση γι' αυτόν. Μπορεί ακόμη να ήθελε να σπρώξί τη δόνα Μερσεντές από δρόμο του έλλοισμού, αναγκάζοντάς την να φανερώση τη ντροπή της στο ίδιο το παιδί της.

Το μυαλό του δόν 'Ινίγκο πήγε, ξαφνικά, στα λόγια του βασιλιά. Ο δόν Κάρλος του είχε μιλήσει για ένα αίσθημα ανάμεσα στο Φερνάντο και την κόρη του... Αλλά αυτό το αίσθημα, αν υπήρχε, ήταν τρομερό. Μήπως, λοιπόν, ο βασιλιάς ήθελε να υποδείξη στη δόνα Μερσεντές και στον ίδιο, ότι έπρεπε

να προστατεύουν τα παιδιά τους από ένα άνεμο, κι' άμαρτωλό αίσθημα; — "Ας κάνουμε το καθήκον μας, είπε, χωρίς να συζητούμε τις προθέσεις του βασιλιά. — Νομίζετε, λοιπόν, ότι πρέπει να ταπεινωθώ μπροστά στο γυίο μου; ρώτησε η δόνα Μερσεντές.

— Δεν είναι ταπεινώσι το να φανερώνετε στο γυίο μας την αλήθεια, απάντησε ο δόν 'Ινίγκο. "Αν, όμως, νομίζετε πως θα σας λείψει το θάρρος, θα έρθω μαζί σας... Το γράμμα του βασιλιά μου δίνει αυτή την άδεια.

— Η δόνα Μερσεντές διάσπασε μερικές στιγμές.

— "Οχι, είπε έπειτα. Θα έχω το θάρρος να μιλήσω μόνη μου στο φερνάντο... Θα σας παρακαλέσω μόνο να κάμπετε γνωστό στο διοικητή της φυλακής, ότι ο βασιλιάς μου έδωσε την άδεια να δω το γυίο μου.

— Ο δόν 'Ινίγκο υποκλίθηκε μπροστά της.

— Η έπιθυμία σας θα εκτελεσθή, απάντησε.

— Εφυγε κατόπιν.

Στις φυλακές της Γρανάδας

Όταν έπειτα από λίγη ώρα η δόνα Μερσεντές έφτασε στη φυλακή, βρήκε το διοικητή, που την περίμενε μπροστά στην πόρτα.

— Κυρία, της είπε, ο δόν 'Ινίγκο Βελάσκο μου έκαμε γνωστή τη διαταγή του βασιλιά. Θα είναι τιμή για μένα να σας οδηγήσω κοντά στο γυίο σας.

Προπορεύθηκε κατόπιν για να της δείξει το δρόμο.

Αφού πέρασαν από το μεγάλο προαύλιο της φυλακής, ακολούθησαν μαζί στα σέ στήλη μαρμαρίνου κι' έπειτα άρχισαν να κατεβαίνουν μια πέτρινη σκάλα. Μια όση μούχλας ανέβαινε από κάτω. Βρέθηκαν κατόπιν σ' ένα στενό διάδρομο με πόρτες δεξιά κι' αριστερά. Μεγάλες σιδερένιες άμπαρες τις έκλειναν απ' έξω.

Ο διοικητής άνοιξε μια απ' αυτές τις πόρτες και παραμέρισε για ν' άφιση τη γυναίκα που τον ακολουθούσε να περάσει.

— Η δόνα Μερσεντές έκαμε ένα βήμα μέσα στο μικρό κελλί κι' έπειτα σταμάτησε. Το φως ήταν τόσο λιγοστό εκεί μέσα, που δεν έβλεπε τίποτα σχεδόν μπροστά της. "Αλλά, ξαφνικά, ένοιωσε δυο χέρια να την αγκαλιάζουν.

— Μητέρα μου!

— Παιδί μου!

Ο διοικητής της φυλακής ήθελε να την πάση έπειτα από δυο ώρες. Η δόνα Μερσεντές βγήκε από τα μάτια κατακόκκινα από το κλάμα... Ο άνθρωπος που άφηνε πίσω της δεν έκλαιγε. "Αλλ' η καρδιά του ήταν βαρεία σά μολύδι.

Ο φερνάντο είχε αισθανθή μεγάλη ανακούφιση όταν άκουσε τη μητέρα του να του λέει πως ο δόν Ρουί δεν ήταν πατέρας του. Κατόλθαδινε τώρα γιατί δεν είχε αισθανθή ποτέ υλική στοργή νι' αυτό τον άνθρωπο, μ' όλο που δε μπορούσε ν' άρνηθή ούτε το ένδιαφέρον ούτε τις θυσίες του. "Αλλά πόση ήταν η λύπη του όταν έμαθε το όνομα του πραγματικού του πατέρα. "Η σκέψη του έτρεφε άμείψως στη δόνα Φλώρ. "Η γυναίκα που άνημποσε ήταν αδελφή του! Το αίσθημα αυτό έσπρεπε να το ξεριζώσει τώρα από την καρδιά του.

"Αλλά, σιγά-σιγά, το μυαλό του ήρμησε.

— "Ισως είναι καλύτερα έτσι, ψιθύρισε. Το αίσθημα αυτό δεν έπρεπε να είχε βρή ποτέ θέσι μέσα στην καρδιά μου. Δεν είχα το δικαίωμα ν' αγαπήσω καμιά γυναίκα... "Αλλ' όχι, μπορεί τώρα ν' αγαπάω τη δόνα Φλώρ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Γιατί είναι αδελφή μου. Μέσα στις φλέβες μας κυλάει το ίδιο αίμα... Κι' ώστόσο αυτή η αδελφική αγάπη, που θαύρητε να γεμίσει με χαρά την ψυχή μου, με κάνει δυστυχισμένο...

"Αλλ' είμαι, άραγε, πιδό δυστυχισμένος από τη μητέρα μου κι' από τη μικρή 'Εσπρελίτα, που, ύστερα από μερικές ημέρες, αύριο ή μεθαύριο ίσως, θα με δουν ν' ανεβαίνω στο κρέμασμα;... "Οχι, δεν έχω το δικαίωμα να παραπονηθεί για τη μοίρα μου. Τούξ άλλους πρέπει να λυπάμαι, εκείνους που μ' αγάπησαν και που ο θάνατός μου θα τους βυθίσει στο πένθος και τη λυπή... Κι' η δόνα Φλώρ θα με κλάψει επίσης. Θα κλάψει, όμως, τον αδελφό της κι' όχι τον αγαπημένο της... "Αλλά θα μάθω άραγε, πως ήμουν αδελφός της; Κι' ο δόν 'Ινίγκο; Ο δόν Κάρολος είναι τόσο σκληρός, που δε θα διατάξει να τον διατάξει να με οδηγήσει ο ίδιος στο κρέμασμα. Κι' ο δόν 'Ινίγκο θα σκύψει το κεφάλι μπροστά στη βασιλική διαταγή, για να μην έλθει στη ύπληψη της μητέρας μου... Τί σπαταρώ για την πατρική καρδιά του! Σήμερα μόλις έμαθε πως ήμουν γυίο του κι' αύριο ή μεθαύριο θα πρέπει να με παραδώσει με τα ίδια του τα χέρια στο θάμνο... Κι' ο δόν Ρουί; Τον έβλεπα πάντα

Ο ΓΟΗΣ ΠΟΥ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕ

Ο Γώρτζης Ρήδες, ο "Υπεράνθρωπος" της αμερικανικής τηλεόρασης, αυτοκτόνησε στο Χόλλυγουντ, τις παραμονές του γάμου του, σε ηλικία 44 χρόνων, έπειδη όπως έγραψε στο γράμμα, που έστειλε σ' ένα φίλο του, είχε κουραστή να ένσφαρκών συνεχώς το ίδιο πρόσωπο. Το όνειρο του Ρήδες ήταν πάντα να πρωταγωνιστήσει σε μια τραγωδία του Σαίξπηρ, τίποτα όμως δεν του έδινε έλπίδες πως θα μπορούσε μια μέρα να το πραγματοποιήσει. Στη φωτογραφία μας ο Γώρτζης Ρήδες σε μια από τις τελευταίες του εκπομπές.

σά δήμειο της μητέρας μου και τον μισούσα. "Αλλά μόλις τώρα έμαθα πόσο μεγάλη ήταν η θυσία του. "Ω, ως ήταν νά μου είχε κοπή το χέρι που τόλμησα να σηκώσω, πάνω του! "Αν τούλάχιστον μ' άφηναν να γονατίσω, μπροστά του, για να του ζητήσω να με συγχωρήσει! "Αλλοίμονο, όμως, ούτε αυτό δε θα μ' άφισουν να κάμω... Στ' αλήθεια, είμαι καταραμένος. Ντροπίασα τον άνθρωπο που μου έδωσε τ' όνομά του και που θυσίασε όλη του την παρουσία για να με σώσει, σπάρει την καρδιά της μητέρας μου κι' έστειλα τη νεάτα τυχημένη 'Εσπρελίτα να θάψη τον μοναστηριού της πίσω από τους τοίχους ενός μοναστηριού. Καί, σά να μην έφταναν τα τόσα θύματα μου, θα πρέπει τώρα να ματώσω την καρδιά του δόν 'Ινίγκο και της δόνας Φλώρ. "Απ' όλους τους ανθρώπους, που με πλησίασαν, άλλοι βρήκαν το θάνατο κι' άλλοι έγιναν δυστυχισμένοι... Μετανοώνω τώρα για όλα. "Αλλά τί όφελει πιά η μετάνοιά μου; Το σκοτάδι είχε απλώσει πυκνό μέσα στο ύπόγειο κελλί. "Αλλ' ο φερνάντο συνέχιζε πάντα το θλιβερό μονόλογό του.

*

Την ίδια εκείνη ώρα, η δόνα Φλώρ έκλαιγε με λυγμούς.

Ο δόν 'Ινίγκο, φεύγοντας από το σπίτι του δόν Ρουί ντε Τορρίλας, ξαναγύρισε στην 'Αλάμπρα κι' έτρεξε άμέσως στο διαμέρισμά όπου έμενε μαζί με την κόρη του.

Τα πράγματα, που είχε μάθει εκείνο το πρωί είχαν αναστατώσει το μυαλό του. Καί τώρα έπρεπε να εκτελέσει ένα θλιβερό καθήκον. "Αν ήταν αλήθεια πως υπήρχε κάποιο αίσθημα ανάμεσα στο φερνάντο και την κόρη του, έπρεπε να μιλήσει άμέσως στη δόνα Φλώρ.

Τη φώναξε σε λίγο στο δωμάτιό του και την έβαλε να καθήσει κοντά του.

— "Η νέα κρεμάστηκε από τα χείλη του. "Αλλά, βλέποντας πως ο δόν 'Ινίγκο άργούσε να μιλήσει, βιάστηκε να τον ρωτήσει: — Πατέρα μου, μάθατε κανένα νέο για το δόν φερνάντο;

— "Οχι, απάντησε ο δόν 'Ινίγκο. "Ο βασιλιάς δεν έκαμε γνωστή σε κανένα τη σκέψη του.

— Νομίζετε πως θα τον καταδικάσει;

— Πώς μπορώ να το ξέρω;

— Και σεις που είσαστε ο άρχιδιοκότης του βασιλιά δε θα μπορείτε να τον σώσετε;

— "Ο βασιλιάς δε θέλει ν' άκούσει κανένα. "Αλλά δε χάρθηκε άκόμη κάθε έλπίδα...

— "Η δόνα Φλώρ δε μπορούσε να καταπνίξει ένα στεναγμό, που φύσκωσε το στήθος της.

— Ο πατέρας της άπλωσε τότε το χέρι του

και της χάιδεψε τα μαλλιά.

— Κόρη μου, της είπε, έχεις δικίο να λυπάσαι για τη σκληρή τύχη του δόν φερνάντο... Οι δεσμοί, που σ' ένώνουν μ' αυτόν είναι πολύ μεγαλύτεροι από ό,τι φαντάζεσαι.

— "Η νέα έγινε κατακίτρινη. Μήπως, λοιπόν, ο πατέρας της είχε μαντέψει την αγάπη της;

— "Αγαπημένη μου Φλώρ, συνέχισε ο δόν 'Ινίγκο, ήθελε η στιγμή να σου φανερώ ένα πολύ μεγάλο μυστικό... "Αλλά πρέπει να μου άρκιστής πρώτα, ότι θα το θάψεις στα κατάρβα της ψυχής σου κι' ότι η παραμικρή λέξη δε θ' άνεβη ποτέ στα χείλη σου.

— Πατέρα μου, είναι έτοιμη να σας δώσω άμέσως όποιον όρκο μου ζητήσετε, απάντησε η δόνα Φλώρ, που έτρεμε από τη συγκίνησή της.

— Ο δόν 'Ινίγκο την έπιασε τότε από το χέρι και την άδηγινε μπροστά στο εικόνισμα της Παναγίας.

— "Ορκίσου, της είπε, ότι δε θα φανερώσεις ποτέ σε κανένα το μυστικό, που θα μάθης από τον πατέρα σου.

— "Η νέα συμφωρόθηκε με την έπιθυμία του.

— Ο δόν 'Ινίγκο την ξαναπάρει τότε από το χέρι και την ξανάφερε στη θέση όπου βρίσκονταν και πριν.

— Κόρη μου, της είπε, το μυστικό που θα μάθης είναι τρομερό. Θ' άποφύγω τις περιττές άφηγήσεις. Το μόνο που πρέπει να ξέρεις είναι, ότι έχεις έναν αδελφό από άλλη μητέρα...

— "Η δόνα Φλώρ είχε γίνει κατακίτρινη.

— Πρέπει να ξέρεις άκόμη, ότι στη θλιβερή αυτή ιστορία δεν έφταιξαν οι άνθρωποι, άλλ' η μοίρα τους, που στ' άδραξε σκληρή κι' άδυσωπτη, συνέχισε ο πατέρας της. Δεν υπάρχει καμιά άτιμία στη γέννησή αυτού του παιδιού. "Η γυναίκα που τον έφερε στον κόσμο έζησε δυστυχισμένη κι' ο πατέρας του, άνικανος να νικήσει το πεπρωμένο, άναγκάστηκε να εκπατρίσθ... Καί τώρα τα ξέρεις όλα.

— Εκτός από το όνομα του αδελφού μου, τραύλισε η νέα.

— "Έχεις δικίο, είπε ο πατέρας της, σκουπίζοντας τον ιδρώτα που έτρεχε από το μέτωπό του. "Ο αδελφός σου είναι ο δόν φερνάντο ντε Τορρίλας...

— "Η δόνα Φλώρ έφερε το χέρι στην καρδιά της, για να συγκρατήσει τους παλμούς της. — Πατέρα μου, δε μπορώ να πιστέψω αυτό που μου λέτε, είπε με άσπασμένη φωνή. Μήπως κάνατε λάθος στο όνομα;

— Μακάρι να είχα κάνει λάθος, απάντησε ο δόν 'Ινίγκο.

— "Ο δόν φερνάντο, λοιπόν...

— Είναι αδελφός σου, κόρη μου.

— Καί... ο δόν Ρουί;

— Ξέρει τα πάντα, εκτός από το όνομα του πραγματικού πατέρα του δόν φερνάντο.

— "Ο δόν Ρουί είναι μια μεγάλη καρδιά. "Έδωσε τ' όνομά του στο παιδί ενός άλλου, για να κρύψει τη ντροπή της γυναίκας, που λάτρευε.

— "Ο δόν 'Ινίγκο άφηγήθηκε με λίγα λόγια τη θλιβερή ιστορία της αγάπης του με τη δόνα Μερσεντές και τη μεγάλη θυσία του δόν Ρουί ντε Τορρίλας.

— "Ο δόν φερνάντο ξέρει την αλήθεια; ρώτησε η δόνα Φλώρ.

— Την άγνοουσε ως σήμερα, απάντησε ο πατέρας της. "Αλλ' η δόνα Μερσεντές βρίσκεται αυτή τη στιγμή στη φυλακή του, για να του την πη.

— "Ο δόν 'Ινίγκο κύτταξε με συμπόνια την κόρη του.

— "Η αγάπη σου για το φερνάντο ως γεμίση την ψυχή σου, της είπε. Θα είναι η τρυφερή αγάπη μιάς αδελφής προς το δυστυχισμένο αδελφό της.

Καί, καταλαβαίνοντας πως η κόρη του αισθανόταν την άναγκη να μείνει μόνη της, σηκώθηκε έπειτα απ' αυτά τα λόγια και βγήκε με άργα βήματα από το δωμάτιο. "Η δόνα Φλώρ έξασπασε τότε σε λυγμούς.

Το μεγάλο άνηλημα

— "Η Γρανάδα βρισκόταν ως τα 1492 κάτω από την εξουσία των Μαύρων. "Ο τελευταίος Μαύρος βασιλιάς, ο Βααδβίλ, την υπερασπίστηκε με πείσμα έναντι των επιθέσεων του φερδινάνδου του Καθολικού. "Αλλά τελικά άναγκάστηκε να υποκύψει. "Ετσι και το τελευταίο ίχνος της κατακτησεως των Μαύρων εξαφανίστηκε από την 'Ισπανία. "Η πόλη ήταν πλούσια και στολιζόταν από ύπεροχα κτίρια. "Ανάμεσα σ' αυτά, τα σημαντικότερα ήταν το άνάκτορο της 'Αλάμπρας και το μεγάλο τζαμί.

— "Η λέξη 'Αλάμπρα σημαίνει "Η κόκκινη". Το άνάκτορο αυτό είναι χτισμένο πάνω σ' ένα λόφο, από όπου έβλεπε κανείς ολόκληρη την πεδιάδα της 'Ανδαλουσίας. "Η έξωτερική του εμφάνιση το έκανε να μοιάζει με φρούριο.

— "Αλλά δεν ήταν ούτε άνάκτορο, ούτε φρούριο.

— Πίσω από τα πανύψηλα τείχη του, άπλωνόταν ολόκληρη πόλη, που περιλάμβανε μεγάλα προπύργια, πλατείες, άπέραντους κήπους, ύδραγωγεία, πλατείες, στρατώνες, μνημεία... Στην πόλη αυτή έμπαινε κανείς από την Πύλη της Κρίσεως. Κάτω απ' αυτήν, οι Μαύροι βασιλιάδες άπέδιδαν δικαιοσύνη στους υπηκόους τους. Πίσω απ' αυτή την πύλη άπλωνόταν η άπέραντη αύλη των Μούρταν, από όπου έφτανε κανείς στον πύργο των Κοιτώνων ή των Προσβευτών, που περιλάμβανε δυο μεγάλες αίθουσες με άριστουργηματικά ψηφιδωτά και κολώνες με χρυσή επένδυση. Στο αντίθετο μέρος βρισκόταν η αύλη των Λεόντων, το έθαιμα των θαυμάτων της 'Αλάμπρας...

— "Επειτα από την αύλη αυτή, άρχιζε η άτελειώτη σειρά των αίθουσών, που κάθε μία είχε την ιδιαίτερη διακόσμσή της και που όλες ήταν στολισμένες με τη φανταστική πολυτέλεια των 'Αράβων. Οι πιδό νομαστές, απ' αυτές ήταν της Δικαιοσύνης, των δύο 'Αδελφών, των 'Αδενσεργών, όπου, σύμφωνα με την παράδοσι, δολοφονήθηκαν όλα τα μέλη αυτής της μεγάλης οικογενείας, των Ντιβανίων, που προοριζόταν για τις εύνοιμένες των ηγεμόνων.

— "Ολόγυρα ύψωνονταν οι πύργοι του Νερού, της 'Ινφάντης (που όνομασθηκε έτσι από μια χριστιανή πριγκίπισσα, που άκολούθησε από αγάπη ένα Μαύρο βασιλιά) κι' έγινε η πρώτη από τις γυναίκες του), της Φλακισμένης, του Καντίλ, των 'Επτά Ούρανών κλπ.

— Το μαυριτανικό αυτό άνάκτορο είχε γίνει τώρα διαρριπιασμένο το ισπανικό στέμμα. Οι χριστιανοί δεν είχαν αλλάξει τίποτα, ούτε από την έσωτερική διαρρύθμισή του, ούτε από την επίτλώςή του. Δεν είχαν λόγο, άλλωστε, ν' αλλάξουν τίποτα. Γιατί δε θα μπορούσαν να φτιάσουν τίποτα καλύτερο. "Η τέχνη της Ευρώπης βρισκόταν τότε σε πολύ χαμηλό επίπεδο.

— Δεν έγινε, όμως, το ίδιο με τα τζαμί της Γρανάδας. Το τζαμί αυτό ήταν πολύ μεγάλο. "Ετσι, χρειάστηκε να άπομονωθεί ένα μέρος στο κέντρο του, για να μεταβληθή σε χριστιανική εκκλησία. "Αλλ' εκτός από τους τοίχους, που ύψώθηκαν, για να το χωρίσουν, από τους κήπους, τις στοές και το δάσος από τις θαυμάσια επεξεργασμένες κολώνες, οι άλλες τροποποιήσεις που έγιναν ήταν ελάχιστες. "Ετσι, ο 'Ιησούς Χριστός λάτρευε μέσα στο ίδιο περιβάλλον με το Μωάμεθ. "Η μόνη διαφορά ήταν, ότι τις διαπεραστικές σά σφύριγμα φωνές των μουζίνων διαδέχτηκαν οι κατακυνκτικές ψαλμωδίες των χριστιανών Ιερέων.

— Την Κυριακή εκείνη του 'Ιουλίου, ο βασιλιάς δόν Κάρολος ξεκίνησε με πολυάριθμη άκολουθία για να πάει στη μητρόπολη της Γρανάδας. Οι αούλικοί του λαμποκοπούσαν στο χρυσάφι. "Ο ίδιος, όμως, φορούσε μια απλή στολή από μαύρο βελούδο, χωρίς το παραμικρό στολίδι. Μόνο η λαβή του σπαθιού του ήταν άδομανοκόλλητη κι' η θήκη του από άτόφιο χρυσάφι.

— "Ο νεαρός βασιλιάς παρακολούθησε μ' εύλάβεια τη λειτουργία κι' αφού δέχτηκε τις εύλογίες του επίσκόπου της Γρανάδας, βγήκε στο περιστύλιο, όπου το πλήθος τον έπενεψήμισε μ' ένθεουσιασμό.

— "Εκείνη τη στιγμή, φάνηκε στην άκρη της πλατείας, όπου ύψωνόταν η μητρόπολις, ένας καβαλλάρης.

— Πού είναι ο βασιλιάς; ρώτησε με ξενική προφορά.

— Μερικοί από τους ανθρώπους, που βρίσκονταν εκεί του τον είδειξαν.

— "Ο καβαλλάρης σπηρόνισε το άλογό του κι' έφτασε στο περιστύλιο. "Αναρωτήθηκε τότε στις σκάλες της σέλλας του άλόγου του και είπε με βροντερή φωνή:

— "Ακούστε με όλοι όσοι βρισκόσαστε εδώ! "Ακούστε Γρανάδα! "Ακούσε Μπούργκος! "Ακούσε Βαλλάδοβιλ! "Ακούσε 'Ισπανία! "Ακούσε Ευρώπη! "Ακούσε κόσμο! Δόξα και τιμή στον Κάρολο Κουίντο, που έξελεγή αυτό τον άρχοντα της Γερμανίας! "Ο Θεός άς του χαρίσει υγεία και μακροχιμέρευσι! Δόξα στους γιους του και στους γιους των παιδιών του!

— "Ο καβαλλάρης, που δεν ήταν άλλος από το δούκα-ελέκτορα της Βαυαρίας, πήδησε κατόπιν από το άλογό του και, γονατίζοντας, παρέδωσε στο δόν Κάρολο την περγαμηνή, που έπισηματοποιούσε την εκλογή του στον αυτοκρατορικό θρόνο της Γερμανίας.

— "Ο δόν Κάρολος, που ήταν κατακίτρινος από τη συγκίνησι, του σήκωσε άμέσως το Γερμανό άρχοντα και τον φίλησε στα δυο μάγουλα.

— Ευχαριστώ, δούκα, του είπε. Δε θα ξεχάσω ποτέ πως δίσασες τη μισητή Ευρώπη για νά μου φέρεις πρώτος αυτή τη μεγάλη είδησι.

— Οι 'Ισπανοί και Φλαμανδοί ευγενείς γονάτισαν άμέσως και φώναξαν όλοι με μια φωνή:

— Δόξα στον Κάρολο Κουίντο! Δόξα στους γιους και στους γιους των παιδιών του! "Ο νεαρός αυτοκράτορας σήκωσε τότε το χέρι του.

— Δόξα στο Θεό, γιατί μόνο ο Θεός είναι μεγάλος! είπε.

— "Η εκλογή είχε γίνει στις 28 'Ιουνίου του 1519 στη Φραγκφούρτη.

— Το πρωί της ημέρας αυτής, οι κάτοικοι της πόλεως έντυπουν από τις χαρούμενες κωδωνοκρουσίες όλων των εκκλησιών της πόλεως. "Εμφανίσθηκε κατόπιν μια μεγαλόπρεπη πομπή, που την άνοιγαν οι έξι άελέκτορες του γερμανικού έθνους, με τις καταπόρφους στολές τους. "Οι έλέκτορες, αφού παρακολούθησαν τη λειτουργία στο μητροπολιτικό ναό της Φραγκφούρτης, κατέβηκαν κατόπιν τα σκαλοπάτια, που οδηγούσαν στο ύψογειο παρεκκλήσιο του 'Αγιού Βαρθολομαίου. "Η βαρεία σιδερένια πόρτα έκλεισε πάνω από τα κεφάλια τους και σιδερόφραχτοι στρατιώτες τοποθετήθηκαν ολόγυρα για να φρουρούν.

— Κάθε τόσο, ο αξιωματικός, που διοικούσε αυτό το στρατιωτικό άπόσπασμα, χτυπούσε με τη λαβή του ξίφους του τη σιδερένια πόρτα και υπενθύμιζε στους έλέκτορες, ότι δε θα την άνοιγει, παρά μόνο όταν θα έξελεγαν τον αυτοκράτορα της εάγιας ρωμικής αυτοκρατορίας. (Αυτός ήταν ο έπίσημος τίτλος της γερμανικής αυτοκρατορίας, που έθεωρείτο, ότι είχε διαδεχτή τη ρωμική).

— Όταν έκλεισε η πόρτα, οι κομπάνες των εκκλησιών σταμάτησαν άμέσως και βαβαί σιγή άπλώθηκε στην πόλη.

— Οι έλέκτορες δε χρειάστηκε να διαλέξουν, αφού ο 'Ερρίκος ο 8ος της 'Αγγλίας είχε παραιτηθή μόνος του και για τον Φραγκίσκο Ιο της Γαλλίας δε γινόταν πιά λόγος. "Ετσι, μοναδικός ύποψιος είχε άπομείνει ο δόν Κάρολος της 'Ισπανίας.

— "Ο πρώτος, που μίλησε, ήταν ο έλέκτορας της Σαξωνίας, που είχε περάσει εκείνη την εποχή τα έβδομηντα. Στις διαπραγματεύσεις, που προηγήθηκαν, μερικοί από τους έλέκτορες που είχαν προτείνει το αυτοκρατορικό στέμμα, "Αλλ' είχε άρνηθή. Καί τώρα έξεθεσε στη συνέλευσι των έλεκτόρων τους λόγους. "Η γερμανική αυτοκρατορία ήταν μεγάλη και ισχυρή, αλλά περιστοιχιζόταν από πολλούς εχθρούς, είτε "Ο αυτοκράτορας, λοιπόν, έπρεπε να είναι νέος και δραστήριος

για να μπορεί νά την προστατεύσει. — Δεν ασθάνομαι τις δυνάμεις μου Ικαρές, για ν' αναλάβω το δύσκολο αυτό έργο, είπε τελειώνοντας. Ξέρω, όμως, τον άνθρωπο που θα μπορέσει νά σήκωσε στους ώμους του το βάρος της αυτοκρατορίας. Κι' αυτός είναι ο Γερμανός πριγκίπων Κάρολος, που φορεί στο κεφάλι του τα στέμματα της 'Ισπανίας και των Κάτω Χωρών. "Αδελφοί μου, σας είπα με καθαρή καρδιά και αγαθή συνέειδησι τη γνώμη μου. "Ο παντοδύναμος Θεός άς σας φωτίσει στην κρίσι σας.

— Από την πρώτη ψηφοφορία κιάλας, οι Γερμανοί έλέκτορες έδωσαν όλοι τις ψήφους των στο δόν Κάρολο. "Όπως άριζαν οι τύποι, όμως, έγιναν άλλες δυο ψηφοφορίες, που είχαν έπίσης το ίδιο αποτέλεσμα.

— "Ο έλέκτορας της Βαυαρίας, όπως είχε ύποσχεθή στον επίσκοπο Γκλατιάνω, έφυγε την ίδια ημέρα, για ν' αναγγείλει ο ίδιος στο δόν Κάρολο την εκλογή του. "Ενώ το πλήθος ζητωκραύγαζε ολόγυρα, ο Γερμανός ηγέμων του άφηγήθηκε με λίγα λόγια τις λεπτομέρειες της συνεδρίασεως των έλεκτόρων.

— Σημειώνω στο μυαλό μου τα όνόματα εκείνων, που μ' έκριναν άξιο να σήκώσω στους ώμους μου το βάρος της αυτοκρατορίας, είπε ο δόν Κάρολος. "Η σκέψη μου θα είναι πάντα κοντά τους.

— Πήρε κατόπιν το δρόμο, που έφερνε στην 'Αλάμπρα. Είχε ξεκινήσει από κεί βασιλιάς και τώρα ξαναγύριζε αυτοκράτορας.

— Θα φύγουμε σε λίγο για τη Γερμανία, είπε στο δούκα της Βαυαρίας. Στο μεταξύ, θα είσαστε ο φιλοξενούμενός μου.

— Το αυτοκρατορικό στέμμα δεν ήταν πιά ένα άπλο δεινέρο. "Ο δόν Κάρολος είχε τώρα την έντυπωσι πιάς βρισκόταν πάνω από όλους κι' όλα... Μόνο ένας άνθρωπος θα άπορούσε ν' άναμεινέται μαζί του: ο Πάπας. "Αλλ' είχε τα μέσα να τον άντιμετωπίσει.

— "Ο Πάπας δεν έχει ούτε στρατούς, ούτε στόλους, σκεφτόταν, ενώ η πομπή προχωρούσε προς την 'Αλάμπρα. Τη δύναμή του τη χρωστάει στις μηχανορραφίες των καρδινάλιων και των λεγαντων του, που έκμεταλλεύονται τις άδυναμίες και τα ταπεινά πάθη των ηγεμόνων της Ευρώπης. Τη χρωστάει άκόμη στην ιδέα, που έχει έμπνευσει, ότι είναι ο άντιπρόσωπος του Θεού πάνω στη Γη. "Αλλ' εκείνος, που σπρηρίζει τη δύναμή του στην αδικία, το ψέμμα και το δόλο, δε μπορεί να είναι ο εκπρόσωπος του Θεού. Για να συντρέψω την εξουσία του Πάπα, πρέπει να τον χτυπήσω σ' εκείνο που κάνει τη δύναμή του: στην ιδέα, ότι έπροςσωπει το Θεό πάνω στη Γη. Κι' έχω τον άνθρωπο, που θα κλονισή τη θέση του. "Ο Γκλατιάνω μου μίλησε μ' ένθουσιασμό γι' αυτόν και δεν ξεχνάω τα λόγια του. "Ο Λούθηρος είναι ένας άγιος ιδεολόγος κι' ένας έμπνευσμένος μεταρρυθμιστής. Δε μ' ένδιαφέρει η ιδεολογία κι' οι μεταρρυθμίσεις του. Εκείνο που έχει άξία είναι, ότι ο Λούθηρος μπορεί να υποσκάψει τη δύναμη του Πάπα... Το Βατικανό δε θα ρυθμίσει πιά τις τύχες της Ευρώπης. Οι βασιλιάδες θα πρέπει στο μέλλον να κάνουν τους λογαριασμούς τους μαζί μου.

— "Ο δόν Ρουί δεν είχε ξαναβρή από το δωμάτιό του. "Από τις φωνές του πλήθους, που περνούσε κάτω από τα παράθυρά του, είχε μάθει πως ο δόν Κάρολος είχε εκλέγη αυτοκράτορας της Γερμανίας. "Αλλ' η είδησι αυτή δεν του έκαμε καμιά έντύπωσι.

— Πρωτό ο δόν Κάρολος φορέση το αυτοκρατορικό στέμμα στο κεφάλι του, πρέπει να δείξει, ότι δεν άγνοεί τις υποχρεώσεις του άπέναντι των υπηκόων του, σκεφτόταν. Κι' η πρώτη απ' αυτές είναι η άπονομή δικαιο

— "Ο δόν Ρουί δεν είχε ξαναβρή από το δωμάτιό του. "Από τις φωνές του πλήθους, που περνούσε κάτω από τα παράθυρά του, είχε μάθει πως ο δόν Κάρολος είχε εκλέγη αυτοκράτορας της Γερμανίας. "Αλλ' η είδησι αυτή δεν του έκαμε καμιά έντύπωσι.

— Πρωτό ο δόν Κάρολος φορέση το αυτοκρατορικό στέμμα στο κεφάλι του, πρέπει να δείξει, ότι δεν άγνοεί τις υποχρεώσεις του άπέναντι των υπηκόων του, σκεφτόταν. Κι' η πρώτη απ' αυτές είναι η άπονομή δικαιο

— "Ο δόν Ρουί δεν είχε ξαναβρή από το δωμάτιό του. "Από τις φωνές του πλήθους, που περνούσε κάτω από τα παράθυρά του, είχε μάθει πως ο δόν Κάρολος είχε εκλέγη αυτοκράτορας της Γερμανίας. "Αλλ' η είδησι αυτή δεν του έκαμε καμιά έντύπωσι.

— Πρωτό ο δόν Κάρολος φορέση το αυτοκρατορικό στέμμα στο κεφάλι του, πρέπει να δείξει, ότι δεν άγνοεί τις υποχρεώσεις του άπέναντι των υπηκόων του, σκεφτόταν. Κι' η πρώτη απ' αυτές είναι η άπονομή δικαιο

— "Ο δόν Ρουί δεν είχε ξαναβρή από το δωμάτιό του. "Από τις φωνές του πλήθους, που περνούσε κάτω από τα παράθυρά του, είχε μάθει πως ο δόν Κάρολος είχε εκλέγη αυτοκράτορας της Γερμανίας. "Αλλ' η είδησι αυτή δεν του έκαμε καμιά έντύπωσι.

— Πρωτό ο δόν Κάρολος φορέση το αυτοκρατορικό στέμμα στο κεφάλι του, πρέπει να δείξει, ότι δεν άγνοεί τις υποχρεώσεις του άπέναντι των υπηκόων του, σκεφτόταν. Κι' η πρώτη απ' αυτές είναι η άπονομή δικαιο

— "Ο δόν Ρουί δεν είχε ξαναβρή από το δωμάτιό του. "Από τις φωνές του πλήθους, που περνούσε κάτω από τα παράθυρά του, είχε μάθει πως ο δόν Κάρολος είχε εκλέγη αυτοκράτορας της Γερμανίας. "Αλλ' η είδησι αυτή δεν του έκαμε καμιά έντύπωσι.

— Πρωτό ο δόν Κάρολος φορέση το αυτοκρατορικό στέμμα στο κεφάλι του, πρέπει να δείξει, ότι δεν άγνοεί τις υποχρεώσεις του άπέναντι των υπηκόων του, σκεφτόταν. Κι' η πρώτη απ' αυτές είναι η άπονομή δικαιο

— "Ο δόν Ρουί δεν είχε ξαναβρή από το δωμάτιό του. "Από τις φωνές του πλήθους, που περνούσε κάτω από τα παράθυρά του, είχε μάθει πως ο δόν Κάρολος είχε εκλέγη αυτοκράτορας της Γερμανίας. "Αλλ' η είδησι αυτή δεν του έκαμε καμιά έντύπωσι.

— Πρωτό ο δόν Κάρολος φορέση το αυτοκρατορικό στέμμα στο κεφάλι του, πρέπει να δείξει, ότι δεν άγνοεί τις υποχρεώσεις του άπέναντι των υπηκόων του, σκεφτόταν. Κι' η πρώτη απ' αυτές είναι η άπονομή δικαιο

— "Ο δόν Ρουί δεν είχε ξαναβρή από το δωμάτιό του. "Από τις φωνές του πλήθους, που περνούσε κάτω από

ΟΙ μέρες περνούσαν θυμωμένα στη φοιτητική κατασκήνωση. Ακόμη κι' ο Κόλμπερ φαινόταν σαν να χέρι για-
τρευτή ολόκληρη απ' τον έρωτά του
για τη Τζέσι Τέβις—την αδιόρθωτη έ-
κείνη κοκέτα που της άρεσε να πληγώ-
νι τις καρδιές... Την τρίτη μέρα όμως,
η Τζέσι τον παρακάλεσε να τη συνοδεύ-
σει στο δάσος. Έπιζε πως θα τούδινε
έτσι αφορμή να της ξαναμιλήσει για
την αγάπη του, να κολακέψει το γυναι-
κείο εγώισμό της.

Αφού περπάτησαν κάμποσο, καθή-
σαν σε μια μεγάλη πέτρα για να ξε-
κουραστούν.

—Είσαστε ευχαριστημένοι που οι
σχέσεις μας έγιναν τόσο απλές; είπε η
κοπέλλα.

—Νομίζω πως το ζήτημα αυτό δεν
υπάρχει πιά, απάντησε ο Κόλμπερ.

—Εκείνη τον κτύπησε, πειστωμένη για-
τί δεν είχε πετύχει το κόλπο της. Ση-
κώθηκε κι' έκανε δυο-τρία βήματα,
δαγκώνοντας τα χείλη της.

Κάτι γυαλιστερό τράβηξε ξαφνικά
την προσοχή της, άναμνα στα ψηλά
χόρτα.

—Κυττάχτε! Μια σαύρα! φώναξε.

Ο Κόλμπερ κύτταξε... κι' αμέσως
πετάχτηκε πάνω και την έσπρωξε τόσο
απτότητα, που λίγο έλειψε να την ανα-
ποδογυρίσει. Άρχισε να ποδοπατά κά-
τι, μέσα στο χορτάρι, χειρονομώντας
συγχρόνως ζωηρά. Στο τέλος, έσκυψε
και σήκωσε με προσοχή απ' τη μέση
ένα φιδάκι, που κρεμόταν με τις δυο
άκρες του.

—Με συγχωρήτε που σ'αξέσπρωξα,
είπε με έμφση στη θυμωμένη Τζέσι. Το
βλέπετε όμως, αυτό; Είναι ένα εμπρούν-
τιζινο φίδι» όπως λέγεται κι' είναι απ' τ'
απ' τα πιο επικίνδυνα! Το δαγκωμά του
φέρνει το θάνατο σε τρία λεπτά! Και
σείς το περάσατε για άθωα σαύρα!

—Είναι φιδάκι; ρώτησε η Τζέσι πλη-
σιάζοντας.

—Ναι. Το σκότωσα...

Η Τζέσι θέλησε να φανή γεναία. Πή-
ρε το φίδι από τα χέρια του Κόλμπερ
και το τύλιξε στο άριστερό της μπρά-
τσο, σαν βραχιόλι. Το έρωτο έλαμπε
πάνω στο μελαφό δέρμα της, με το χρώμα του παλπού χρυσαφιού.

—Πετάχτε το! της φώναξε ξαφνικά ο Κόλμπερ.
Μα δεν πρόλαβε να τελειώσει. Ένας αδιόρατος σπασμός πέ-
ρασε απ' το άψυχο κορμί του φιδιού. Ξαναζωνάνεψε για μερικές
στιγμές... όσο χρειαζότανε για ν' ανοίξει το στόμα του και να
δαγκώσει το χέρι της Τζέσι! Ύστερα η προσπάθεια αυτή το θα-
νάτωσε εντέλως.

Ο Κόλμπερ τ' άρπαξε και το πίεσε τόσο δυνατά, ώστε τού-
κοψε το κεφάλι.

Πέταξε έπειτα απ' το μπράτσο της Τζέσι το υπόλοιπο σώμα
του. Κι' είδε δυο σταλαγματιές αίμα, πάνω στις μικρές τρύπες
που είχαν ανοίξει τα δόντια του!

—Ας μη τ'αχνώμε! είπε. Ο θάνατος παραινέσει!...

—Ετρέμε άσυγκράτητα απ' την αγωνία. Η Τζέσι κύτταξε, άνι-
σχυση, το μπράτσο της.

Πονούσε λίγο. Μα η φαντασία της δέ λειτουργούσε τόσο γρή-
γορα, σαν τον Κόλμπερ, και δεν είχε συναισθανθεί ακόμη την
τρομερή πραγματικότητα.

—Ωστόσο, το απότομο κι' έπιτακτικό ύφος του νέου την πείραζε
στον εγώισμό της. Θέλησε να δείξη άνεξαστησία και ψυχραιμία.

—Αφίστε με... είπε βαρειανασίνοντας. Θέλω μόνη μου... Δώ-
στε μου το μαχαίρι!

Σε μια τέτοια στιγμή, ο χρόνος είναι το πολυτιμότερο πράγ-
μα! Ο Κόλμπερ άνοιξε το σαγιά του και προσπάθησε να ξα-
πλώσει κάτω το κορίτσι, για να κάνει την έγχείρησι. Συγχρόνως
πέρασε γρήγορα τη γλώσσα του πάνω στα ούλα και τον ούρανι-
σκο του, για να βεβαιωθεί αν είχε καμμία γρατζουνιά μέσα στο
στόμα του.

—Θα βυζάξω το δηλητήριο! φώναξε. Δεν υπάρχει άλλη σωτη-
ρία! Μην επιμένετε, Τζέσι!

Μα η κοπέλλα, σφίγγοντας τα δόντια της, άμίλητη, πάλευε
μαζί του. Προτιμούσε το θάνατο, παρά να δεχθεί τη ζωή απ' τα
χέρια του!

—Ήθεσε πολύ καλά πως θα τελείωνε αυτή η ιστορία... Ο Κόλ-
μπερ θα είχε τότε μια πιθανότητα να γίνη άντρας της!

Το ένστικτο την έκανε να χτυπιέται άπεναντί της μέσα στα
χέρια του, άφωνη, χωρίς καμμία σκέψη...

Εξαλλος, ο Κόλμπερ την τράβηξε ως ένα δέντρο με διπλό κορ-
μό. Μάγκωσε το χέρι της άναμνα στο χώρισμα κι' ο ίδιος στα-
θηκε απ' την άλλη μεριά και την άποψε απ' τον καρπό. Τώρα
το μπράτσο της βρισκότανε σαν σε μάγγανο.

Ο Κόλμπερ τσάφισε, με τόση δύναμη που έκανε να μελανιά-
σουνε τα νύχια της. Έσκισε βαθεία τη σάσκα, στο μέος της
δαγκωματίας. Έσκυψε πάνω στην πληγή και ρούφηξε, ώπου
γέμισε το στόμα του με αίμα.

ΤΟ ΕΜΠΡΟΥΝΤΙΖΙΝΟ ΦΙΔΙ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

πάνω στο χορτάρι. Έφτασε έτσι σε κάτι ψηλούς θάμνους. Έο-
ριζε μια ματιά εκεί μέσα... και σταμάτησε, άποσβολωμένη.
Ο Κόλμπερ κειτόταν άνασκελα, με το πρόσωπό του μαύρο
και πρησμένο. Ήταν άλλος άνθρωπος, άγνώριτος! Τα βασιλε-
μένα μάτια του και το στόμα του που ήταν πασαλειμένο με αι-
μα, φανερώνανε όλη τη φρίκη απ' την όποια είχε γλυτώσει την
αγαπημένη του—με βυσία της δικής του ζωής.

Αυτό το άπαίσιο, δηλητηριασμένο πρόσωπο έκανε έπιτέλους
τη Τζέσι να τρομάξει, βλέποντας το θάνατο μέσα σ' όλη την άλ-
σιμότητα φρίκης του.

Κι' έφυγε, τρέχοντας και φωνάζοντας άγρια:
—Σώστε με!... Πθαίνω!
Δεν ήταν όμως άναγκη. Αυτή είχε σωθή πιά!...

Θ. ΓΚΡΗΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ ΣΤΟ ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΟ!

Το προσωπικό ενός αεροδρομίου στην πολιτεία Μίσιγκαν της
Αμερικής είχε προσέξει δυο ηλικιωμένες κυρίες, που βρισκότου-
σαν εκεί από σαρανταοχτώ ώρες και φαινότουσαν σαν κάτι να
περιμένανε.

Όταν ένας υπάλληλος, τέλος, αποφάσισε να τις πλησιάσει και
να τις ρωτήσει, με όλη την επιβαλλόμενη διακριτικότητα, τι πε-
ρίμεναν και αν θα μπορούσε να τους φανή χρήσιμος, έλαβε μια
απάντησι, που τον έκανε να μείνει με το στόμα άνοιχτό. Οι δυο
ηλικιωμένες κυρίες, με το φυσικότερο και ήσυχώτερο ύφος του κό-
σμου, τον πληροφόρησαν πως περιμεναν ένα διαστημόπλοιο, που
επρόκειτο να τις μεταφέρει στην Αφροδίτη!

Μόλις συνήλθε από την κατάπληξί του, ο υπάλληλος τις ξα-
ναρώτησε:

—Και ποιος σ'ας πληροφόρησε πως θα προσγειωθεί εδώ το
διαστημόπλοιο;

—Είχαμε μήνυμα από το διάστημα! του εξήγησαν οι δυο
κυρίες.

Φυσικά, αυτός δεν δυσκολεύτηκε πιά να καταλάβει. Σε μισή
ώρα, ξαναγύρισε και άγγειλε στις κυρίες πως, λόγω των και-
ρικών συνθηκών, το διαστημόπλοιο θα προσγειωνόταν σ' ένα γει-
τονικό αεροδρόμιο και τις παρακάλεσε να επιβιβαστούν σ' ένα
αυτοκίνητο, που είχε σταλή από εκεί για να τις παραλάβει. Ά-
νυποπτες, έκείνες σηκώθηκαν και επιβιβάστηκαν στο αυτοκίνητο,
που περίμενε, για να τις μεταφέρει, όχι, όπως καταλαβαίνετε,
σ' ένα άλλο αεροδρόμιο, μα στην πλησιέστερη ψυχιατρική κλι-
νική!

Το φίδι έλαμπε πάνω στο μελαφό δέρ-
μα της με το χρώμα του παλπού χρυ-
σαφιού...

Έφτυσε την πρώτη ρουφηδιά και ξα-
νάκανε το ίδιο, άλλη μια φορά.
Πήρε μια βαθεία ανάσα και βύαξε
για τρίτη φορά το αίμα της αγαπημέ-
νης του.

Εκείνη, αφού επιχείρησε δυο-τρεις
φορές να τραβήξει το χέρι της, ήσυχ-
σε στο τέλος. Στεκόταν τώρα απ' την
άλλη μεριά, γέρνοντας πάνω στο δέν-
τρο.

Ο φόβος, ή ταπεινώς κι', ο θυμός
είχαν βρέξει το πρόσωπό της με δά-
κρυα κακίας.

—Ό,τι κι' αν κάνετε, δε θα γίνω
γυναίκα σας! Έλεγε και ξανάλεγε με
πέισμα. Αφίστε με!

Ο Κόλμπερ σάπινε... Αφίσε στο
τέλος το χέρι της, κατάλαβε τί τούλε-
γε κι' απάντησε:

—Μα θα γίνετε γυναίκα κάποιου...
Αυτό είναι το σπουδαιότερο! Για να
παντρευτήτε με κάποιον, πρέπει να ζή-
σετε!

Το σαγόνι του ήταν καταματωμένο.
Το σκούπισε με το επίσης ματωμένο
χέρι του.

Η Τζέσι είχε τεντώσει το πληγωμένο
χέρι της κι' έσφιγγε πάνω στην πληγή
το μαντήλι της. Λαχάνια, σαν να χε
τρέξει.

Τέλος, έσκισε το μαντήλι κι' έδεσε
την πληγή της.

Ο Κόλμπερ κύτταξε την ώρα.

—Νομίζω πως περάσανε πέντε λε-
πτά, είπε. Τώρα είμαι ήσυχος πιά!

Η Τζέσι δεν απάντησε. Στεκότανε,
γυρίζοντας του την πλάτη.

Όταν στράφηκε πάλι προς το μέρος
του, δεν τον είδε πιά εκεί.

—Κόλμπερ!... φώναξε, έκπληκτη.

Δεν του συγχωρούσε ακόμη τίποτε.
Μα ήταν παραδομένη όλοκληρη στη δύ-
ναμι της έσωτερικής βίας, με την ό-
ποια την είχε νικήσει τελειωτικά ο
Κόλμπερ.

Έψαξε να τον βρή, ακολουθώντας τα
ίχνη που είχαν άφισι τα βήματά του.

ΘΡΥΛΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΤΗΣ ΕΡΧΟΜΕΝΗΣ

ΣΤΗΝ αύλη της Τύρου, το έγκλημα ρύθμιζε τα ζη-
τήματα της διαδοχής. Τα παιδιά σκότωναν τους
γονείς, οι άδελφοί τους άδελφούς κι' οι άνιμει
τους θείους, για να σφετερισθούν την άρχη. Κάποτε, μάλιστα, γίνον-
ταν περιέργως υποκαταστάσεις, όπως εκείνη των βασυλιάδων Βελιάφου
και Αδάσφατου, που τους σκότωσαν τα παιδιά της τροφού των και τους
πήραν την εξουσία.

Ένα παρόμοιο έγκλημα σχεδίασε κι' ο Πυγμαλίων, που διαδέχτηκε στο
θρόνο τον πατέρα του Αγήνορα.

Από τα πολύ παλιά χρόνια, δυο άνθρωποι μοιράζονταν την άρχη στην
Τύρο: ο βασιλιάς κι' ο μεγάλος άρχιερέας του θεού Βήλου, που ήταν συ-
νηθέστερα άδελφός ή πολύ στενός συγγενής του πρώτου. Ο Πυγμαλίων,
όμως, σκέφτηκε να συνενώσει και τις δυο εξουσίες στα χέρια του. Θα γίν-
ταν έτσι παντοδύναμος και θα κυβερνούσε όπως αυτός ήθελε.

Άρχιερέας του Βήλου ήταν εκείνη την εποχή ο άδελφός του Αγήνορα
Αξέρβας, που είχε πάρει για σύζυγο την άδελφή του Πυγμαλίων, την
δυομυρ Έλσα κι' ο Πυγμαλίων έβαλε, λοιπόν, τους ανθρώπους
του να σκότωσουν τον Αξέρβα κι' έπειτα πρότεινε στην άδελφή του να
γίνη σύζυγός του—πράγμα που ήταν πολύ συνηθισμένο στους Φοίνικες—
για να σφετερισθή τους μεγάλους θησαυρούς του θεού του.

Η Διδώ, που ήξερε πως ο άδελφός της ήταν ο δολοφόνος του άντρα της,
έφριξε άκούγοντας αυτή την πρότασι. Άλλ' από τ' άλλο μέρος, φοβήθηκε
μήπως με την άρνησί της προκαλέσει την όργη του Πυγμαλίων, που, ά-
καρδός και ακλόρηστος όπως ήταν, δε θα δίταζε να σφύση και την ίδια.

Απόφυγε, λοιπόν, να του απαντήσει άμέσως και του ζήτησε προθεσμία, για
να σκεφτεί. Στο διάστημα αυτό, συνενώθηκε με τους καπετανάδους μερι-
κών καρδιάδων που θρόικαναν στο λιμάνι, μετέφερε κρυφά σ' αυτά τους
θησαυρούς που συζούσε της και, μια νύχτα, έφυγε με καίπρους συμπατριώ-
τες της, που φοδόνταν την τυραννία του Πυγμαλίων, για να ήλθαν να δο-
κιμάσουν την τύχη τους σ' ένα υπερπόντιο ταξίδι. Μαζί της πήρε και τη
μικρότερη άδελφή της Άννα.

Μπροστά στους φυγάδες άπλωνόταν η μεγάλη θάλασσα. Ένας ενοχικός
άνεμος τους έφερε γρήγορα στις άκτές της Αφρικής. Έκει, άγρόσαν α-
πό τους ίθαγενείς μια μεγάλη παράλιο έκταση κι' έχτισαν την καινούργια
τους πατρίδα, που την άνωμασαν Καρχηδόνα (αυτό το όνομα σημαίνει
«Νέα Πολιτεία»).

Η Καρχηδόνα μεγάλωσε γρήγορα κι' οι κάτοικοί της ζούσαν εύτυ-
χημένους κάτω από τη φωτισμένη διακυβέρνησι της νεαρής βασιλίσσας τους.
Η Διδώ είχε έμπνευσι σ' όλους το θερμουργό ζήλο, της και την άκλόνητη
πίστι στο μέλλον της καινούργιας πατρίδας τους.

Αν κάτι στενοχωρούσε τη νεαρή βασιλίσσα, ήταν οι προτάσεις γάμου
που της έκαναν οι ίθαγενείς βασιλιάδες. Όλοι, γοητευμένοι από την ύ-
πέροχη ομορφιά της, την ήθελαν για σύζυγο κι' η Διδώ έπρεπε να έπινοι
πότε τη μια δικαιολογία και πότε την άλλη, για να κερδίσει καιρό. Γιατί
ήταν άποφασισμένη να μείνει πιστή στη μνήμη του συζύγου της.

Κάποτε, όμως, ένοιωσε την καρδιά της να χτυπάει πολύ δυνατά μέσα
στο στήθος της. Αυτό έγινε όταν η τρικυμία έφριξε στις άκτές της Καρχη-
δόνας τα πλοία των ευγάνων της Τροίας. Ο άρχηγός τους, ο Αινείας,
που παρουσιάστηκε μπροστά της, για να ζητήσει φιλοξενία, φάνταζε στα
μάτια της θύοιος με θεό.

Σε αυτή της νεαρής βασιλίσσας είχαν φτάσει οι φήμες για την κατα-
στροφή της Τροίας από τους Έλληνες. Άλλα τώρα ο Αινείας της
άφηγηθηκε όλες τις λεπτομέρειες. Της μίλησε για το Δούρειο Ίππο,
που έφερε τους έγχθρους μέσα στην πόλι, για το άγριο μακελίο των
γυναικοπαίδων, για το φόνο του Πριάμου από τον Πύρρο, το γιοιού του
Άχίλλεα, και για την πυρπολήσι του Ίλίου από τους νικητές... Ο
Αινείας, που είδε ότι κάθε έλπις είχε χαθεί, συγκέντρωσε γύρω
του τους λιγοστούς Τρώες, που είχαν γλυτώσει από τη σφαγή, και
κατέφυγε μαζί τους στη Δαρδανία, όπου ήταν το δικό του βασίλειο.
(Η Τροία είχε εννιά βασιλιάδες και πάνω από όλους έρισκόταν ο
Πριάμος). Άλλ' οι Έλληνες δεν τον άφσαν ούτε εκεί ήσυχο. Έ-
τσι, άποφάσισε να έκπατοιήσει. Έφτά όλοκληρα χρόνια, οι άνιμει
του κι' αυτές άνοχητέσαν από φιλέξηνη έξηρά. Πήγαν άρχικα στη
Θράκη, ύστερα στη Δήλο και την Κρήτη κι' άντικρουσαν, τέλος, τις
άκτες της Ιταλίας, όπου σύμμεναν μ' ένα χρησμό του Απολλώνια, η
Τροία θα ξαναγεννιόταν πιο ένδοξη και δυνατή κάτω από ένα και-
νούργιο όνομα. Άλλά μια τρομερή τρικυμία τους ξανάσπρωξε στο
πέλαγος, για να τους ρίξ. Έπειτα από πολλές περιπέτειες, στις
άκτες της Λιβύης.

—Και τώρα η τύχη των συντρόφων μου και η δική μου, βρίσκει-
ται στα χέρια σου, είπε ο Αινείας τελειώνοντας την άφηγησι του.
Τα πλοία μας είναι σε τέτοια κατάσταση, που δε μπορούν ν' άντι-
μετωπίσουν άλλη μια φορά τη μανία των κυμάτων. Άλλ' αν η παρού-
σία μας εδώ σε δυσχερατεί, δεν έχει παρά να το πής. Οι σύντρο-
φοί μου κι' εγώ δε θα σε κάνουμε να στενοχωρηθείς κι' ούτε θα σε
κουράσωμε με μάτια παρακάλλ. Αν, όμως, μάς δώσεις την άδεια
να μείνωμε εδώ, ώπου να μπορούμε να έπισκευάσωμε τα πλοία
μας, η ευγνωμοσύνη μας δε θα σβύσει παρά μόνο με τη ζωή μας.

Κι' αν άκόμη δε μού ζητούσατε την φιλοξενία μου, εγώ μόνι
μού θα σάς την πρόσφερα, απάντησε η Διδώ που είχε συγκινήσει ά-
πό τα λόγια του. Θα είναι χαρά και περηφάνεια για τους κατοίκους
της Καρχηδόνας και τη βασιλίσσα τους να σάς έχουν κοντά τους,
κι' αν κάτι τους κάνει να λυπούνται είναι ο φόβος πως ίσως δε θα
μπορούσαν να σάς κρατήσουν για πάντα.

Τα μάτια της έλεγαν πολύ περισσότερα από τα χείλη της κι' ο
άνθρωπος που στεκόταν μπροστά της άνατρίχιασε στη σκέψη πως θα
μπορούσε να έρθι κοντά στη νεαρή κι' όμορφη βασιλίσσα την εύτυχια
που ποθούσε...

Από εκείνη τη στιγμή, ένα φλογερό κι' άσυγκράτητο αίσθημα φούν-
τωσε στις ψυχές τους. Η Διδώ έπαψε να γυρίζει το θέλημα της στο
παρελθόν όπως είχε κάμει ως τότε, κι' ο Αινείας έξασε το λαμπρό
κι' ένδοξο μέλλον, που οι θεοί έφεύλλωσαν σ' αυτόν και τους συν-
τρόφους του... Η αγάπη τους τα σκέπασε όλα!

Πέρασε έτσι κάμποσος καιρός.

Μια μέρα, ο Αινείας πήγε να ίδι τους συντρόφους του και τους
έβριζε όλους δοκιμάζοντας στη δουλειά. Άλλος έγτανε τοζο κι' άλ-
λος εκέينو. Τα θαλασσοδαρμένα καράβια τους έμοιαζαν τώρα σαν και-
νούργια. Για τους ανθρώπους αυτούς, η Καρχηδόνα ήταν ένας στα-
—

—Η τύχη των συντρόφων μου κι' η δική μου βρίσκεται
στα χέρια σου! είπε ο Αινείας στη Διδώ.

ΑΙΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΩ

Θυμός, ένα ξεκούρασμα, μια θαθεία άνάσα που είχαν
πάρει. Το δικό τους όνειρο προχωρούσε πολύ μακρό-
τερα. Όνειρεύονταν μια καινούργια πατρίδα κι' είχαν
τη δύναμη και τη θέλησι να την φτιάξουν με τα χέρια τους. Οι κακοτυχίες
δεν είχαν λυγίσει τις ψυχές τους κι' η ξέγνοιαστη ζωή μέσα σ' ένα οι-
γουρο λιμάνι δεν είχε μαράνει το ζήλο τους. Τα δικά τους σφερά δεν εί-
χαν κοπή. Ο Αινείας γράφτηκε τότε για τη δική του λιποψυχία και πρό-
στασε άμέσως να γίνη ήδυσια σπουδής. Άνακοίνωσε ταυτόχρονα στους
συντρόφους του πως θαφύωναν σε λίγο.

Ήταν σκληρή η άπόφασι του, άλλ' από τη στιγμή που την πήρε τίποτα
πιά δε θα μπορούσε να τον κάνει να την αλλάξει. Οι παρακάλεσις της
γυναίκας, που είχε αγαπήσει και που την αγαπούσε άκόμη, τον άφσαν
άσυγκλιντο. Κι' οι υποσχέσεις της δεν κλονίσαν την ψυχή του.

Τι άλλο καλύτερο μπορεί να έλπισης, του έλεγε η Διδώ, από το να
χτίσεις μια μικρή πόλι, που η θα σβύση σιγά-σιγά η θα υποδουλωθεί σε
κάποιο γειτονικό βασίλει; Άντι γι' αυτό το αέθαιο μέλλον, εγώ σου
προσφέρω ένα πλούσιο και δυνατό βασίλειο. Αν η αγάπη μου δε μπορεί
να σε συγκρατήσει, σκέψου, τουλάχιστον, το συμφέρον σου. Τα πλούτια, οι
τιμές κι' η δόξα σε περιμένουν εδώ...

—Το δικό μου βασίλειο άγκαλιώ τις άκρες, απάντησε ο Αινείας.
—Μιλάς για το μέλλον, είπε η Διδώ. Άλλ' αφήνεις το παρόν να φύ-
γη μέσα από τα χέρια σου.

Τα μάτια του Αινεία έλαμψαν παράξενα.
—Το παρελθόν σταματάει στο παρόν και το παρόν. φεύγει άδιάκοπα,
απάντησε. Ένώ το μέλλον δεν έχει τελειωμό... Μέσα στο μέλλον θα χτίσω
το βασίλειό μου. Οι αιώνες θα μιλάνε γι' αυτό...

Την άρισμένη ήμερα, έφυγε μαζί με τους συντρόφους του.
Μετά την άναχώρησι του Αινεία, ένας από τους ίθαγενείς βασιλιάδες,
ο Ιόρβας, έφανατίστηκε μπροστά στην πόλι σερνώντας πίσω του πολυάριθμο
στράτο. Ήταν από κείνους που είχαν ζητήσει με τη μεγαλύτερη έπιμονή
τη Διδώ. Κάι τώρα, κουρασμένος από τις άδιάκοπες άναβολές, έρχόταν
να έπιβάλει με τη θία την άξια του: Αν η νεαρή βασιλίσσα δε δεχόταν
να γίνη γυναίκα του, θα πυρπολούσε την Καρχηδόνα.

—Η γυναίκα που γνώρισε την αγάπη του Αινεία δε μπορεί ν' άνοίξη
την άγκαλιά της σε κανέναν άλλον (απάντησε η Διδώ).

Πρόστασε άμέσως ν' άνάμουν μια μεγάλη πυρά, για να προσφέρει θυσία
στους θεούς. Κι' όταν οι φλόγες άρχισαν ν' άνέβαιναν στον ούρανο, ρί-
χτηκε άνάμεσα σ' αυτές!

Ο Ιόρβας δεν πραγματοποιήσε την άπειλή του. Γιατί η μικρότερη ά-
δελφή της Διδούς, η Άννα, έστερξε να γίνη γυναίκα του!...

Δεν ήταν λιγώτερο συγκινητική η ιστορία της Άννας. Γιατί κι' αυτή εί-
χε αγαπήσει τον Αινεία, άλλ' είχε κρύψει την αγάπη της από σεβασμό στη
μεγαλύτερη άδελφή της... Και τώρα όλοκληρυνε τη θυσία της. Δέχτηκε
να γίνη σύζυγος του Ιόρβα, για να σώσει την πατρίδα της.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πυγμαλίων και Γαλάτεια.

Ο Λάνς Ρέβεντλφ - Χάττον

Ο πλουσιώτερος ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο Λάνς Ρέβεντλφ - Χάττον, τραγικό παιδί ενός δυστυχισμένου γάμου κι' αιχμάλωτος ενός πάθους γεμάτου κινδύνους

Στον Λάνς Ρέβεντλφ - Χάττον, τον γιόδο της Μπαρμπάρα Χάττον — το μόνο παιδί, που άποκτησε από μία όληκληρη διμοιρία συζύγων! — ο αμερικανικός τύπος δίνει τον ίδιο τίτλο, που έδινε άλλοτε στη μητέρα του: τον τίτλο του πλουσιώτερου κληρονόμου του κόσμου. Πραγματικά, η περιουσία, που πρόκειται να κληρονομήσει ο νεαρός Λάνς από την έμπλουτη μητέρα του, φτάνει τα 25 εκατομμύρια δολάρια.

Για ένα μόνο εκπρόσωπο σοβαρές αμφιβολίες: Για το αν... θα βρίσκεται τότε στη ζωή, ώστε να πάρει στα χέρια του το φανταστικό αυτό ποσό!

Εκείνο, που γεννάει τις αμφιβολίες αυτές, είναι το επικίνδυνο πάθος του Λάνς Ρέβεντλφ - Χάττον για τις αυτοκινητοδρόμους. Το ποσοστό των θανάτων ανάμεσα σ' όσους επιδίδονται στο φερόα επικίνδυνο σπορ των αυτοκινητοδρόμων είναι τεράστιο.

Το σπορ αυτό, που έχει χαρακτηριστεί σαν ένα «βραχυπρόθεσμο συμβόλαιο με τον θάνατο», διάλεξε ο Λάνς Ρέβεντλφ - Χάττον, για ένα γεμάτη τη ζωή του, που την ερμάρκε αεία από κάθε νόημα κι' ενδιαφέρον.

— Τι θέλεις να σου χάρισω για τα γενέθλιά σου; τον είχε ρωτήσει εκείνη, όταν, το καλοκαίρι του 1957, έληκνι-ώθηκε, κλείνοντας τα 21 του χρόνια.

— Έναν αυτοκινητόδρομο! αποκρίθη-κε ο Λάνς χωρίς να διστάσει.

Η Μπαρμπάρα Χάττον χλώμιασε. «Ήξερε τι προέγγυλος τρομερών κινδύνων ήταν το «σπορ», που της ζητούσε ο μοναχογιός της. Αλλά, όπως ποτέ δεν του είχε πει ότι σ' ό,τι κι' αν της είχε ζητήσει, έτσι και τώρα δεν επιχείρησε καν να του άρνηθι. Μέσα σε λίγους μήνες, του παράδωσε, εοδυνώντας τεράστια ποσά για την κατασκευή του και μετακαλώντας ειδικούς από την Ιταλία και το Πίτσμποργκ, τον άραιότερο και επιβλητικότερο ιδιωτικό αυτοκινητόδρομο, με σοφά μελετημένες κλίσεις και στρόφες, μήκους 2,3 μιλίων. «Έναν αυτοκινητόδρομο—γεωμετρικό άριστοέργημα, που παρείχε τις ιδεώδεις τεχνικές προϋποθέσεις για την δημιουργία καινούργιων ρεκόρ».

Τη στιγμή, που ο Λάνς Ρέβεντλφ Χάττον έδινε για πρώτη φορά, έτοιμο, τον αυτοκινητόδρομό του, χάραχτηκε από χείλια του ένα από τα σπάνια χαμόγελα που φάνταζαν ποτέ το νεανικό αυτό πρόσωπο, που απεικονίζει, μονάρα σχεδόν, μία δυσθυμία και μία παράξενη απογοήτευση.

Πριν ακόμη κληρονομήσει την περιουσία της μητέρας του, ο νεαρός Λάνς κληρονόμησε την ανικανότητα της να παίρνει μία οποιαδήποτε χωρά από τη ζωή, τη νευρωτική της ανησυχία, την

διαρκώς ανανεωνόμενη επιθυμία για «κάτι άλλο». Παιδί ενός δυστυχισμένου γάμου, του δεύτερου γάμου της Μπαρμπάρα, με τον Γερμανό πρίγκιπα Χάουγκκνιτς-Ρέβεντλφ, δεν ένοιωσε ποτέ γύρω του τη ζεστασιά και την ασφάλεια της αληθινής οικογένειας.

Ο κόμης Ρέβεντλφ, ο πατέρας του Λάνς, ήταν ο μόνος, ίσως, από τους συζύγους της Μπαρμπάρα, που την πατρειεύτηκε χωρίς να αποβλήσει στην περιουσία της. Γιατί είχε κι' ο ίδιος περιουσία αρκετά μεγάλη. Επίσης, ήταν ο λιγώτερο υπεύθυνος για το διαζύγιο. Στην περίπτωση του υπ' αριθμόν 2 γάμου της, το φταίξιμο βρισκόταν ολόκληρο στην πλευρά της Μπαρμπάρα. Με τσακισμένα τα νευρά από την διαίτα, στην οποία την είχε υποβάλει ο πρώτος της σύζυγος, ο πρίγκιπς Άλέξης Μντιβάνι για ν' άδυνατίσει — «Είσαί ένα κορίτσι άσκημο και παχύ!» της είχε πει την πρώτη νύχτα του γάμου τους — η Μπαρμπάρα έκανε αδιάκοπες σκηές στον κόμητα Ρέβεντλφ και τον υποψιάζονταν για προθέσεις ανύπανκτες. «Όταν βρισκόταν στον Λονδίνο, της γενιήθηκε ξαφνικά ή ιδέα πως ο κόμης σχεδίαζε να άπαγάγη το παιδί τους, τον Λάνς. Και, χωρίς να διστάσει, τον κατήγγειλε στην άστυνομία και άξίωσε τη σύλληψη του! Το σκάνδαλο, που έσκολούθησε, στάθηκε ή χαρακτηριστική βολή για τις σχέσεις του άντρώγιου, που βρίσκονταν από καιρό σε όξυτητα. Και ο Λάνς έλασε από κοντά του τον πατέρα του, πριν προλάβι ακόμη καλά-καλά να τον γνωρίσει».

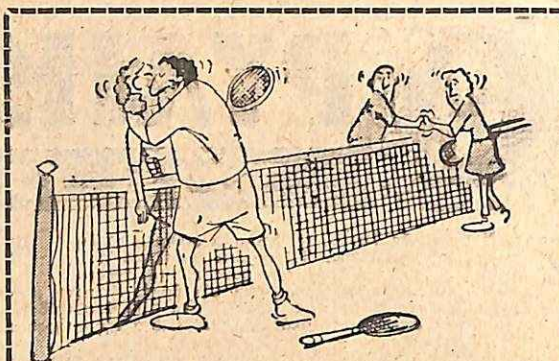
Ενώ, στο πλευρό της Μπαρμπάρα, ο Κάσος Γκράντ διαδεχόταν τον κόμητα Ρέβεντλφ, κι' εκείνος ο πρίγκιπς «Υγκορ Τρουμπέσκοι, κι' εκείνος ο Πορφόριο Ρουμπιόρζα, κι' εκείνος ο Γκότφριντ φον Κράμ, ο Λάνς γινόταν ένα παιδί «γλω», σκυθρωπό, άρρωστικό, που μελαγχολούσε και γκρίνιαζε με το παραικικό, μένοντας αδιάφορο στις προσπάθειες που έκανε ή μητέρα του για να ικανοποιή τα πιο αλλόκοτα κατήχητά του. Στην κοίσιμη ηλικία άπάνου, προσέληθηκε από άσθμα και χρειάστηκε να άγωνιστούν οι καλύτεροι Άμερικανοί γιατροί έναν όλοκληρο χρόνο, για να τον γιατρέψουν.

«Όταν ο γιός της άνάρρωσε έντελώς, ή Μπαρμπάρα Χάττον του χάρισε μία πολυτελέστατη κατοικία στο Μπέδερμ Χίλς, το γνωστό προάστιο του Λος Άντζελες, όπου έχουν τις έπαύλεις τους οι άστέρες, για να φτιάξει, μένοντας μόνος και μακριά από εκείνη, τη ζωή του όπως την ήθελε. «Όμως, κι' εκεί, τα μόνα, που βόηκε ο Λάνς, ήταν ή δυσθυμία, ή άνορεξία και ή πληξη. Οι άνεσεις τα πλούτη, ή άπεριόριστη έλευθέρια να πραγματοποιή κάθε καπιταίο του, ήταν πράγματα, που τα είχε συνιθίσει από παιδί και δεν του έκαναν την παραμικρή έντύπωση. «Ένοιωσε πως μόνο ένα δυνατό πάθος, ένα πάθος γεμάτο κινδύνου, θα μπορούσε να δώσει, κι' αυτόν, κάποιο νόημα και κάποια αξία στη ζωή. Και το πάθος αυτό, που το άναζητούσε σά μία λύση, δεν άρρωσε να του γενινηθι: Ήταν το πάθος του αυτοκινητού, των φανταστικών ταχυτήτων, της άλλοφρονής άμύλας με τους καλύτερους οδηγούς του κόσμου για τη δημιουργία καινούργιων ρεκόρ!

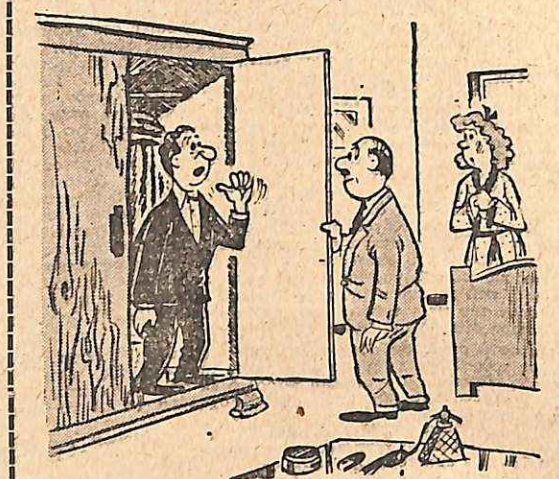
Η Μπαρμπάρα, άμέσως σχεδόν μόλις ο Λάνς άρχισε να χρησιμοποιή τον ιδιωτικό αυτοκινητόδρομο, που του χάρισε, μετανοήσε για το άλλεθριο αυτό δώρο της στον γιόδο της. Μη έχοντας, όμως, την παραμικρή δύναμη να του έπιβλήθι και να τον πείσι να εγκαταλείψι το καθημερινό αυτό παιχνίδι με το θάνατο, επιχείρησε ν' άκολουθήσι διαφορετικούς δρόμους για να φτάσι στο σκοπό της.

Στην άρχη, προσπάθησε να του γενιησι την επιθυμία για τις γυναίκες και τις έρωτικές περιπέτειες. Κατόπιν, όταν διαπίστωσε πως ο Λάνς δεν είχε καμμία κλίσι γι' αυτή τη ζωή, άγνοήθηκε να του βόη, ότι για τις πολυτιμότες και πιο βόη, την μία και μονάλη και άσθμητική, την μία και μονάλη δική γυναίκα, που θα τον έκανε να την άγαπήσι, ώστε να άρκήσι έτσι άπάνου την έξουσία, που δεν είχε μπόρσει να άσκήσι ή μητέρα του. Η έλκυγη της στρόφης σε μία έξαιρετική κοπέλα, την Τζιλ Σαίαντ Τζών, άρωατάτη και πνευματικά καλλιεργημένη.

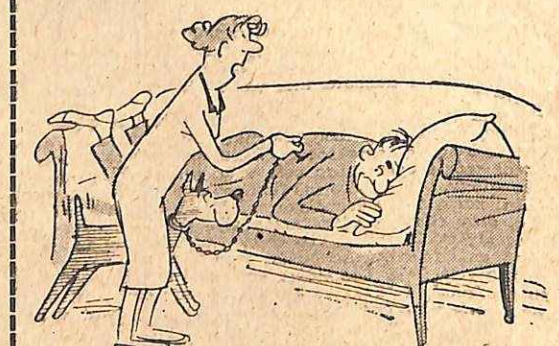
Έτσι, άνάμεσα στις δύο γυναίκες από τη μία και στο παντοδύναμο πάθος του αυτοκινητού, που κατέχει τον Λάνς, από την άλλη, άρχισε και συνεχίζεται άκόμη ένας δραματικός και παράξενος άγώνας για την διεκδικήσι του χλωμό νεού με τα θλιμμένα μάτια.

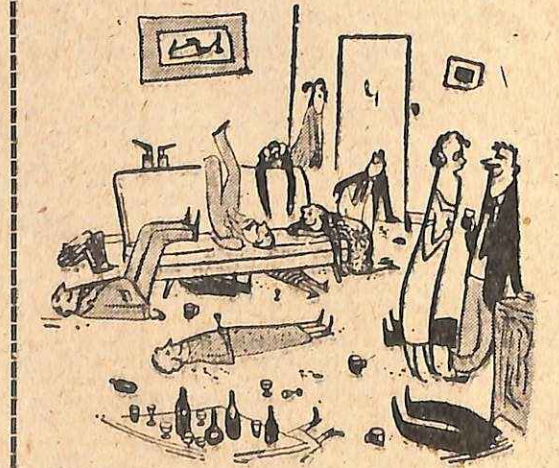
Τα συγχαρητήρια.

— Τι θέλεις εσύ εκεί;
— Περίμενω το τραί!

— Χαράλαμπε, σήκω. 'Ο Λέων θέλει να... σε πάη περίπατο!

— Το πάρτυ μας τελείωσε. Γιατί δε φεύγουν να πάνε σπίτι τους;

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ για τη ναυτία

Ταξιδεύετε με γεμάτο το στομάχι

ΟΙ παλαιότεροι γιατροί απέδιδαν τη ναυτία στο στομάχι, στο σκώτι, στο παρασυμπαθητικό σύστημα, στη νευρική ευαισθησία του άτόμου κλπ. Άλλ' από δέκα περίπου χρόνια έξερομε ότι υπεύθυνος γι' αυτή την κατάσταση είναι τα όργανα της ίσοροπίας, που βρίσκονται μέσα στο λαβύρινθο του έσωτερικού αυτιού.

Πραγματικά, ο λαβύρινθος περιέχει τρεις μικροσκοπικές ήμικυκλικές αλσάκες, που τα έσωτερικά τους τοιχώματα καλύπτονται με λεπτότατες βλεφαρίδες. Σε κάθε μετακίνησι του σώματός μας, το ύγρο που βρίσκεται μέσα σ' αυτές τις αλσάκες μετατοπίζεται αντίστοιχα. Και μαζί μ' αυτό άλλάζουν έντύπωση και οι βλεφαρίδες, που μεταδίδάζουν άμέσως την άνάλογη έντύπωση στον γκέφαλο.

Όταν οι μετατοπίσεις του ύγρου του λαβυρίνθου είναι δίαιες ή άπότομες, έχουμε την έντύπωση πως χάνουμε την ίσοροπία μας. Αυτό είναι εκείνο που άποκαλούμε ναυτία. 'Ως γινώσκον, ή ναυτία δεν προκαλείται μόνο από τη θάλασσα. Πολλοί άνθρωποι παθαίνουν ναυτία όταν ταξιδεύουν με άεροπλάνο, αυτοκίνητο, σιδηρόδρομο κλπ.

Μπορούμε να διακρίνωμε τρία είδη ναυτίας.

α) Τη ν έγκεφαλική: Σ' αυτήν έπηρεάζονται μόνο τα έγκεφαλικά κέντρα της προσοχής, της κρίσεως του συνειρμού των ιδεών, της μνήμης κλπ. 'Ο άσθενής δεν αισθάνεται καμμία άλλη ένόχλησι. Είναι άνίκανος, όμως, για κάθε διανοητική προσπάθεια.

β) Τη στομαχική: Σ' αυτήν έπηρεάζονται οι πεπτικές λειτουργίες (έμετός κλπ.). 'Ο άσθενής όμως διατηρεί τις διανοητικές του ικανότητες.

γ) Τη ν ψυχική: Ή ναυτία αυτή όφείλεται σε ύποβολή. Ένας άνδρας φοβάται ότι θα πάθι ναυτία και, πραγματικά, μόλις μπη σε πλοίο ζαλίζεται. Για το ρόλο του ψυχικού παράγοντος έχουμε πολλά παραδείγματα. Σε περίπτωση ναυαγίου π.χ. όλοι οι έπιβάτες ενός πλοίου, που υπέφεραν από ναυτία, γίνονται άμέσως καλά. Το ίδιο συμβαίνει και σε περίπτωση ενός μεγάλου κινδύνου.

Οι άνθρωποι που έχουν εύαισθητο σκώτι, είναι έκτεθειμένοι περισσότερο στον κίνδυνο της ναυτίας. Οι κωφαλαοί, αντίθετα, καθώς και εκείνοι που παρατηρούν άρισμένες άλλοιώσεις του έσωτερικού αυτιού, δεν παθαίνουν ποτέ ναυτία.

Οι παρατηρήσεις έδειξαν, έξ άλλου, ότι οι κάθεταις μετακινήσεις (άνεβοκατέβασμα των πλοίων) προδιδάδουν περισσότερο στη ναυτία παρά οι μετακινήσεις προς τα πλάγια.

Μία τυχαία παρατήρησι έδειξε ότι τα άνθισταμινικά φάρμακα έπενεργούν με τρόπο άποτελεσματικό έναντι της ναυτίας. Τέτοια φάρμακα είναι ή δραμινίνη, ή ναυταμίνη, το μερκάμ, ή μαρζίνη κλπ. Οι γιατροί συμβουλεύουν έκείνους που πρόκειται να ταξιδεύουν να παίρνουν 1/2—1 δισκίο μισή ώρα πριν από την άναχώρησι του άεροπλοίου και κατόπιν ένα δισκίο κάθε τέσσερις ή έξη ώρες, αν παριστάται άνάγκη.

Τα φάρμακα αυτά έπενεργούν επίσης και σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις, που μπορούν να προκαλέσουν ναυτία (σιδηρόδρομος, άεροπλάνο, αυτοκίνητο, λίγγος ύψους των θρειβατών κλπ.). Δεν άποφεύγουμε, όμως, να κάνωμε κατάχρησι. Γιατί τα φάρμακα αυτά έχουν κάποτε άπρόσμενες συνέπειες. Προκαλούν, δηλαδή, άλλοτε υπερδιέγερσι και άλλοτε χώνωσι, που έγγίζει τα όρια της νάρκης.

Το φαγητό έχει σχέση με την ναυτία;

Μερικοί άνθρωποι νομίζουν ότι δεν πρέπει να φάει για να μην παθουν ναυτία. Άλλ' αυτό άποτελεί πλάνη. Το άδειο στομάχι μάς έκθέτει περισσότερο στον κίνδυνο της ναυτίας παρά το γεμάτο.

Υπάρχουν, όμως, ώοισμένες τροφές, που πρέπει να τις άποφεύγωμε. Τέτοιες τροφές είναι τα αυγά, οι σάλτσες (που βαρύνουν το στομάχι), οι σουπες, οι κρέμες και γενικά όλες οι ύγρες τροφές.

Θα άποφεύγετε επίσης τον καφέ, το γάλα, το τσάι και τη σοκολάτα. Το κρασί κατά το φαγητό δεν άπαγορεύεται. Μερικά άτομα βρίσκουν άνακούφισι με τα άφρώδη ποτά και τη σαμπάνια.

Θα προτιμήσετε, αντίθετα, τις στερεές τροφές: κρέας, ψάρι, χορταρικά, ζυμαρικά.

Κατά γενικό κανόνα, θα άποφεύγετε τα ζεστά ποτά. Τα παγωμένα είναι άποφύγετα. Μπορείτε επίσης να πιπιλίζετε μικρά κομματάκια πάγου.

Και τώρα να μερικές συμβουλές για ν' άποφεύγετε τη ναυτία.

1) Δεν πρέπει να στεκόσαστε κοντά σ' έναν άνθρωπο που ύπο-

φέρει από ναυτία. Ή ναυτία είναι μεταδοτική όπως και το κασμού-ρμα.

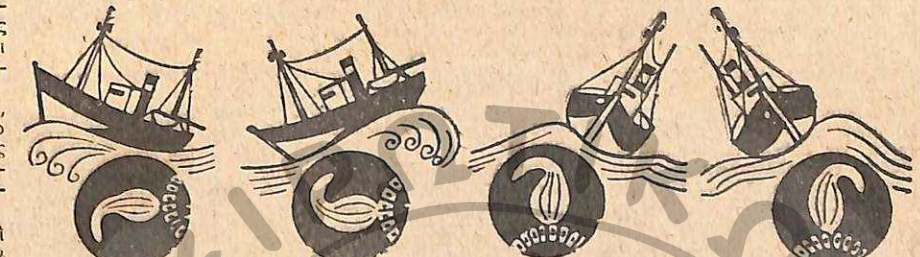
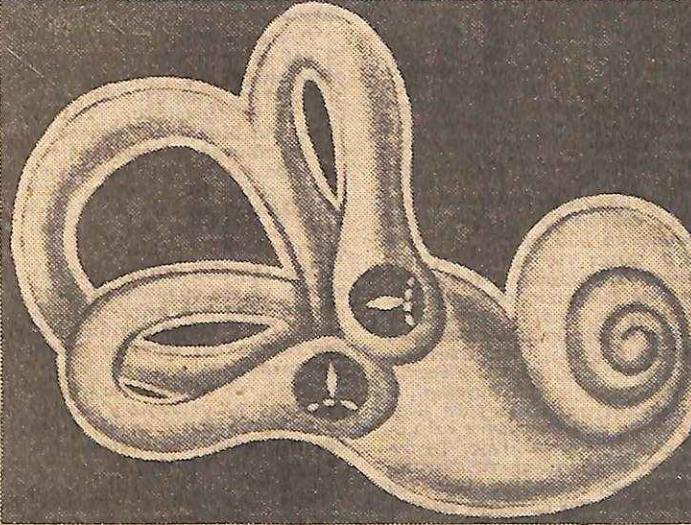
2) Το καλύτερο που έχετε να κάνετε, όταν σας πειράζει ή θάλασσα, είναι να μένετε έσπάλωμένος σε ύπτια στάσι.

3) 'Ο άέρας προλαμβάνει σε πολλές περιπτώσεις τη ναυτία. Το κρύο, αντίθετα, την εύσει. Μπορείτε, λοιπόν, να μένετε έκτεθειμένος στον άέρα, αλλά πρέπει να σκεπάζετε καλά για να μην κουνέτε. Στην άνάγκη βάλτε μία θερμόφωρα στα πόδια σας.

4) Άποφύγετε το κουλούριασμα και το σφίξιμο. Επίσης τις κινήσεις, τις χειρονομίες κλπ. Κι' ή πιο μικρή κίνησι μπορεί να προκαλέσι ναυτία σ' έναν άνδρω που έχει εύαισθησία στη θάλασσα.

5) Μην κυττάζετε τη θάλασσα κοντά στο πλοίο. Άφήστε το βλέμμα σας να πλανηθι όσο το δυνατόν πιο μακριά.

6) Ή μέθοδος Κινέ είναι πάντοτε καλή. Να λέτε αδιάκοπα: «Δε θα πάθω ναυτία!», για να μην πάθετε.

Όταν το πλοίο άνεβοκατέβαινι πάνω στα κύματα ή όταν γέρνι απότομα πότε δεξιά και πότε άριστερα, το ύγρο που βρίσκεται μέσα στις αλσάκες του λαβυρίνθου μετατοπίζεται αντίστοιχα. Άλλάζει ταυτόχρονα ή διεύθυνσι των βλεφαρίδων, όπως δείχνουν οι εικόνες μέσα σε μαύρο κύκλο κάτω από τα κλυδωνιζόμενα πλοία. Ή έντύπωση μεταδίδεται άμέσως στον έγκεφαλο, που έπηρεάζεται άνάλογα και μάς δίνει την αίσθησι της ναυτίας. Α ν υ: 'Ο λαβύρινθος με τις τρεις αλσάκες του.

ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΑΝΡΩΠΟΙ ΒΓΑΖΟΥΝ ΧΡΥΣΑΦΙ

Μία ομάδα Καναδών βατραχανθρώπων άνάζει χρυσάφι από την κοίτη του ποταμού Φράνκερ της Βρετανικής Κολομβίας, στο σημείο που ένώνεται με τον ποταμό Μπρίτς, 180 χιλιόμετρα βορειανατολικά του Βανκούβερ. Πρόκειται για σημαντικές ποσότητες χρυσόσκουης, που παρευρήθησαν ως εκεί απ' το νερό των δύο ποταμών και συγκεντρώθηκαν σιγά-σιγά μέσα σε λάσκες του έυδου.

Τα ποτάμια όμως αυτά παγώνουν τους περισσότερους μήνες του χρόνου. Έτσι, οι βατραχανθρώποι άναγκάζονται ν' άνοήσουν τρόπος με δυναμίτιδα σ' ένα στρώμα πάγου, πάχους 2—3 μέτρα. Ύστερα, φορτώντας ειδικές στολές, με άναπνευστικές συσκευές, κι' έφοδιασμένοι με τα κατάλληλα εργαλεία, βουτάνε στο νερό που τρέχει κάτω από τον πάγο.

Εύνουν με τα εργαλεία τους το έυδο του ποταμού. Ύστερα μία άπορροφητική συσκευή άνεβάζει τη λάσπη και τα μικρά χαλικάκια στην επιφάνεια και τα ρίχνει μέσα σ' ένα κιβώτιο, όπου ξεχωρίζεται το χρυσάφι μ' ένα ειδικό κοσκίνισμα.

«Σε τώρα βγάδουν μ' αυτόν το τρόπο χρυσάφι άξίας 4—5 χιλιάδων δραχμών κάθε μέρα. Άν τύχη όμως να δρούν κομμάτια χρυσόφωρα φλέα, ή άπόδοσις τους θα είναι άσυγκρίτως μεγαλύτερη».

Ή δουλειά αυτή είναι δύσκολη κι' επικίνδυνη, γεμάτη άπορροια. Κάποτε, ένας απ' τους βατραχανθρώπους, έκαυώριζοντας στην επιφάνεια, βρήκε πως είχε βουλάσει στο μεταδ από πάγο ή τρύπα που είχε άνοήσει με την δυναμίτιδα — παρ' όλα τα φλογόδρα που χρησιμοποίησε συνιθώς για να τη διατηρήσουν άνοιχτή. Είθε κι' άσπες δα για ν' άνοήσι άλλη.

Φορτωμένοι με τη βαρεία έξάρτησι τους, οι βατραχανθρώποι έξερουν πως ένα παραμικρό σφάλμα ή άτύχημα μπορεί να τους στοιχίσι τη ζωή.

Ξεδιψήμη

Ο πόλεμος με τα υπερμικρόβια

Χρειάζονται συνεχώς νέα αντιβιοτικά

Η ΦΥΣΙΚΗ επιλογή και η εξέλιξη ισχύει και για τα μικρόβια, όπως και για τον άνθρωπο. Ένα όμως οι άνθρωποι γενεές απέχουν 20 χρόνια ή μια απ' την άλλη, ο στρεπτόκοκκος παράγει καινούργια γενεά κάθε ώρα και το βακτηρίδιο της φυματίωσης κάθε 12 ώρες.

Αυτή, λοιπόν, η ταχύτης αναπαραγωγής δίνει στα μικρόβια μια άπιστη ικανότητα παραγωγής «μεταλλάξεων», δηλαδή απογονών που, εξ αιτίας κάποιων τυχαίων βιολογικών αλλαγών, διαφέρουν από τους γονείς τους. Μέσα σε μία μόνα μόνο, τα μικρόβια μπορεί να παρουσιάσουν τόσες «μεταλλάξεις», όσες ο άνθρωπος σε 500 χρόνια. Ανάμεσα σ' αυτές τις «μεταλλάξεις», μπορεί να υπάρχει μια που ν' αντέχει σε δυσμενείς συνθήκες περιβάλλοντος, και συγκεκριμένα να μην επηρεάζεται καθόλου από ένα αντιβιοτικό, που σκοτώνει τα μικρόβια αυτού του είδους.

Ας πάρουμε ένα συγκεκριμένο παράδειγμα: Ο κ. Τάδε είναι άρρωστος από πνευμονία και κάνει ένεσεις πενικιλίνης. Το αντιβιοτικό εξοντώνει τα εκατομμύρια των μικροβίων που του προκαλέσαν την ασθένεια. Μερικά απ' αυτά όμως διασώζονται απ' την πανωλεθρία, γιατί, από κάποια ιδιότητα της φύσεως, είναι ικανά να παράγουν μια ουσία που τα προστατεύει απ' την πενικιλίνη (ένα ένζυμο που λέγεται «πενικιλινάση» και που εξουδετερώνει την ενέργεια της πενικιλίνης).

Αυτά τα ανθεκτικά μικρόβια αρχίζουν να πολλαπλασιάζονται και γίνονται πολλά εκατομμύρια. Μεταδίδονται δε σ' άλλους ανθρώπους και τους προκαλούν πνευμονία, που δε γιαιτρεύεται με πενικιλίνη. Ο γιατρός δοκιμάζει τότε ένα νέο αντιβιοτικό, που σκοτώνει όλα τα μικρόβια, εκτός από μερικά κα' πάλι. Έτσι συνεχίζεται η φυσική επιλογή και δημιουργούνται φυλές μικροβίων ανθεκτικές στα διάφορα αντιβιοτικά.

Σε ώριμες περιπτώσεις, η άνοχη αυτή αποκτάται με περιεργό και εκπληκτικό τρόπο. Η στρεπτομυκίνη εξόντωνε ένα ώριμο μικρόβιο, επειδή έμοιαζε πολύ με μία συνθεσμένη θρεπτική ουσία του. Το άτυπο μικρόβιο την απορροφούσε και πεθαίνει από διαταραχή του μεταβολισμού του. Με «ον καιρό όμως, δημιουργήθηκε μία «μετάλλαξη» του αρχικού μικροβίου, που είχε ανάγκη από στρεπτομυκίνη για να ζήσει! Τρεφόταν δηλαδή και δυνάμωνε μ' αυτό το αντιβιοτικό!

Όταν τα μικρόβια αποκτούν άνοχη σ' ένα αντιβιοτικό, οι γιατροί αναζητούν άλλα καινούργια για την εξόντωση τους.

Οι έρυνες τους παρουσιάζουν συχνά απρόοπτες εκπλήξεις.

Ο Αμερικανός βιοχημικός Ουόλτερ Τσέιμπερ είχε παραγάγει ένα αντιβιοτικό «αντιβιοτικό», την «ολεαντομυκίνη». Δεν άρεσθη όμως σ' αυτό μόνο.

«Ήθελε νάχι κι ένα άλλο «έτοιμο» για να το διαδεχθεί, όταν τα μικρόβια θ' αποχτούσαν άνοχη στο πρώτο.

Σκέφθηκε λοιπόν να μετατρέψει το χημικό μόριο της «ολεαντομυκίνης», προσθέτοντάς του τρεις χημικές «ομάδες» του ακετυλίου, έτσι ώστε να μεταβληθεί το αρχικό αντιβιοτικό σε άλλο, καινούργιο και αποτελεσματικότερο. Όταν όμως δοκίμασε τη νέα αυτή ουσία σε καλλιέργειες μικροβίων, είδε πως ήταν λιγότερο μικροβιοκτόνος απ' την «ολεαντομυκίνη».

Όστόσο, αντί ν' απογοητευθεί και να την εγκαταλείψει, σκέφθηκε πως ίσως να επιδρούσε διαφορετικά πάνω στον άνθρωπο. Για να το εξασκρίβω, πήρε ο ίδιος μία δόση της. «Υστερα εξέτασε τα υγρά του σώματός του και είδε πως είχαν ισχυρή επίδραση κατά των σταφυλοκόκκων και άλλων μικροβίων — 2 ή 3 φορές μεγαλύτερη από της «ολεαντομυκίνης».

Πώς εξηγείτο αυτό; «Απλούστατα το νέο φάρμακο μετατρέπεται μέσα στο ανθρώπινο σώμα σε ένα διάφορο αντιβιοτικό, αποτελεσματικά έναντι των διαφόρων μικροβίων.

Έτσι, το όπλοσάσιο της έπιστήμης πλουτίστηκε μ' ένα ακόμα ισχυρό αντιβιοτικό, την «ολεαντομυκίνη», γνωστό με τα αρχικά ψηφία «ΤΑΟ».

Από ένα δείγμα χύματος, σταλμένο στα εργαστήρια μιας φαρμακευτικής εταιρείας από κάποιον πλαστές της, απομονώθηκε ένας νέος μύκης, ο «στρεπτομύκης νιδέους», που παράγει ένα αντιβιοτικό, την «αλμπανμυκίνη», ολέθριο για πολλά είδη μικροβίων. Το φάρμακο αυτό εξώσε τη ζωή πολλών βαρεία άρρωστων.

Έξ άλλου, όταν ο Γαλιανέζος δόκτωρ Ταντακάτος Τζάκι έπισκεφθηκε το Πανεπιστήμιο Ναγκόγια, πήρε ένα δείγμα χύματος απ' τον κήπο του και το στείλε στο Τόκιο, στο διάσημο μικροβιολόγο Χαμά Ουμέζαβα. «Απ' αυτό, λοιπόν, βγήκε το αντιβιοτικό «καναμυκίνη», άριστο για διάφορες μολύνσεις, ιδίως τις οφειλόμενες στον ανθεκτικό «χρυσίζοντα σταφυλόκοκκο».

Τέλος, μία ομάδα Βρετανών έπιστημόνων επέτυχαν ν' απομονώσουν σε καθαρή μορφή το βασικό συστατικό της πενικιλίνης: το «αμινοπενικιλινικό οξύ». Εργάζονται δε τώρα για να επιτύχουν μ' αυτό διάφορες νέες συνθέσεις, πολύ αποτελεσματικότερες απ' τη φυσική πενικιλίνη.

Οι ένδειξεις του «ανθρώπινου νερού»

Ο Γερμανός βιολόγος δόκτωρ Γκορβίτς απέδειξε ότι το ανθρώπινο σώμα εκπέμπει ακτίνες που επιδρούν στα άλλα όντα, που βρίσκονται γύρω μας. Οι ακτίνες αυτές μπορούν να ζωονοήσουν ή να εξολοθρεύσουν τα μικρόβια. Συγκεντρώνοντας πάνω σε αυτά ακτίνων επιταχύνουν την έκδοσή τους και προκαλούν την εμφάνιση τερατομόρφων όντων.

Το ανθρώπινο σώμα εκπέμπει επίσης ένα είδος ημιβιολογικής «ακτίνας» που προσκολλάται στα υλικά αντικείμενα όπως μια «αποτίναξη» και που διαφέρει από τον ηλεκτρισμό, γιατί διαπερνά το ξύλο, το κερί και τον έρβενο, δ-

πως απέδειξαν τα πειράματα του βιολόγου Μόνορ. Αυτή η «ακτίνα» επιτρέπει στα ζώα και στους άγριους να ανακαλύπτουν τα ίχνη ενός ανθρώπου πολλές ώρες ή και ημέρες μετά το πέρασμά του.

Η «ακτίνα» ήταν γνωστή από χιλιοετηρίδες στις Ινδίες με το όνομα της «πρανά» ή ζωικής ενέργειας. Οι Ευρωπαίοι έπιστημονες προσπάθησαν επίσης να την αιχμαλωτίσουν, για να τη χρησιμοποιήσουν σε θεραπευτικούς σκοπούς. Έτσι, ο καθηγητής Σάρζμαν κατόρθωσε να πραγματοποιήσει το «ανθρώπινο νερό», που ο τρόπος της παρασκευής του είναι ο ακόλουθος: Βάζουμε το χέρι ενός υγιούς άνδρος ή μιας γυναίκας επί 30-40 λεπτά μέσα σε μία λεκάνη με νερό. Το νερό αυτό γίνεται τότε αληθινό «ελιξίριο».

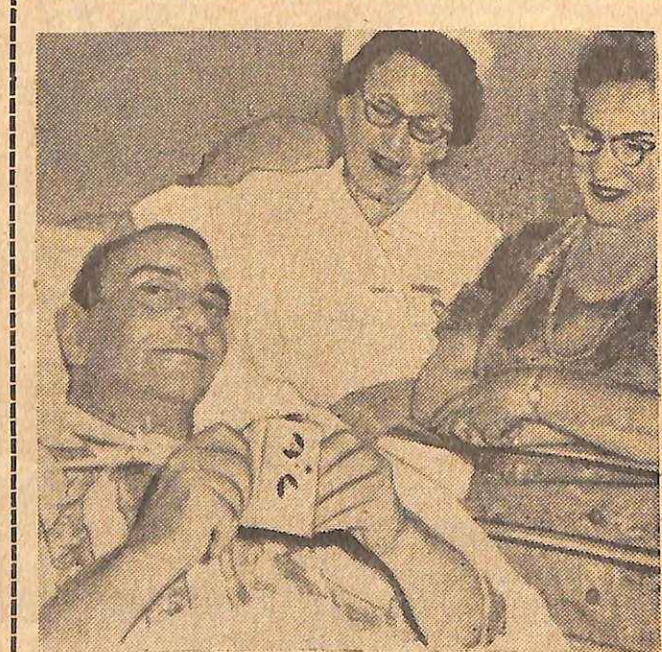
Ο καθηγητής Σάρζμαν συνιστά να παίρνουμε απ' αυτό δυο κουταλιές της σούπας 5-6 φορές την ημέρα. Μπορεί επίσης να χρησιμοποιηθεί σε ένεσεις έπειτα από ειδική αποστείρωση. Οι κυριότερες ένδειξεις του είναι οι ακόλουθες: δοθίηνες (καλόγεροι), δερματικά έλκη, νευροδερμιτίδες, έκζεμα. Κατεβάσει, εξ άλλου, την αναλογία του σκακάρου των διαβητικών και επιτρέπει έτσι τον περιορισμό των δόσεων της ινσουλίνης.

Το καθημερινό λουτρό βλάπτει

Αυτό ισχυρίζεται ο Αμερικανός δερματολόγος Ρόμπερτ Λάουνς. Το καθημερινό λουτρό, υποστηρίζει, καταστρέφει το φυσικό σμήγμα που επικαθεται στο σώμα και που έχει καθαριστικές ιδιότητες. Το δέρμα γίνεται τότε εξαιρετικά ευαίσθητο και προσβάλλεται από διάφορες ασθένειες. Κατά τον δόκτωρ Λάουνς, άρκει ένα λουτρό την εβδομάδα. Ένδεικνυται, τουναντιον, το καθημερινό ντους, που ζωονοεί το δέρμα και το διατηρεί νεανικό.

Διπλασιάστηκαν τα χροσμάτα λευκαίμια

Σύμφωνα με τις τελευταίες

ΜΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ ΤΟΝ ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΣΤΗ ΖΩΗ

Ο Αμερικανός Γουάρεν Μάνστον (72 χρόνων), τον οποίο οι γιατροί του νοσοκομείου Μπένετον, στη Μινεσότα των Ηνωμ. Πολιτειών, επανέφεραν στη ζωή με μία θαυματουργή επέμβαση στην καρδιά, θα εγκαταλείψει σε λίγες μέρες το νοσοκομείο, χωρίς όμως ν' αποχωρήσει και τη μικρή ηλεκτρική συσκευή, που κρατάει στο χέρι. Πρόκειται για ένα μετρονόμο, που λειτουργεί με μία ηλεκτρική στήλη ραδιοφώνου και το οποίο τα δυο σύρματα συνδέονται το μόνον ένα απ' εθθείας με την καρδιά του άρρωστου και το άλλο με το δέρμα του στήθους. Η συσκευή αυτή χρησιμοποιήθηκε ήδη προσωρινά σε πολλές επεμβάσεις στην καρδιά, είναι όμως τώρα η πρώτη φορά, που η παρουσία της γίνεται μονίμως απαραίτητη.

Οι γιατροί νίκησαν ΤΗ ΦΑΓΟΥΡΑ

Υπάρχουν τρία είδη της

ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ από φαγούρα; Έπειτα από λίγο, θα μπορείτε να προμηθευτείτε μερικά νέα φάρμακα που τη σταματούν, το ίδιο αποτελεσματικά όπως η ασπρίνη για τον πονοκέφαλο. Θα παίρνετε τότε ένα χάπι, κι η φαγούρα σας θα περνά άμεσως — όποια κι αν είναι η προέλευσή της.

Οι γιατροί διακρίνουν τρία είδη φαγούρας: την οφειλόμενη σε τοπικούς ερεθισμούς, στη γενική υγεία του σώματος και σε συναισθηματικούς λόγους.

Στην πρώτη κατηγορία ανήκει η φαγούρα από τσουκνίδες, από τσιμπήματα κουκουπιών, από μυκητές (βρωμίδες των ποδιών) κλπ. Επίσης εκείνη που παθαίνουν πολλοί, από αλλεργία, όταν αγγίζουν γάτες, σκυλιά, αλογα, ή όταν φοράνε μάλλινες φανέλλες. Οι σφιχτές ζώνες λαστές φέρνουν συχνά φαγούρα το καλοκαίρι. Οι χτίστες παθαίνουν φαγούρα απ' τον άσβεστο. Επόμενη φαγούρα επίσης προκαλεί μία κοινή δερματική πάθηση, η ψώρα (πολλοί ιστορικοί πιστεύουν πως υπέφερε απ' αυτή τη δερματική ασθένεια κι ο Ναπολέων και πως έβαζε το χέρι του μέσα απ' το πέτο του... για να ξυνηται κρυφά!).

Η φαγούρα της δεύτερης κατηγορίας είναι συμπύναμα κάποιων εσωτερικών παθήσεων: ικτέρου, διαβήτη, μολυβδίασης, εξανθηματικών νόσων, ασθένειας του Χότζκιν και διαφόρων άλλων. Σε τέτοιες περιπτώσεις, έχει το λόγο ο γιατρός.

Οι φαγούρες από ψυχικά αίτια δεν έχουν εξηγηθεί απ' τους γιατρούς. Είναι αυτές που παθαίνουν όταν π.χ. μαλώσουμε με τον προϊστάμενό μας ή όταν περνάμε κάποια άλλη ψυχολογική κρίση. Το ξύσιμο τις χειροτερεύει, ερεθίζοντας το δέρμα.

Οι γιατροί προσπαθούν εδώ και 20 αιώνες να καταπολεμήσουν τη φαγούρα.

Ο Ίπποκράτης χορηγούσε καθαρότητα εναντιον της. Ο Παράκελσος αλοιφές από ζαφουρά, μύρα, χαλκό, θειάφι και πίσσα. Ο Άρχεινός εφαρμόζε τη φλεβοτομία.

Σήμερα, οι γιατροί συνιστούν ζεστές ή κρύες κομπρέσες, λουσιόν καλμίνας, αμμωνία, κολντρέμ, μαντόλ, ή μία ζύμη από σόδα και νερό.

Σε σοβαρότερες περιπτώσεις γίνονται επεμβάσεις με νιτρικό άργυρο ή με αλοιφές θειάφιου.

Η υδροκορτιζόνη, και η φθορουδρκορτιζόνη σε αλοιφές, καθώς και μία νέα ορμόνη, η «Μεντρόλη», κάνουν υποφερτές ακόμα και τις πιο επίμονες φαγούρες.

Παρασκευάσθηκαν επίσης χάπια από «χλωροκυκλίνη», ένα νέο αντιβιοτικό φάρμακο, πολύ αποτελεσματικά κατά της φαγούρας από τσιμπήματα εντόμων (κουκουπιών, κλπ.). Δοκιμάσθηκαν δε σε μία παιδική κατασκήνωση, με ποσοστό επιτυχίας 96%.

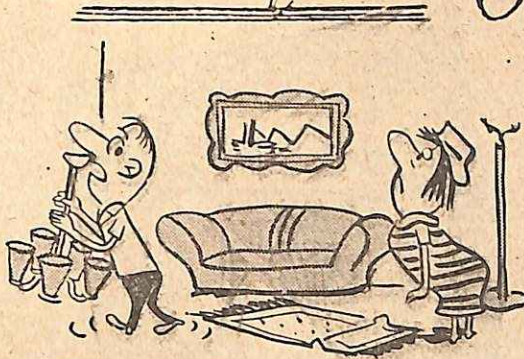
Όστόσο ώριμες περιπτώσεις φαγούρας δεν υποχωρούν μ' αυτά τα καινούργια φάρμακα — που προκαλούν αλλεργικές επιπλοκές παρενέργειες σε μερικά άτομα.

Περισσότερες υποσχέσεις παρέχει ένα άλλο νέο φάρμακο, η «τριμεπραζίνη». Δοκιμάστηκε σε 12.000 άτομα, με καλά ή εξαιρετά αποτελέσματα στα 70% απ' αυτούς και δίχως σοβαρές παρενέργειες. Ένεργει σε όλα τα είδη της φαγούρας, ακόμα και σε περιπτώσεις που διαρκούσαν από πολλά χρόνια και που δεν υποχωρούσαν με καμία θεραπεία, ούτε και με ακτίνες Χ.

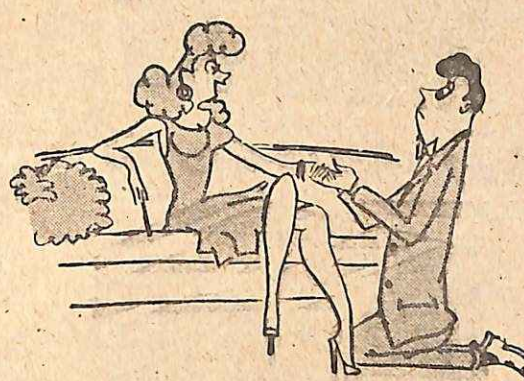
Ο μηχανισμός της φαγούρας διαφαισθήκε κάπως από τα πειράματα που γίνανε τελευταίως στο Πανεπιστήμιο της Πενσυλβανίας. Αποδείχθηκε δηλαδή, οτι, αντιδρώντας στους διαφόρους ερεθισμούς, το δέρμα παράγει ώρισμα «πρωτεολυτικά» ένζυμα, που προκαλούν τη φαγούρα.

Το ξύσιμο είναι ένας φυσικός τρόπος επιταχύνσεως της κυκλοφορίας του αίματος, για την απομάκρυνση αυτών των ενζύμων.

Τελιοθεραπεία

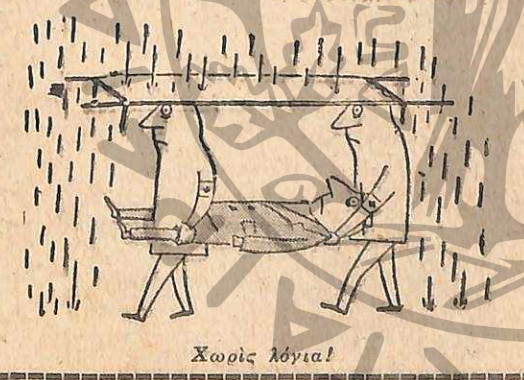
— Σεμντάρισα όλες τις λάμπες, Καίτη μου, για να μη με ρωτάς κάθε τόσο εκεί που θα πάμε: «Σβύσαμε το φως του σαλονιού; Σβύσαμε το φως της κουζίνας;»

— Και βέβαια θα γίνω μέλος της οικογενείας σας. Με ζήτησε σήμερα σε γάμο ο αδελφός σου!

— Πρέπει να τον κουρέψουμε, Κώστα!

Χωρίς λόγια!

Η Σελήνη και ο Ήλιος ΡΥΘΜΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΜΑΣ

Ο ρόλος τους σε διάφορες ασθένειες

Οι τεχνικοί του ραδιοφώνου ξέρουν ότι οι εκλείψεις της Σελήνης διαταράσσουν τις ραδιοφωνικές εκπομπές. Οι φυσικοί έχουν προσέξει επίσης ότι ο ηλεκτρισμός της ατμόσφαιρας μεταδίδεται ευκολότερα κατά την πανσέληνο και δυσκολότερα κατά τη νέα σελήνη. Οι χωρικοί, τέλος, σπέρνουν μετά τη νέα Σελήνη για να συγκομίσουν αφρόνότερο χορτάρι και μετά τη δεύτερη φάση για να έχουν περισσότερη σιτάρι.

Αλλά δεν είναι μικρότερη η επίδραση της Σελήνης και στους ζωντανούς οργανισμούς. Παρατηρήθηκε π.χ. ότι η Σελήνη επιδρά στα βακτηρίδια και σε μερικά ασπόνδυλα ζώα. Τα μικρόβια γενικά είναι πιο τοξικά μεταξύ του πρώτου τεταρτίου και της πανσέληνου, παρά σε οποιοδήποτε άλλη φάση. Πολλά είδη σκαλίων αναπαράγονται κατά τις τρεις πρώτες ημέρες της πανσέληνου.

Μερικοί γιατροί, εξ άλλου, κατηγορούν στατιστικές, που αποδεικνύουν το σημαντικό ρόλο της Σελήνης σε διάφορες ασθένειες. Οι κρίσεις της επιληψίας π.χ. είναι πιο συχνές κατά τη νέα σελήνη. Στην ίδια περίοδο, αυξάνει ο αριθμός και η ένταση των κρίσεων του άσματος, των κολικών των εντέρων ή του ήπατος, των πνευμονικών και γενικότερα των συμφορητικών καταστάσεων των πνευμόνων.

Ο δόκτωρ Άλλαντι, έπειτα από προσεκτική μελέτη μεγάλου αριθμού ασθενών, που νοσηλεύονταν σε οσκατόρια, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι αιμοπύσεις και οι εξελικτικές επεξεργασίες στους φυματικούς είναι βόδεια φορές περισσότερες μεταξύ του πρώτου τεταρτίου και της πανσέληνου, παρά μεταξύ της πανσέληνου και του τελευταίου τεταρτίου.

Ένας άλλος έπιστήμων, ο δόκτωρ Μπρέιτς, μελέτησε την επίδραση της Σελήνης στα φρενικά νοσήματα. Προσέξε, λοιπόν, ότι οι εβάζεις των φρενοπαθών είναι πολύ συχνότερες και έντονότερες κατά τα δύο πρώτα τεταρτία της Σελήνης, παρά κατά τα δύο τελευταία.

Δεν είναι λιγότερο σημαντικός ο ρόλος του Ήλιου στη ζωή μας.

Κανείς δεν άφνειται σήμεως την επίδραση που έχουν οι ηλιακές ακτίνες στην υγεία μας, τη διάθεσή μας, τη δραστηριότητά μας κλπ. Πολλοί παιδαγωγοί προσέξαν π.χ. ότι κατά την περίοδο της εβάζεις των ηλιακών κηλίδων οι μαθητές γίνονται αθηρμένα και απειθαρχητοί κι ότι με μεγάλα κόπο καταφέρνουν να τελειώσουν την εργασία που άρχισαν. Κατά την ίδια περίοδο αυξάνει ο αριθμός των αυτοκτονιών και των ανατοχισατικών εγκλημάτων.

Οι γιατροί, τέλος, ανέκαλυσαν ότι ο πάθος στην σέχνη μεταδίδει τις εβάζεις των ηλιακών κηλίδων και των χρονικών νοσημάτων.

Σε μία άνοκη νοσηνία που έκαμε στη γαλλική Ακαδημία της Ιατρικής, ο γιατρός Ροζέ Ντεφίλ αναφέρει τα εξής: «Το πέρασμα των ηλιακών κηλίδων από τον κεντρικό μεσοεγκεφαλικό συμπαγώνων τον χρονόνο ασθενών και με την εβάζεις παραέυνσεων σφόνδρων ή έντελης εξασθενήσεως ή αποσθενήσεως. Παρόμοιες επιδράσεις ή παρόμοιες εμφανίζονται και σ' άλλες περιόδους, άσχετες με το πέρασμα των ηλιακών ακτίνων από τον κεντρικό μεσοεγκεφαλικό. Αλλ' η αναλογία εδώ είναι μόλις 35%. Αποσώμ, να συμπράσσουμε, λοιπόν, ότι αν το πέρασμα των ηλιακών κηλίδων από τον κεντρικό μεσοεγκεφαλικό ή έντελης άφροση αυτών των παρεξθενικών καταστάσεων, είναι, όμως, η κυριώτερη».

Κατά το Ρώσο καθηγητή Ταϊζέβσκι, που τα παρατηρήματα συνόδεμά του έγιναν κατασκαφής σε είκοσι αλώσους, οι επιδράσεις βολκάνες, οι στήγι σχέσι με τις ηλιακές κηλίδες. Η εβάζεις και η επιδράσεις των επιδράσεις της υλούς π.χ. συμπίπτει με την έντασι των ηλιακών κηλίδων.

Ο καθηγητής Ταϊζέβσκι παρατήρησε επίσης ότι οι επιδράσεις της διαδράσεως βολκάνες σε άσχετες σχέσι με τις ηλιακές κηλίδες. Το ίδιο συμβαίνει με την εβάζεις των ηλιακών κηλίδων, που διημερεύει τα περισσότερα θέματα κατά την περίοδο της μενίστης εβάζεις και του πολλαπλασιασμού των ηλιακών κηλίδων. Για τη γρήπτη, εξ άλλου, η σχέσι δεν είναι τόσο ποσότης, καίτοι δε μπορεί ν' άφιστηρηθ.

(Αισθηματικός περίπατος στο Παλιό Φάληρο, την ώρα του δειλινού. Μακριά, στο μέρος της δύσεως, ο ήλιος, φλογερός δυνάστης του καλοκαιρινού ουρανού, πυρπολεί τον ορίζοντα. Έκείνος και εκείνη, περπατάνε αγκαλιασμένοι στην όμορφη, παραλιακή λεωφόρο, με τη θάλασσα δεξιά τους και τις καινούργιες πολυκατοικίες αριστερά τους).

ΕΚΕΙΝΗ (σκύβει το κεφαλάκι της στον ώμο του γοητευμένου): Τι όμορφο που είναι το Φάληρο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι... Μ' όλο τον άθεμιτο συναγωνισμό που το κάνουν τα διάφορα Καλαμάκια, οι "Αλιμοί, οι Γλυφάδες, οι Βούλες, τα Καβούρια, κι' οι Βουλιαγμένες, το Φάληρο μένει πάντα άρχοντας της ομορφιάς του Σαρωνικού...

ΕΚΕΙΝΗ: Έκπολιτίστηκε, όμως πολύ, συγχρονίστηκε υπερβολικά, κι' αυτό δε νο-

Η ΕΥΘΥΝΗ

Ανέναντι τῆς φύσεως

μίζω ότι το όφειλε απόλυτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά σου πῶ, ὁ πολιτισμός δεν εἶναι κακός· νά πούμε, αὐτὴ ἡ ὥραία, ἡ τόσο πλατειά λεωφόρος ποὺ ἐνώνει τὴ γωνιά τοῦ «Τροκαντέρ» με τὸ «Ἐντεν», εἶναι πραγματικὰ εὐρωπαϊκὴ! Ἐτοί ὅπως φωτίζεται, μάλιστα, τὶς νύχτες, με τοὺς δίδυμους ηλεκτροὺς ἡλίου ἀπάνω σὲ καθένα ἀπὸ τοὺς καινούργιους στύλους ποὺ ξεφυτρῶσανε στὴ μέση, εἶναι ἀληθινὸ πανόραμα! Ὅμως... νά! ἰδὲν ἦταν ἀσκημα κι' ἄλλοτε, ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια, ὅταν αὐτὰ τὰ ἴδια μέρη δὲ τὰ στόλιζε ἡ ἀσφαλτος με πολυτέλεια, δὲν τὰ χροσόνουνε τὸ φῶς τοῦ ηλεκτρικοῦ με κλιδῆ, ἀλλὰ τὰ φιλοῦσε μόνο, ἀπλόχο, τὸ κύμα ποὺ ἔσκαζε με γλυκύτατο φλοῖσο στὴν ἀκρογιαλιά γιὰ νὰ ραντίσῃ με θαλασσινὴ διαμαντόσκονη τὰ φτερά τοῦ ἔρωτος... Ἦταν ὁ καιρὸς ποὺ ὁ Ἀττικὸς βουτούσε τὴν πέννα του στὴ μαγεῖα καὶ χάραζε ἀπάνω στὸ πεντάγυμο τῆς νύχτας τοῦ Σαρωνικοῦ τὸ «Φαληράκι»...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀ, καί... Τὸ «Φαληράκι»...

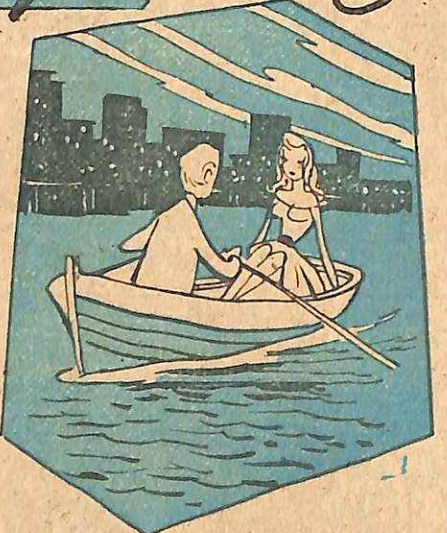
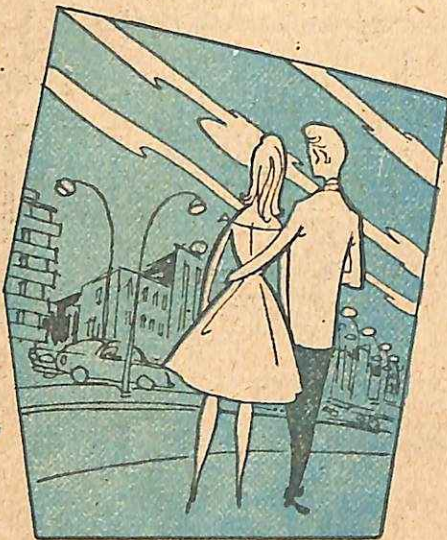
ΕΚΕΙΝΟΣ (συγοτραγουδᾷ στὸ αὐτὴ της): «Φαληράκι χρυσὸ πούχεις χάρι καὶ χαρὶς φεγγάρι... Ὅταν βγαίνῃ μισὸ στὴν Καστέλλα, εἶσαι μουρλια, τρέλλα...»

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάει γύρω της, δεξιὰ): Φοβάμαι ὅμως... ὅτι αὐτὸ τὸ «Φαληράκι» ποὺ τραγουδιῶ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο ποὺ ἔχουμε σήμερα ὑπὸ τὸν ὄνομα. Ἡ γοητεία τῆς ἐρημίας ἔχει σαρωθῇ ἀπὸ τὴν πολυκοσμία, τὶς γραφικὲς παραγκοὺλες τὶς ἀντικαταστήσανε οἱ πολυκατοικίες!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀλήθεια... Αὐτὲς οἱ πολυκατοικίες εἶναι τὸ πῶς μεγάλο ἐγκλημα ποὺ ἔκανε ὁ μοντεονισμός στὸ Φάληρο!... Πολυκατοικίες δίπλα στὸ κύμα, μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ μπάτι, ἀπέναντι ἀπὸ τὶς μαγικὲς δύσεις ποὺ ραντίζουνε με χρώματα ἀπαλὰ τὴ θάλασσα καὶ τὴν ἀκρογιαλιά, εἶναι πενταάρρες καὶ ἐξαρόφες αὐθάδειες! Τὴ θρασεῖα ἀπόπειρα τὴν ἔκανε, πέρσιν νομίζω, μιὰ πολυκατοικία, ποὺ τὴ στιγμήσαν οἱ ἀισθητικοὶ καὶ οἱ ἐφημερίδες. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ θράσος της μιάς ἔμεινε ἀτιμώρητο, ξεφυτρῶσανε πολλοὶ πρόθυμοι μιμητές... Καὶ σήμερα οἱ πολυκατοικίες εἶναι καθεστῶς στὸ Παλιὸ Φάληρο. Ἡ μαγεῖα, ποὺ κυρίως στηρίζεται στὴ μακαριότητα, πᾶει νὰ λείψῃ. Ἦρθε νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ ἡ τυρῆ, νὰ τὴν διαδεχθῇ ὁ θόρυβος, νὰ τὴν δηλητηριάσῃ ἡ πολυκοσμία!

ΕΚΕΙΝΗ: Καλὰ, δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ τὰ ἐλέγξῃ ὅλα αὐτὰ, νὰ σταματήσῃ τὸ κακό!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπᾶ! Ποιὸς ἐνδιαφέρεται γιὰ τέτοια ψιλοπράματα στὸν ὥραιο τόπο μας? Ἐξώ, στὶς ἀνάλογες με τὸ δικό μας

Φάληρο πολυδιαφημισμένες πόλεις τοῦ ἑξωτερικοῦ, ἐπικρατεῖ μιὰ τάξι ἀξιοθαύμαστη. Καὶ γίνεται προσπάθεια τὰ κατασκευάσματα τῶν ἀνθρώπων νὰ μὴ καταστρέψουν τὴ γοητεία τῆς φύσεως. Ὅλη ἡ Κυανὴ Ἀκτὴ εἶναι γεμάτη πολιτισμό· ἀ-

Τὰ τὸν ἔρωτα

* Ἐκεῖνο ποὺ εἶναι τρομερὸ, γιὰ τὶς τιμὲς γυναῖκες, εἶναι ὅτι ἡ κακογλωσσία, μὴ μπορώντας νὰ θίξῃ τὴ διαγωγή τους, ξεσπάει στὴ μορφή τους.

* Οἱ μικρὲς ἀπουσίες ξεανάδουν τὸν ἔρωτα, οἱ μεγάλαι τὸν σβέννουν.

* Εἶναι δύσκολη πάντα ἐπιχείρησι γιὰ μιὰ γυναῖκα νὰ μεταβάλῃ μιὰ παλαιὰ φιλία σὲ καινούργιο ἔρωτα. Κινδυνεύει νὰ βρῇ τὸν ἔρωτα λιγώτερο θερμὸ ἀπ' ὅση τρυφερὴ ἦταν πάντα ἡ φιλία.

* Μιὰ γυναῖκα συγχωρεῖ εὐκολώτερα τὴν υπερβολικὴ βαναυσότητα, παρά τὴν ὑπερβολικὴ λεπτότητα. Θὰ τῆς κακοφανῇ λιγώτερα ἡ τυρῆ, νὰ τὴν διαδεχθῇ ὁ θόρυβος, νὰ τὴν δηλητηριάσῃ ἡ πολυκοσμία!

* Οἱ γυναῖκες ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, γιὰτὶ ἀφροσύονται περισσότερο στὴν εὐτυχία τοῦ πλησίον.

* Οἱ γυναῖκες ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, γιὰτὶ ἀφροσύονται περισσότερο στὴν εὐτυχία τοῦ πλησίον.

Κυρία ντὲ Πουίτζι

πουσιάζει ὅπως ἐντέλως ἡ πολυκοσμία ποὺ καταστρέφει με ἀσυνείληστο τὴ μαγεῖα τῆς ἐξοχῆς. Ἀρῖες οἱ Βίλλες, τριγυρισμένες με κήπους, πράσινο παντοῦ, πεῦκα, δάση, γρόμματα, ἀρώματα — χαρὰ τὸν αἰσθησῶν! Δὲ βρέθηκε κανεὶς ποὺ νὰ παρατάξῃ ἀντὶαίσθητικὲς πολυκατοικίες ἀπέναντι ἀπὸ τὸ γαλάζιο ἀτλάζι τῆς Μεσογείου! Γιατὶ ἐξῶ οἱ ἀνθρώποι ἔχουνε συναίσθησι τῆς εὐθύνης τους ἀπέναντι τῆς φύσεως... Ἐχουν καταλάβει ὅτι ὁ πολιτισμός συμπληρώνει, τελειοποιεῖ—δὲν καταστρέφει. Πῶς νὰ τὸ καταλάβουμε ὅμως αὐτὸ εμεῖς! Εἰδαμε ὅτι ἡ περιοχή τοῦ Παλινοῦ Φαλήρου «τσιμπάει» σὲ τιμὴ — λένε ὅτι τὰ νοίκια στὴν περιοχή αὐτὴ εἶναι πρὸ ἀκριβὰ καὶ ἀπὸ τοῦ Κολωνακίου! — καὶ μεταβάλαμε τὴ γοητεία τῆς ἐξοχῆς σὲ εὐτελὴ ἐπιχείρησι! Τὸ ἀποτέλεσμα: Ὑποθήκανε πολυκατοικίες δίπλα στὶς Βίλλες, καὶ τὸ σκυθρωπὸ μπετόν-ἀρμὲ καθρέφτισε τὸ μαγεμένο ἡλιοσάσιμα... Ἐτοί, σὲ λίγο Βίλλες δὲ θὰ ὑπάρχουν. Καὶ οἱ ἀνθρώποι ποὺ σπέρνουν πολυκατοικίες στὴν περιοχή τοῦ ὀνείρου, δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ θεοῖσουν ζημιά: Σήμερα, τὸ Φάληρο ἔχει ζήτησι σὰν προάστιο με ποίησι—ποὺ τοῦ τὴ χαρίζει ἡ παλιὰ γοητευτικὴ πολεοδομικὴ του. Ὅταν ὅμως «πῆξῃ», ὅταν γίνῃ πολυκατοικία, θὰ πάψῃ νὰ ἔχῃ τὴ σημερινὴν τοῦ ἀξία, τὰ νοίκια θὰ πέσουν καὶ οἱ ἐπιχειρηματίες θὰ... φαληρίσουν—στὴν κυριολεξία! Γιατὶ ἡ πολυκοσμία, τὸ ἀποκορυφωτικὸ κατόρθωμα τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ καταστροφὴ τῆς ποίησης — κι' αὐτὸν ποὺ τὴν πνίγουν με πεζότητα...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐχεῖς δίκιο. (Ἐχεῖ νυχτώσει. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὅμως τὸ διαδέχεται ἀπλετο τὸ φῶς τοῦ ηλεκτρικοῦ, ποὺ, ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν καινούργιων στύλων μεταβάλλει τὴ νύχτα σὲ μέρα...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κακόμοιρο «Φαληράκι»! Πόχνε, ξεχειλῶσε, φούσκωσε κι' ἔνιψε... Φαληράρα! Ἦτανε γλᾶρος, κι' ἔνιψε... στρουθοκάμηλος — γιὰ νὰ μεταχειριστῶ πάλι: πουλερικὸ κι' ὄχι παχύδεμο... Γιατὶ μποροῦμε νὰ τὸ πούμε πρὶο καλὰ... ἱπποπόταμο!

ΕΚΕΙΝΗ: Τί κρίμα! Κι' αἰεὶ γιὰ καλύτερη τύχη...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πρὶο σιγὰ): Κι' ἐπὶ τέλους δὲν εἶναι μόνο ἡ πολεοδομικὴ καλαισθησία ποὺ προσβάλλεται με τὸ καινούργιο καθεστῶς. Εἴμαστε κι' εμεῖς οἱ ἐρωτευμένοι ποὺ ἐνοχλοῦμαστε...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐχεῖς δίκιο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μέσα σὲ τόσα φῶτα, σὲ τόσον κόσμο, σὲ τόσο θόρυβο, πῶς νὰ ἀγκαλιαστοῦμε, πῶς νὰ φιληθοῦμε; Ὁ ἔρως ἐξορίστηκε ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά τοῦ Φαλήρου... Δὲν τοῦ μένει παρὰ νὰ κωθῇ σὲ καμμιὰ βαρκούλα καὶ νὰ τραβήξῃ γιὰ τὰ ἀνοιχτά... (Πραγματικά, μπαίνουνε σὲ μιὰ βαρκούλα καὶ τραβᾶνε γιὰ τὰ ἀνοιχτά, ἀφίνοντας πίσω τους φῶτα καὶ πολυκατοικίες... Τὸ ποθητὸ σκοτάδι τυλίγει προστατευτικὰ τὸν ἔρωτά τους καὶ τὸν ἀφίνει νὰ γυμνήσῃ ἐλευθέρως, ἀνεμπόδιστα, τὰ φτερά του...)

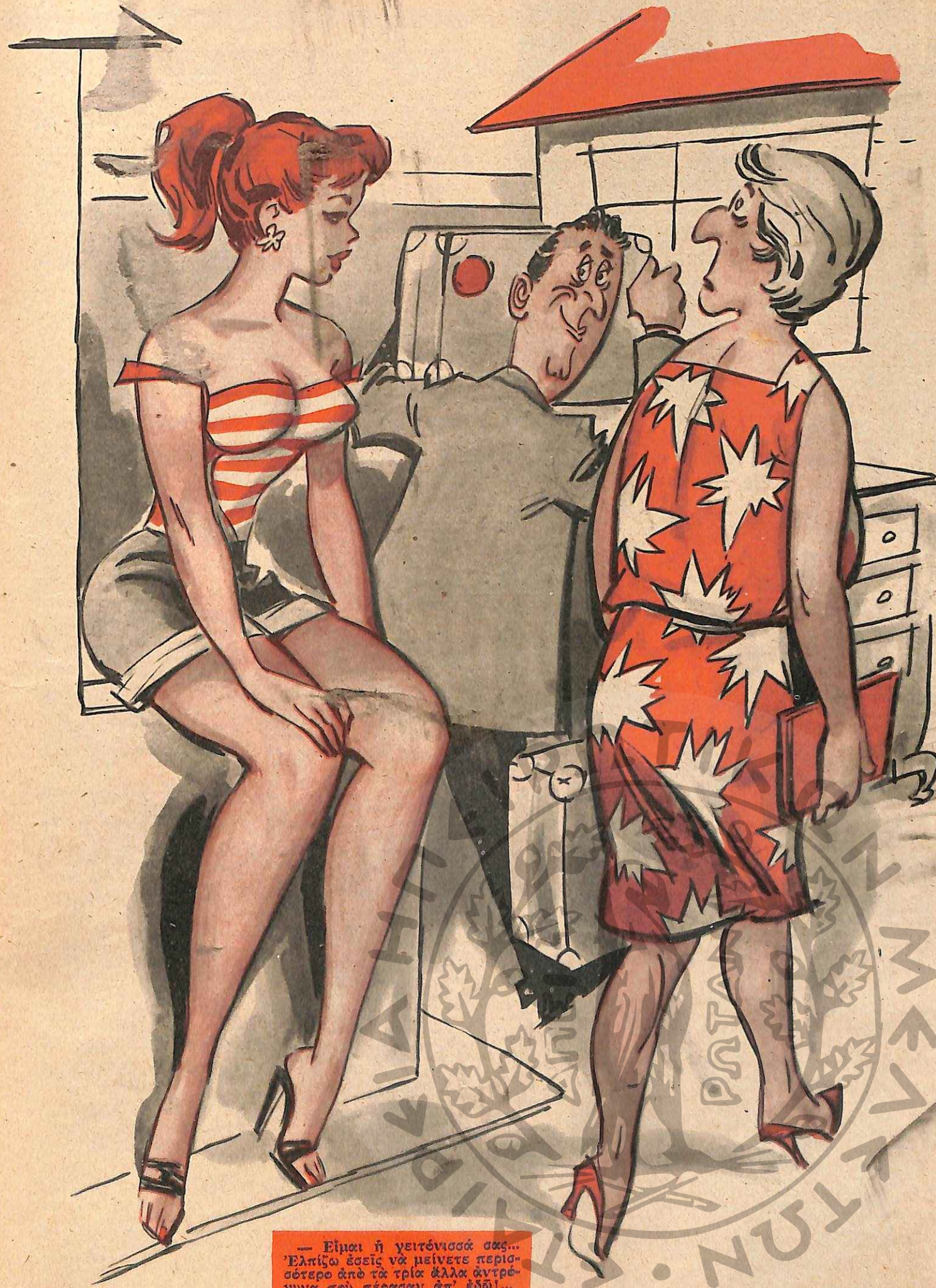
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΘ

Ο ΚΑΡΑ ΜΑΡΕ ΜΕ ΦΩΤΟΣΤΕΦΑΝΟ

Μιὰ περίεργη καὶ διασκεδαστικὴ εἰδησι δημοσιεύθηκε τελευταίως στὴν πολωνικὴ ἐφημερίδα «Τυγκόντικ Ντεμοκρατικόν». Ἡ ἀστυνομία τῆς μικρῆς πόλεως Τσεστόχοβα τῆς Πολωνίας ἐπίσπεσε κι' ἔκλεισε στὴ φυλακὴ δύο... ἐπιχειρηματίες τοῦ ποδοσφαίρου, γιὰτὶ πουλοῦσαν πορτραῖτα τοῦ Κάρολ Μάρε.

Ἡ κατηγορία αὐτὴ φαίνεται ἀνεξήγητη προκειμένου γιὰ μιὰ κομμουνιστικὴ χώρα. Ἀλλ' ἡ συνέχεια τῆς εἰδήσεως διαφωτίζει τὸ μυστήριον: Αὐτοὶ οἱ δύο εἶχαν ἀγοράσει ὅσα πορτραῖτα τοῦ Κάρολ Μάρε ὑπόρριαν νὰ βροῦνε, εἶχαν ζωγραφίσει σὲ ὅλα ἑνα φωτοστέφανο πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ τὰ ἀκρίβοπουλοῦσαν ἔξω ἀπὸ ἑνα μοῦσθηρι, σὰν εἰκόνες τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ!...

— Εἶπαι ἡ γειτόνισσά σας... Ἐλπίσω ἔσπευε νὰ μείνετε περισσότερο ἀπὸ τὰ τρία ἄλλα ἀντρέ-γυνα που πέρασαν ἀπ' ἐδῶ!...

ΓΑΛΛΙΑΣ

Την ίδια στιγμή, η κόμπος ανοίξε το παράθυρό της και κρέμασε έξω μία σκοινένια σκάλα.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

τισσα, περιήφανη κι' ατσαρκή όπως αυτός: τη γυναίκα του κόμπος Ροντριγκέζ.

Η κόμπος είχε τη μανία να απαθανατισθ' σαν 'Αναδυομένη Αφροδίτη. Κι' επέτυχε απ' τον καλλιτέχνη εκείνο που κανείς άλλος δεν είχε κατορθώσει ως τότε: να ποζάρει δηλαδή στο σπίτι, όπου έμενε μόνος ο Τρέζι με το μαθητή του.

Αυτό που έγινε ύστερα, ήταν αναπόφευκτο: Η κόμπος γοητεύθηκε απ' την κορμοστασιά και τα πνευματικά χαρίσματα του νεαρού Χουάν κι' έπεσε στην άγκαλιά του. Ο Τρέζι δεν άργησε ν' αντιληφθ' τη διπλή προδοσία. Καί, μέσα στη μανία του, έψαξε και βρήκε ένα τρομερό τρόπο εκδίκησης:

Κατάφερε ν' ανακαλύψει την ώρα ενός ραντεβού του Ζευγαριού, στο σπίτι του κόμπος, κάποιο βράδυ που επρόκειτο να λείπει εκείνος.

Έσπευσε τότε να ειδοποιήσει το σύζυγο, μ' ένα άνωθυμο γράμμα. Για ν' απολαύσει δέ το θέαμα της αιματηρής εκδίκησής του, που ήταν σίγουρος πως θα επακολουθούσε, πήγε και κρύφτηκε την ωρισμένη ώρα πίσω από κάτι δέντρο, κάτω ακριβώς απ' τα παράθυρα της κόμπος.

Περίμενε εκεί, βασανιζόμενος απ' τη δίψα της εκδίκησης. Έσφιγγε νευρικά με τα δαχτυλά του τη λαβή ενός στιλέτου, με το όποιο θα προτιμούσε να τρυπούσε ο ίδιος την καρδιά των δύο ερατευμένων!...

Είδε σε λίγο να περνάει από μπροστά του ο μαθητής του κι' αντίληψ' του. Την ίδια στιγμή, η κόμπος ανοίγει το παράθυρό της και κρέμασε έξω μία σκοινένια σκάλα. Ο Χουάν σκαρφάλωσε γρήγορα και χώθηκε μέσα στο παράθυρο, που ξανάκλεισε πίσω του.

Πέρασε λίγη ώρα, που φάνηκε αιώνας ατέλειωτος στο ζηλιάρη καλλιτέχνη...

Ξαφνικά, ακούστηκε θόρυβος απ' το μέρος του σπιτιού. Πολλά απ' τα παράθυρα του φωτίστηκαν.

Αντήχησε μια επίτακτική αντρική φωνή, μια σπαραχτική κραυγή γυναίκας που ψυχομαχούσε, βρισίε, βλαστήμιες χτυπήματα σπαθιών...

Σε μία στιγμή, ο Τρέζι είδε το Χουάν να δρασκελίζει τη μπαλκόνι και να πέφτει κοντά στα δέντρα, όπου ήταν κρυμμένος αυτός.

Αμέσως τρέξε υπηρέτες κι' όπλοφόροι του κόμπος για να τον πιάσουν. Μα ο νέος είχε σκαλώσει, τώρα κι' έτρεχε προς την έξοδο.

Βλέποντας να του εφεύγη η εκδίκησή του, ο Λουδοβίκος ώρμησε για να κυνηγήσει το Χουάν.

Ξαφνικά όμως, τα αισθήματά του άλλαξαν. Απότομα και μιά σκέψη πέρασε σαν αστραπή απ' το μυαλό του: "Ήταν πια σχεδόν γέρος. Και τώρα κινδύνευε, για χάρι μιάς άσημαντης γυναίκας, να χάσει ένα εξαιρετικό μαθητή... το μόνο φύλακα, κληρονόμο και συνεχιστή του δοξασμένου έργου της ζωής του!"

Στο τέλος, το πάθος του καλλιτέχνη νίκησε τη ζήλεια του εραστή. "Οχι!" Έπρεπε να σώσει τη ζωή αυτού του αγαπημένου, του απαραιτήτου αντίζηλου!

Έβγαλε τότε το μαχαίρι του, στράφηκε και περίμενε με θάρρος τους ανθρώπους του κόμπος.

Είχε πάρει πια την απόφασή του: Δε θα τους άφινε να κυνηγήσουν, να πιάσουν το Χουάν!...

"Υστερα από λίγη ώρα, τους είχε τρέψει σε φυγή. Ο κόμπος Ροντριγκέζ ουρλιάζε απ' την ανίσχυρη μανία του. Πάνω, από τ' ανοικτό παράθυρο, φτάνανε τα τελευταία ψυχοραγήτα της κόμπος, που έπλεε μέσα στο αίμα της..."

Σ. ΝΤΟΡΝΙΕ

ΘΘ

Ο «ΠΙΛΟΤΟΣ ΤΖΑΚ»

Υπήρχε κάποτε ένα ψάρι, που το προστάτευε ένας ειδικός νόμος, ψηφισμένος ειδικά γι' αυτό. Ήταν ένα δελφίνι, που το είχαν βαφτίσει «Πιλότο Τζακ». 'Επί 30 χρόνια σχεδόν, οδηγούσε τα πλοία, όταν περνούσαν το Στενό Κρούκ της Νέας Ζηλανδίας. Ο,τι καιρός κι' αν έκανε, εμφανιζότανε πάντα, μόλις άκουγε τη σειρήνα ενός σκάφους. Στο τέλος της διαδρομής, χτυπούσε με την ουρά του την πλώρη του πλοίου, σαν να το αποχαιρετούσε, κι' έφευγε.

Είχε αποκτήσει τόση δημοτικότητα, ώστε είχαν τυπωθεί ακόμα και καρτ-ποστάλ με την εικόνα του.

Το 1911, κάποιος ναύτης πυροβόλησε το Τζακ, από ένα πλοίο που λεγότανε «Πιγκούνος». Τότε η Νεοζηλανδική Κυβέρνησις ψήφισε ένα νόμο, που επέβαλλε βαρύτατο πρόστιμο σ' όποιον θα επιχειρούσε να βλάψει οποιαδήποτε το κοσμογαπητό δελφίνι.

Συγχρόνως, πολλοί δεν έννοούσαν πια να ταξιδεύουν με τον «Πιγκούνος», γιατί πίστευαν πως θα πάθαινε κάποιο μεγάλο κακό. Τό περιεργό δε ήταν ότι και το δελφίνι το άναγνώριζε και δεν το ξανασηνάζε ποτέ, σαν τ' άλλα πλοία.

Έπειτα από μερικά χρόνια, οι προβλέψεις των προληπτικών έπαληθσαν. Κοντά στο μέρος που είχε πυροβολήσει ο ναύτης το δελφίνι, ο «Πιγκούνος» χτύπησε σ' ένα βράχο και βούλιαξε. Έδωξαν άνθρωποι πνίγηκαν σ' αυτό το ναυάγιο.

Ο Τζακ συνέχισε το έργο του πιλότου για καιρό ακόμα. Τέλος, μία μέρα, δεν εμφανίστηκε στη συνηθισμένη θέση του, για να υποδεχθ' ένα πλοίο που έμπαινε στο στενό. Όλες οι εφημερίδες της Αυστραλίας και της Νέας Ζηλανδίας δημοσιεύσανε την είδηση στην πρώτη σελίδα τους. 'Από τότε, δεν ξαναφάνηκε πια ο Τζακ.

Μιά όμορφη στάρλετ - «Ανακάλυψι» του Βιττόριο ντε Σίκα

Ο ΒΙΤΤΟΡΙΟ ΝΤΕ ΣΙΚΑ δεν είναι μόνο ένας παραγωγικός ήθοποιος και σκηνοθέτης κι' ένας πνευματώδης άνθρωπος αλλά, συγχρόνως, κι' ένας πολύπειρος «κυνηγός» νέων ταλέντων. Πολλά από τα σημερινά άστέρια του Ιταλικού κινηματογράφου, που κάνουν καριέρα τώρα, όφειλουν στον ντε Σίκα την «Ανακάλυψι» τους. Μεταξύ αυτών πρέπει να αναφέρουμε τον Μάρτσελλο Μαστροϊάνι, τη Σύνθα Κοσκινά, τον Αντόνιο Τσιφαριέλλο, τη Λορέλλα ντε Λουκα, τη Ροσάνα Σκιαφφίνο, τη Τζοβάννα Ράλλι και πολλά άλλα ακόμα. Θα σταθούμε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον στην Ράλλι, που εκτός από όμορφη είναι και πιο παλιά απ' όλες και σήμερα αποτελεί μία από τις σίγουρες «ελπίδες» του Ιταλικού κινηματογράφου.

Γεννήθηκε στη Ρώμη, στις 14 Μαρτίου του 1935 και στην πιο φτωχή συνοικία της, που είναι γνωστή με το όνομα «Τραστέβερε», από γονείς φτωχούς, που είχαν ακόμη δυο παιδιά, ένα κορίτσι κι' ένα αγόρι.

Αλλά παρ' όλη τη φτώχεια που βασάνιζε τους γονείς της — ή πείνα ήταν σχεδόν μόνιμη κατάστασι και τα παιδιά επί πολλούς μήνες το χρόνο κυκλοφορούσαν ξυπόλητα — από ηλικίας 8 ετών η μικρή Τζοβάννα ζούσε στο δικό της κόσμο. Ζούσε ήσυχη και αμέριμνη στο φτωχόσπιτό της, που βρισκόταν στις όχθες του ποταμού Τίβερι και η μόνη της ασχολία ήταν να τραγουδά, να σφυρίζει ευθύνους σκοπούς, να γελάει ανοιχτόκαρδα και να αυτοσχεδίαζε. Λίγο την ενδιέφερε, αν ήταν χειμώνας και δεν είχε παπούτσια κι' αν θα έρχόταν το θάβυ και θα κοιμόταν νηστική.

Αυτή η εύθυμη διάθεσι, μαζί με τη φτώχεια, κράτησαν μέχρι τα 14 χρόνια της. Στην ηλικία αυτή είχε σχηματισθ' πια μιά χαριτωμένη κοπέλλα με τέλεια χαρακτηριστικά και ακόμα τελειότερο σώμα, που προέλεγε ότι σε λίγα χρόνια ακόμη θα γινόταν καλλονή.

Μιά μέρα, περαστικός από τη φτωχική αυτή συνοικία της Ρώμης, ο γνωστός ήθοποιος του θεάτρου και του κινηματογράφου Περίνο ντε Φίλιππο, την είδε ανάμεσα σε άλλα ξυπόλητα κορίτσια της ηλικίας της να τραγουδά έναν ευθύμο ναπολιτάνικο σκοπό και να χορεύει με μπρίο. Ο ντε Φίλιππο έθουσιαστίστηκε με το ταλέντο της μικρής και φρόντισε να μάθει ποιά ήταν και πού κατοικούσε. Όλη τη νύχτα και την επόμενη ημέρα η σκέψη του ήταν σ' αυτήν. Ήθελε να τη βοηθήσει να αναδειχθ' και, καθώς ο έλαφρος μουσικός θίασος που διηύθυνε είχε πάντα ανάγκη από «νέα ταλέντα», την έβλεπε κιόλας «νομερίστα» στο θέατρό του.

Έπειτα από λίγες μέρες ξαναπήγε στο «Τραστέβερε» και συνάντησε τους γονείς της Τζοβάννας. Τους είπε τον σκοπό του,

γούμενός του.

Από τη στιγμή εκείνη η Τζοβάννα Ράλλι, που παρ' όλες τις φήμες που κυκλοφορούν, δεν είναι ελληνικής καταγωγής και δεν ξέρει ελληνικά, βρήκε το σωστό δρόμο της. Έγινε μέσα σε λίγο διάστημα περιζήτητη απ' όλα τα στούντιο ως «στάρλετ-κόμετιέν».

Αλλά ο ντε Σίκα ούτε την παραχωρούσε, ούτε την «δανείζει» σε κανέναν. Την ήθελε για τις ταινίες, που θα σκηνοθετούσε ο ίδιος ή τουλάχιστον γι' αυτές, στις οποίες θα έπαιζε ο ίδιος.

Έτσι και έγινε. Οι ταινίες — έλαφρες αισθηματικές κωμωδίες κατά το πλείστον — με τον ίδιο και τη Τζοβάννα άρχισαν να διαδίδονται ή μιά την άλλη και είναι περισσότερες από 10 μέχρι σήμερα. Σημειώνουμε τους τίτλους μερικών: «Καιρός για διακοπές», «Ο δίγamos», «Βοήθεια», με συμμετοχή και του μοντέρνου τραγουδιστή Ντομένικο Μονταγκιο κι' α. Παράλληλα, όμως, μ' αυτές, η Τζοβάννα απέκτησε και την απαιτούμενη ανεξαρτησία, ώστε διατηρώντας τη συνεργασία της με τον Βιττόριο ντε Σίκα να έχει την ευκαιρία να γυρίσει ταινίες και με άλλους σκηνοθέτες και πρωταγωνιστές. Έτσι τη βλέπουμε κατά καιρούς στα φιλμ «Οι τρεις κλέφτες», με τον Ζαν-Κλωνί Πασκάλ, «Μαντάμ Ντυμπαρρύ», με την Μαρτίν Κασόλ, «Τα κορίτσια του Σαν Φρανσίσκο», με τον Αντόνιο Τσιφαριέλλο, «Η άρτια δεσποινίδα», με τον καινούριο «νέο» Μαστροϊάνι, «Αρένα», «Ένας βολικός σύζυγος», πάλι με τον ίδιο, «Η πιο όμορφη στιγμή της», με τον Μάρτσελλο Μαστροϊάνι, «Αν κινήσει θά σ' ακοτώσω», με τον καιρο-τραγουδιστή Ρενάτο Ράσσελ και αρκετά άλλα ακόμα — 39 και πλέον ταινίες από το 1950 μέχρι σήμερα — που της εξασφάλισαν μιά καλή θέση ανάμεσα στα άστέρια του Ιταλικού κινηματογράφου.

Υψηλή, λεπτή, μελαχροινή, με σώμα «ιδεώδες» κατά τους ειδικούς, η Τζοβάννα Ράλλι δεν είναι ακόμη παντρεμένη, γιατί, όπως λέει η ίδια, δε συάντησε ακόμα τον μεγάλο έρωτα, που θα της συγκινήσει την καρδιά.

Αλλά και δεν κατοικεί πια στη φτωχογειτονιά του «Τραστέβερε». Με τα κέρδη που έχει από τον κινηματογράφο αλλά και με την περιορισμένη ζωή που κάνει, αγόρασε τώρα τελευταία ένα μεγάλο και πολυτελές διαμέρισμα στην καλύτερη συνοικία της Ρώμης.

Έχει επίσης ένα ακριβό αυτοκίνητο — δώρο ενός έθουσιώδους Ιταλού θαυμαστή της.

ΤΖΟΒΑΝΝΑ

τους μίλησε για το μέλλον της και τα πρώτα κέρδη της και τους έπεισε να του τη δώσουν. Ένα χρόνο αργότερα η Τζοβάννα είχε τελειώς μεταμορφωθεί. Ντυμένη και μακιγιαρισμένη ευορφα και με τις χρήσιμες συμβουλές του ντε Φίλιππο, είχε εξελιχθ' σε «άστέρακι» του «Βαριετέ».

Το όνομά της είχε ήδη αρχίσει να γίνεται γνωστό και οι θαυμαστές της καθημερινώς γίνονταν περισσότεροι.

Με τον θίασο του ντε Φίλιππο έμεινε τρία χρόνια. Στο διάστημα αυτό εξελίχτηκε ακόμη περισσότερο, έγινε «άστέρι» της έλαφρας μουσικής σκηνής και ο μισθός της από 150 λιρέττες που ήταν τη βραδυά έφθασε να γίνει 10.000 λιρέττες. Ήταν ευτυχισμένη τώρα, περισσότερο γιατί με την εργασία της μπορούσε να βοηθήσει τη μητέρα της και τα δυο αδελφία της, γιατί ο πατέρας της είχε σκοτωθ' σε δυστύχημα.

Ο θιασάρχης ντε Φίλιππο ήταν στενός φίλος του ντε Σίκα, κι' ο δεύτερος έδινε από καιρό σε καιρό και κανένα κινηματογραφικό ρόλο στον πρώτο. Έτσι ο ντε Σίκα πήγαινε συχνά και παρακολουθούσε τις παραστάσεις του φίλου του με σκοπό μάλιστα ανάμεσα στα «νέα ταλέντα» του ντε Φίλιππο ανακαλύπτει κανένα κατάλληλο για τον κινηματογράφο.

Όταν λοιπόν γνώρισε από κοντά τη Τζοβάννα Ράλλι, έμεινε έθουσιασμένος.

Μου άρεσε πολύ αυτό το «νέο ταλέντο» σου, είπε στο ντε Φίλιππο λίγο αργότερα. Σκοπεύω, λοιπόν, να σου το πάρω, έστω και δια της... βίας! Είμαι σίγουρος ότι ή βίσι του είναι στον κινηματογράφο κι' όχι στο έλαφρο θέατρο. Γι' αυτό σου ζητώ να μου το παραχωρήσεις φιλικά. Άλλωστε, δε θα σ' αφήσω έτσι. Θα σε αποζημιώσω για την «απώλειά»...

Έτσι ο ντε Σίκα «εξαιμάλισε» τη Τζοβάννα και την πήρε από τον ντε Φίλιππο, προσθέτοντας μιά ακόμη «Ανακάλυψι» στις προφη-

ΠΑΝΤΑ θα θυμάμαι τις μεγάλες διακοπές εκείνου του χρόνου. Ήταν οι πιο ώρες και οι πιο θλιμένες της ζωής μου. Έφτασα στο Μπίλμπαο, έπειτα από την άπονημη των βραδείων και φύγαμε άμέσως για τη μεγάλη βίλλα του Λας Άρένας, κοντά στη θάλασσα. Οι γονείς μου, που δεν με είχαν δει έναν δολοφόρο χρόνο, γιατί ήμουν έσωπτικός στο σχολείο, τάχασαν, όταν μ' αντίκρισαν:

— Καυμένη μου Πεντρίτο, έλεγε η μητέρα μου με καυμό. Ξύ-

νες πιά δέκα πέντε χρόνων και είσαι τόσο κοντός σαν να είσαι δώδεκα χρόνων!

Πραγματικά δεν είχα ψηλώσει καθόλου κι' αυτό με ταπεινώνει πάρα πολύ. Έλπιζα όμως πως ίσως τα δέκα όχτώ μου χρόνια, θ' άποχτούσα άνάστημα, ώστε να μη φαίνομαι σχεδόν νάνος. Ο πατέρας μου για να μ' άνταμείψει για τα βραβεία μου, είχε νοικιάσει μια μικρή βάρκα με πανί για να περιώγ την ώρα μου στη θάλασσα. Ήμουν αλήθεια πολύ εύτυχισμένος, όταν, ξαφνικά, ένα πρωί, η μητέρα μου μου άνάγγειλε πως έφτανε σε λίγο η 'Ιζαμπέλ. Η χαρά μου ήταν άπερίγραπτη, γιατί από τα όχτώ μου χρόνια κιόλας, τη θεωρούσα άρραδωνιστική μου. Την άγαπούσα και τώρα που περίμενα τον έρχομό της, η άγάπη μου φούντωνε περισσότερο γι' αυτήν. Προσπαθούσα να τη φανταστώ, αν θα ήταν όμορφη και ψηλή, κι' έκλαιγα κυττάζοντας στον καθρέφτη το μικρό μου άνάστημα.

Όταν το βαπόρι πλεύρισε στην άποβάθρα, η μητέρα της 'Ιζαμπέλ και οι γονείς μου τρέσαμε στην καμπίνα της. Μια ώραία, ψηλή και ξαθή κοπέλλα, πιο ψηλή ίσως απ' τη μητέρα μου, έπεσε στην άγκαλιά της. Την άναγνώρισα άμέσως. Θεέ μου! ήταν σαν άγγελος! Τα είχα χαμένα. Ήταν τόσο διαφορετική απ' το κοριτσάκι που γνώριζα κι' άγαπούσα όχτώ τότε που ήμουν όχτώ ετών!

— Πεντρίτο, μου είπε, εγώ είμαι, η 'Ιζαμπέλ! Δέ μ' άναγνώρι-
σες άκόμα; Τί κάθεται άκίνητος σά χαζός; Δέ μου λες τίποτα;

— Όχι, καμμία λέξη δεν έδωγαινε απ' τα χείλη μου. Ήταν μια ώραία, θελκτική γυναίκα κι' εγώ, μπροστά της, ήμουν ένα τίποτα! Πώς μπορούσα να της δώσω την έντύπωσι πώ ήμουν άντρας; Συλλογιζόμουν πως όλα είχαν τελειώσει άναμεταξύ μας. Θα ήθελα ν' άνοίξη η γη και να με καταπιή, θα ήθελα να πεθάνω ξαφνικά...

Έμελλε να ξανασημαντηθούμε, όχτώ μέρες άργότερα, στο γάμο του αδελφού μας Πάκο Λουζάγκα. Έπειτ' απ' το γάμο, στο Μαρτίαρτε, στην ιδιόκτητη βίλλα των Λουζάγκα, θα γινόταν το γαμήλιο συμπόσιο. Πάνω από τριακόσια άτομα ήταν καλεσμένα. Πολλά τραπέζια είχαν στηθή στο μεγάλο πάρκο κάτω απ' τα δέντρα. Άτυχώς, δέ μ' έβαλαν στο τραπέζι όπου ήταν η 'Ιζαμπέλ. Εκείνη βρισκόταν μαζί με νέους και νέες δεκάδες και δέκα όχτώ χρόνων, ενώ εγώ ήμουν μαζί με τα μικρά παιδιά! Ντρεπόμουν για την κατόντια μου. Κοντά στην 'Ιζαμπέλ, που είχε γυρίσει στους γονείς της, έπειτ' άπόνα ταξίδι στην Άγγλία, είχαν δώσει κάποιον Βίλλυ Άνταμσον, ένα μεγάλο άδύνατο κοκκινωπό άντρα, με σουβλερά δόντια, φίλο του Πάκο. Τόσο πολύ περιποιόταν την 'Ιζαμπέλ, που είχα γίνει έξω φρενών! Σαν τελείωσε το γεύμα, λίγο έλειψε να του πετάξω έν' όδειο μπουκαλί κρασιού στο κεφάλι... Η 'Ιζαμπέλ, άργότερα, ήρθε στο τραπέζι μου, έσπασε τη γραβάτα μου και μου χάιδευε τα μαλλιά.

— Δέ θέλω να σε βλέπω μ' αυτόν τον Έγγλέζο, της είπα ά-
πότομα.

— Μην είσαι κακός, μου άπάντησε. Θα σε ξαναδώ σε λίγο, Πεντρίτο — πρόσθεσε φεύγοντας. Πρέπει να πάω να βοηθήσω τη γύφη για να έτοιμάσει τα πράγματά της. Σε λίγο θα φύγη με τον άντ'ρα της για ταξίδι. Γειά σου, Πεντρίτο. Σε λίγο...

Είδα την 'Ιζαμπέλ να ξαναπηγαίνει κοντά στο Βίλλυ. Άνέβη-
καν κι' οι δυο στο σπίτι. Έπειτ' από λίγη ώρα, οι νιάπαντροι έφυγαν για το ταξίδι του μέλιτος και οι μεγάλοι στο σαλόνι τόρρι-
ξαν στο χορό. Είδα το Βίλλυ να κρατά απ' τη μέση την 'Ιζαμπέλ και να τη χορεύει. Είχα λυσάσει απ' το κακό μου. Κάποια στι-
γιμή, έβριξε μια ματιά στο μέρος μου και έσκυψε και είπε κάτι στον καθαλιέρο της, που άρχισε να γελάει. Ίσως με κορόιδευαν και οι δυο τους για το μικρό μου άνάστημα. Σαν τελείωσε ο χο-
ρός, πλησίασα τον Έγγλέζο και του είπα άπότομα:

— Κάποιος σε περιμένει, έξω, στον κήπο.

— Ποιος είναι αυτός και τί θέλει; με ρώτησε ο Βίλλυ.

— Δέ μου είπε τί' όνομά του. Μου παρόγγειλε μόνο να σε ει-
δοποιήσω...

Ο Βίλλυ ήταν κάπου είκοσι χρόνων κι' εγώ δέκα πέντε. Εκεί-
νος ήταν ένας άδύνατος μαντράχολος ως εκεί πάνω κι' εγώ ένα
παγινώδες μπροστά του! Όταν βγήκαμε μαζί στον κήπο, με
ρώτησε:

— Πού είναι αυτός που με περιμένει;

— Εγώ είμαι και θα σου σπάσω τα μούτρα, παληοεγγλέζε!
φώναξε, με σφιγμένα τα δόντια.

Ρίχτηκε πάνω μου, αλλά με πονηριά του έβαλε μια τρικλοποδιά
κι' άμέσως ο Έγγλέζος σωριάστηκε χάμα φαρδύς πλατύς! Έ-
πεσα από πάνω του, κάθισα στο στήθος του μ' όλο το βάρος του
σώματός μου και τον άρχισα στις γροθιές. Έπειτα πήρα μια με-
γάλη πέτρα από χαίμα, έτοιμος να του σπάσω το κεφάλι. Φυσί-
κά δεν τον χτύπησα, γιατί άρχισε να ουρλιάζει σαν τρελλός. Ό-
λοι έτρεξαν απ' το σαλόνι και μαζί και η 'Ιζαμπέλ.

— Μπράβο, μου φώναξε, μπράβο, Πεντρίτο, είσαι θαρραλέος
σαν άντρας!...

Την άλλη μέρα, οι γονείς μου μ' έβαλαν στο τραίνο και με έα-
πόστηλαν στην Άντια, όπου ήταν το πατρογονικό μας σπίτι με
τα χτήματα ένα γύρω. Εκεί στην Άντια, είχα γνωρίσει, για πρώ-
τη φορά, την 'Ιζαμπέλ, εκεί, όταν ήμαστε έφτά χρόνων, άρχισαν
όλα, εκεί όρκίστηκα πως θα ήταν η μνηστή μου και πως μια μέρα
θα γινόταν η γυναίκα μου. Τώρα όμως ήμουν άλομόναχος στην
Άντια και η 'Ιζαμπέλ βρισκόταν στο Λας Άρένας.
Βρισκόμουν, λοιπόν, στην Άντια κάπου δέκα μέρες, όταν, πα-
ρά κάθε προσδοκία, οι γονείς μου μου έγραφαν να ξαναγυρίσω
στο Λας Άρένας. Την έπιστροφή μου τη χρυστούσα σε μια στε-
νή φίλη της μητέρας μου, μια ευγενική ηλικιωμένη κυρία, τη Ντό-
να Μαρκίτα.

Σαν έφτασα ξανά εκεί, δινόταν μια γιορτή. Όλοι χόρευαν.
Είδα φυσικά την 'Ιζαμπέλ και της είπα:

— Θέλεις να χορέψης μαζί μου;

— Άκουσέ με, Πεντρο, μου είπε με κάποια λύπη, φαντάζεσαι
πως είμαστε ώραίο ζευγάρι, μείς οι δυο μας; Καταλαδάνει
καλά τί θέλω να πώ... Δέ θέλω να σε προσβάλω, αλλά...

Καταλάβαινα πολύ καλά: ήταν το μικρό μου άνάστημα! Ντρε-
πόταν να χορέψω μαζί μου! Μόλις μπόρεσα ν' άρθρώσω:

— Άπάντησέ μου μόνο σ' ένα πράγμα, 'Ιζαμπέλ, της είπα.
Μήπως άγαπάς κανένα άλλον;

Δεν πρόφτασε να μου άπαντήσει, γιατί εκείνη τη στιγμή τη
φώναξε η Ντόνα Μαρκίτα.

— Γρήγορα, 'Ιζαμπέλ, της είπε άήσυχη, πρέπει να γυρίσης
άμέσως στο σπίτι.

Έτσι μάθαμε εκείνο το βράδυ πως ο πατέρας της 'Ιζαμπέλ
ήταν έτοιμοθάνατος. Ήταν μια έπιπλοκή ξαφνική της έχειρή-
σεως, που είχε κάνει. Την ίδια εκείνη νύχτα πέθανε.

Την άλλη μέρα, έπεσα στο κρεβάτι με 40 βαθμούς πυρετό.
Έπι ένα μήνα, βρισκόμουν μεταξύ ζωής και θανάτου. Οι γιατροί
δέ μπορούσαν να διαγνώσουν καλά την άρρώστια μου, αλλά εγώ
ήξεα πως μπορεί κανείς να πεθάνει από έρωτα και σε ηλικία
δέκα πέντε χρόνων! Όταν, έπι τέλους, έγινα έντελώς καλά, είχα
ψηλώσει κάπου έξη έκατοστά! Ήμουν εύτυχισμένος, η 'Ιζαμπέλ
δέ με περνούσε πιά στο άνάστημα παρά κάπου 4 με 5 έκατο-
στά, αλλά δεν άμφέβαλλα πιά πως ως τα δέκα όχτώ μου χρόνια
θα την ξεπερνούσα στο ύψος. Άλλοίμονο, η 'Ιζαμπέλ δεν ήταν
πιά στο Λας Άρένας. Έπειτ' απ' την κηδεία του πατέρα της,
είχε φύγει για τη Γαλλία, σε μια λουτρόπολι με τη μητέρα της.
Έτσι, ξαναφύγα κι' εγώ για την Άντια.

Πέρασα εκεί όλες μου τις διακοπές και η σκέψι μου ήταν πάν-
τα στην 'Ιζαμπέλ. Τέλος, έφτασε η πρώτη Οκτωβρίου. Την άλλη
μέρα, άφευγα για το κολλέγιο. Για τελευταία φορά, έκανα έναν
περίπατο κι' έφτασα κι' ως το πατρικό σπίτι της 'Ιζαμπέλ. Οι
πως συνήθιζα μικρός, χτύπησα τρεις φορές την πόρτα για να θυ-
μηθώ τα παλιά, όταν της χτύπουσα σαν ήμαστε παιδιά, σίγου-
ρος πως κανένας δέ θ' άπαντούσε. Άξαφνα άκουσα μια φωνή σό
νάρχόταν απ' τον ούρανό: ήταν εκείνη!

— Ποιος είναι;

— Εγώ, ο Πεντρίτο!

— Άφού είναι ο Πεντρίτο, τότε θα του άνοίξω.

Και η 'Ιζαμπέλ παρουσιάστηκε μπροστά μου, ώραία όσο πο-
τέ, μέσα στο πένθιμο φόρεμά της. Κυταχτήκαμε σιωπηλοί χω-
ρίς ν' άρθώνουμε λέξη, γιατί ήμαστε κι' οι δυο πολύ συγκινη-
μένοι.

— 'Ιζαμπέλ, πως βρίσκεσαι εδώ; την ρώτησα.

Μου εξήγησε πως είχε γυρίσει την προηγούμενη μέρα απ' τη
Γαλλία και πως είχε έρθει εδώ απ' το Μπίλμπαο για να πάρη
κάτι πράγματα απ' το σπίτι της. Όταν είδε τον καπνό ν' ά-
νέβαινε απ' το τζάκι του σπιτιού μου, κατάλαβε πως ήμουν στην
Άντια.

Απότομα, άρχισε να κλαίει.

— Πεντρίτο! Πεντρίτο! ψιθύρισε με άπειρη τρυφερότητα. Ψή-
λωσες...

Καθώς τα δάκρυα έτρεχαν σπτά μάγουλά της, έδωλα απ' το
λαιμό το χρυσό σταυρό μου και τον πέρασα στο λαιμό της. Έ-
παψε τότε να κλαίει και χαμογελώντας πέρασε κι' εκείνη το δικό
της σταυρό στο λαιμό μου.

— Πάρε το σταυρό μου, Πεντρίτο, και να τον έχης στο λαιμό
σου ώσπου να πεθάνης!

Με κύτταξε ξανά και είπε με την ίδια τρυφερότητα:

— Πεντρίτο, ψηλώσες! Λίγο άκόμα και θα με περάσης!...

Η νύχτα άρχισε να πέφτει στην Άντια. Κρατημένοι απ' το χέ-
ρι, μπρός στον κήπο, εκεί που είχαμε παίξει παιδιά, έξαμαε τώ-
ρα πιά κι' οι δυο μας πως θ' άγαπήμασταν για πάντα, για όλη
μας τη ζωή...

ΡΑΦΑΕΛ ΜΑΖΑΣ

Έδωλα από το λαιμό το χρυσό σταυρό
μου και τον πέρασα στο λαιμό της.

Ο Χόνερ δεν έβλεπε πια μπροστά του...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ένα μονοπάτι που το ξέρω καλά. Εκεί, σ' ένα ωρισμένο μέρος, θα μάς περιμένει ένας άνθρωπος μου με τη βάρκα του. Θα σε οδηγήσει μ' αυτήν στο Ραμπάτ. Από κει είναι εύκολο να πάς στο Καρικόλ.

Ο Κόξον βρήκε καλό το σχέδιο κι' ο Χόνερ βγήκε, λέγοντας πως θα πήγαινε να συνεννοηθεί με τον άνθρωπο που θα τους περιμένει με τη βάρκα.

Ξεκίνησαν το άλλο πρωί πριν από τα χαράματα. Οι πρώτες ακτίνες του ήλιου τους βρήκαν μακριά από την Αναρανταπούρα. Η ζούγκλα γύρω τους γινόταν όλοένα και πιο πυκνή.

— Δε φοβάσαι μήπως χαθούμε; ρώτησε σε κάποια στιγμή ο Κόξον.

— Αυτό το μονοπάτι το ξέρω καλύτερα κι' από τον κεντρικό δρόμο της Αναρανταπούρας, απάντησε ο Χόνερ. Μην ξεχνάς πως κάνω διάφορες δουλειές, πρόσθεσε μισοκλείνοντας το μάτι.

Κατάλαβα, είπε ο Κόξον, γελώντας.

Έφτασαν τέλος σε μια ερημική ακτή, όπου υψώνονταν τα ερείπια ενός παλιού σπιτιού.

— Πού είναι η βάρκα; ρώτησε ο Κόξον, κυττάζοντας ολόγυρα.

— Θα βρίσκεται εδώ πριν από τη δύση του ήλιου, απάντησε ο Χόνερ. Μη σκοτίζεσαι γι' αυτό... Θα σε συντροφεύω ως εκείνη την ώρα. Στο μεταξύ, μπορούμε να φάμε κάτι.

Οι δυο σύντροφοι κάθισαν κάτω από ένα δέντρο κι' ο Χόνερ έβγαλε από ένα σακούλι που είχε στη ράχη του μερικές κονσέρβες, ψωμί, ένα μπουκάλι με τζίν και δυο μεταλλικά ποτήρια.

Έφαγαν κι' οι δυο με όρεξη γιατί πεινούσαν και κατέβασαν κάμποσα ποτήρια τζίν.

Η ώρα περνούσε. Ο Κόξον είχε αρχίσει ν' ανησυχεί. Ο Χόνερ ήταν πολύ πονηρός. Μήπως, λοιπόν, τον είχε παρασύρει σε παγίδα; Σε κάποια στιγμή, ο Χόνερ σηκώθηκε.

— Πάνω να δώ μήπως φάνηκε η βάρκα, είπε.

Η αλήθεια ήταν πως δεν περίμενε καμιά βάρκα. Άλλ' ήθελε να προετοιμάσει το τελειωτικό χτύπημα. Όταν βρέθηκε πίσω από τα βράχια, έβγαλε το πιστόλι του από την πίσω τσέπη του πανταλονιού του και τόβαλε κάτω από το ποικαμιά του. Έτσι, θα τόπαινε πιο εύκολα όταν θαόχονταν ή κατάλληλη στιγμή.

Άλλα κι' ο Κόξον έκανε την ίδια σκέψη. Έβγαλε κι' αυτός, λοι-

Η εκδίκηση της θεάς

ΟΙ ΔΥΟ συνήγοροι είχαν τώρα το μεγάλο σμαράγδι στην κατοχή τους. Το σχέδιο ήταν του Άλφ Χόνερ. Άλλα το είχε εκτελέσει ο Κόξον.

Ο Χόνερ έμενε από χρόνια στην Αναρανταπούρα, στο δυτικό μέρος της Κεϋ-λάνης. Είχε εκεί ένα μαγαζί-κι όπου πουλούσε από όλα. Άλλα το μαγαζάκι αυτό ήταν ή βιτρίνα. Πίσω απ' αυτήν, έκανε λαθρεμπόριο τσαγιού και όπλου. Δεν είχε καταφέρει, ωστόσο, το μεγάλο κόλπο που διειρευόταν κι' ήταν απογοητευμένος με την τύχη του.

Άλλα, ξαφνικά, του ήρθε μια φωτεινή έμπνευση. Εκείνο που δεν του το είχε δώσει το λαθρεμπόριο κι' όλες οι άλλες βρωμο-δουλειές με τις οποίες είχε ανακατευθεί θα μπορούσε να το βοηθήσει να φτιάξει ένα φορτάκι σ' έναν άλλον τόν κίνδυνο. Σκέφτηκε τότε το φίλο του Κόξον, που έμενε στο Καρικόλ, στην απέναντι ακτή του Κορομαντέλ. Είχαν κάνει ως τότε πολλές δουλειές μαζί κι' είχε εμπιστοσύνη στο θάρρος και την ικανότητά του.

Και δέ, έκανε λάθος. Ο Κόξον μπήκε στο ναό μεταμφιεσμένος σ' ένα δούλο κι' όταν βγήκε από κει είχε το σμαράγδι στην τσέπη του.

— Καλά τα κατάφερες, του είπε ο Χόνερ. Άλλα πώς θα μοιράσουμε το σμαράγδι;

— Αυτό είναι εύκολο, απάντησε ο Κόξον έπειτα από μικρή σκέψη. Έχω έναν φίλο που είναι έμπορος διαμαντιών στο Καρικόλ. Θα του δώσω το σμαράγδι, κι' αυτός θα σου στείλει το μισό από την αξία του.

— Και τί νομίζεις πως αξίζει; ρώτησε ο Χόνερ κάνοντας τον αδιάφορο.

— Γύρω στις δέκα χιλιάδες δολάρια, απάντησε ο Κόξον. Κάτι παραπάνω, κάτι παρακάτω...

Χτύπησε, ξαφνικά, το μέτωπό του.

— Άκουσε, Άλφ, συνέχισε. Πάιρνω πάνω μου όλους τους κινδύνους... Έχω, ευτυχώς, το βιβλιόριο των τσέκ μαζί μου. Θα σου δώσω, λοιπόν, ένα τσέκ για πέντε χιλιάδες δολάρια...

Ο Χόνερ ήξερε πως αυτό το τσέκ ήταν ψεύτικο. Έκοψε, ωστόσο, πως έδινε πίστι στα λόγια του Κόξον. Κι' άλλωστε, είχε κι' αυτός το δικό του σχέδιο.

— Σύμφωνα, είπε και πήρε το τσέκ που του έδωσε ο Κόξον. Γέλασαν κι' οι δυο ευχαριστημένοι.

— Πρέπει να δούμε τώρα πώς θα φύγω από δω, είπε ο Κόξον. Οι μπόντκι θ' αναστατώσουν όλο το νησί μόλις καταλάβουν πως λείπει το μάτι της θεάς. Ίσως, τη στιγμή που μιλάμε, να το έχουν προσέξει κι' όλοι...

— Γι' αυτό δε θα φύγεις από το δρόμο που ήρθες, απάντησε ο Χόνερ. Θα περάσεις εδώ τη νύχτα και τα χαράματα θα φύγωμε μαζί...

— Για να πάμε πού; ρώτησε ο Κόξον.

— Θα γυρουμε στη ζούγκλα και θα κατεβούμε στην ακτή από

πόν, το πιστόλι του από το πανταλόνι του και τόχωσε στην εσωτερική τσέπη του σακακιού του. Αυτή η μετατόπιση του πιστολιού από τη μία τσέπη στην άλλη τούδωσε θάρρος. Θα μπορούσε τώρα ν' αντιμετώπιζε κάθε ένδεχόμενο.

Ο Χόνερ ξαναγύρισε σε λίγο.

— Νομίζω πως η βάρκα έρχεται, είπε.

Γέμισε κατόπιν δυο ποτήρια με τζίν και πήρε το ένα με το αριστερό του χέρι.

— Στην υγεία σου, φώναξε στο σύντροφό του.

Ο Κόξον πήρε άνυποπτος το άλλο ποτήρι.

Άλλα, την ίδια στιγμή, το πιστόλι έλαμψε στο δεξί χέρι του Χόνερ. Η σφαίρα έφυγε άεσως κι' ο Κόξον σωριάστηκε ανάσκελα πάνω στα χορτάρια. Ο Χόνερ τούρριξε άλλες δυο σφαίρες για να τον αποτελειώσει. Έσκυψε κατόπιν και πήρε από την τσέπη του το μεγάλο σμαράγδι.

— Τελειώσαμε! είπε με βραχνή φωνή.

Δεν είχε πια να κάνει τίποτα άλλο σ' αυτό το μέρος. Έρριξε μια τελευταία ματιά στον Κόξον, σαν ναθελε να βεβαιωθεί πως ήταν νεκρός κι' έπειτα απομακρύνθηκε.

Περπατούσε ξένοιαστος, χωρίς να προσέχει τα ολόμαυρα σύννεφα, που είχαν συγκεντρωθεί από κάμποση ώρα στον ούρανο. Καί, ξαφνικά, άκουστηκε ένα δυνατό κροτάλισμα, σαν χιλιάδες πολυβό-λτες ήταν μεγάλες σαν βώλοι κι' έκαναν έναν τρομερό κρότο, χτυπώντας πάνω στα φύλλα και τα κλαδιά των δέντρων.

Ο Χόνερ δεν έβλεπε πια μπροστά του. Ένα υγρό πέπλο τον σκέπαζε από παντού. Άστραπές σιλάκωναν κάθε τόσο τον ούρανο κι' ο πάταγος που έκαναν έσμιγε με το ήχο κι' αδιάκοπο κρο-τάλισμα της βροχής. Μεγάλα ρυάκια έτρεχαν τώρα από παντού. Και σε λίγο αυτά τα ρυάκια έγιναν αληθινοί χείμαρροι, που πα-ρέσυραν ό,τι εύρισκαν μπροστά τους.

Ο Χόνερ είχε μουσκειθεί ως το κόκκαλο. Τα μάτια του τον πονούσαν από την αδιάκοπη προσπάθεια που έκανε για να δει μπροστά του. Είχε αφήσει το μονοπάτι και περπατούσε πλάι στα πόδια του βουτούσαν ως το γόνατο μέσα στο νερό.

Είδε, ξαφνικά, έναν όρμητικό χείμαρρο που κατέβαινε από μια πλαγιά.

— Είμαι χαμένος! σκέφτηκε ο Χόνερ.

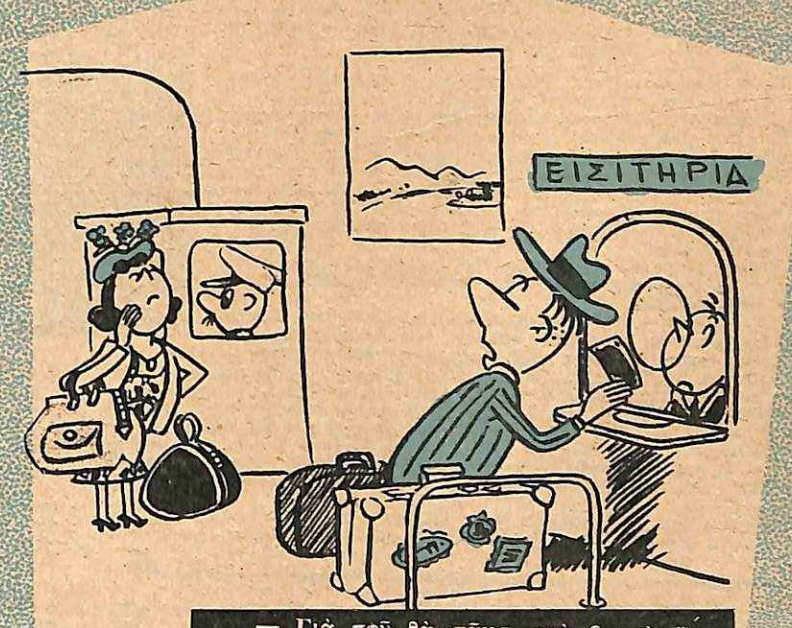
Και προσπάθησε να σκαρφαλώσει σ' ένα δέντρο, για να σωθεί. Άλλ' οι δυνάμεις του τον πρόδωσαν... Μερικές στιγμές αργότερα, ο χείμαρρος τον έπαιρνε μαζί του στο ορμητικό ρεύμα του.

Πολλές βδομάδες αργότερα, μερικοί Ιθαγενείς κυνηγοί βρήκαν ανάμεσα στους θάμνους ένα πτώμα ή καλύτερα ένα σκελετό. Οι σάρκες του είχαν σαπίσει... Άλλ' ανάμεσα στα κόκκαλα αυτού του αθλίου κουφάριου ένα πράσινο κροτάλισμα σκόρπιζε ολό-γυρα άστραφτερές λάμψεις. Οι Ιθαγενείς κυνηγοί κατάλαβαν α-μέσως πως ήταν το μάτι της Λαχί κι' έτρεξαν να το φέρουν με χαρά στο ναό της μεγάλης θεάς.

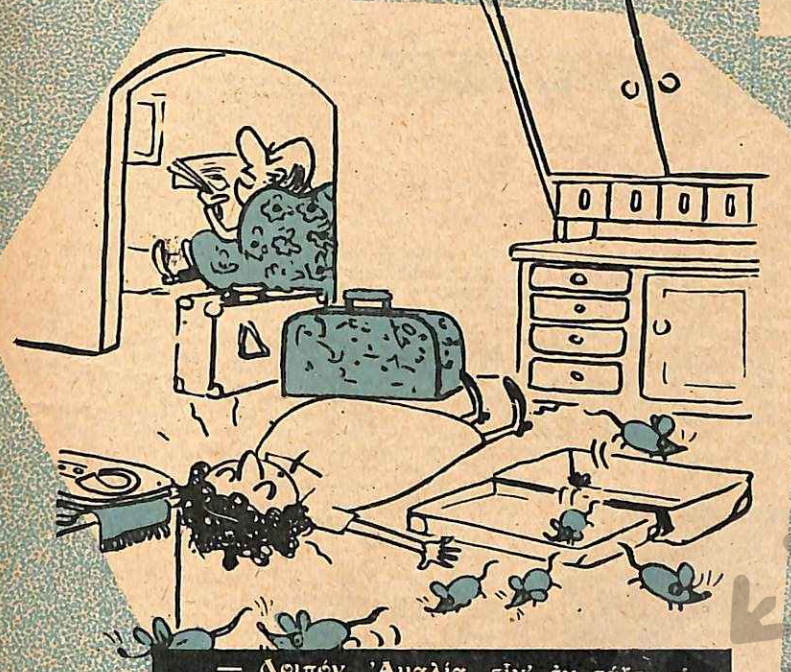
ΑΛΛΑΝ ΗΛΣΤΟΝ

— Αν εξακολουθήσεις να τρέ-χης έτσι, θα προλάβουμε το τραίνο στον επόμενο σταθμό!...

— Για πού θα πάμε, για βουνό ή θάλασσα; Πήρες απόφασι, επί τέλους;

— Λοιπόν, Άμαλία, είν' εν τάξει οι βαλίτσες που σου ανέθεσα από το υπό-γειο;

— Για πού θέλετε εισιτήριο, κύριε;
— Για όπου πάει και η δεσποινίς!

Ξεκίνημα για διακοπές

— Έν τάξει, Ίορδάνη! Μπορούμε να ξεκινήσουμε!

43

θῆ, νὰ δρᾷ, γιὰ νὰ ξαναδῇ τὴ θέλησί του...

— Ἀκούσε ἓνα στρατιώτῃ νὰ λήῃ στὸ διπλὸ νότο, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του:

— Ἀν μὰς τινάξουν στὸν ἀέρα... τόσο τὸ χειρότερο!

Ξέρανε, λοιπὸν, αὐτοὶ οἱ γενναῖοι! Ξέρανε, κι' ὅμως δὲ δεικνύσανε καμμιά ἀνησυχία. Ἐστὶν εἶναι ὁ πόλεμος...

Ὁ Ἀνρί ἐνοίωσε τὸν ἑαυτοῦ μικρὸ, πολὺ μικρὸ, μπροστὰ τοῦς.

Δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς δόσῃ τὸ παράδειγμα;... Τὰ νεύρα του ῥέμπαν. Κι' ἐνὶ εἰκῇ βῆ ἀπ' τὸ ἀμπρί τοῦ καταστραμμένου, μὲ καρδιοχτύπι, ξαναπῆκε ἥσυχος, σφουρίζοντας, ἐσπλώθηκε πάλι κι' ἀποκοιμήθηκε βαθεῖα... ἐνῶ οἱ ὑπόγειοι κρότοι πλησίαζαν ἀδυστά...

Ὅταν ὤπνησε, ἦταν ἀκόμα σκοτάδι. Κῦταξε πὸ ρολοὶ τοῦ, σὸ φῶς τοῦ ηλεκτρικοῦ φαναρίου του: Δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Σηκώθηκε, τεντώθηκε, βῆκε ἀπ' τὸ ἀμπρί, κι' ἔκανε μιά περιόδεον στὸ χαράκωμα.

Γιὰτὶ δὲν ἀκούγονταν πιά ἐκεῖνοι οἱ κρότοι;... Ὁδῶν τελειώσανε τὸ σκάψιμο οἱ Γερμανοὶ καὶ τώρα τοποθετοῦσαν τὶς ἐκρηκτικὲς ὕλες.

Ἡ ὑπόνομος θὰ ἔσκαζε σὲ λίγο, ξεσκίζοντας, κομματιάζοντας ἀνθρωπίνια κορμιά, σκορπίζοντας ἀλόγιστα κεφάλια, χέρια, πόδια, ἐντόσσια!...

Μὰ δὲ: Κατὰ τὶς 3, ξανάρχισε τὸ ἀκάψιμο. Οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἐκκουραστῇ ἀπλῶς μιά-ώρα. Ἰσως εἶχαν ἀλλάξει βάρδια.

Πλησίαζαν ἀδυστά στὸ σκοπὸ τους καὶ δὲν παίρνανε καμμιά προφύλαξη, ἔροντας πῶς δὲ θὰ μπορούσαν πιά οἱ Γάλλοι νὰ τοὺς προλάβουν.

— Ἀσχημα τὴν ἔχουμε, κύριε ὑπολοχαγέ, εἶπε ἓνας φαντάρος χαμογελώντας στωικά.

Κι' ὁ Ἀνρί τὸν συναγωνίστηκε σὲ θάρρος, λέγοντας:

— Θὰ κάνουμε ἓνα μικρὸ περίπατο στὸν ἀέρα! Αὐτὸ εἶν' ὅλο...

Δὲν ἦταν προσποίηση ἡ ἡρεμία του. Ἦταν πραγματικὰ κύριος τῶν νεύρων του. Δὲ σκεπτότανε πιά τὸ θάνατο ποὺ τὸν τριγύριζε.

Ἄν τοὺς τινάξουν στὸν ἀέρα... τόσο τὸ χειρότερο!

Βέβαια, δὲν εἶχε ὄνειρευτῇ αὐτὸ τὸ θάνατο. Ἀλλὰ δὲν εἶχε ἐλευθερία ἐκλογῆς...

Κύλησαν οἱ τελευταῖες ὥρες τῆς νύχτας. Κατὰ τὶς 6, πῆραν ὅλοι τὸ πρωῒνὸ ρόφημα.

Ἦταν κρύο, χωρὶς ἄχρη, κι' ὅμως τοὺς ἔφερε κάποια εὐεξία.

Ὁ Ἀνρί προσπαθοῦσε ν' ἀκούσῃ τί λέγανε τρεῖς στρατιῶτες του, ποὺ σιγοκουδεν τιάσανε. Σίγουρα, δὲ μιλούσαν γιὰ τοὺς Γερμανούς, γιὰ τὴν ὑπόνομή...

Μὰ δὲ: Ἦταν γεργοὶ καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὸν καλύτερο τρόπο καλλιέργειας τοῦ σταριοῦ καὶ τῆς βρώμης! Δὲν ἔκαναν καθόλου λόγο γιὰ τὴν κόλαση! Πού ἐτοιμαζότανε κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους... Κι' ὅμως ἀκούσαν ἀλοκάθαρα τοὺς κρότους ἀπ' τὸ σκάψιμο.

Μάλιστα, ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἐβγαλε ἀπ' τὸ στόμα του τὴν πίπα του, ἔφτυσε χάμω καὶ γκρίνιασε:

— Δὲ θὰ τελειώσουν καμμιά φορὰ αὐτὰ τὰ καθάρματα!

Δίχως νὰ σκεφθῇ πῶς, δταν θὰ τελειώσανε, θ' ἀρχίζε ὁ θάνατος!

Ἐνας ἄλλος ἄφησε μιά στιγμὴ τὴ θέσι του γιὰ νὰ ριθῇ μιά ματιά σ' ἓνα μικρὸ λάκκο, ποὺ εἶχε σκάψει μὲ τὸ τοίχωμα τοῦ χαράκωματος. Ἦταν μιά τετράγωνη τρύπα, 30 πόντων περίπου. Ὁ στρατιώτης κύτταξε κάτι ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ μέσα, καὶ φάνηκε σὰ νὰ τὸ χάρσινε.

Ἦταν μιά γλάστρα, μιά συνηθισμένη γλάστρα, καὶ μέσα σ' αὐτὴν μιά μικρὴ τριανταφυλλιά.

Ἐπὶ τοῦ στρατιώτη ξαναγύρισε στὴ θέσι του... σήκωσε ξαφνικά τὸ ὄπλο του καὶ πυροβόλησε... Γέλασε ἔπειτα βουβὰ καὶ εἶπε:

— Τὸν εἶδα μιά στιγμὴ... Τὸν πέτυχα στὸ μέτωπο. Μοῦ φάνηκε πῶς ἀκούσα τὸ κεφάλι του ποὺ ἐσπάζε!

Ξαναγύρισε τὸ ντουφέκι του καὶ κύτταξε πάλι τὴν τριανταφυλλίαν του.

Τοῦ τὴν εἶχαν στείλῃ μιά μέρα ἀπ' τὸν τόπο του, καλὰ συσκευασμένη μέσα σ' ἓνα κασσόνι καὶ συνοδευόμενη ἀπὸ ἓνα γράμμα.

Ὁ Παφῶ — ἔτσι λεγόταν ὁ στρατιώτης — εἶχε κλάψει, φανερά, διαβάζοντας τὸ γράμμα αὐτό...

Ἀπὸ τότε, εἶχε περιποιηθῇ εὐλαβικά τὴν τριανταφυλλίαν. Τὴν ἔπαιρνε μαζί του, ὅπου κι' ἂν πῆγαινε, στὴν πρώτη γραμμὴ ἢ στὰ μετόπισθεν. Δὲν τὴν εἶχε ἀφίσει, παρὰ μονάχα δύο φορές, δταν ἐγίναν ἐπιθέσεις μετὰ τὴν ἐξολόγιση.

Ὁ Παφῶ κι' ἡ γλάστρα ποὺ εἶχαν γίνεи πασίγνωστοι σ' ὅλο τὸ σύνταγμα.

Τώρα, μετὰ τὴν ἀνοίξι, ἡ τριανταφυλλιά ξαναπρασίνιζε, πετοῦσε καινούργια φυλλαράκια καὶ μπουμπουκίνα.

Ὁ Παφῶ δὲν εἶχε διηγηθῇ ἀκόμα σὲ κανένα τὴν ἱστορία τῆς. Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν, τὰ γαλᾶν μᾶτια του βουρκωνόσανε καὶ ξεροκατάπινε, ἀλλὰ δὲν ἔλεγε τίποτα...

Μὰ, τὸ πρωῒ αὐτό, λυθῆκε ἡ γλώσσα του κι' ἀρχισε νὰ λήῃ σιγὰ-σιγὰ:

— Εἶναι μιά τριανταφυλλιά ἀπ' τὸ χωριό μου... Τὴ φύτεψε ἡ κορούλα μου, πέρσι...

Ἦμουν τότε ἀρρωστος, μὲ τύφο, καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶχα ἐπιστρατευθῇ ἀκόμα... Φτάσανε λοιπὸν στὸ χωριὸ οἱ Γερμανοὶ... Μὲ πῆραν ἀπ' τὸ κρεβάτι μου... μαζί μ' ἄλλους πολλούς. Μὲ στήσανε στὸν τοῖχο...

Κατὰ τὶς 6, πῆραν ὅλοι τὸ πρωῒνὸ ρόφημα. Κατὰ τὶς 6, πῆραν ὅλοι τὸ πρωῒνὸ ρόφημα. Κατὰ τὶς 6, πῆραν ὅλοι τὸ πρωῒνὸ ρόφημα.

Ἦταν κρύο, χωρὶς ἄχρη, κι' ὅμως τοὺς ἔφερε κάποια εὐεξία.

Ὁ Ἀνρί προσπαθοῦσε ν' ἀκούσῃ τί λέγανε τρεῖς στρατιῶτες του, ποὺ σιγοκουδεν τιάσανε. Σίγουρα, δὲ μιλούσαν γιὰ τοὺς Γερμανούς, γιὰ τὴν ὑπόνομή...

Μὰ δὲ: Ἦταν γεργοὶ καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὸν καλύτερο τρόπο καλλιέργειας τοῦ σταριοῦ καὶ τῆς βρώμης! Δὲν ἔκαναν καθόλου λόγο γιὰ τὴν κόλαση! Πού ἐτοιμαζότανε κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους... Κι' ὅμως ἀκούσαν ἀλοκάθαρα τοὺς κρότους ἀπ' τὸ σκάψιμο.

Μάλιστα, ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἐβγαλε ἀπ' τὸ στόμα του τὴν πίπα του, ἔφτυσε χάμω καὶ γκρίνιασε:

— Δὲ θὰ τελειώσουν καμμιά φορὰ αὐτὰ τὰ καθάρματα!

Δίχως νὰ σκεφθῇ πῶς, δταν θὰ τελειώσανε, θ' ἀρχίζε ὁ θάνατος!

Ἐνας ἄλλος ἄφησε μιά στιγμὴ τὴ θέσι του γιὰ νὰ ριθῇ μιά ματιά σ' ἓνα μικρὸ λάκκο, ποὺ εἶχε σκάψει μὲ τὸ τοίχωμα τοῦ χαράκωματος. Ἦταν μιά τετράγωνη τρύπα, 30 πόντων περίπου. Ὁ στρατιώτης κύτταξε κάτι ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ μέσα, καὶ φάνηκε σὰ νὰ τὸ χάρσινε.

Ἦταν μιά γλάστρα, μιά συνηθισμένη γλάστρα, καὶ μέσα σ' αὐτὴν μιά μικρὴ τριανταφυλλιά.

Ἐπὶ τοῦ στρατιώτη ξαναγύρισε στὴ θέσι του... σήκωσε ξαφνικά τὸ ὄπλο του καὶ πυροβόλησε... Γέλασε ἔπειτα βουβὰ καὶ εἶπε:

— Τὸν εἶδα μιά στιγμὴ... Τὸν πέτυχα στὸ μέτωπο. Μοῦ φάνηκε πῶς ἀκούσα τὸ κεφάλι του ποὺ ἐσπάζε!

Ξαναγύρισε τὸ ντουφέκι του καὶ κύτταξε πάλι τὴν τριανταφυλλίαν του.

Τοῦ τὴν εἶχαν στείλῃ μιά μέρα ἀπ' τὸν τόπο του, καλὰ συσκευασμένη μέσα σ' ἓνα κασσόνι καὶ συνοδευόμενη ἀπὸ ἓνα γράμμα.

Ὁ Παφῶ — ἔτσι λεγόταν ὁ στρατιώτης — εἶχε κλάψει, φανερά, διαβάζοντας τὸ γράμμα αὐτό...

Ἀπὸ τότε, εἶχε περιποιηθῇ εὐλαβικά τὴν τριανταφυλλίαν. Τὴν ἔπαιρνε μαζί του, ὅπου κι' ἂν πῆγαινε, στὴν πρώτη γραμμὴ ἢ στὰ μετόπισθεν. Δὲν τὴν εἶχε ἀφίσει, παρὰ μονάχα δύο φορές, δταν ἐγίναν ἐπιθέσεις μετὰ τὴν ἐξολόγιση.

Ὁ Παφῶ κι' ἡ γλάστρα ποὺ εἶχαν γίνεи πασίγνωστοι σ' ὅλο τὸ σύνταγμα.

Τώρα, μετὰ τὴν ἀνοίξι, ἡ τριανταφυλλιά ξαναπρασίνιζε, πετοῦσε καινούργια φυλλαράκια καὶ μπουμπουκίνα.

Ὁ Παφῶ δὲν εἶχε διηγηθῇ ἀκόμα σὲ κανένα τὴν ἱστορία τῆς. Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν, τὰ γαλᾶν μᾶτια του βουρκωνόσανε καὶ ξεροκατάπινε, ἀλλὰ δὲν ἔλεγε τίποτα...

Μὰ, τὸ πρωῒ αὐτό, λυθῆκε ἡ γλώσσα του κι' ἀρχισε νὰ λήῃ σιγὰ-σιγὰ:

— Εἶναι μιά τριανταφυλλιά ἀπ' τὸ χωριό μου... Τὴ φύτεψε ἡ κορούλα μου, πέρσι...

Ἦμουν τότε ἀρρωστος, μὲ τύφο, καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶχα ἐπιστρατευθῇ ἀκόμα... Φτάσανε λοιπὸν στὸ χωριὸ οἱ Γερμανοὶ... Μὲ πῆραν ἀπ' τὸ κρεβάτι μου... μαζί μ' ἄλλους πολλούς. Μὲ στήσανε στὸν τοῖχο...

Κατὰ τὶς 6, πῆραν ὅλοι τὸ πρωῒνὸ ρόφημα. Κατὰ τὶς 6, πῆραν ὅλοι τὸ πρωῒνὸ ρόφημα. Κατὰ τὶς 6, πῆραν ὅλοι τὸ πρωῒνὸ ρόφημα.

Ἦταν κρύο, χωρὶς ἄχρη, κι' ὅμως τοὺς ἔφερε κάποια εὐεξία.

Ὁ Ἀνρί προσπαθοῦσε ν' ἀκούσῃ τί λέγανε τρεῖς στρατιῶτες του, ποὺ σιγοκουδεν τιάσανε. Σίγουρα, δὲ μιλούσαν γιὰ τοὺς Γερμανούς, γιὰ τὴν ὑπόνομή...

Μὰ δὲ: Ἦταν γεργοὶ καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὸν καλύτερο τρόπο καλλιέργειας τοῦ σταριοῦ καὶ τῆς βρώμης! Δὲν ἔκαναν καθόλου λόγο γιὰ τὴν κόλαση! Πού ἐτοιμαζότανε κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους... Κι' ὅμως ἀκούσαν ἀλοκάθαρα τοὺς κρότους ἀπ' τὸ σκάψιμο.

Μάλιστα, ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἐβγαλε ἀπ' τὸ στόμα του τὴν πίπα του, ἔφτυσε χάμω καὶ γκρίνιασε:

— Δὲ θὰ τελειώσουν καμμιά φορὰ αὐτὰ τὰ καθάρματα!

Δίχως νὰ σκεφθῇ πῶς, δταν θὰ τελειώσανε, θ' ἀρχίζε ὁ θάνατος!

Ἐνας ἄλλος ἄφησε μιά στιγμὴ τὴ θέσι του γιὰ νὰ ριθῇ μιά ματιά σ' ἓνα μικρὸ λάκκο, ποὺ εἶχε σκάψει μὲ τὸ τοίχωμα τοῦ χαράκωματος. Ἦταν μιά τετράγωνη τρύπα, 30 πόντων περίπου. Ὁ στρατιώτης κύτταξε κάτι ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ μέσα, καὶ φάνηκε σὰ νὰ τὸ χάρσινε.

Ἦταν μιά γλάστρα, μιά συνηθισμένη γλάστρα, καὶ μέσα σ' αὐτὴν μιά μικρὴ τριανταφυλλιά.

Ἐπὶ τοῦ στρατιώτη ξαναγύρισε στὴ θέσι του... σήκωσε ξαφνικά τὸ ὄπλο του καὶ πυροβόλησε... Γέλασε ἔπειτα βουβὰ καὶ εἶπε:

— Τὸν εἶδα μιά στιγμὴ... Τὸν πέτυχα στὸ μέτωπο. Μοῦ φάνηκε πῶς ἀκούσα τὸ κεφάλι του ποὺ ἐσπάζε!

Ξαναγύρισε τὸ ντουφέκι του καὶ κύτταξε πάλι τὴν τριανταφυλλίαν του.

Τοῦ τὴν εἶχαν στείλῃ μιά μέρα ἀπ' τὸν τόπο του, καλὰ συσκευασμένη μέσα σ' ἓνα κασσόνι καὶ συνοδευόμενη ἀπὸ ἓνα γράμμα.

Ὁ Παφῶ — ἔτσι λεγόταν ὁ στρατιώτης — εἶχε κλάψει, φανερά, διαβάζοντας τὸ γράμμα αὐτό...

Ἀπὸ τότε, εἶχε περιποιηθῇ εὐλαβικά τὴν τριανταφυλλίαν. Τὴν ἔπαιρνε μαζί του, ὅπου κι' ἂν πῆγαινε, στὴν πρώτη γραμμὴ ἢ στὰ μετόπισθεν. Δὲν τὴν εἶχε ἀφίσει, παρὰ μονάχα δύο φορές, δταν ἐγίναν ἐπιθέσεις μετὰ τὴν ἐξολόγιση.

Ὁ Παφῶ κι' ἡ γλάστρα ποὺ εἶχαν γίνεи πασίγνωστοι σ' ὅλο τὸ σύνταγμα.

Τώρα, μετὰ τὴν ἀνοίξι, ἡ τριανταφυλλιά ξαναπρασίνιζε, πετοῦσε καινούργια φυλλαράκια καὶ μπουμπουκίνα.

Ὁ Παφῶ δὲν εἶχε διηγηθῇ ἀκόμα σὲ κανένα τὴν ἱστορία τῆς. Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν, τὰ γαλᾶν μᾶτια του βουρκωνόσανε καὶ ξεροκατάπινε, ἀλλὰ δὲν ἔλεγε τίποτα...

Μὰ, τὸ πρωῒ αὐτό, λυθῆκε ἡ γλώσσα του κι' ἀρχισε νὰ λήῃ σιγὰ-σιγὰ:

— Εἶναι μιά τριανταφυλλιά ἀπ' τὸ χωριό μου... Τὴ φύτεψε ἡ κορούλα μου, πέρσι...

Ἦμουν τότε ἀρρωστος, μὲ τύφο, καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶχα ἐπιστρατευθῇ ἀκόμα... Φτάσανε λοιπὸν στὸ χωριὸ οἱ Γερμανοὶ... Μὲ πῆραν ἀπ' τὸ κρεβάτι μου... μαζί μ' ἄλλους πολλούς. Μὲ στήσανε στὸν τοῖχο...

Κατὰ τὶς 6, πῆραν ὅλοι τὸ πρωῒνὸ ρόφημα. Κατὰ τὶς 6, πῆραν ὅλοι τὸ πρωῒνὸ ρόφημα. Κατὰ τὶς 6, πῆραν ὅλοι τὸ πρωῒνὸ ρόφημα.

Ἦταν κρύο, χωρὶς ἄχρη, κι' ὅμως τοὺς ἔφερε κάποια εὐεξία.

Ὁ Ἀνρί προσπαθοῦσε ν' ἀκούσῃ τί λέγανε τρεῖς στρατιῶτες του, ποὺ σιγοκουδεν τιάσανε. Σίγουρα, δὲ μιλούσαν γιὰ τοὺς Γερμανούς, γιὰ τὴν ὑπόνομή...

Μὰ δὲ: Ἦταν γεργοὶ καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὸν καλύτερο τρόπο καλλιέργειας τοῦ σταριοῦ καὶ τῆς βρώμης! Δὲν ἔκαναν καθόλου λόγο γιὰ τὴν κόλαση! Πού ἐτοιμαζότανε κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους... Κι' ὅμως ἀκούσαν ἀλοκάθαρα τοὺς κρότους ἀπ' τὸ σκάψιμο.

Μάλιστα, ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἐβγαλε ἀπ' τὸ στόμα του τὴν πίπα του, ἔφτυσε χάμω καὶ γκρίνιασε:

— Δὲ θὰ τελειώσουν καμμιά φορὰ αὐτὰ τὰ καθάρματα!

Δίχως νὰ σκεφθῇ πῶς, δταν θὰ τελειώσανε, θ' ἀρχίζε ὁ θάνατος!

Ἐνας ἄλλος ἄφησε μιά στιγμὴ τὴ θέσι του γιὰ νὰ ριθῇ μιά ματιά σ' ἓνα μικρὸ λάκκο, ποὺ εἶχε σκάψει μὲ τὸ τοίχωμα τοῦ χαράκωματος. Ἦταν μιά τετράγωνη τρύπα, 30 πόντων περίπου. Ὁ στρατιώτης κύτταξε κάτι ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ μέσα, καὶ φάνηκε σὰ νὰ τὸ χάρσινε.

Ἦταν μιά γλάστρα, μιά συνηθισμένη γλάστρα, καὶ μέσα σ' αὐτὴν μιά μικρὴ τριανταφυλλιά.

Ἐπὶ τοῦ στρατιώτη ξαναγύρισε στὴ θέσι του... σήκωσε ξαφνικά τὸ ὄπλο του καὶ πυροβόλησε... Γέλασε ἔπειτα βουβὰ καὶ εἶπε:

— Τὸν εἶδα μιά στιγμὴ... Τὸν πέτυχα στὸ μέτωπο. Μοῦ φάνηκε πῶς ἀκούσα τὸ κεφάλι του ποὺ ἐσπάζε!

Ξαναγύρισε τὸ ντουφέκι του καὶ κύτταξε πάλι τὴν τριανταφυλλίαν του.

Τοῦ τὴν εἶχαν στείλῃ μιά μέρα ἀπ' τὸν τόπο του, καλὰ συσκευασμένη μέσα σ' ἓνα κασσόνι καὶ συνοδευόμενη ἀπὸ ἓνα γράμμα.

Ὁ Παφῶ — ἔτσι λεγόταν ὁ στρατιώτης — εἶχε κλάψει, φανερά, διαβάζοντας τὸ γράμμα αὐτό...

Ἀπὸ τότε, εἶχε περιποιηθῇ εὐλαβικά τὴν τριανταφυλλίαν. Τὴν ἔπαιρνε μαζί του, ὅπου κι' ἂν πῆγαινε, στὴν πρώτη γραμμὴ ἢ στὰ μετόπισθεν. Δὲν τὴν εἶχε ἀφίσει, παρὰ μονάχα δύο φορές, δταν ἐγίναν ἐπιθέσεις μετὰ τὴν ἐξολόγιση.

Ὁ Παφῶ κι' ἡ γλάστρα ποὺ εἶχαν γίνεи πασίγνωστοι σ' ὅλο τὸ σύνταγμα.

Τώρα, μετὰ τὴν ἀνοίξι, ἡ τριανταφυλλιά ξαναπρασίνιζε, πετοῦσε καινούργια φυλλαράκια καὶ μπουμπουκίνα.

Ὁ Παφῶ δὲν εἶχε διηγηθῇ ἀκόμα σὲ κανένα τὴν ἱστορία τῆς. Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν, τὰ γαλᾶν μᾶτια του βουρκωνόσανε καὶ ξεροκατάπινε, ἀλλὰ δὲν ἔλεγε τίποτα...

Μὰ, τὸ πρωῒ αὐτό, λυθῆκε ἡ γλώσσα του κι' ἀρχισε νὰ λήῃ σιγὰ-σιγὰ:

— Εἶναι μιά τριανταφυλλιά ἀπ' τὸ χωριό μου... Τὴ φύτεψε ἡ κορούλα μου, πέρσι...

Ἦμουν τότε ἀρρωστος, μὲ τύφο, καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶχα ἐπιστρατευθῇ ἀκόμα... Φτάσανε λοιπὸν στὸ χωριὸ οἱ Γερμανοὶ... Μὲ πῆραν ἀπ' τὸ κρεβάτι μου... μαζί μ' ἄλλους πολλούς. Μὲ στήσανε στὸν τοῖχο...

Κατὰ τὶς 6, πῆραν ὅλοι τὸ πρωῒνὸ ρόφημα. Κατὰ τὶς 6, πῆραν ὅλοι τὸ πρωῒνὸ ρόφημα. Κατὰ τὶς 6, πῆραν ὅλοι τὸ πρωῒνὸ ρόφημα.

Ἦταν κρύο, χωρὶς ἄχρη, κι' ὅμως τοὺς ἔφερε κάποια εὐεξία.

Ὁ Ἀνρί προσπαθοῦσε ν' ἀκούσῃ τί λέγανε τρεῖς στρατιῶτες του, ποὺ σιγοκουδεν τιάσανε. Σίγουρα, δὲ μιλούσαν γιὰ τοὺς Γερμανούς, γιὰ τὴν ὑπόνομή...

Μὰ δὲ: Ἦταν γεργοὶ καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὸν καλύτερο τρόπο καλλιέργειας τοῦ σταριοῦ καὶ τῆς βρώμης! Δὲν ἔκαναν καθόλου λόγο γιὰ τὴν κόλαση! Πού ἐτοιμαζότανε κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους... Κι' ὅμως ἀκούσαν ἀλοκάθαρα τοὺς κρότους ἀπ' τὸ σκάψιμο.

Μάλιστα, ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἐβγαλε ἀπ' τὸ στόμα του τὴν πίπα του, ἔφτυσε χάμω καὶ γκρίνιασε:

— Δὲ θὰ τελειώσουν καμμιά φορὰ αὐτὰ τὰ καθάρματα!

Δίχως νὰ σκεφθῇ πῶς, δταν θὰ τελειώσανε, θ' ἀρχίζε ὁ θάνατος!

Ἐνας ἄλλος ἄφησε μιά στιγμὴ τὴ θέσι του γιὰ νὰ ριθῇ μιά ματιά σ' ἓνα μικρὸ λάκκο, ποὺ εἶχε σκάψει μὲ τὸ τοίχωμα τοῦ χαράκωματος. Ἦταν μιά τετράγωνη τρύπα, 30 πόντων περίπου. Ὁ στρατιώτης κύτταξε κάτι ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ μέσα, καὶ φάνηκε σὰ νὰ τὸ χάρσινε.

Ἦταν μιά γλάστρα, μιά συνηθισμένη γλάστρα, καὶ μέσα σ' αὐτὴν μιά μικρὴ τριανταφυλλιά.

Ἐπὶ τοῦ στρατιώτη ξαναγύρισε στὴ θέσι του... σήκωσε ξαφνικά τὸ ὄπλο του καὶ πυροβόλησε... Γέλασε ἔπειτα βουβὰ καὶ εἶπε:

— Τὸν εἶδα μιά στιγμὴ... Τὸν πέτυχα στὸ μέτωπο. Μοῦ φάνηκε πῶς ἀκούσα τὸ κεφάλι του ποὺ ἐσπάζε!

Ξαναγύρισε τὸ ντουφέκι του καὶ κύτταξε πάλι τὴν τριανταφυλλίαν του.

Τοῦ τὴν εἶχαν στείλῃ μιά μέρα ἀπ' τὸν τόπο του, καλὰ συσκευασμένη μέσα σ' ἓνα κασσόνι καὶ συνοδευόμενη ἀπὸ ἓνα γράμμα.

Ὁ Παφῶ — ἔτσι λεγόταν ὁ στρατιώτης — εἶχε κλάψει, φανερά, διαβάζοντας τὸ γράμμα αὐτό...

Ἀπὸ τότε, εἶχε περιποιηθῇ εὐλαβικά τὴν τριανταφυλλίαν. Τὴν ἔπαιρνε μαζί του, ὅπου κι' ἂν πῆγαινε, στὴν πρώτη γραμμὴ ἢ στὰ μετόπισθεν. Δὲν τὴν εἶχε ἀφίσει, παρὰ μονάχα δύο φορές, δταν ἐγίναν ἐπιθέσεις μετὰ τὴν ἐξολόγιση.

Ὁ Παφῶ κι' ἡ γλάστρα ποὺ εἶχαν γίνεи πασίγνωστοι σ' ὅλο τὸ σύνταγμα.

Τώρα, μετὰ τὴν ἀνοίξι, ἡ τριανταφυλλιά ξαναπρασίνιζε, πετοῦσε καινούργια φυλλαράκια καὶ μπουμπουκίνα.

ξιαστικούς του και το χρησιμοποιούσε για γραφείο του, σαλόνι, κρεβατοκάμαρα και τραπεζαρία. Μονάχα το μαγείρεμα γινόταν έξω, στο υπαίθριο.

— Με ζητήσατε, κύριε συνταγματάρχα; είπε ο 'Ανρί.

— Ναι. Είσατε ελεύθερος;

— Μάλιστα, κύριε συνταγματάρχα, όλο τ' απόγεμα.

— Θα πάμε, λοιπόν, ένα περίπατο. Σύμφωνοι;

— Και βέβαια, κύριε συνταγματάρχα!

Ο 'Ανρί ήξερε τι σήμαινε αυτό. Άλλες δυο φορές ο Παρός τον είχε πάρει για συντροφιά του. Κι' αυτοί οι περίπατοι δεν ήταν δίχως ενδιαφέρον.

Ο συνταγματάρχης έπληττε στα μετόπισθεν και, ενώ θα μπορούσε να ξεκουραστεί, πήγαινε να επισκεφθεί τις προχωρημένες γραμμές. Τού άρεσε, άλλωστε, να διδάσκη στον ανθυπολοχαγό ότι μπορούσε να τον ενδιαφέρει και να συμπληρώσει την εκπαίδευσή του σαν αξιωματικό και πολεμιστή, δείχνοντάς του στο χάρτη και στο έδαφος τα διάφορα οχυρωματικά έργα του μετώπου. Έτσι, ο 'Ανρί καταλάβαινε καλύτερα το σύνολο που έκανε όλες τις τοπικές μάχες σ' ένα ενιαίο αγώνα.

Άφηναν τ' αυτοκίνητο σε μια χαράδρα, σχεδόν προφυλαγμένο απ' τις οδίδες. Κι' ο Παρός, που ήξερε τα κατατόπια, προχώρησε πρώτος. Ο 'Ανρί τον ακολουθούσε και συμβουλευότανε συγχρόνως το χάρτη.

— Νομίζω πως κάνουμε λάθος, κύριε συνταγματάρχα, τού είπε κάποια στιγμή. Από δω που πάμε, θα βγούμε σ' ένα αδιέξοδο...

— Ξέρω που πάμε, 'Ανρί, απάντησε ο Παρός. Θα βγούμε σ' ένα πλάτανο...

Σε λίγα λεπτά, είχαν φτάσει στον προορισμό τους.

— Θαυμάστε τώρα το έργο μου! Είπε γελώντας ο συνταγματάρχης στο νέο. Γιατί είναι δική μου ιδέα... Όταν έφτασε το σύνταγμα μας απ' το Βορρά, υπήρχε εδώ ένας πλάτανος, σαν όλους τους πλάτανους, τους σκορπισμένους εδώ κι' εκεί στον κάμπο. Δυστυχώς, είχε πολύ κοντό και λεπτό κορμό και δε μπορούσε να χρησιμεύει για παρατηρητήριο. Ωστόσο, απ' αυτό το σημείο είναι περίφημη η θέα προς τις γερμανικές γραμμές...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Γάμος με το τηλέφωνο

Η Ντάιν Πήρσον κι' ο Χιούς Γκραβιέ έπαιναν το «ναϊ» στο Ρόζγουελ του Νέου Μεξικού, ενώ ο πάστορ που τους στεφάνωσε και που ήταν πατέρας της κόρης, βρισκόταν στο φάρμακός της 4000 χιλιομέτρων. Η επικοινωνία μεταξύ των μελλονύμφων και του πάστορος γινόταν με το τηλέφωνο.

Τη σκότωσε με 48 μαχαίριες

Μια άνατριχιαστική τραγωδία ξετυλίχθηκε πριν από μερικές ημέρες στη Νέα Ορλεάνη. Ο δώδεκαετής Έντουαρντ Χέρτντ ζήλευσε τη μικρή φίλη του Κάιτη Φέλλερ (της έλειπαν μερικοί μήνες για να συμπληρώσει τα δώδεκα) και της έκανε διαρκώς σκηνές, κάθε φορά που τύχαινε να κυττάει ή να χαμογελάει σ' έναν άλλο νέο. Πριν από μερικές ημέρες ο Χέρτντ συνάντησε σ' ένα δημόσιο περίπατο την Κάιτη. Μαζί της βρισκόταν κι' η φίλη της Ζούντι Γκιουγιά. Ο Χέρτντ άρχισε και πάλι τις συνηθισμένες γκρίνιες του και, σε κάποια στιγμή, έβγαλε ένα μαχαίρι κι' άρχισε να τη χτυπά με λύσσα, ως που την άφησε νεκρή. Πάνω στο πτώμα της δυστυχισμένης Κάιτης οι αστυνομικοί μέτρησαν αργότερα 48 πληγές. Ο Χέρτντ κινήθηκε επίσης και την Γκιουγιά και την τραυμάτισε σοβαρά.

Έγκαταστάθηκε πάνω σ' ένα δέντρο

Ένας Άγγλος, ο Μπέρναρντ Μπόρτερν, που είχε μείνει 25 χρόνια στην Άπω Ανατολή, γύρισε τελευταία στην πατρίδα του, διέβασε ολόκληρη την περιουσία, που είχε αποκτήσει, σε φιλανθρωπικά ιδρύματα κι' εγκαταστάθηκε πάνω σ' ένα δέντρο. «Τα γνώρισα όλα, είπε. Και τον πλούτο και τη φτώχεια και τις γυναίκες και τα χαρτιά και την καλώςήν και την

κακία των ανθρώπων. Το μόνο που θέλω τώρα είναι να μην ένοχλώ κανένα και να μη μ' ένοχλη κανείς».

Ένα ξεστιατόριο για Κροίους

Στην πρόσοψη του ξεστιατορίου Σαμπόρντ της Νέας Υόρκης, τοποθετήθηκε μία μεγάλη ταμπέλα, που λέει τα εξής: «Θέλετε να ξεπουληθείτε; Έλατε να φάτε στο

Σαμπόρντ». Ένα γεύμα για δυο άτομα στοιχίζει περί τα 120 δολάρια (3600 δραχμές). Από τότε που μπήκε αυτή η ταμπέλα, εκείνοι που έχουν τη ματαιοδοξία να... ξεπουληθούν, σχηματίζουν ουρά έξω από το κέντρο.

Η ανάγκη που ανάβει πυροκλάες!

Στο άνορθο του Φράντς Σίμπταλ, ενός πλούσιου γαιοκτήμονος της Βαυαρίας, έπαινε κάθε τόσο φωτιά. Πότε καίγονταν ένας σταύρος, πότε μια αποθήκη, πότε το κοτέτσι κλπ. Στο τέλος ανακαλύφθηκε, ότι τις φωτιές τις έβαζε η κόρη του Σίμπταλ Γερτρούδη, για να μπορεί να βλέπει ένα νεαρό πυροσβεστή, με τον οποίο ήταν τρελλά ερωτευμένη.

Θέλησε να κατεβή από το παράθυρο

Μία ηλικιωμένη κυρία, στη Ρώμη, φεύγοντας από το διαμέρισμά της, κλείδωσε κατά λάθος την εξώπορτα. Η υπηρέτριά της, όμως, έπρεπε να φύγει για να μαγειρέψει. Κι' όπως δε μπορούσε να βγεί από την πόρτα, έβρεσε μερικά σεντόνια το ένα με το άλλο κι' άρχισε να κατεβαίνει από το παράθυρο. Δεν είχε καμιά ιδέα, αλλά, τού έμεινε υπολογισμός της κι' έμεινε μετέωρη στο κενό. Στο τέλος, χρειάστηκε να κληθεί η πυροσβεστική υπηρεσία, για να τη γλυτώσει. Στη θέση αυτή έμεινε πάνω από μισή ώρα.

Τελωτοδοιοί ΠΟΥ ΞΕΜΕΙΝΑΝ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Το πειδί αυτό δεν είχε ποτέ μεγαλώσει. Ός τα δεκαπέντε του χρόνια, ζούσε σε μια άδεια συνοικία της «Βασιλεύουσας» μαζί με τη μητέρα του, τη Θέκλα. Τότε ακριβώς πέρασε από εκεί ένας πλανόδιος θίασος, που έδινε παραστάσεις στα διάφορα καταγύγια του λιμανιού, για να διασκεδάσει τους ναύτες και τους ξένους. Ο... θιασάρχης είδε το «ανδρόριον» εκείνο, τούκανε εντύπωση η φάση του και το άπαιετα κοινό αναστήμα του και ζήτησε να τον αγοράσει. Η Θέκλα, που ήθελε ν' απαλλαγεί με κάθε τρόπο από την παρουσία του, δέχτηκε ευχάριστα να του τον παραχωρήσει, έναντι μικρού ποσού. Τότε όμως ο νάνος... εξαφανίστηκε.

Ο «Κοντοπίθαρος» της Θεοδώρας

Είσασι ανόρθη, έπαιε στη μάνα του. Το ποσό που σούδωσε ο άνθρωπος αυτός, για να με πάρει, θα μπορούσε να τ'ο τριπλασιάσει, αν του έκανε παζάρια. Όπως βλέπεις μ' έχει ανάγκη. Κι' αφού μ' έχει ανάγκη, θα πληρώσει. Κι' αφού θα πληρώσει, θα τον ακολουθήσω άναγκαστικά. Με ρώτησε όμως αν θέλω να πάω μαζί του;

Ο θιασάρχης διαγκώθηκε. — Θες δε θες, θάρθης! αποκρίθηκε. 'Αφού συμφώνησα με τη Θέκλα, έσυ δεν έχεις κανένα δικαίωμα να φέρεις αντιρρήσεις. Πας σε λένε; — Όταν γεννήθηκε, χωρίς να με ρωτήσουν, με βάπτισαν Δανιήλ. 'Αργότερα, όταν είδαν το μούτρο μου στη γειτονιά, άρχισαν να με φωνάζουν Μούτρο. Και με τον καιρό, όσο έβλεπαν πως δεν ψηλώνω σπιθαμή, με έβλεπαν Κοντοπίθαρο. Για να ξαναγυρίσουμε όμως στο θέμα μας, σου λέω πως το ποσό που δίνεις για να με πάρεις είναι εξευτελιστικό. Γιατί ένας άδραπας που έχει τρία όνματα, έχει και τριπλή αξία. Έσένα πως σε λένε;

— Δαμάσκο. Πρέπει όστόσο να καταλάβεις πως τώρα πια σ' αγοράσα και δε μπορείς ν' αλλάξεις την απόφαση της μητέρας σου. Όταν θάρθης μαζί μου, θα μείνεις ευχάριστημένος, γιατί θα γνωρίσεις πολύ κόσμο κοντά μου. Το γέλιο κάνει τους ανθρώπους να γίνονται φίλοι.

— Τότε γιατί δε γελάς για να με κόνεις φίλο σου; — Ο Δαμάσκος, που άναγνώρισε την εξουπνάδα του νάνου, άναγκάστηκε να διπλασιάσει το ποσό της εξαγοράς του κι' έτσι ο Δανιήλ τον άκολουθεσε χωρίς μεγάλη έρεξη. Για να τον έδεικνυε, ο θιασάρχης τον έστρωσε άμέσως στην πιο σκληρή δουλειά. Χτυπώντας τον με το καμπαίκι, τού έμαθε φουσική και προσαδία και θαλάντωνε με λουριά από πετσιτά στραβά κανιά του, όταν δεν τα σήκωνε σύμφωνα με το ρυθμό της κιθάρας. Ο Δανιήλ, από άγνοια αυτό έστρωμα — όπως γράφει γι' αυτόν ο Προκόπιος — το μίσε σπιθαμής χούφταλο, ο χωρίς ηλικία και γένος, παιδεύτηκε στα χέρια του Δαμάσκου πέντε ολόκληρα χρόνια. Γυρίζοντας από τόπο σε τόπο, στην άπέραντη αυτοκρατορία του Βυζαντίου, έβλεπαν παραστάσεις που άσπλην έποχλ. Ο νάνος ήταν περιζήτητος στα συμπόσια των πλούσιων. Γιατί ή φήμη της εξουπνάδας του είχε περάσει τα συνηθισμένα όρια. Όταν κι' αν πάλαινε ο Δαμάσκος με το θιασό του, τα πλήθη έτρεχαν να δουν και να θαυμάσουν τον περίφημο γελωτοποιό.

Κάποτε έφτασαν και στην Αντιόχεια. Το ίδιο κιόλας έράδυ της άφίξεώς τους, κάλεσαν το Δανιήλ — μονάχα αυτόν — στο μέγαρο του Τριβέλιου, που ήταν προσωπικός φίλος του 'Ιουστινιανού. Ο Τριβέλιος είχε γεννηθεί στην Άλεξάνδρεια από άριστοκράτες γονιούς, που τον έβαλαν να μορφωθεί στη φιλοσοφία. 'Αφού σπούδασε όσο μπορούσε περισσότερο, τα παράτησε μία μέρα, πήρε μαζί του μία πεντάμορφη έταίρα κι' άποτραβήχτηκε στην Αντιόχεια, όπου άρχισε να ζή μέσα στην άσωτία όπως οι έθνικoi. Τα συμπόσια του έμειναν έακουστά. Και σ' ένα απ' αυτά κάλεσε το Δανιήλ, για να τους διασκεδάσει. Ο γελωτοποιός δρέθηκε άνάμεσα σ' έξαλλους συμποσιάζοντες. Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε ένα τόσο τρελό δεινμό κι' άποτραβήχτηκε σε μία γωνιά άμυλητος και σθεαρός. Τον είδε έτσι συμμαζεμένο ο Τριβέλιος κι' άπόρησε.

— Έο! είσαι λοιπόν αυτός που κάνει τον κόσμο να εκκαρδίζεται; τον ρώτησε. Δεν τό πιστεύω. Γιατί όπως κάθσαι στη γωνιά σου, μου θυμίζεις... κορίδι.

Ο Δανιήλ ξαναβρήκε άμέσως το θάρρος του. — Έχεις δίκιο, αποκρίθηκε, να σου θυμίζω το μικρό μου ανάστημα τ' άπαίδια αυτά ζωδια, που σου κρατούν συντροφιά στο κρεβάτι μαζί με την έταίρα σου, τη Χλόη.

Ο Τριβέλιος θύωσε. — Το κρεβάτι μου δεν έχει κοριούς! φώναξε. Κι' η Χλόη δεν είναι έταίρα. Θα γίνη γυναίκα μου. — Όποτε μόνο επειδή θα γίνη γυναίκα σου, δεν είναι έταίρα; Τότε να προσέχης να μη γίνη έταίρα όταν θα την κάνεις γυναίκα σου.

— Είσαι θάρσος! Και τούς θρασεύς τούς δίνω στους δούλους μου, για να τους μασιτώνουν.

— Και γιατί δεν τό κάνεις;

— Γιατί σε λυπάται.

Δεν καταλαβαίνω. Γιατί με λυπάσαι;

Είναι έλλάκας αυτός που δε μπορεί να δώσει να καταλάβη ο άλλος. Κατάλαβε;

— Όχι.

Οι συμποσιάζοντες, που παρακολουθούσαν τη συζήτηση, έξέσπασαν σε δυνατά γέλια. Ο Τριβέλιος, που στο βάθος ήταν άγαθός άνθρωπος, χαμογέλασε κι' αυτός. Ο γελωτοποιός γύρισε και τον κυττάει.

— Ο δαμάσκος μου με διαβεβαίωσε μία μέρα, ότι το γέλιο κάνει φίλους τους ανθρώπους, τού είπες. Λοιπόν το γέλιο σου μ' άρεσε. Γι' αυτό θα σε κάνω φίλο.

— Κι' αν δεν τό θέλω εγώ;

Ο Δανιήλ άναστήκωσε τούς μικρούς του δούλους. — Αυτό δε θέλεις σημασία, απάντησε. Οι περισσότεροι άνθρωποι αγαπούν με πάθος μερικά άτομα, που δεν τό άξίζουν. Έτσι κι' εγώ. Θα μείνω φίλος σου κι' άς μίν τό... άξίζεις!

Ο Τριβέλιος γέλασε αυτή τη φορά με την καρδιά του. Και πρότεινε στο νάνο να μείνει στο μέγαρό του σαν φιλοξενούμενος του. Πολύ σύντομα θα ταξίδευε στη «Βασιλεύρουν» και θα τον έπαιρνε μαζί του, για να τον παρουσιάσει στον αυτοκράτορα. Ο γελωτοποιός τρώαξε.

— Αν εγώ, ένας άπλος έθνικός σου, με είδες σαν κορίδι, φωνάσου πως θα με δη έκείνος, τού είπες. Όχι σαν ψείρα, άλλ' ούτε σαν κουνιά. 'Ας είναι. 'Υποσέφηκα να γίνω φίλος σου και θα γίνω. Θάρθω μαζί σου, έστω κι' αν ο αυτοκράτωρ με τσακίση άνάμεσα στα δυό του νύχια.

Τρεις μήνες αργότερα, ο Τριβέλιος κι' ο Δανιήλ, έφτασαν στη βασιλεία των πόλεων, όπου την εποχή εκείνη θασίλευε ο 'Ιουστινιανός. Η παρουσία του γελωτοποιού σ' άνάκτορα, χαροποίησε ιδιαίτερα την αυτοκράτειρα Θεοδώρα. Γιατί κάποτε, όταν «βασίλευσε», έβγαλε και ακανάλιζε τη «Βασιλεύρουν» σαν μία κοπέλα που χάρους στα ταβερνεία, είχε γνωρίσει όχι μονάχα τη μητέρα του Δανιήλ, αλλά κι' αυτόν τον ίδιο. Την είδε ο νάνος στο πλευρό του 'Ιουστινιανού ντυμένη στην άκριθή της πορφύρα, την άναγνώρισε, μα δεν τόλμησε να την πλησιάσει. Το κατάλαβε αυτό εκείνη και χαμογέλασε.

— Έλα, Κοντοπίθαρε! τού είπες. Πόιν μερικά χρόνια τρέχαμε μαζί στις κακόφημες συνοικίες. Έγώ σε κρατούσα απ' το χέρι κι' έσύ μου έλεγες πως όταν μεγαλώσεις, θα με... παντρευτείς! Τι θυμάσαι;

— Το θυμάμαι, αποκρίθηκε ο γελωτοποιός. Και θυμάμαι ακόμη πως όταν έγώ σου έλεγα πως θα σε παντρευτώ, έσύ μου προτείπεις μία νύφη μία κοντόσωμη... άρκουδα του πατέρα σου!

Η αυτοκράτειρα ήταν κόρη ενός άρκτοτρόφου και ζούσε στη διαφθαρμένη ατμόσφαιρα του θεάτρου εκείνης της περιόδου, προσφέροντας έλεύθερα τον έρωτά της σε πολλούς ανθρώπους. Η φύσι όμως την είχε προικίσει με όμορφή, χάρι κι' εφύλα. Μία μέρα την είδε ο 'Ιουστινιανός να χορεύει. Και τόσο γοητευτική μαζί της, ώστε την πήρε άμέσως στην Αθήνη. Της έδωσε τον τίτλο της πατρίκιας και την παντρεύτηκε. Μόλις έγινε αυτοκράτειρα η Θεοδώρα, άποδεδε γρήγορα πως ήταν ικανή για τη νέα κι' ύψηλη της θέσι. Παρέμεινε πιστή στους γυνος κι' έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για τις ύποθεσις του κράτους, διαβέβαινα μία έξαιρετική δραστηριότητα κι' έξακωνάσε μεγάλη έπληροή σ' όλες τις πράξεις του 'Ιουστινιανού. Τά έφερε όλ' αυτά ο Δανιήλ και θέλοντας να της δείξη το θαυμασμό του, γονάτισε και της φίλησε την άκρη της μεταξωτής της έσθήτας.

— Δεν πειράζει που δε με... παντρεύτηκες, της είπες. Κοντά μου θα ήσουν καταδικασμένη να πεθάνεις στην άρραγία. Ένώ τώρα, πλάι στο μεγάλο σου σύζυγο, κατευθύνεις τις τύχες της άπέραντης αυτοκρατορίας σου.

— Αυτό όμως δε σημαίνει πως δε μπορούμε να μείνουμε φίλοι, αποκρίθηκε η Θεοδώρα. Γι' αυτό θα παρακαλούσα τον Τριβέλιο να σ' άφαιξη εδώ. Από σήμερα θα είσαι σκλάβος της παλάς σου φίλας.

Ο Δανιήλ έμεινε. Κι' η Θεοδώρα, που τον περιέβαλε με στοργή κι' άγάπη, επειδή της θύμισε την όραση άμείνων ζωή που πέρασε κάποτε στους δρόμους, διασκεδάζε συχνά τα θράδια μαζί του. Ο Ιστορικός Προκόπιος στα «Άνεκδοτά» του, κάνει διάφορους προσληπτικούς υπαινιγμούς για την παράξενη αυτή της αυτοκράτειρας και του γελωτοποιού. Άλλά, καθώς λένε άλλοι πάλι Ιστορικοί, ο σκοπός του Προκοπίου ήταν να δυσφημίση τη Θεοδώρα, που δεν τη χώνευε. Πάντως το γεγονός ύπηρε ένα: Όταν η αυτοκράτειρα πέθανε ύστερα από μία θραεία άρρώστεια ο Δανιήλ, μη μπορώντας να κρατήσει τη λύπη του για το χαμό της, πήγε κι' αυτοκίνησε πάνω στο μνήμα της.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΝΤΕ ΣΤΟΝ SCHWARZKOPF

την υγεία και όμορφιά των μαλλιών σας.

Πόδο είναι εύχαριστημένη...

... που βρήκε τον τρόπο νάχη πάντα καθαρά και ώραία μαλλιά. Και είναι τόσο εύκολο...

Με το GLEMO τα μαλλιά μετά το λούσιμο κτενίζονται δαυμάσια, παίρνουν μία φυσική γυαλάδα και εύωδιάζουν.

Το GLEMO με τον δαυμάσιο άφρό του καθαρίζει τελείως και δυνάμυνει τα μαλλιά.

Το GLEMO περιέχει τα πλούσια συστατικά του φρέσκου αύγου, Βιταμίνες, Κυστίνη, Λευκίνη και Πρωτεΐνες.

Το GLEMO σάς διδνει τη χαρά να βλέπετε ώραία τα μαλλιά σας.

Χρησιμοποιήτε τακτικά το Γ κ λ ε μ ο, Σαμπουάν με αύγό και θα ένδουσιασθήτε με τα καταπληκτικά άποτελέσματά του.

Glemo Σαμπουάν με αύγό
Προϊόν TETE - NOIRE

ΑΠΟΚΑ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9 - ΤΗΛ. 25.739

— Έλα, Κοντοπίθαρε! τού είπες η αυτοκράτειρα. Πριν μερικά χρόνια, τρέχαμε μαζί στις κακόφημες συνοικίες...

«Έκλεισε καλά τα παράθυρα, άναψε την «κουζίνα» κι' έβαλε πάνω δυο μεγάλες λεκάνες γεμάτες νερό.

ΟΤΑΝ είδα το φίλο μου, τον επιθεωρητή Κήγκαν, να μπαίνει στο μπαράκι που συναντιόμαστε κάθε απόγεμα και πινωμε το ούισκυ μας, κατάλαβα άμέσως απ' το ευχαριστημένο ύφος του πως είχε κάποια μεγάλη επιτυχία.

Και πραγματικά, άφου είπαμε μερικές κοινοτυπίες για τον καιρό, με κύτταξε κατάματα και μου δήλωσε:

— Έλυσα ένα άπ' τα δυσκολότερα αστυνομικά προβλήματα, που μ' άπασχόλησε τον τελευταίο καιρό.

Φρόντισα να τον συχαρώ, ξέροντας πως του άρεσε να τον κολακεύουν, και τον παρακάλεσα να μου διηγηθί την υπόθεση. Δέ χρειάστηκε να επιμείνω καθόλου, γιατί αυτό περίμενε για ν' άσχιση:

— Το θύμα λεγότανε Κύνθια Κρόσγουοκ. 'Ο άντρας της, ο Χάρολντ Κρόσγουοκ, την είχε βρή νεκρή, στη μικρή βίλλίτσα τους, στην πλαγία του βουνού, γυριόντας από ένα ταξείδι του. Ήταν τέλη 'Οκτωβρίου, κι' οι άλλοι παραθαριστές είχαν κατεβή πιά στην πόλι. 'Ετσι, δέν υπήρχε κανένας που νάχε άκούσει φωνές ή νάχε δή κάποια ύποπτη κίνησι γύρω απ' το σπίτι.

Φαίνόταν πως ο δράστης ήταν κάποιος κλέφτης, γιατί είχε πάρει τα λιγοστά κοσμήματα του θύματος κι' ό,τι πολύτιμο αντίκειμενο υπήρχε στη βίλλα.

Ο επιθεωρητής ήπιε μία γερή γουλιά ούισκυ και συνέχισε:

— Η ύπόθεσι φαίνόταν πολύ άπλή, και δέν έμενε παρά να ψάξουμε για τον κλέφτη. 'Εμείς οι αστυνομικοί όμως είμαστε πάντα φιλόποτοι. Μας κάνει το είδος της δουλειάς μας... 'Οπως ήταν φυσικό, ό ύποψίες μου πέσανε στο σύζυγο. Ζήτησα πληροφορίες κι' έμαθα πως ήταν δέκα χρόνια μικρότερος απ' τη γυναίκα του και πως την είχε παντρευτή μόνο και μόνο για την περιουσία της.

Δέ μπορούσα όμως να τον κατηγορήσω, γιατί παρουσίαζε ένα άκλόνητο άλλοθι: Είχε βρή το πτώμα στις 24 'Οκτωβρίου, κι' ο ίατροδικαστής βεβαίωσε πως ο θάνατος είχε έπέλθει πριν από δεκατέσσερες μέρες περίπου, δηλαδή κατά τις 10 'Οκτωβρίου. 'Ο Χάρολντ λοιπόν, όχι μόνο έλειπε σε ταξείδι εκείνο τον καιρό, αλλά ειδικά απ' τις 8 ως τις 15 'Οκτωβρίου βρισκόταν στο νοσοκομείο μιας πόλεως άρκετά μακρυνής, άπου είχε ύποβληθί σε θεραπεία για να ηρεμήσουν τα νεύρα του.

Θά μπορούσα να γράψω στο νοσοκομείο και να ζητήσω πληροφορίες. Άλλά πράτιμπα να πάω εκεί ο ίδιος. Έκονα έξη ώρες με τ' άεροπλάνο.

Ο δεινύτης του νοσοκομείου, καθώς κι' ο γιατρός που τον κοράριζε το Χάρολντ, με βεβαίωσαν πως ο άσθενής τους δέν είχε βή άπ' το δωμάτιό του ούτε στιγμή, όσο κράτησε ή θεραπεία του. Με πληροφορήσαν επίσης πως δεχόταν συχνά την έπισκεψι

μιάς νέας και χαριτωμένης κοπέλλας που έμενε εκεί κοντά. Τήν επισκέφθηκα και της ζήτησα πληροφορίες για τις σχέσεις της με το Χάρολντ. Μου εξήγησε πως της είχε προτείνει να χωρίση απ' τη γυναίκα του και να την παντρευτή, άλλά αυτή του είχε απαντήσει ότι οι γονείς της ήταν άστυροί καθολικοί και δέ θα της έπιτρέπανε ποτέ να πάρη άντρα της ένα χωρισμένο. Τότε ο Κρόσγουοκ της είχε ζητήσει να περιμένη λίγο καιρό, βεβαιώνοντας την πως ή γυναίκα του ήταν βαρειά άρρωστη και πως δέ θ' άργούσε να πεθάνη.

Η πληροφορία αυτή μουδείξε ότι δέν είχα άδικο να ύποπτεύωμαι τον άντρα της δολοφονημένης!

Πώς όμως ήταν δυνατό να την είχε στραγγάλισι αυτός, άφου βρισκόταν τότε στο νοσοκομείο;

Εδώ ο επιθεωρητής έκανε άλλη μία παύσι, άποτέλειωσε το ούισκυ του και παραγγείλε δεύτερο. Είναι περιττό να σας πώ πως κρεμόμουν απ' τα χείλια του...

Μόλις γύρισα πίσω, πήγα να κάνω άλλη μία έρευνα στη βίλλα των Κρόσγουοκ, ξανάχισε ο Κήγκαν. Ήταν μικρή, άλλά επιπλωμένη θαυμάσια και κατάλληλη να κατοικήθι και το χειμώνα. Μου έκανε προπαντός έντύπωσι ή μεγάλη «κουζίνα» άκαθάρτου πετρελαίου. Πρόσεξα ότι στις άκρες της ήταν κολλημένα κάτι ύπολείμματα λυωμένου μετάλλου.

Πάντως, δέν άνακάμψα τίποτα που να με διαφώτιση. Και θά παρατούσα τις έρευνές μου, άν, έδώ και μερικές μέρες, δέν άκουγα τον ίατροδικαστή να λήθ ότι καθορίζει την ημερομηνία του θανάτου απ' την κατάσταση που βρίσκεται το πτώμα, κι' ότι ή κατάσταση αυτή εξαρτάται πολύ απ' τη θερμοκρασία.

Αυτό μουδωσε την εξήγησι του προβλήματος που με παιδεύε!

Σήμερα το πρωί, κάλεσα στο γραφείο μου το Χάρολντ Κρόσγουοκ και του παρουσίασα έναν εργατικό τύπο. Αυτός του δήλωσε ότι είχε περάσει απ' τη βίλλα στις 14 'Οκτωβρίου, πηγαίνοντας στην Κύνθια ένα φορτίο ξύλα που του είχε παραγγείλει, κι' ότι... την είχε βρή ζωντανή!

Άμέσως ο Κρόσγουοκ έγινε κατάχλωμος και σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα.

Δέ δυσκολεύθηκα πιά καθόλου να του άποσπάσω την άμολογία που ζητούσα... Κι' ήταν άκριδώς αυτή που είχα φανταστή:

Μόλις βγήκε απ' το νοσοκομείο, πήρε το άεροπλάνο και γύρισε στην πόλι μας. Έτρεξε κατ' ευθείαν στο σπίτι του και στραγγάλισε τη γυναίκα του. Ύστερα έκλεισε καλά τα παράθυρα, άναψε τη «κουζίνα» κι' έβαλε πάνω δυο μεγάλες λεκάνες γεμάτες νερό. Γέμισε το τζάκι με ξύλα, τ' άναψε

ΕΝΑ ΒΑΤΑΝΙΚΟ ΚΟΛΠΟ

κι' αυτό κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί του τα κοσμήματα της γυναίκας του κι' ό,τι άλλο βρήκε.

Ξαναγύρισε στη βίλλα στις 24 'Οκτωβρίου. Έσβυσε την «κουζίνα» που έκαιγε άκόμη, άνοιξε πόρτες και παράθυρα για ν' άερίσει το σπίτι κι' έπειτα ήρθε τρέχοντας να μάς άναγγείλθι τη δολοφονία της Κύνθια.

Ο ίατροδικαστής που εξέτασε τη νεκρή, έλαβε ύπ' όψη του τη φυσική θερμοκρασία, κι' όχι την τεχνητή που είχε δημιουργήσει ο Χάρολντ, κι' ή όποια είχε προκαλέσει γρηγορότερα άποσύνθεσι στο πτώμα.

Γι' αυτό ύπολόγισε πως ο θάνατος είχε συμβή πολύ νωρίτερα απ' το πραγματικό!

Όσο για τα σημάδια απ' το λυωμένο μέταλλο που είχα βρή, ήταν τα ύπολείμματα απ' τις λεκάνες, που είχαν λιώσει στη φωτιά, όταν τελείωσε το νερό τους.

Άληθινά διαβολικό σχέδιο! μουμούρισα. Καλά που βρέθηκε ο πωλητής των ξύλων...

Δέν υπήρχε κανένας πωλητής ξύλων, άγαπητέ μου, είπε γελώντας ο επιθεωρητής. Έγώ έβαλα κάποιον άνθρωπο μου να διηγίθι αυτό το παραμύθι, για ν' άναγκάσω τον Κρόσγουοκ να άμολογήθι... Είχα σκεφθί, βλέπεις, ότι άφου οι άποστάσεις δέν άλλάζουν, το σφάλμα θάπρεπε να βρίσκεται όπωσδήποτε στις ήμερομηνίες!...

ΜΑΚ ΝΤΟΝΑΛΝΤ

©©

ΓΙΑ ΝΑ ΕΞΑΣΚΗΘΟΥΝ ΟΙ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΕΣ

Στο Γκέεζο της Δυτικής Γερμανίας έχει ιδρυθί ένα έθελοντικό πυροσβεστικό σώμα.

Τελευταίως λοιπόν, ένα άπ' τα μέλη του έβαλε φωτιά σ' ένα άχυρώνα. Κι' όταν τον άνακόλυσαν και τον πιάσανε, εξήγησε στην άστυνομία και στο δικαστήριο:

Ξέρετε, έπρεπε όπωσδήποτε να εξασκηθώμε... και δέ μάς παρουσιάζόταν εύκαιρία!...

ΕΙΧΑΝ γίνει ήδη προσπάθειες κατασκευής μικροσκοπικών ύποβρυχίων, με άπλούστατο μηχανισμό και με πλήρωμα από ένα-δυο άνδρες, που θά μπορούσαν να γλιστρήσουν άνάμεσα στα άνθυποβρυχιακά δίχτυα και τις νάρκες, να μπουνε σ' ένα έχθρικό λιμάνι και ν' άνατινάξουν με άτομικές δόμβες τα άγκυροβολημένα πλοία.

Τα μοντέλα όμως που είχαν έμφανισθί ως τώρα, ήσαν ποδοκίνητα, με πεντάλ, κι' έπομένως είχαν πολύ περλωρισμένη άκτίνα δράσεως.

Το «Άκουαμπάτ», που κατασκευάσθηκε τελευταίως στην Άμερική, είναι άληθινά αξιοθαύμαστο και άσυγκρίτως τελειότερο από κάθε άλλο. Μοιάζει κάπως με μικρή ότομοτρίσι. Είναι φτιαγμένο από άλουμίνιο, για να μην τραβή τις μαγνητικές νάρκες.

Από πάνω, σκεπάζεται μ' ένα θόλο από «πλεξιγκλάς» (πλαστικό γυαλί), που άφινει έλεύθερη τη θέα δόλγυρα. Έτσι, το πλήρωμα του άποφεύγει τις συγκρούσεις με ύφάλους και βλέπει εύκολότερα τον ύποβρυχιο στόχο του.

Έχει τέσσερες πόρτες και διπλό σύστημα διακυβερνήσεως. Κινείται με μία δυνατή ηλεκτρική μπαταρία. Βρίσκει δέ το δρόμο του με τη βοήθεια της πυξίδος και του βυθομέτρου.

Το πλήρωμά του άποτελείται από δυο άνδρες, που βρίσκονται σε χωριστούς κλειστους θαλαμίσκους, άλλά μπορούν να συνεννοηθούν θαυμάσια μεταξύ τους μ' ένα τηλέφωνο.

Έχει μήκος 6 μέτρα, ύψος 1,90 και πλάτος 90 πόντους. Μπορεί ν' άναπτύξει ταχύτητα 5-6 μιλίων την ώρα, σε κατάδυσι.

Όποιοδήποτε πλοίο έπιφανείας—άκόμα και μία μεγάλη θάρκα με έξωλέμβιο μηχανή—μπορεί να το ρυμουλκήση ως ένα σημείο, σ' άπόσταση λίγων μιλίων απ' το στόχο του. Μπορεί άκόμα να το μεταφέρη «στην πλάτη του» ως εκεί ένα κοινό ύποβρυχιο.

Από κεί και πέρα, το «Άκουαμπάτ» συνεχίζει πιά μόνο του το ταξείδι του. Για να καταδυθί, γεμίζει με νερό, από τρύπες που βρίσκονται στο κάτω μέρος του.

Συνεπώς, οι άνδρες του πληρώματός του πρέπει να φοράνε μαγιώ και άναπνευστικές μάσκες.

Οι μάσκες τους συνδέονται με το τεπόζιτο πεπιεσμένου άέρος του «Άκουαμπάτ».

Όταν όμως φτάσουν κοντά στο στόχο και πρόκειται να βγουν απ' το μικρό σκάφος τους, ένώνουν τις μάσκες τους με μία άναπνευστική συσκευή που κρέμεται στην πλάτη τους.

Η ποσότης του νερού που μπαίνει στο σκάφος, ρυθμίζεται έτσι ώστε να μένη μετέωρο στο έπιθυμητό βάθος, ή να κατεβαίνη και να «κάθεται» στο βυθό.

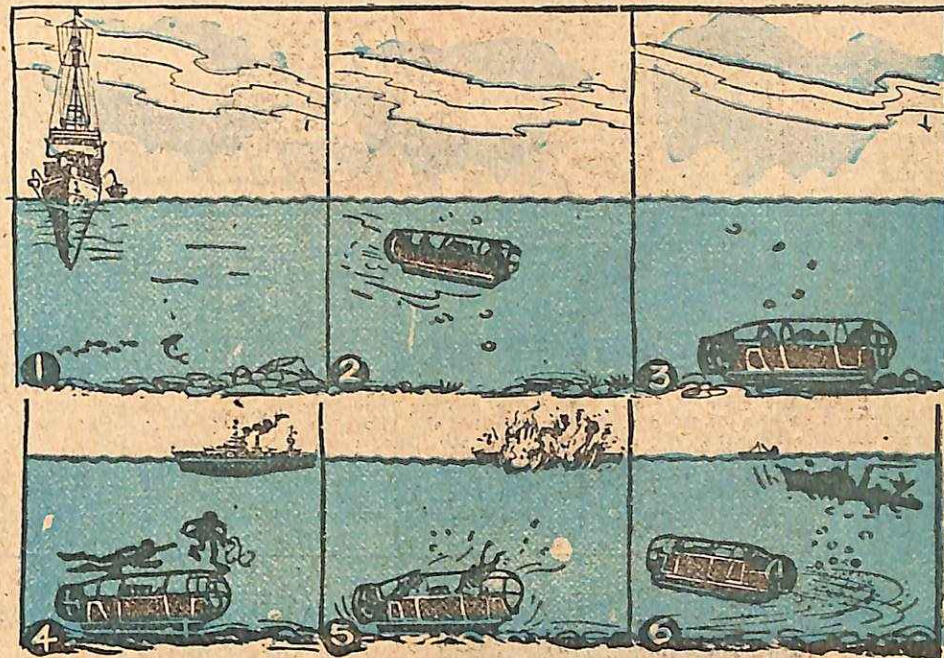
Ένα είδος «τιμονιού» του δίνει κατεύθυνσι προς τα πάνω ή προς τα κάτω.

Αν τυχόν χωθί στη λάσπη του βυθού, ο πιλότος του το ξεκολλάει, θάζοντας την έλικα να γυρίση άνάποδα και διώχνοντας με πεπιεσμένο άέρα το νερό απ' το έσωτερικό του.

Αν συμβή να «μαγκώσουν» οι πόρτες από κάποιο λόγο και να μην άνοίγουν, οι δυο άνδρες δέν έχουν παρά να σπρώξουν δυνατά με το κεφάλι και τους ώμους τους το θόλο προς τα πάνω, να τον άνοίξουν και να βγουν από κεί.

Οι λεπτομέρειες του έξοπλισμού του «Άκουαμπάτ» τηρούνται μυστικές. Φαίνεται όμως ότι διαθέτει μικρές τορπίλες νέου τύπου, που δέ χρειάζονται τορπιλλοθήκητικούς σωλήνες. Άπλως και μόνο, το πλήρωμα του ύποβρυχίου τις ρίχνει στο νερό, κοντά στο στόχο, κι' αυτές ξεκινάνε μονάχες τους για το καταστρεπτικό έργο τους.

Αν οι τορπίλλες αυτές έφοδιασθούν με θερμοπυρηνική γόμωσι, δηλαδή μ' ένα είδος ύδρογονοδόμβας, καθεμιά τους

1) Ρυμουλκούμενο από ένα πλοίο, το «Άκουαμπάτ», φτάνει σε κάποια άπόσταση απ' τον προορισμό του. 2) Για να καταδυθί, ο πιλότος άφινει να μπη στο σκάφος μία ποσότης νερού. 3) Το μικρό ύποβρυχιο «κάθεται» στο βυθό. 4) Οι δυο έπιβάτες του θναιώνουν, έφοδιασμένοι με έκρηκτικές ύλες. 5) Άφου εκπληρώσουν την άποστολή τους ξαναγυρίζουν στο «Άκουαμπάτ». 6) Το μικρό σκάφος άπομακρύνεται γρήγορα.

θά άπορρή ν' άνατινάξη όχι μόνο ένα πλοίο, άλλά ένα όλόκληρο λιμάνι!

©©

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΑΝΕ ΚΟΥΡΣΑΡΟΥΣ

Η γαλλική γαλέρα άγκυροβόλησε στο φυσικό λιμάνι της νήσου Πορτούγκα κι' άρχισε να ξεφορτώνη έκατοντάδες νέες κι' όμορφες γυναίκες. Στην παραλία είχε μαζευτή ένα πλήθος από κουρελοντυμένους άντρες. Κάθε που πατούσε το πόδι της στη στεριά μία κοπέλλα, ένας άντρας έτρεχε και την έπιανε απ' το μπράτσο.

Έτσι, σχηματίσθηκαν έκατοντάδες ζευγάρια, που παντρεύτηκαν στο τέλος όμαδικά, μ' ένα παράδειο και γραφικό τρόπο. 'Ο κάθε γαμπρός έλεγε στη νύφη που διάλεξε:

«Σε παίρνω χωρίς να θέλω να ξέρω ποιά ήσουν. Δέ σου ζητά λογαριασμό για την προηγούμενη διαγωγή σου. Δώσε μου μονάχα το λόγο σου για το μέλλον».

Και ή νύφη άκουμποδε το χέρι της στην κάννη του ντουφεκιού του, σαν να τούλεγε πως δεχότανε να τη σκοτώση μ' αυτό, αν παρέβαινε το λόγο της.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, το νησί αυτό ήταν ή Πορτούγκα, στο Καραϊβικό πέλαγος, μία ώρα μακριά απ' το μεγαλύτερο νησί 'Ισπανιόλα. Οι κάτοικοι του ήσαν άπόκληροι της κοινωνίας, λιποτάκτες, έγκληματίες ή θύματα θρησκευτικών διωγμών. Είχαν ζητήσει καταφύγιο σ' εκείνο το έξωτικό νησί, όπου ζούσαν ήσυχα, σαν άδελφοί. Ήσαν κυνηγοί άγριμίων, κατεργάζονταν δέ τα τομάρια τους πάνω από ένα λάκκο με φωτιά, που λεγότανε «μπουκάν» στην τοπική ινδιάνικη διάλεκτο. Γι' αυτό είχαν όνομαστή «μπουκανέροι».

Το 1629, ο βασιλιάς της Γαλλίας τους έστειλε το πλοίο με τις γυναίκες. 'Ο σκοπός του ήταν διπλός: Να τους καλοπιάση για να δεχθούν τη γαλλική έπικυριαρχία στο νησί τους, και ν' άπαλλάξη συγχρόνως το Παρίσι απ' τις κοινές γυναίκες.

Όπωσδήποτε, οι «μπουκανέροι» γίνανε έτσι οικογενειάρχες, απέκτησαν εθύνες και, έχοντας να θρέψουν τώρα περισσότερα στόματα, άρχισαν να πηγαίνουν για να θρούνε τροφή στην ισπανική νήσο 'Ισπανιόλα. Τους έδιωξαν όμως από κεί οι 'Ισπανοί στρατιώτες, και μάλιστα τους κυνήγησαν και κυριεύσανε την Πορτούγκα.

Οι «μπουκανέροι» πολέμησαν ήρωικά και ξανακέρδισαν την ανεξαρτησία τους. Καταλαβαίνοντας όμως ύστερα πως είχε καταστραφή πιά ο παλιός τρόπος της ζωής τους, έπιδόθηκαν στην πειρατεία, για να θρέψουν τις οικογένειές τους.

Κι' έτσι ή Πορτούγκα, το παραδεισιακό αυτό νησί, έγινε από τότε όρμητήριο πειρατών και τρόμος των 'Ισπανών.

#4 σελές της γυναίκας

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

7 Α μικρά καπέλλα: κλοσάκια, κανοτιέ, μπονέ, που τόσο φορέθηκαν την άνοιξη, παραχωρούν σιγά-σιγά τη θέση τους στις καπλίν, όχι όμως μεγάλες, όπως τις ξέραμε άλλοτε.

Θα παίξουν επίσης μεγάλο ρόλο οι ψάδες σε σχήματα απλωτά. Θα είναι γαρνιρισμένες με κορδέλλα ή λουλούδια και ιδιαίτερες με λουλούδια του άγρου.

Κοντά σ' αυτά όμως θα δούμε και ένα σχήμα, που είχε μεγάλη πέ- ραι τα παλιά τα χρόνια: Το γνωστό με την ονομασία «σαρλότα». Οι τωρινές «σαρλότες» είναι πιο απλωτές, με κατεβατά πάντοτε μπροστά και χαμηλούς τεπέδες από λευκό ή χρωματιστό όργαντι. Αυτό αποτελεί τη βάση του καπέλλου. Το γαρνιρίσμα του, που συντελεί στο να δίνει τον τύπο «σαρλό- τας», είναι στενά βολανάκια από τούλι ή λεπτή δαντέλλα ή και από μουλίνα. Το βολάν αυτό σκε- πάζει τον τεπέ και μέρος των μπού.

Οι «σαρλότες» είναι τα καπέλλα, που εά συνο- δεύουν μία ανάλαφρη τουαλέττα για τις υπαίθριες συγκεντρώσεις.

Άλλος τύπος καπέλλου, που θα είναι πολύ της μόδας, είναι το κλόσ, αλλά με μία σημαντική δια- φορά από κείνα, που είχαμε δη με την ίδια ονομα- σία την άνοιξη. Τα καλοκαιρινά κλόσ έχουν τεπέ- δες, θα μπορούσαμε να πούμε ογκώδεις, ψηλούς, φαρδείς και στρουγγυλούς. Τα μπού είναι μόνον κατε- βαστά, αλλά αρκετά μεγάλα και με μία καμπυ- λωτή κλίση προς τα κάτω.

Εμφανίζονται σε δύο ειδών διαφορετικές ψάδες: τις χοντρές, που τις λένε «πικώ», ακόμη όμως πιο χοντρές απ' ό,τι τις ξέραμε ως τώρα, και τις λεπτές, ψαθιές και δαντελωτές.

Τα πρώτα ακολουθούν μία σπορτίβ εμφάνιση, τα δε δεύτερα θα συμπληρώνουν μία άμπιγιέ γραμ- μή. Και τα μόνον τα δε γαρνιρίζονται γύρω στον τεπέ με κορδέλλα. Οι χοντρές ψάδες έχουν ένα κλασσικό δέσιμο στο πλάι, ενώ οι δαντελωτές έχουν ένα φλού φιάγκο μπροστά, και αυτό είναι το στόλισμά τους.

Πρέπει ωστόσο να μιλήσουμε και για έναν άλλο τύπο καπέλλου, που κι' αυτός είναι μία άλλη φάση ενός τύπου, για τον οποίο μιλήσαμε την άνοιξη: Είναι τα καπέλλα που χρησιμοποιούν για ύλικό τις κοτονάντ ή και άλλα σταμπάτα βαμβάκερα.

Οι φόρμες τους είναι κλόσ, με μεγάλους τεπέ- δες και μεγάλα μπού γαζωτά ολοτρίγυρα, που φο- ρούνται κατά διαφόρους τρόπους. Όλα κατεβατά, ή κατεβατά μόνο μπροστά και σηκωτά πίσω, ή και το αντίθετο, δηλαδή σηκωτά μπροστά και κατεβατά πίσω (το τελευταίο είναι πιο πολύ της μόδας).

ριούνται κατά διαφόρους τρόπους. Όλα κατεβατά, ή κατεβατά μόνο μπροστά και σηκωτά πίσω, ή και το αντίθετο, δηλαδή σηκωτά μπροστά και κατεβατά πίσω (το τελευταίο είναι πιο πολύ της μόδας).

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΑ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Όπως την άνοιξη, έτσι και το καλοκαίρι, φοριούνται πολύ τα ντε-πιές, με τη διαφορά πως αντί για άλλα υφάσματα, χρησιμοποιούμε πολύ τις κοτονάντ σε διάφορους τύπους και χρώματα.

Εκείνο που χαρακτηρίζει ιδιαίτερα τα καλοκαιρινά ντε-πιές, είναι όχι μόνον το κόντημα της βέστας, αλλά και η μεγάλη ποικιλία που μπορεί όμως και να λείπει ο γιάκας. Χαρακτηριστικό επίσης στις βέστες των καλο- καιρινών ντε-πιές είναι το πολύ χαμηλό κόλλημα των μανικιών στους ώμους, ή η κόψι κιμονό.

Εξ άλλου, πολύ συχνά βλέπουμε ωρισμένες ντε- κουπ να διακόπτουν την έντελως σκέτη γραμμή, προσδίδοντας με ελαφρές σασυρίτσες μία κάποια άνεση στο στήθος. Άλλοτε πάλι, κοφτές τσέπες οριζόντιες ή διαγώνιες προσθέτουν ένα στόλισμα στη βέστα των ντε-πιές.

Το μέκος των μανικιών θα παραμείνει και το καλοκαίρι στη θέση του τρουά-κάρ. Μ' αυτά τα μανίκια συνδυάζονται τότε κοντά γάντια και πότε πιο μακριά, ώστε να σκεπάζουν τα γυμνά μπράτσα.

Αλλά ως ρίξουμε τη ματιά μας και στις φού- στες που συνδυάζονται μ' αυτές τις βέστες. Θα είναι, κατά γενικό κανόνα, εύθυγρες, με κά- ποια όμως άνεση γύρω από τη μέση. Ή άνεση αυτή πετυχαίνεται άλλοτε, με ελαφρείς σασυρίτσες κάτω από την εφαρμοστή ζώνη της φούστας και άλλοτε με ελεύθερες πέννες.

Τόσο ο ένας τρόπος, όσο και ο άλλος, φέρνουν γύρω από τους γοφούς όλο το φάρδος, που χρειά- ζεται, και ύστερα η φούστα συνεχίζεται εύθυ- γραμμή.

Για τα καλοκαιρινά ντε-πιές, κάθε χρώμα της μόδας είναι κατάλληλο, και τα ανοιχτόχρωμα και τα πιο ζωηρά. Ή κάθε γυναίκα θα διαλέξει το χρώμα, που της ταιριάζει περισσότερο κι' εκείνο που συνδυάζεται με την περιστάση και με την ώρα, για την οποία το προορίζει.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τα καλοκαιρινά άμπιγιέ φορέματα παρουσιάζουν διάφορες μορφές.

Τα βλέπουμε από μονό- χρωμα μεταξωτά υφάσμα- τα, αλλά και από σταμ- πάτα.

Κοντά σ' αυτά βλέπου- με κι' ένα πλήθος άρα- χνοφάντα, όπως το τού- λι, τη μουλίνα, την όρ- γκαντίνα, την συνδυασμό με τη δαντέλλα. Προορί- ζονται να προσφέρουν ά- νάλαφρες και κομψές του- αλέττες, που δίνουν χα- ρά σε κάθε κομψή γυ- ναίκα.

Ας δούμε πρώτα τις μονόχρωμες τουαλέττες. Τα κοπέ σατέν και οι τα- φιάδες κυριαρχούν στα μονόχρωμα μοντέλα. Ή γραμμή που τα χαρακτη- ρίζει, είναι κυρίως η έ- βαζέ, όχι μόνο στη φού- στα, αλλά και στα κορ- σάς, που είναι τα περισ- σότερα κιμονό ριχτά στους ώμους και επομέ- νως με πολύ μεγάλα ντε- κολτέ. Έτσι και ο ίδιος ο μπουστός έχει μία άνε- τη γραμμή.

Συγχρόνως, τα πολύ μοδάτα ντραπαρίσματα συντελούν κι' αυτά στην

1) Ντε-πιές με ίσια βέ- στα, γαρνιρισμένη με ντεκούπ. 2) Ριχτή βέστα που συμπληρώνει μπλου- ζα και φούστα. 3) Κοντή βέστα με μεγάλο γιάκα. 4) Συνδυασμός από τού- λι και δαντέλλα, πολύ μοδάτος.

άνεση του κορσά, ενώ στη φούστα συνεχίζονται σε βαθιές ελεύθερες πιέττες. Άλλοτε πάλι, μ' ένα δι- πλωμα της φούστας σχηματίζεται μία έντονη σταυ- ρωτή γραμμή.

Συνηθίζονται επίσης πολύ οι φαρδείς ζώνες, που σχηματίζουν δέσιμο στο πλάι ή μπροστά μ' ένα φιογκό.

Μη ξεχάσουμε επίσης ν' αναφέρουμε ένα στόλισμα πολύ της μόδας στις μονόχρωμες τουαλέττες: Είναι η στενή μεταξωτή φράντζα στο ίδιο χρώμα του υ- φάσματος, που γαρνίρει ολοτρίγυρα το άνοιγμα του ντεκολτέ και όλο το κάτω μέρος της φούστας και το σταυρώμα της στο κλείσιμο.

ΣΤΑΜΠΑΤΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Οι σταμπάτες τουαλέττες από μεταξωτά υφά- σματα ακολουθούν κι' αυτές το γενικό κανόνα, δη- λαδή την έβαζε γραμμή, που τόσο ταιριάζει στην κοντή φούστα.

Θα δούμε κορσάς πολύ εφαρμοστά, που παρουσιάζουν τη γραμμή πρενέες. Οι φούστες γίνονται κλόσ ή αν φόρμ, με πολλά γκονταί. Μερικά μάλιστα κορ- σάς σ' αυτές τις τουαλέττες σχηματίζουν «μπυστιέ» με μεγάλα ντεκολτέ και γυμνούς ώμους και μπράτσα.

Γι' αυτές τις άμπιγιέ τουαλέττες τα σταμπάτα μεταξωτά, που θα φορεθούν πιο πολύ, είναι αυτά που έχουν ανοιχτόχρωμο φόντο ή λευκό, με ποικιλόχρωμα σχέδια, σε απαλά ή ζωηρά χρώματα. Τα άνθη έχουν εδώ τα πρωτεία σε ωραίους συνδυασμούς.

ΑΡΑΧΝΟ-ΥΦΑΝΤΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Αλλά ως μιλήσουμε και για την άλλη μεγάλη μόδα στα άμπιγιέ φορέματα, που εά προτιμήσουν ως ύ- λικό τη μουλίνα ή το τούλι και τη δαντέλλα.

Σ' αυτές τις τουαλέττες η βάση είναι ένα φουρώ εύθυγρο από κρέπ-σατέν, το ίδιο χρώμα με το τούλι ή τη μουλίνα, που θα αποτελέσουν την τουαλέττα. Το κορσά, εφαρμοστό ή φλού, σκεπάζει όλο το επάνω μέρος του φουρώ, ενώ η φούστα, πολύ άνετη, σχη- ματίζοντας σούρες γύρω στη μέση, μένει ανοιχτή μπροστά και προσ- δίδει στο σύνολο της γραμμής μία άεσμα πιο τονισμένη έβαζε έν- τυπωση.

Αυτό του είδους οι τουαλέττες έχουν μεγάλα ντεκολτέ χωρίς μα- νίκια και συμπληρώνονται με μία κοντή βέστα από το ίδιο ύλικό. Το άνοιγμά της μπροστά είναι διαγώνιο και κλείνει μόνο ψηλά. Τα μανίκια έχουν μέκος τρουά-κάρ.

Είπαμε πως και το τούλι και η μουλίνα συνδυάζονται πολύ συχνά με τη δαντέλλα και μäs παρουσιάζουν κομψά και χαριτωμένα σύνολα. Τα χρώματά τους είναι απαλά, αλλά πολύ της μόδας είναι και το λευκό και το μαύρο.

ΟΜΟΙΟΧΡΩΜΙΑ ΣΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Ιδιαίτερος το φτενιό καλοκαίρι, δίδεται μεγάλη σημασία στο συνδυασμό των διαφόρων αξεσουάρ, όσον αφορά το χρώμα. Έναρ- μονίζονται όχι με την τουαλέττα, αλλά με τα άλλα αξεσουάρ. Ας πούμε, ότι έχουμε μία τουαλέττα σταμπάτη. Κυττάζουμε τότε να διαλέξουμε τσάντα, γοβάκια και γάντια σε ίδιο χρώμα που να ταιριάζει με την τουαλέττα. Αν θέλουμε, μπορούμε να βάσουμε κά- ποιο στόλισμα σ' αυτά τα αξεσουάρ, που να θυμίζει το χρώμα της τουαλέττας.

ΤΑ ΚΟΛΛΙΕ

Τα κολλίε είναι το απαραίτητο στολίδι έφέτος. Στολίζουν το λαιμό ή το στήθος, σε μία ή πιο πολλές σειρές.

Πάτε σχηματίζονται από ομοιόμορφες χάντρες μετρίου μεγέθους, πότε είναι συνδυασμός από χάντρες μεγάλες και μικρές.

Όλα τα χρώματα της μόδας συνηθίζονται, και κάποτε σ' ένα και το αυτό κολλίε συνδυάζονται διάφορα χρώματα. Αν έχουμε και βρα- χιόλια, τα διαλέγουμε κι' αυτά ομοιόμορφα.

1) Κλόσ από χονδρή ψάθα πικώ. 2) Καπελλάκι νεανικό από κοτονάντ γαζωτή. 3) Μικρή σαρλότ για υπαίθρια συγκέντρωσι. Μοντέλο του Κριστιάν Ντιόρ.

1) Σεμιζιέ μπλουζα με μυτερο ανοιγμα και γιακά, αλλά χωρίς ρεβέρ. 2) Σε- μιζιέ μπλουζα με κέντημα στην πλάτη. 3) Παιδικό μπλουζάκι με στρουγγυλό νωμίτη κεντημένο. 4) Μπλουζα-καζάκα σε κόψι κιμονό.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Μ π λ ο υ ζ ε ς : Οι μαμάδες πρέπει να εφοδιάσουν την γκαρντα- ρόμπα των παιδιών τους με μία ολοκληρή συλλογή από μπλούζες: Λευκές, χρωματιστές, μονόχρωμες, σταμπάτες σε βαμβάκερα υφά- σματα, σε ζεφύρια, τρικολίνες, βατίστες. Όλα χρειάζονται.

Για τα μικρά παιδιά το σχέδιο της μπλούζας θα είναι μάλλον φανταζιί. Θα έχει στρουγγυλό ή τετράγωνο νωμίτη, με κεντημένα γαρ- νιρίσματα και κοντά μανικάκια στον τύπο φουσκίτσας.

Για τα μεγαλύτερα παιδιά ο τύπος της μπλούζας σεμιζιέ είναι ο συνηθέστερος, είτε θα φοριούνται κάτω από τη φούστα, είτε από πάνω σαν καζάκες ριχτές ή και με ζώνες.

Κι' αυτές όμως οι μπλούζες, αν είναι μονόχρωμες ή λευκές, μπορεί να είναι γαρνιρισμένες με κεντητά μοτίβα σε αντίθετα χρώματα.

Κάποτε επίσης βλέπουμε αυτές τις σεμιζιέ μπλούζες να έχουν μα- κρυά μανίκια, γυρισμένα ως τους αγκώνες.

Άλλες έχουν γιακά και ρεβέρ με μυτερό άνοιγμα στο λαιμό και άλλες έχουν μόνο γιακά χωρίς ρεβέρ.

Οι τσέπες στολίζουν πάντα αυτές τις μπλούζες.

ΟΙ ΦΟΥΣΤΕΣ

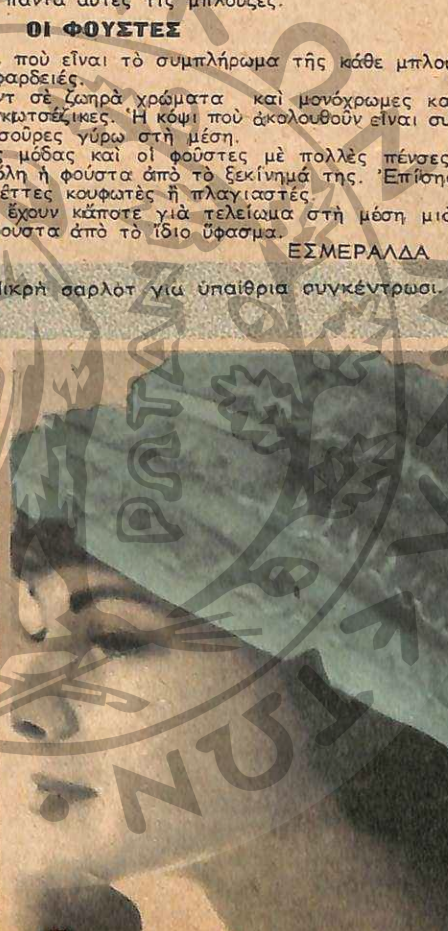
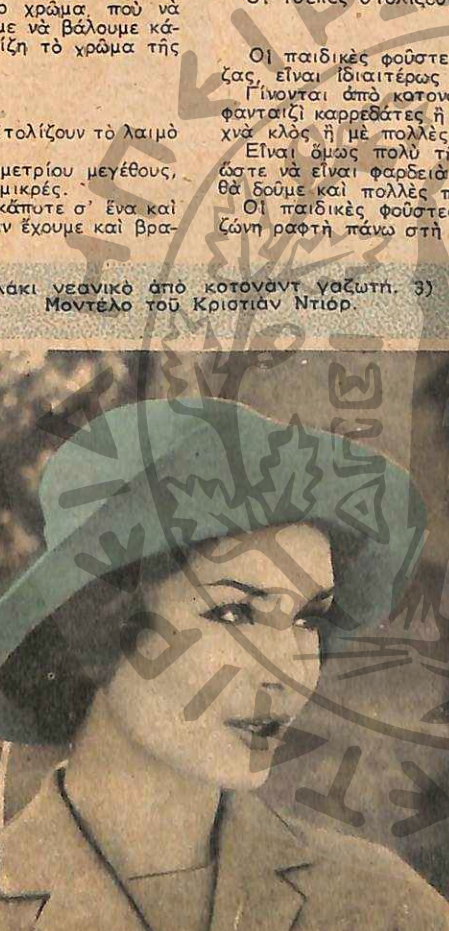
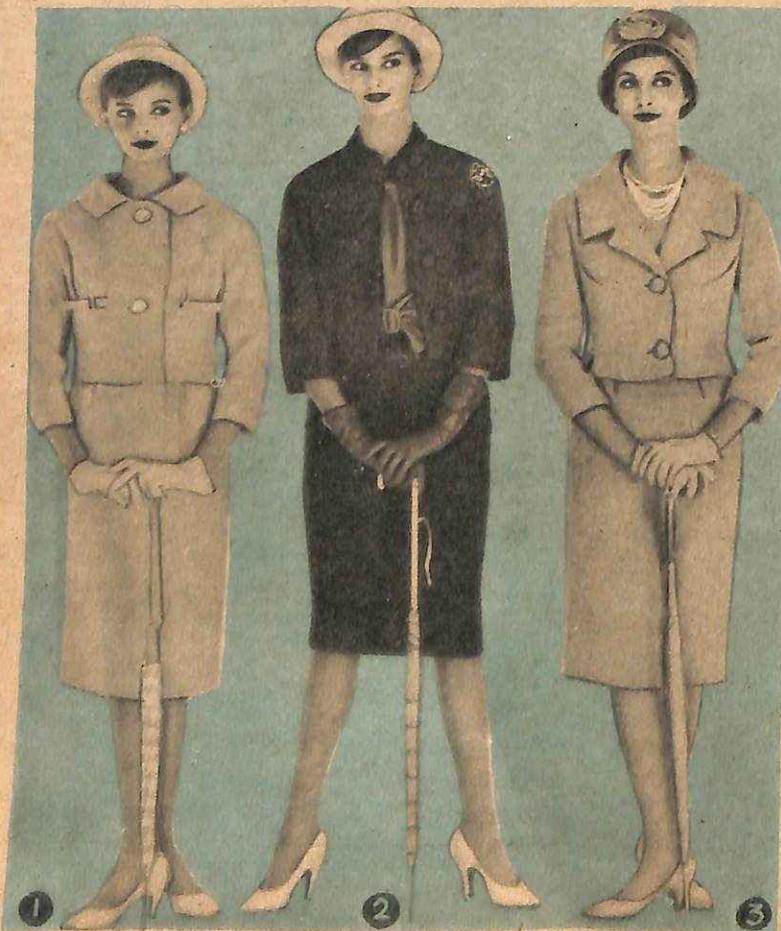
Οι παιδικές φούστες, που είναι το συμπλήρωμα της κάθε μπλού- ζας, είναι ιδιαίτερες φαρδείες.

Γίνονται από κατονάντ σε ζωηρά χρώματα και μονόχρωμες και φανταζιί καρρεβάτες ή σκυτσέικες. Ή κόψι που ακολουθούν είναι συ- χνά κλόσ ή με πολλές σούρες γύρω στη μέση.

Είναι όμως πολύ της μόδας και οι φούστες με πολλές πέννες, ώστε να είναι φαρδειά όλη η φούστα από το δεκίνημά της. Επίσης θα δούμε και πολλές πιέττες κουφωτές ή πλαγιαστές.

Οι παιδικές φούστες έχουν κάποτε για τελείωμα στη μέση μία ζώνη ραφτή πάνω στη φούστα από το ίδιο υφάσμα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Οι αφοικκοί του διαστήματος

Το «σημερινό σύμπαν»

Τι είναι αυτό το σύμπαν, που ο άνθρωπος σκέπτεται τώρα να εξερευνηθεί;

Θα πρέπει, πρώτα-πρώτα, να ξεκαρίσουμε, ότι πρόκειται για το «σημερινό» σύμπαν, δηλαδή για τα σώματα σώματα, που μπορούμε να διακρίνουμε με τα όργανα, που διαθέτουμε αυτή τη στιγμή.

Αυτό το σύμπαν — το «σημερινό» — έχει άρα 2 δισεκατομμύρια έτών φωτός. Πράγμα, που σημαίνει, ότι το φως των πλανητών, που μπορεί να συλλαβή το μεγάλο τηλεσκόπιο του αστεροσκοπείου Παλόμερ, χρειάζεται 2 δισεκατομμύρια χρόνια, για να φτάσει ως εμάς, ταξιδεύοντας με ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο.

Όταν κυττάζουμε μία από τις συνηθισμένες εικόνες του ούρανού, σημειάζουμε την έντυπση, ότι είναι γεμάτος από άστρα. 'Αλλά συμβαίνει το αντίθετο. 'Αν λάβουμε υπ' όψιν τις τεράστιες αποστάσεις, που χωρίζουν τα σημεία, όπου έχει συγκεντρωθεί η ύλη για να φτιάξει τα σώματα σώματα, θα δούμε, ότι το διάστημα είναι στην πραγματικότητα άδικο.

Ο δορυφόρος μας π. χ. απέχει από μας 384.000 χιλιομέτρα. Ο πιο κοντινός πλανήτης, η 'Αφροδίτη, περνάει σε απόσταση 40 εκατομμυρίων χιλιομέτρων από τη Γη και ο 'Αρης σε απόσταση 77 εκατομμυρίων χιλιομέτρων.

Ο Πλούτων, ο τελευταίος από τους πλανήτες του συστήματός μας, βρίσκεται σε απόσταση 6 δισεκατομμυρίων χιλιομέτρων από τον 'Ηλιο. Κι' αυτόι, λοιπόν, οι πλανήτες του συστήματός μας αποτελούν ασήμαντα σημεία στις άδειες εκτάσεις του διαπλανητικού χώρου. Το πιο κοντινό άστρο, εξ' άλλου, η Πρόξιμα του Κενταύρου, βρίσκεται σε απόσταση 4,2 έτών φωτός. Για να καταλάβουμε τι σημαίνει αυτή η απόσταση, θα πρέπει να πάρουμε τις συνοδικές διαστάσεις του ηλιακού μας συστήματος και να τις πολλαπλασιάσουμε επί 6300 φορές! 'Ανάμεσα σ' εμάς και την Πρόξιμα του Κενταύρου επί 6300 φορές! 'Ανάμεσα σ' εμάς και την Πρόξιμα του Κενταύρου επί 6300 φορές! 'Ανάμεσα σ' εμάς και την Πρόξιμα του Κενταύρου επί 6300 φορές!

Ο 'Ηλιος και οι πλανήτες που τον περιβάλλουν αποτελούν μέρος του Γαλαξίου. Τα 100 δισεκατομμύρια άστρα του Γαλαξίου σχηματίζουν ένα είδος νέφους, που διακρίνεται τις νύχτες πάνω στον ούρανο. Η συνολική διάμετρος του Γαλαξίου υπολογίζεται σε 30.000 «παρσέκ» και το πάχος του σε 6000 «παρσέκ» (1 «παρσέκ» = 3.083.960.000.000 χιλιομέτρων). Η απόσταση που μας χωρίζει από το Γαλαξία αντιστοιχεί, εξ' άλλου, σε 8200 «παρσέκ».

Εκτός από το «δικό» μας Γαλαξία όμως, υπάρχουν και άναριθμοι άλλοι. 'Ενας απ' αυτούς μόνο είναι δραστής με γυμνό οφθαλμό, ο νεφελειδής Μ. 31, που βρίσκεται στον αστερισμό της 'Ανδρομέδας. Σύμφωνα με τους νεώτερους υπολογισμούς, η απόσταση που μας χωρίζει απ' αυτόν αντιστοιχεί σε 2 εκατομμύρια έτη φωτός. (1 έτος φωτός = 9.460.000.000.000 χιλιομέτρων).

Τα μεγάλα τηλεσκόπια του όρους Παλόμερ ανακάλυψαν ως σήμερα πάνω από 1 δισεκατομμύριο γαλαξιών, που οι πιο μακρινοί απ' αυτούς βρίσκονται σε απόσταση 2 δισεκατομμυρίων έτών φωτός.

Τι υπάρχει πέραν απ' αυτούς τους γαλαξίες; Δεν το ξέρουμε και πιθανόν δε θα το μάθουμε ποτέ. Όταν μιλάμε, λοιπόν, για «σημερινό» σύμπαν, εννοούμε αυτό που περιγράψαμε παραπάνω.

Η φασμασκοπική ανάλυση του φωτός, που μας έρχεται από τους μακρινούς γαλαξίες δείχνει μία μετατόπιση προς το ερυθρό. Αυτό το ερυθρό χρώμα είναι έντονα περισσότερο από το μακρύ βρίσκεται ο εξεταζόμενος γαλαξίας. Ξέρουμε, λοιπόν, ότι η μετατόπιση προς το ερυθρό γίνεται όταν η φωτεινή πηγή απομακρύνεται από μας. 'Ετσι, όλα δείχνουν, ότι το σύμπαν διαστέλλεται, όπως ένα μπαλόνι που φυσάει. Οι γαλαξίες απομακρύνονται από μας με ταχύτητα, που υπερβαίνει τα 60.000 χιλιομέτρα στο δευτερόλεπτο.

Οι περισσότεροι από τους γαλαξίες έχουν απλά και κανονικά σχήματα. 'Ανάμεσα σ' αυτούς διακρίνουμε τους ελλειψοειδείς, τους σπειροειδείς κλπ. Ο «δικός» μας Γαλαξίας ανήκει στην κατηγορία των σπειροειδών. Ο Γαλαξίας μας, όπως κι' οι άλλοι γαλαξίες (επικράτησε η συνήθεια ο μόνος Γαλαξίας μας να γράφεται με κεφαλαίο Γ, οι δε άλλοι με μικρό) περιστρέφονται περί εστιασμούς σε 250 εκατομμύρια χρόνια.

Μερικά άστρα έχουν κυμαίνουσα λάμψη. Οι διακυμάνσεις των λάμψεων τους είναι η κανονική (παρτηρουνται, δηλαδή, σε ώριμα χρονικά διαστήματα, που είναι πάντοτε τα ίδια), η άκανονιστη. Οι άκανονισμοι εξακριβώσαν, ότι τα άστρα με κανονικές διακυμάνσεις παλνούνται ρυθμικά όπως η καρδιά. Κατά τη διαστολή τους η λάμψη τους γίνεται έντονα, ενώ κατά τη συστολή τους η λάμψη τους γίνεται ασθενέστερη. Στην κατηγορία αυτή των παλνούντων άστρων ανήκουν μερικά γιγαντιαία, όπως οι Κηφίδες.

'Αλλα άστρα εκρήγνυνται. Κατά τις εκρήξεις τους αυτές εκσφενδονίζουν ένα μέρος από την ουσία τους μέσα στο διάστημα.

Στην κατηγορία αυτή ανήκουν οι «νέβες» και οι «υπερνέβες». Μία «νέβα» εκρήγνυται περιοδικά. Οι «υπερνέβες» αντίθετα, εκρήγνυνται μία φορά κι' έπειτα εξαφανίζονται. Οι εκρήξεις τους αυτές είναι τρομακτικές. 'Υπολογίζεται, ότι η εκρήξη μιας «υπερνέβας» εξέλιπται ενέργεια, δηλ. 0 «Ηλιος σε εκατο εκατομμύρια χρόνια». 'Αν ο 'Ηλιος γινόταν μία «νέβα» ή μία «υπερνέβα», η Γη θα εξαφανιζόταν σε διάστημα δευτερολέπτου.

'Αλλ' εύτυχώς, ο 'Ηλιος δε φαίνεται ν' ανήκει στην κατηγορία των καλυνόμενων εκρηκτικών άστρων. Οι νεότερες παρατηρήσεις δείχνουν, τουναντίον, ότι είναι ένα από τα άστρα-νάνους του διαστήματος. Η ακτίνη του κυμαίνεται γύρω στα 700.000 χιλιομέτρα, το δε βάρος του είναι 330.000 φορές μεγαλύτερο από εκείνο της Γης. Στην επιφάνειά του, η θερμοκρασία δεν υπερβαίνει τους 6000 βαθμούς. Στην επιφάνειά του, η θερμοκρασία δε φτάνει τους 6000 βαθμούς, αλλά 6000 εκατομμύρια βαθμούς στο κέντρο του. Η ατμοσφαιρική πίεση, εξ' άλλου, ενώ στην επιφάνειά του αντιστοιχεί σε μία ατμόσφαιρα, στο κέντρο του φθάνει σε 200 δισεκατομμύρια ατμόσφαιρα.

Σύμφωνα με τις τελευταίες επιστημονικές θεωρίες, ο 'Ηλιος είναι ένα εργοστάσιο θερμοπυρηνικής ενέργειας, που η παραγωγή του σε κιλοβάτ εκφράζεται με τον αριθμό 38 ακολουθούμενο από 22 μηδενικά! Κάθε κυβικό εκατοστόμετρο της επιφανείας του 'Ηλιου εκπέμπει περισσότερη ενέργεια από όση καταναλώνουν 100 λάμπες 60 βάτ. Η ενέργεια αυτή παράγεται από το μετασχηματισμό τασχηματίζεται σε ήλιο, η παραγόμενη ενέργεια αντιστοιχεί σε 200.000 ώρια κιλοβάτ.

Τα άστρα είναι σφαίρες από αέρια σε πολύ υψηλή θερμοκρασία. Δε μπορεί, συνεπώς, να γίνει λόγος για έπισκεψη σ' αυτά. Πολλά, όμως, περιβάλλονται από πλανήτες, όπως κι' ο δικός μας 'Ηλιος. 'Αναζητήντας μέσα σ' αυτό το πλανητικό, εννοούμε την νατό να «προσγειωθούμε».

'Αν φαντασθούμε έναν πύραυλο κινούμενο με φωτόνια, η διάκριση αυτών των ταξιδιών θα είναι η ακόλουθη:

Χρόνος μέσας	Αντιστοιχίες
στο διάστημα-πλοίο	στον χρόνο
Το ήμισυ του γύρου της Γης	47'
Σελήνη	3,5 ώρες
Πλανήτες	3,5 ώρες
'Αλφα του Κενταύρου	2 ώρες
Κέντρον του Γαλαξίου	3,5 χρόνια
	600 εκατομμύρια χρόνια

Νεφελειδής της 'Ανδρομέδας 26 χρόν. 2,5X106 χρόν.
Γύρος του σημερινού συμπαντος 42 χρόν. 4X109 χρόν.
'Η διαφορά μεταξύ του γήινου χρόνου και του χρόνου του διαστημολοίου οφείλεται, όπως εξηγήσαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο, στη μεγάλη ταχύτητα στο δέτερο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Υπάρχει ζωή μέσα στο σύμπαν;

Η ΕΝΕΣΙ ΠΟΥ ΔΙΑΛΥΕΙ ΤΟΥΣ ΘΡΟΝΟΥΣ

'Ενα ένζυμο, η «φιμπρινολυσίνη», χρησιμοποιήθηκε για τη διάλυση θρόμβων, που εμποδίζουν την κυκλοφορία στα αιμοφόρα αγγεία των μπράτσων και των κνημών. 'Επίσης δοκιμάστηκε σε θρόμβους αίματος της καρδιάς (θρόμβους των στεφανιαίων αγγείων). Σε πειράματα που έγιναν σε ζώα, η διάλυση αυτών των θρόμβων άρχισε μετά 4—8 ώρες από την ενδοφλέβια ένεση του φαρμάκου. Η «φιμπρινολυσίνη» υπάρχει στο έμπριο με τις ονομασίες «Πλασμίνη» και «Ακτάση».

Οι αστροναύτες εγείρονται πάνω στη Σελήνη, κάτω από το φως της Γης, που είναι 60 φορές ισχυρότερο από εκείνο που στέλνει ο δορυφόρος μας σ' εμάς.

Συνκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΝΤΕ'ΙΒΙΝΤ ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ

Το χαμένο ΒΑΖΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΛΟΓΟΝ, ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι συμμορίες που, παραφύλανε έξω απ' το μπάρ του Μπουφόν, για να πιάσουν το Μπάρτ Χάρντιν, ξεχειλίζουν απ' το διαφορετικό ντυσίμω του, τον αφήνουν να φύγει και αντί γι' αυτόν απάγουν το Ρόνκανον. Όταν αντιλαμβάνονται το λάθος τους, θέλουν να τον σκοτώσουν, για να μη τους προδώσει, εκείνος όμως κατορθώνει να τους ξεφύγει, τραυματισμένος στο πρόσωπο. Στο μεταξύ, ο Χάρντιν έχει πάει για να τελειώσει τη βραδιά του στο μπάρ του Μακλάρεν. Οι συμμορίες πηγαίνουν εκεί για να τον θρουνε, αλλά ο Μακλάρεν καταφέρνει να τους ξεγελάσει και να τους διώξει μ' ένα εξυπνο τεχνάσμα. Σε λίγο, φτάνει κι' ο Ρόνκανον, ειδοποιημένος απ' ο Χάρντιν. Τού δίνει δε μαζί του ένα αστυνομικό, για να τον φυλάει τη νύχτα στο σπίτι του. 'Ετσι, οι συμμορίες δε μπορούν πια να τον πειράξουν. Την άλλη μέρα, ο Μπάρτ συναντάει τη Τζόαν και ξεκινάει μαζί, με το αυτοκίνητό της, για το κυνηγητικό περιπέριο.

Με τη ζέση, το άρωμα της γυνόνας πιο έντονο... Σίγουρα, δημιουργούσε επίθετες αυτή την αισθησιακή ατμόσφαιρα. Καί είχε στο μυαλό της...

— 'Αναρωτιέμαι, είπε ο Μπάρτ, πώς μια γυναίκα σαν εσάς μπορεί να χωρήσει σ' ένα έθνος εισαγωγικό οίκο, που κρύβει πίσω του μια μυστηριώδη πολιτική οργάνωση... Δεν είναι του τύπου σας!

— Όχι, δε μοιάζω για κατάσκοπος, το έπαυσα. Αιτέρες, τις θέλει η παράδοσι ψήλες, αδύνατες, με καταμάρματα μαλλιά και κομμένα ματία. 'Εγώ είμαι μάλλον κοντή και παχουλιά. 'Εχω δυο τρία κιλά παραπάνω απ' το κανονικό.

— Όχι, δεν είμαι κατάσκοπος! Μονάχα μία στενοδακτυλογράφος. Τίποτα περισσότερο. Η μητέρα μου ήταν Νοτιοαμερικανίδα, ο πατέρας μου 'Ιρλανδός μηχανικός. Πήγε για δουλειές του στη Χίλη, στην Ουρουγουά και σ' άλλα μέρη της Λατινικής 'Αμερικής. 'Εκεί λοιπόν γνώρισα τον Κρούγκ κι' έγινε γραμματέας του. 'Οταν ήρθε κι' άνοιξε γραφείο στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, με πήρε μαζί του. Αυτό είν' όλο!

Ο Μπάρτ την κοίταξε. Είχε γνωρίσει πολλές γυναίκες, αλλά καμία σαν αυτήν. Η Τζόαν είχε ένα κοινό συμπληρωτικό παρουσιαστικό. Πίσω όμως απ' το παιδιαστικό πρόσωπό της, την ταπεινή ματιά της και τα ήδιονα χαρά χείλια της μάντευε καμιά ένα πολύπλοκο συμπλέγμα, σωματικό και ψυχικό...

Ο Χάρντιν ένοιωσε, ξαφνικά, πώς την ποδούσε. Τού άρεσε άλλοτε από τότε που την είχε προτεθεί. 'Ηταν όμως τότε η φιλενάδα του καλύτερου φίλου του.

— Έχασα τα τρέφια που έφερα! φώναξε ξαφνικά η Τζόαν. Έβρισε στο Μπάρτ τα κλειδιά του αυτοκινήτου και πρόσθεσε: — Σας κάνει κόπο να πάτε να τα πάρετε; Οα τα βρήτε μέσα σ' ένα μεγάλο χαρτονένιο κουτί. 'Ο υπάλληλος του υπακαίικου τοχεί φορτώσει στο πορτ-μπαγκάζ.

Ο Μπάρτ πήγε σ' αυτοκίνητο, πήρε το κουτί και το κοβάλησε μέσα στην κουζίνα. Όταν γύρισε στο λιβινγκ-ρούμ, βρήκε τη Τζόαν καθισμένη μπροστά στο τζάκι, κοντά σ' ένα σωρό από κουστούρα.

— Κάνει ψυχρούλα... δε βρίσκετε, Χάρντιν; τού είπε. 'Ας ανάψουμε φωτιά. Γιατί να μην είμαστε άνετα, όσο θα μείνουμε εδώ; 'Επειτα από λίγα λεπτά, οι φλόγες χορεύανε μέσα στο τζάκι, μ' ευχάριστα τριζοβολήματα. 'Ο Μπάρτ κάθισε κοντά στη Τζόαν. 'Εκείνη είχε βγάλει τη ζακέτα της. Κι' όμως είχε παραπονεθεί πονί πως κρύανει...

— Είμαι σαν τις γατούλες, τού είπε. Μ' άρεσε η ζεστασία! 'Η μητέρα μου μούλεγε συχνά: 'Δεν υπάρχει που ευχάριστο πράγμα απ' το να γυρίζεις τη ράχη σου

στη φωτιά και να βγάξεις τη φούστα σου». Όταν ξεσταίνονται, νοιώθω την επιθυμία να κοιμηθώ, ρουθουνίζοντας σαν γατά!

Με τη ζέση, το άρωμα της γυνόνας πιο έντονο... Σίγουρα, δημιουργούσε επίθετες αυτή την αισθησιακή ατμόσφαιρα. Καί είχε στο μυαλό της...

— 'Αναρωτιέμαι, είπε ο Μπάρτ, πώς μια γυναίκα σαν εσάς μπορεί να χωρήσει σ' ένα έθνος εισαγωγικό οίκο, που κρύβει πίσω του μια μυστηριώδη πολιτική οργάνωση... Δεν είναι του τύπου σας!

— Όχι, δε μοιάζω για κατάσκοπος, το έπαυσα. Αιτέρες, τις θέλει η παράδοσι ψήλες, αδύνατες, με καταμάρματα μαλλιά και κομμένα ματία. 'Εγώ είμαι μάλλον κοντή και παχουλιά. 'Εχω δυο τρία κιλά παραπάνω απ' το κανονικό.

— Όχι, δεν είμαι κατάσκοπος! Μονάχα μία στενοδακτυλογράφος. Τίποτα περισσότερο. Η μητέρα μου ήταν Νοτιοαμερικανίδα, ο πατέρας μου 'Ιρλανδός μηχανικός. Πήγε για δουλειές του στη Χίλη, στην Ουρουγουά και σ' άλλα μέρη της Λατινικής 'Αμερικής. 'Εκεί λοιπόν γνώρισα τον Κρούγκ κι' έγινε γραμματέας του. 'Οταν ήρθε κι' άνοιξε γραφείο στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, με πήρε μαζί του. Αυτό είν' όλο!

Ο Μπάρτ την κοίταξε. Είχε γνωρίσει πολλές γυναίκες, αλλά καμία σαν αυτήν. Η Τζόαν είχε ένα κοινό συμπληρωτικό παρουσιαστικό. Πίσω όμως απ' το παιδιαστικό πρόσωπό της, την ταπεινή ματιά της και τα ήδιονα χαρά χείλια της μάντευε καμιά ένα πολύπλοκο συμπλέγμα, σωματικό και ψυχικό...

Ο Χάρντιν ένοιωσε, ξαφνικά, πώς την ποδούσε. Τού άρεσε άλλοτε από τότε που την είχε προτεθεί. 'Ηταν όμως τότε η φιλενάδα του καλύτερου φίλου του.

— Έχασα τα τρέφια που έφερα! φώναξε ξαφνικά η Τζόαν. Έβρισε στο Μπάρτ τα κλειδιά του αυτοκινήτου και πρόσθεσε: — Σας κάνει κόπο να πάτε να τα πάρετε; Οα τα βρήτε μέσα σ' ένα μεγάλο χαρτονένιο κουτί. 'Ο υπάλληλος του υπακαίικου τοχεί φορτώσει στο πορτ-μπαγκάζ.

Ο Μπάρτ πήγε σ' αυτοκίνητο, πήρε το κουτί και το κοβάλησε μέσα στην κουζίνα. Όταν γύρισε στο λιβινγκ-ρούμ, βρήκε τη Τζόαν καθισμένη μπροστά στο τζάκι, κοντά σ' ένα σωρό από κουστούρα.

— Κάνει ψυχρούλα... δε βρίσκετε, Χάρντιν; τού είπε. 'Ας ανάψουμε φωτιά. Γιατί να μην είμαστε άνετα, όσο θα μείνουμε εδώ; 'Επειτα από λίγα λεπτά, οι φλόγες χορεύανε μέσα στο τζάκι, μ' ευχάριστα τριζοβολήματα. 'Ο Μπάρτ κάθισε κοντά στη Τζόαν. 'Εκείνη είχε βγάλει τη ζακέτα της. Κι' όμως είχε παραπονεθεί πονί πως κρύανει...

— Είμαι σαν τις γατούλες, τού είπε. Μ' άρεσε η ζεστασία! 'Η μητέρα μου μούλεγε συχνά: 'Δεν υπάρχει που ευχάριστο πράγμα απ' το να γυρίζεις τη ράχη σου

στη φωτιά και να βγάξεις τη φούστα σου». Όταν ξεσταίνονται, νοιώθω την επιθυμία να κοιμηθώ, ρουθουνίζοντας σαν γατά!

Με τη ζέση, το άρωμα της γυνόνας πιο έντονο... Σίγουρα, δημιουργούσε επίθετες αυτή την αισθησιακή ατμόσφαιρα. Καί είχε στο μυαλό της...

— 'Αναρωτιέμαι, είπε ο Μπάρτ, πώς μια γυναίκα σαν εσάς μπορεί να χωρήσει σ' ένα έθνος εισαγωγικό οίκο, που κρύβει πίσω του μια μυστηριώδη πολιτική οργάνωση... Δεν είναι του τύπου σας!

— Όχι, δε μοιάζω για κατάσκοπος, το έπαυσα. Αιτέρες, τις θέλει η παράδοσι ψήλες, αδύνατες, με καταμάρματα μαλλιά και κομμένα ματία. 'Εγώ είμαι μάλλον κοντή και παχουλιά. 'Εχω δυο τρία κιλά παραπάνω απ' το κανονικό.

— Θα με πάρετε τώρα με το ζόρι; πρόφερε η Τζόαν με άχρωμη φωνή. 'Ετσι, το συνηθίζετε, ο Χάρντιν, την πλησίασε, χωρίς να βιάζεται.

— Είσαστε βέβαιη πως θα σας είναι αληθινά διασάρεστο;... είπε μονάχα.

Η'

Ο Χάρντιν στεκόταν κοντά στο παραθύρο, με τραβηγμένες τις κουρτίνες, και κοιτούσε το ποικίμο του. Τ' άπογεμα κόντευε να τελειώσει. Το δωμάτιο ήταν φωτισμένο μονάχα απ' την κοκκινωπή ανταύγεια μιας θερμάστρας πετρελαίου.

Η Τζόαν ήταν ξαπλωμένη άκομα στο κρεβάτι. 'Ανασηκώθηκε, άκουμπώντας στον αγκώνα της, κι' άναψε ένα μικρό πορτατίφ.

— Γιατί δε δίνεις πίσω στον Κρούγκ το πολύτιμο βάζο του; είπε ξαφνικά. Γιατί θέλεις να σε δολοφονήσουν;

— Τι δε κάνεις να πιστεύεις πως τώ έχω, αυτό το βάζο;

— Ξέρω πώς το έχεις. Το κρύβεις κάπου, είναι σίγουρο. Νοιώω πως ξέρω επίσης γιατί θέλεις να το κρατήσεις; από ματαιοδοξία! Πιστεύεις πως θαρθούν να σου το πάρουν οι δολοφόνου του 'Εν-σλι, και θέλεις ν' αποδείξεις ότι μπορείς να τα βγάλεις μόνος σου μαζί τους! Θες να κάνεις τον παλληκαρά!

Ο Μπάρτ της γύρισε την πλάτη κι' έριξε ούρα να ντυνεται.

— Γιατί ζητάς να σκοτωθής τόσο κοντά, Μπάρτ; έπεμεινε η Τζόαν. Τόσο λίγο αγαπάς τη ζωή σου;

Εκείνος στράφηκε απότομα και την κοίταξε λίγο περιφρονητικά, χωρίς ν' απαντήσει.

— 'Ελα λίγο κοντά μου! μουρμούρισε χαδιάρικα η νέα γυναίκα.

Αλλ' ο Μπάρτ της γύρισε πάλι την πλάτη και πήρε από μία καρέκλα το σακκάκι του.

Τί έκανε; ρώτησε η Τζόαν. Μήπως είσαι από κείνους τους άντρες που περιφρονούν μία γυναίκα, όταν την κάνουν δική του; — Όχι, μικρή μου δε σε περιφρονώ. Όλα τα πράγματα όμως έχουν ένα όριο...

Πλησίασε στο παραθύρο και παραμέρισε λίγο τις βαρείες κουρτίνες.

— Όχι, μην ανοίγεις! τού φώναξε η Τζόαν. Είναι γυνή!

Είχε τραβήξει συγχρόνως το σεντόνι πάνω της, για να σκεπαστεί. Μά ο Χάρντιν δεν της έδωσε σημασία κι' εξακολούθησε να ψάχνει με τα μάτια του το σκοτάδι.

Είχε προσέξει, ότι ανάμεσα απ' τις κουρτίνες τον παραθύρου του εντικνου περιπτρου γλυτρούσε λίγο φως. Καί μία τεράστια σκία περνούσε κάθε τόσο μπροστά απ' το άνοιγμα τους.

Περιμένας καμιά έπισκεψη; ρώτησε η Τζόαν. Κάποιος είναι σ' άλλο περιπτρο!

— 'Ισως ναι... ο μείστης που μας το νοίκιασε. 'Η τίποτε άλλο... Πιστεύω πως έχεσσε να κλειδώσει την πόρτα.

Ο Χάρντιν φέρεται το σακκάκι του και δλωσε:

— Θα πάω να δω!

Ανοίξε την πόρτα της κάμαρας και, πριν βγεί, πρόσθεσε: — Καλύτερα να ντυθεις και σύ.

Περνώντας απ' το λιβινγκ-ρούμ, πήρε μία μεγάλη ταπιτίδα του τζακιού. Ανοίξε ύστερα την έζωπορτα, φροντίζοντας να κινή όσο το δυνατόν λιγώτερο δορυβο, και βγήκε έξω από το σκοτεινό.

Προχώρησε καλλπτά στον τοίχο.

Όταν έφτασε κοντά στο παράθυρο της κρεβατοκάμαρας, παρατήρησε πως η Τζόαν είχε σβύσει το φως.

Ακριβώς αντίκρυ, στην πόρτα του άλλου περιπτέρου, στεκόταν ένας άνθρωπος, σαν σκοπός. Δε φαινόταν καθαρά η σιλουέτα του.

Ο Μπάρτ έπεσε χάρω και σύρθηκε προς τα εκεί, σφίγγοντας στο χέρι του τη μεγάλη τσιμπίδα.

Όταν πήγε πιο κοντά, αναγνώρισε τον Άντ, τον ηρακλή του θεάτρου Μπρόμπεργκ.

Σκώθηκε τότε όρθιος. Ένας άλλος άντρας, που δεν τον είχε δει στην αρχή, μπήκε γρήγορα στο σπίτι κι έκλεισε την πόρτα.

— Εγώ είμαι, ο Χάρντιν! εί-
πε ο Μπάρτ στον Άντ. Τί γυ-
ρεύετε εδώ;

— Εκείνος έριξε άμέσως πάνω του το έκτυφλωτικό φως ενός η-
λεκτρικού φαναριού. Ύστερα τραύ-
λισε, σαν παιδί που το πιάσανε
ν' άτακτῃ.

— Ήρθα... με στείλανε... γιά
να φυλάξω τη μίς Γκέιλ... αν τυ-
χόν σας παρακολουθούσαν οι δο-
λοφόνοι...

— Με στραβάσατε με το φανά-
ρι σας, διαβόλε! διαμαρτυρή-
κε ο Μπάρτ.

— Άντ του ζήτησε συγγνώμη
και γύρισε το φως προς τα κάτω.

— Ποιος είναι μέσα στο περι-
πτερο; ρώτησε ο Μπάρτ.

— Κανείς, κύριε Χάρντιν! Εί-
μαι όλομόναχος.

— Κι όμως είναι κάποιος!
Βλέπω φως. Άνοιξαν μάλιστα
την πόρτα...

Πραγματικά, είχε φανῃ στο κα-
τώφλι ένας φηλός κι εὐώμος
άντρας. Όταν άρχισε να μιλά, ο
Μπάρτ αναγνώρισε τη φωνή του
Κρούγκ.

— Σας ζητώ συγγνώμη που
σας άνησυχώσαμε, κύριε Χάρντιν,
του είπε εκείνος μελιστάλακτα.
Μα δε μπορούσαμε να κάνουμε άλ-
λοιώς... Έλάτε μέσα, να σας έ-
ξηγήσω.

Ο Μπάρτ μπήκε στο μικρό πε-
ρίπτερο. Δύο άλλοι άντρες βρι-
σκόνταν εκεί. Ο ένας ήταν ο κα-
θηγητής Βάργκας... Ο δεύτερος,
ένας φηλός γέρος, καλοντυμένος,
με μυτερό γενάκι και με χρυσά
γυαλιά.

Ο Μπάρτ κτύπαζε με περιέρ-
γεια τον άγκωνα. Είχε την εν-
τύπωση πως τον είχε ξανασυναν-
τήσει κάπου... Εκείνος δε φάνη-
κε να τον αναγνωρίσει καθόλου. Κι
όμως ο δημοσιογράφος βεβαιών-
ταν ολοένα περισσότερο πως τον
είχε ξαναδεί κάποτε, πριν από πο-
λύν καιρό...

— Δεν ήθελα να σας χαλάσω
την ήσυχία, κύριε Χάρντιν, τον
βεβαίωσε ο Κρούγκ. Γι' αυτό
προσπαθώ να κραφτώσω εδώ,
ώσπου να φύγετε με τη μίς Γκέιλ.
Ο Άντ θα μας ειδοποιούσε τότε.
Γι' αυτό φύλαγε στην πόρτα... Μα
ήρθαν άλλοι... Δεν περάζει!
Στράφηκε στο γέρο με το γε-
νάκι και συνέχισε:

— Σας συνιστώ το συνταγμα-
τάρχη Καμπάλλο. Κύριε συνταγ-
ματάρχα, από δω ένας συνεργά-
της μας, ο Άμερικανός δημοσιο-
γράφος Μπάρτ Χάρντιν.

Ο συνταγματάρχης υποκλίθηκε
έλαφρά και δήλωσε:
— Η όργανωσή μας είναι ευ-
τυχής γιά τη συνδρομή ενός πο-
λιτή της μεγαλύτερης χώρας του
ελευθέρου κόσμου. Χαίρω πολύ γιά
τη γνωριμία σας, κύριε Χάρντιν!

Κι έκανε άλλη μια υπόκλησι.
— Είναι η πρώτη φορά που έρ-
χόσαστε στις 'Ηνωμένες Πολιτεί-
ες, κύριε συνταγματάρχα; τον ρώ-
τησε ο Χάρντιν.

— Όχι. Έχω κάνει κι άλλα
ταξίδια στη χώρα σας... αλλά
πριν από πολλά χρόνια!

Η φυσιογνωμία του Καμπάλλο
ήταν ανεξίτηλη. Η έκφρασή
του είχε κάτι το άγέροχο.

Ο Άντ στεκόταν πάντα στην
εξώπορτα.

— Μα θα σας περιμένη η μίς
Γκέιλ, σ' άλλο περίπτερο... πα-
ρατήρησε ο Κρούγκ.

Και διάταξε τον Άντ:

Bac-Stick

— ΔΙΟΣΜΗΤΙΚΟΝ —

Αφαιρεί ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ τήν κακοσμία του ιδρώτος

Μόνο το BAC-STICK περιέχει το
βακτηριοκτόνον BAC 43 που έχει
άμεση ενέργεια και μεγάλη διάρκεια.
— Ακίνδυνο στο δέρμα... Ένα δροσερό
χάδι του BAC-STICK σάς απαλάσσει
24 ώρες από το έφιαλτικό συναίσθη-
μα ότι ένοχλείτε το περιβάλλον σας.
Εύκολο στη χρήση σίγουρο στο όπο-
τέλεσμά.

BAC-STICK
οικονομικό μέγεθος
γιά το σπίτι.

BAC-STICK
μικρό γιά την τσάντα.

ROLL-BAC με έλαφρό
άντιδρωτική ενέργεια.

Πωλείται στα Φαρμακεία & Μυροπωλεία

OLIVIN - WIESBADEN (GERMANIA)

— Πηγαίνετε να πῆτε στη μίς
Γκέιλ να μην άνησυχῃ. Πῆστε της
πως ο κ. Χάρντιν είναι μαζί μας.
Να τον περιμένη εκεί! Δεν υπάρ-
χει λόγος να δουνε κι άλλα πρό-
σωπα το συνταγματάρχη... Μείνε-
τε κοντά της, γιά να ναι πιο ή-
συχῃ...

Ο ηρακλής έκλεισε την πόρτα
κι' άπομακρύνθηκε. Ο Μπάρτ έλπι-
ζε πως θαχε προλάβει η Τζόαν να
ντυθῇ στο μεταξύ.

Άφου καθήσαν όλοι, ο Κρούγκ
είπε:

— Ξέρω πως δεν ήταν πολύ ευ-
γενικό εκ μέρους μας να ένοχλή-
σουμε ένα κύριο που βρίσκεται
στην έξοχῃ... με τρυφερή συντρο-
φία! Μα δε γινόταν άλλοιώς. Βλέ-
πετε, έφτασε ξαφνικά ο συνταγ-
ματάρχης. Και φύγαμε άμέσως,
γιάτι ήταν πολύ πιθανό να ναι
πληροφορημένοι οι έχθροί μας,
όπ' το χαρτί που βρήκανε μέσα
στο βαζό.

»Φέραμε λοιπόν άμέσως εδώ το
συνταγματάρχη. Έχω τα κλειδιά
όπ' όλες τις πόρτες. Βρήκα άνοι-
χτό το μικρό περίπτερο κι' ανα-
μένη φωτιά στη σάλλα. Νόμισα
πως είχατε πάει περίπατο στο
δάσος, κι' ήρθαμε εδώ γιά να
σας περιμένουμε. Σημειώστε πως
είχα τη διακριτικότητα να μη χτυ-
πήσω τις πόρτες που βρήκα κλει-
στές!...

— Ναί, είχαμε πάει περίπατο,
γιά να ξεμουδιάσουμε, βεβαίως
ο Μπάρτ. Ύστερα η μίς Γκέιλ πῆ-
γε να αλλάξῃ φόρεμα, σε μία απ-
τίς καμινε.

— Καταλαβαίνω... Εύτυχώς που
δεν κρυώσατε και δε χαθήκατε στο
δάσος, σ'τα σκοτεινά!

— Είμαστε συνηθισμένοι, είπε
ο Μπάρτ χαμογελώντας.

— Ο Κρούγκ άλλαξε θέμα:

— Αυπάμαι που σας έμπλεξα
άκόμα περισσότερο σ' αυτή την
υπόθεσι, κύριε Χάρντιν. Το γεγο-
νός όμως ότι είδατε το συνταγ-
ματάρχη Καμπάλλο, μ' υποχρεώ-
νει να πάρω ώριμένα μέτρα, του-
λάχιστον ώσπου να πιστώουν οι
δολοφόνοι η ώσπου να ξαναδρεθῇ
το ψεύτικο βαζό! "Αν οι έχθροί
μας μάθαιναν πως βρίσκεται εδώ
ο συνταγματάρχης, δε θα σταμα-
τούσανε μπροστά σε τίποτα γιά
να τον αιχμαλωτίσουν!

»Αρκετά έχωμε εκθέσει σε κίν-
δυνο τη ζωή σας, κύριε Χάρντιν!
Ξέρετε πως έπεσε κάποιος θυμα
επιθέσεως, χτες τη νύχτα, γιάτι
τον περάσανε γιά σας;

— Ναί, τόμαθα...

— Γιάτι δε μου είπατε τίποτα;
Μιλήσατε σχετικά στη μίς Γκέιλ;

— Όχι, δεν υπήρχε λόγος.

— Βλέπω πως προσαρμόζεσθε
περίφημα στο ρόλο του συνωμώ-
τη, κύριε Χάρντιν. Ξέρετε να σω-
παίνετε. Είναι σπουδαίο, αυτό!

— Πάντα ήξερα να σωπαίνω.

Ο μακαρίτης ο πατέρας μου έλε-
γε πως, όταν άνοιγῃ κανείς το
στόμα του, μπαίνουνε μέσα μυ-
γες!

Ο Κρούγκ σηκώθηκε.

— Η συντροφία σας μάς είναι
εξαιρετικά ευχάριστη, είπε. Θα έ-
πιθυμούσα όμως να γυρίσετε στη
Νέα Υόρκη, με τη μίς Γκέιλ. Θα
σας παρακαλέσω επίσης να δεχά-
στε όσα είδατε κι' ακούσατε εδώ.
Γιά το συμφέρον σας και γιά το
δικό μας!

— Ένοια σας, θα τα ξεχάσω
όλα, βεβαίως ο Μπάρτ.

Ύστερα στράφηκε στον Καμ-
πάλλο και τον ρώτησε:

— Σ'τα προηγούμενα ταξίδια
σας, είχατε ξαναρθῇ στη Νέα
Υόρκη, κύριε συνταγματάρχα;

— Όχι, κύριε. Είχα δουλειές
προπάντων στην Ουάσιγκτον. Μιά-
φορά όμως στον πόλεμο, επισκέ-
φθηκα διάφορους στρατιωτικούς
καταυλισμούς, στο Νότο και στη
Δύσι.

Ο καθηγητής Βάργκας δεν είχε
μιλήσει άκόμα καθόλου. Ο Μπάρτ
τον κτύπαζε και του φάνηκε πως
ή ματιά του τον ίκτενε...

Πρόσε-
ξε άκόμα πως έτρεμε ο καθηγη-
της, όπως και την πρώτη μέρα
που είχε επισκεφθῇ ο Μπάρτ τα
γραφεία του Κρούγκ.

Χαίρετῃς κι' έφυγε.

Δέκα λεπτά άργότερα, ταξεί-
δευε με τη Τζόαν με τ' αυτοκινή-
τάκι της.

Δεν είχαν μιλήσει σχεδόν κα-
θόλου οι δύο τους, άφ' ότου ξε-
κίνησανε άπ' το περίπτερο. Ξα-
φνικά, η Τζόαν είπε:

— Άντ ήθελε να με πάρῃ
στην άγκαλιά του, Μπάρτ. Το κα-
ταλαβαίνω, όση ώρα σε περιμένα.
Τί λές πως θακανε αυτός, αν μ'
έβλεπε όπως με βρήκες έσύ τ' ά-
πόγεμα;

— Ό,τι θακανε κάθε άντρας
στη θέση του!

— Όχι, ο Άντ δε θα ζητούσε
να με πάρῃ διά της βίας. Κι' ό-
μως θα μπορούσε, αν ήθελε! Άλλ'
είναι δειλός και ντροπαλός, σαν
μικρό παιδί... Ξέρεις τί πιστεύω
πως θακανε, σε μία τέτοια περί-
πτωση; Θάβαζε τα κλάματα!

— Έπειτ' από λίγο, η Τζόαν εί-
πε πάλι:

— Τώρα που έφτασε ο συνταγ-
ματάρχης, γιάτι δεν τούς δίνεις
το βαζό; Είναι ντροπή ν' αναγκά-
ζης ένα γέρο να μὲν φυλακισμέ-
νος εδώ στην έρημιά... Άν ήξερε
ο Κρούγκ πως δεν πήραν οι έχθροί
του εκείνο το χαρτί, δε θαχε ά-
νάγκη να κρύβεται ο Καμπάλλο.

Ο τόνος όμως της Τζόαν έ-
δειχνε πως καταλαβαίνει κι' η ίδια
πόσο άνώφελο ήταν αυτό το διά-
δημά της...

— Μα δεν είπα ποτέ πως έχω
εγώ αυτό το βαζό! διαμαρτυρή-
θηκε ο Χάρντιν.

— Εγώ πιστεύω πως το έχεις.

— Άν όμως δεν το έχῃς, φρονεί-
ς πως μπορεί να το κράτησε στο
σπίτι της η χήρα του Ένολι;

— Όχι, είμαι βέβαιος. Δεν τό-
χει ούτε κι' αυτή!

— Πως μπορείς νάσαι τόσο βέ-
βαιος;

Ο Μπάρτ δεν απάντησε. Εί-
χαν φτάσει στο μεταξύ μπροστά
στο θέατρο των Ψύλλων.

— Δε θα με καλέσης να φάμε
μαζί; ρώτησε η Τζόαν. Μου φαί-
νεται πως μου τ'ό χρωστάς, έπει-
τα από τ' απόγεμα που περάσα-
με! Μπορώ ν' ανέβω και να σε
περιμένω στο διαμέρισμά σου, ό-
σην ώρα θα κάνῃς την τουαλέτα
σου και θα ταιγῃς το σκύλο σου.
Θάθελα πολύ να δω εκείνα τα πε-
ρίφημα άγάλματα των γυνών άν-
τρων, που στολίζουν το τζάκι
σου!

Μα ο Μπάρτ δεν είχε καμιά
διάθεση να δῇ τη Τζόαν μέσα στο
ίδιο διαμέρισμα που παραχωρού-
σε στο Μάικ γιά τα ραντεβού του
μαζί της... στο ίδιο δωμάτιο ό-
που είχε βρῇ το ματωμένο πτώμα
του φίλου του, κρεμασμένο μπρο-
στά στο τζάκι!

— Δυστυχώς έχω δώσει το λό-
γο μου σε κάποια συντροφιά, γιά
φαγητό, δικαιολογήθηκε. Ύστερα
πρέπει να πάω στο γραφείο κη-
δεών. Απόψε πρόκειται να βά-
λουν στο φέρετρό το Μάικ Ένολι.

Την κτύπαζε προσεκτικά, καθώς
τάλεγε αυτά. Άλλα τα λόγια του
δε φάνηκαν να της κάνουν καμ-
ιά έντυπωσι. Κτύπαζε το Μπάρτ,
χαμογελώντας έλαφρά. Πριν ξεκι-
νήσῃ πάλι με τ' αυτοκίνητό της,
του είπε:

— Ξέρεις πως είσαι πολύ έν-
τάξει στο ζήτημα της ήθικῃς...
άλλά με το δικό σου τρόπο;

Ο Χάρντιν ανέδρασε στο διαμέ-
ρισμά του, γιά να ταιγῃ το σκύ-
λο του. Άλλά δε χρειάστηκε τε-
λικά να υποδλεθῇ σ' αυτό τον
κόπο.

Ο ΈΓερος ήταν ξαπλωμένος
χάρω, ανάμεσα στα δύο μορμύ-
ρινα άγάλματα, στο ίδιο μέρος
όπου είχε βρῇ ο Μπάρτ το πτώμα
του Μάικ. Κάποιος του είχε άνοι-
ξει το κεφάλι, χτυπώντας τον με
μία βαρεία χάλκινη τσιμπίδα του
τζακιού.

10'

Ο Χάρντιν κτύπαζε με φρίκη το
κορμί του γέριου και τυφλού ζώ-
ου, που έπλεε στο αίμα του.

Τα θολά μάτια του σκύλου φαί-
νονταν σαν να τον καθυπορούσαν.

Έμεινε πολλή ώρα καρφωμένος
στην ίδια θέση, άκίνατος να έ-

Τά μαλλιά, το καλύτερο στολίδι της γυναίκας

με Χρωμο-Σαμπουάν

ΒΕΛΛΑΤΟΝ

* Έπαναφέρετε τα γκρίζα μαλλιά στον φυσικό
τους χρωματισμό.

* Καλλωπίζετε και εξασφαλίζετε μία νεανική
στιλπνότητα.

* Δίδετε στα μαλλιά σας ένα μοντέρνο χρω-
ματισμό, κατάλληλο γιά κάθε τύπο.

Όδηγοί και δείγματα του νέου τύπου της μοναδικής Καρέας Κτενίσματος
ΒΕΛΛΑΤΟΝ παρέχονται δωρεάν εις τὸ Γρασεῖο τῆς Ἀντιπροσωπείας.

ΒΕΛΛΑ - ΕΛΛΑΣ

Νίκης και Ξενοφώντος 14-Τηλέφ 32.844

Γιά τήν όμορφιά και υγεία τών μαλλιών, μόνον τὰ
προϊόντα τών Γερμανικῶν Έργοστασίων "ΒΕΛΛΑ,"

Γνώμη

κολλήσῃ τῇ ματιά του άπ' τὸ τρα-
γικό καί άγριο εκείνο θέαμα...

Ο ΈΓερος ήταν τυφλός, ξε-
δοντιάρας, έπασχε από ρευματι-
σμούς, αλλά προσπαθούσε πάντα
να κάνει το καθόν του. Γαύιζε,
όταν το βήμα ἡ ἡ μυρωδιά ενός
άγνώστου έφτανε ως αυτόν, στο
μικρό σκοτεινό και κλειστό κόσμο
όπου ζούσε.

Έτσι και τώρα θαχε μουγκρί-
σει, θαχε προσπαθῇ να δαγκώ-
σῃ, να διώξῃ τούς παρείσακτους.
Μα έτσι τούς είχε εξερεθίσει πιο
πολύ, κι' ένας άπ' αυτούς είχε
άρπάξει την τσιμπίδα και τού εί-
χε σπάσει το κεφάλι. Τον είχε
χτυπήσει πολλές φορές, με δύνα-
μι, ώσπου έπαψαν ν' ακούγονται
τα ούρλιασματά πόνου του δυστυ-
χισμένου ζώου...

«Θάπρεπε νάχω αλλάξει τήν
κλειδαριά» είπε με τὸ νου του ο
Μπάρτ.

Ένοιωσε φταιχτή τον εαυτό
του, κι' ο θυμός τον έπνιγε.

Ο θυμός είναι τὸ αντίδοτο τῆς
φρίκης.

«Θα βρώ αυτόν που τόκανε! ό-
ποσῃθέκῃ στον εαυτό του ο Χάρ-
ντιν. Θα τον βρώ όπωσδήποτε...»

Και θα μου το πληρώσῃ ακριβώς,
Γονάτισε γιά να κυττάξῃ από
πιο κοντά το σκύλο. Είδε τότε
πως κρατούσε άκόμα στα δόντια
του ένα τριγωνικό κομμάτι ύφα-
σμα. Ένα μέρος του ήταν πιο
σκούρο, βαμμένο στο αίμα. Το ύ-
πόλοιπο είχε ένα χρώμα βαθύ γκε-
να — «μαυροκόκκινο», όπως το
είχε χαρακτηρίσει ο μικρός Ροννι.

Ήταν τὸ χρώμα του παντελο-
νιού του Σάντος, του γείτονά που
έμενε στο άπάνω πάτωμα! Σίγου-
ρα, το σκισμένο εκείνο ύφασμα
προερχόταν άπ' τὸ παντελόνι του.
«Ξέρω που θα τον βρώ!» είπε
με τὸ νου του ο Μπάρτ.

Το λίδινγκ-ρούμι κι' η κρεβατο-
κάμαρα ήταν άνω-κάτω, με τὰ
συρτάρια όλα άνοιχτά και τὸ πε-
ριεχόμενο τους σκορπισμένο παν-
τού.
Οι κλειδαριές τών ντουλαπιών
ήταν σπασμένες.

Ο Χάρντιν δεν έκανε καν τον
κόπο να εξακριβώσῃ μήπως τὸ
έλειπε τίποτα. Ήξερε τί ζητού-
σαν αυτοί που είχαν έρθει... Κι'
ήξερε επίσης πως δεν το είχαν
βρῇ. Δεν ήταν δυνατό ποτέ να το
βρούνε εφόσον δεν είχε ο Χάρντιν
το βαζό των Ίνκας, ούτε τα χαρ-
τιά που μπορούσε να περιέχῃ...

Τηλεφώνησε σε μία κτηνιατρική
κλινική να στείλουν να πάρουνε
το πτώμα του ΈΓερος, γιά να τὸ
άποτεφρώσουν.

Όταν ήρθαν και τὸ πήραν έ-
πειτ' από λίγο, ο Μπάρτ κάθισε
μέσα στην άκατάστασι, δίχως
καν να κάνει τον κόπο να μαζέψῃ
τὰ ρούχα και τὰ χαρτιά που ήταν
σκορπισμένα παντού. Έβλεπε ένα
οὐίσκου κι' αναρωτήθηκε αν έπρεπε
να ειδοποιήσῃ τὸ Ρομάνο.

Μα κατάλαβε πως δεν είχε λό-
γο να τὸ κάνει, εφόσον δε μπο-
ρούσε να κατηγορήσῃ γιά φόνό έ-
ναν άνθρωπο που σκότωσε ένα
σκύλο. Όχι θα τον τιμωρούσε ο
ίδιος, με τὰ χέρια του!...

Ύστερα σκέφθηκε πως δεν έ-
πρεπε να παρσῡρεται από μία
διψα προσωπικής εκδίκησεως.

Στο κάτω-κάτω, ο θάνατος του
σκύλου δεν ήταν παρά ένα μικρό
επεισόδιο, σε μία σειρά από γε-
γονότα που είχαν ήδη προκαλέσει
το μαρτύριο και τὸ θάνατο δύο
ανθρώπων...

«Θάπρεπε να ειδοποιήσω τὸ Ρο-
μάνο...» είπε πάλι με τὸ νου του.

Κι' όμως ήξερε πως δε θα τὸ
έκανε...

Αποφάσισε να ενεργήσῃ άμέ-
σως. Καθώς ανέβαινε στο άπάνω
πάτωμα, διασταυρώθηκε στη σκά-
λα με τη γρή μπέρα του Άντ.

— Ζητάτε και σεις τήν κόρη
μου; τού είπε. Μου τῇ πήρανε.
Δεν τῇ βρήκα πουθενά!

Όταν χτύπησε την πόρτα του
Σάντος, τὸ άνοιξε μία γυναίκα
ψηλόλιγη, μελαχροινή, με μαύρα
μάτια και μαλλιά ριχτά στους ώ-
μους της. Θα ήταν ώραια άλλο-

ΠΑΓΩΜΕΝΟ ΤΣΑΪ
ΠΟΥ ΔΑΥΝΑΤΙΖΕΙ

Ένα απολαυστικό φλυτζάνι «Παγωμένο - τσάι» φτιαγμένο από ειδικά φυτά, που το πίνει κανείς μία ή δύο φορές την ημέρα, εξασφαλίζει ένα άσπαστο, άσπαστο και χωρίς διαταραχές αδυνάτισμα. Οι παχυσαρκικοί δίνουν τον κόσμο πιστοποιούν με συγκίνηση την νέα ευγενική μέθοδο αδυνάτισματος που για πρώτη φορά χρησιμοποιήθηκε επιτυχώς στην Γερμανία. Πρόκειται για μια ανανήϊει ειδικών χορτών και ανθέων, ένα άδω φυτικό παρασκευασμα, που ετοιμάζεται όπως το κοινό τσάι και που για το καλοκαίρι το πίνουμε στο ψυγείο.

Έχει ευχάριστη γεύση, κρατεί το σώμα λεπτό και εμποδίζει το νοσηρό σχηματισμό παχυσαρκίας. Με το ρόφημα αυτό και σχετικά μόνο διαίτα έχετε σε λίγο καιρό ένα έδωχο αποτελεσμα. Αποκτήστε την σιλουέτα ενός μοναχικού και εύληπτου σώματος ελαστικού και εύκινητο. Αν σας ενδιαφέρει υπογράψτε να το βρείτε στα «Ελληνικά Φαρμακεία». Λέγεται Τσάι Ρίχτερ. Είναι απολύτως αβλαβές. Το Τσάι Ρίχτερ, θα σας βοηθήσει να αδυνατίσετε τόσο εύκολα και εύχρηστα, που θα μείνετε κατάπληκτοι. Προσφέρει μια αληθινή ευεργεσία στους «χοιρούς» και που πάντων στις «χοιρούς». Αδυνατίζουν χωρίς να πεθαίνουν της πείνας.

100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΑΓΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες, προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΔΡΩΝ ΥΠΕΥΘΥΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΔΑΝΑΡΩΝΙΟΙ! Η υπερτριχία δερματίτις Μ' ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΘΑΝΕ ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ 6 ΚΟΛΛΗΚΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010 ΠΑΛΑΡΕΙΣ ΣΤΗΝΟΕ ΜΥΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ ΑΚΜΕΣ

ΓΙΑ ΗΛΙΑΚΑ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ:

*Αλοιφή ΠΡΟΦΑΡΜ! Απολαμβάνοντας τη χαρά της θάλασσας και του ήλιου, κινδυνεύετε να υποστήτε εγκαύματα. Και είναι τόσο οδυνηρό και άυποφορο! Αν σας συμβεί αυτό, χρησιμοποιήστε αμέσως την αλοιφή ΠΡΟΦΑΡΜ. Επαλείψατε καλά πλάτες, χέρια, πρόσωπο, όπου έχετε πάθει εγκαύματα. Είναι αρκετή μία καλή επάλειψη, για να εξαφανισθεί το εγκαύμα.

ΓΙΑ ΑΙΜΟΡΡΟΙΔΕΣ:

*Αλοιφή ΠΡΟΦΑΡΜ! Επί 3 ημέρες, πρωί-βράδυ, αφού καθαρίσετε τις αιμορροΐδες με χαμομήλι, τας επάλειψτε καλά. Ο απαλαγήςτε από τη φθορά ενόχλησής τους.

ΓΙΑ ΕΚΖΕΜΑΤΑ, ΠΛΗΓΕΣ, ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ:

*Αλοιφή ΠΡΟΦΑΡΜ! Σταματά τη φαγούρα του εκζέματος και το έπουλυνε. Πληγές και τραύματα τα έπουλυνε ταχύτατα. Τα κοινά εγκαύματα, με μία-δύο καλές επάλειψεις, τα εξαφανίζει. Δεν αφήνει να φουσκάλισουν και να σχηματισθεί υγρό. Εξασφαλίζει τα σπυριά, μυτιπικία, πανόδες και λειχήνες. Τη δροσίλα, τα συγκόμματα. Πωλείται στα φαρμακεία προς 9 δραχ.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

*Αχαρνών 98 - Αμφιλοχίας 1 Δέχεται καθ' ἐκάστην 5-7 μ.μ. και επί συνευθύνει, Τηλ. 810-760

τε, κι' είχε διατηρήσει κάτι απ' την παλιά της ομορφιά.

Δεν κινιόταν σχεδόν τον επισκέπτη. Είχε τα μάτια της κορμωμένα στο δαχτυλίδι της, που ήταν ματωμένο στην άκρη.

— Τρυπήθηκε με μία βελόνα... μουρμούρισε, σαν να μιλούσε στον εαυτό της.

— Είν' εδώ ο Σάντος; ρώτησε ο Μπάρτ.

— Εκείνη σήκωσε επιτέλους τα μάτια της, κι' ο Μπάρτ κατάλαβε πως ήταν πωμένη...

— Πρέπει να βάλω κάτι στην πληγή... ιδίω, όξυζενέ... πρόσθεσε ασημένια.

— Ύστερα φάνηκε ν' αντιλαμβάνεται πως δεν ήταν μόνη.

— Θέλατε να μιλήσετε στο Σάντος; είπε. Δεν είν' εδώ. Φεύγει πάντα, όταν έρχομαι εγώ...

— Ήμουν άλλοτε γυναίκα του... Τον γνώρισα στη Νότιο Αμερική.

— Προσπαθούσε να εξηγήσει στο Μπάρτ, να του δώσει να καταλάβει...

— Δε βρίσκω δουλειά, πρόσθεσε. Χωρίσαμε... αλλά μου δίνει ακόμα μερικά λεφτά κάπου-κάπου.

— Όταν έρχομαι εδώ, συγυρίζω, μπαλάνω τα ρούχα... Την ώρα που χτυπήσατε την πόρτα, διώρθονα το παντελόνι του... αλλά τρυπήθηκε με τη βελόνα. Βλέπετε που τρέχει αίμα;

— Που είν' ο Σάντος; Πού μπορεί να τον βρώ;

— Έλατε μέσα! είπε η γυναίκα. Έλατε, καθίστε, να κουβεντιάσουμε λίγο. Είμαι τόσο μόνη! Θα σας δώσω να πιείτε κάτι. Μένει λίγο κρασί...

— Ο Μπάρτ μπήκε στο διαμέρισμα. Είδε το «μαυροκόκκινο» παντελόνι που είχε βαλθεί να μπαλάνη η γυναίκα, πεταμένο πάνω στο ράφι μιας πολυθρόνας. Το πήρε και το εξέτασε. Ήταν σκισμένο στο κάτω μέρος της γάμπας. «Ε-λείπε ένα μικρό τριγωνικό κομμάτι!

— Δε μπορεί να το μπαλάνω! είπε η γυναίκα. Θέλει πανταρίσμα από ειδικό τεχνίτη!

— Πήρε μία μπουτίλια φτηνό κρασί.

— Δεν έχει πολύ ακόμα, πρόσθεσε. Θα το μοιραστούμε.

— Δε θέλω εγώ. Πίστε το σείς όλοι! είπε ο Μπάρτ.

— Είσατε και σείς σαν τους άλλους; Δε θέλετε να τσουγκρίσετε μαζί μου. Κανείς δε θέλει να πιη και να τσουγκρήσει μαζί μου!

— Λένε πως είμαι αλκοολική! Η αλήθεια είναι πως πίνω πολύ, από τότε που με παράτησε ο Σάντος! Αυτός ήθελε πλούσιες γυναίκες. Παντρεύτηκε τρεις φορές και χώρισε άλλες τρεις. Τώρα βρίσκεται μπλεγμένος σε κάποια δουλειά... δεν ξέρω ποιά ακριβώς!

— Είσατε φίλος του;

— Ναί, βέβαια... Πού μπορώ να τον βρώ λοιπόν;

— Στο ατελιέ του Φάντον. Σε μία σοφίτα, στην «Εννάτη Λεωφόρο». Είναι γλυπτής ο Φάντον. Άλλα τα έργα του μένουν απούλητα...

...κι' έτσι φτάνει από κείνες τις χαρτονένιες κοιλίες, που στολίζουν την είσοδο των σινεμά. Κάθε φορά που έχει τελειώσει μία τέτοια δουλειά, δίνει μία γιορτή στο ατελιέ του... Εκεί έχει πιάσει ο Σάντος... Ίσως νάχη πάρει μαζί του και την πλούσια...

— Ο Μπάρτ ήξερε το Φάντον, που έμενε από χρόνια στο Μπρονξ...

...Είχε πάει σε μία απ' τις γιορτές του. Ήξερε που βρισκόταν το ατελιέ του.

— Πηγαίνω στο Φάντον, δήλωσε. Πρέπει να δω άμεσα το Σάντος!

Καθώς έφευγε, σκέφθηκε κάτι. Γύρισε πίσω, μπήκε σ' ένα μαγαζί, αγόρασε μία μπουτίλια καλό κρασί και την πήγε στην πρώην γυναίκα του Σάντος, που ξετρελλάθηκε απ' τη χαρά της.

— Ξανακατέβηκε ύστερα και τράβηξε πεζή προς την «Εννάτη Λεωφόρο».

— Ο Φάντον είχε εγκαταστήσει το ατελιέ του σ' ένα σαράβαλο της Τεσσαρακοστής Όδου. Ο

Μπάρτ χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας. Του άνοιξε. Άνδρας τη βρώμικη σκάλα, ως το δεύτερο πάτωμα.

— Ο Φάντον κρατούσε ο ίδιος ορθό το πύλο της πόρτας του ατελιέ του, για να υποδεχτεί τον επισκέπτη του. Ήταν κοντοχόντρος, με γκριζα μαλλιά και μαύρα μάτια. Φορούσε ένα παλιό γκριζό πουλόβερ, ένα μπλε πανίνο παντελόνι και μία γραβάτα δεμένη στη μέση του αντί για ζώνη.

— Καλώς ήλθατε στο φτωχικό μου, Μπάρτ Χάρντιν, είπε φιλοφρονητικά. Έχετε πολύ καιρό να μας τιμήσετε! Έλατε, έλατε μέσα!

— Κάποιον γυρεύω, εξήγησε ο Μπάρτ. Μήπως είν' εδώ ο Σάντος;

— Ήταν πριν από λίγο. Άλλα δεν είναι πιά. Έτσι νομίζω τουλάχιστον. Έκτος αν έχω χαθεί κάπου, σε καμιά γωνία, παρ'ότι με καμιά γυναίκα...

— Το ατελιέ του Φάντον ήταν τεράστιο, σχεδόν 15 μέτρα μακρύ κι' άλλο τόσο φαρδύ. Ήταν γεμάτο ανθρώπους, πελώρια αγάλματα, τροπικά φυτά και άγρια ζώα από χαρτόνι. Τα φυτά και τα ζώα αποτελούσαν τα τελευταία δημιουργήματα του γλύπτη. Προορίζονταν για την είσοδο ενός κρηματογράφου που θα παίζε ένα φίλο ζουγκλάς «σινεμασκόπ».

— Τα επιπλά ήταν ελαστικά. Οι περισσότεροι επισκέπτες καθόνταν χύμα ή στέκονταν όρθιοι, απολαμβάνοντας μικρές συντροφικές και κρατώντας στο χέρι το ποτήρι τους. Ένας μαύρος πιανίστας έπαιζε τρελούς ρυθμούς σ' ένα ξεχαρβαλωμένο πιάνο.

— Ο Χάρντιν έκανε ένα γύρο, αναζητώντας το Σάντος. Σκόνταβε σε άπλωμένα πόδια, χαιρετούσε γνωστούς του, άρνιασαν μια ποτήρι που του προσέφεραν... Μία γυναίκα φωνή του είπε:

— «Ε, μικρέ! Έλα να κάτσης κοντά μου! Έχω κάτι να σου πω».

— Ήταν μία κοπέλλα, νέα, ξανθή και παχουλή. Το πρόσωπό της είχε την κρύα ομορφιά μιας κοπέλλας από πορσελάνη. Καθόταν μόνη σ' ένα καναπέ—ένα απ' τα λίγα επιπλά του ατελιέ.

— Ο Μπάρτ κάθισε κοντά της.

— Καλημέρα, πουλάκι μου, της είπε. Τι ήθελες λοιπόν να μου πής;

— Άκουσα να λες στο Φάντον πως γύρευες κάποιον. Ξέρω λοιπόν που βρίσκεται, αυτός ο κάποιος!

— Πού; ρώτησε ζωηρά ο Μπάρτ.

— Η ξανθεία γέλασε και τον αγάλασε απ' το λαιμό.

— Τι βιαστικός που είσαι! ρώναξέ. Δε μ' άρεσουν έμένα οι βιαστικοί!

— Γέλασε, μ' ένα στριγγό γέλιο μεθυσμένης γυναίκας.

— Πριν από λίγο, με χάρεινε αυτός ο φίλος που γυρεύεις. Και ξαφνικά έφυγε, με παράτησε! Για μία άλλη... Πήγε μαζί της!

— Ο Σάντος;

— Ναί, ο Σάντος. Ο Νοτιοαμερικανός, δόν Ζουάν. Είναι ψηλός, γεροδεμένος, κι' έχει πανλός, γεροδεμένος, όρεξη. Θες τρευτή ένα σμαρ κάτι; Δεν αείναι σου πω όμως κάτι; Δεν αείναι πολλά πράγματα στον έρωτα!

— Πού έχει πάει τώρα;

— Η ξανθεία ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του Μπάρτ, στέλνοντας τη ζεστή ανάσα της στο λαιμό του. Έκείνος γαργαλήθηκε και κουνήσε υπότομα το κεφάλι του. Η γυναίκα γέλασε.

— Με συγχωρείς που θα σ' αφήσω κι' εγώ, της είπε ο Μπάρτ. Πρέπει όμως να βρώ άμεσα το Σάντος. Ύστερα μπορούμε να γλεντήσουμε οι δύο μας...

— Θα ξαναρθής; Να σου κρατήσω τη θέση;

— Μπορώ να μείνω πολλή ώρα μακριά από μία ομορφη κοπέλλα τόν έσένα; Πες μου όμως, πού είν' ο Σάντος;

— Θα πάω να τον έκει το μικρό διάδρομο και θα βρω δεξιά μία καμπαούλα.

— Εκεί είναι;

— Ναί. Υπάρχει ένα νταβανά-

Να ή πούδρα σας

Πολύ απαλή στρώνει θαύματα στο δέρμα; εξαιρετικά ομοιομορφη, αρμοτιομένη με το λεπτότερο άρωμα, ή νέα πούδρα TOKALON σε κουτί «CRYSTALE» θα σάς κάνει να φαίναθε νεώτερη, ώμορφότερη, πραγματικά γοητευτική!

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΙΑΤΡΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Δέχεται καθ' ἐκάστην 9-12 και 5-7 και επί συνευθύνει. Χαρ. Τσικουππ 113 Τηλ 613 610

ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ; Πάρτε Alka Seltzer

Αλκα Σελτσερ

Διαλύστε 1-2 δισκία σ' ένα ποτήρι νερό και πιείτε το σπινθηρίζον διάλυμα. Το «Αλκα-Σελτσερ» σταματά άμέσως τον πονοκέφαλο.

κι' εκεί μέσα. Ή πόρτα δεν έχει σύρτη.

— Ο Μπάρτ είχε σηκωθεί κι' όλος και προχωρούσε στο διάδρομο. Βρήκε την πόρτα και βέλησε να την ανοίξει. Αλλά δε μπόρεσε, γιατί την είχαν στερεώσει από μέσα.

— Μη μπείτε! φώναξε μία αντρική φωνή.

— Ο Μπάρτ αποσποχάρωσε, ως τον αντίκρου τοίχο, πήρε φόρα, ώρμησε πάνω στην πόρτα και την άνοιξε διάπλατη. Μία καρέκλα αναποδογυρίστηκε, στο μισοσκόταδο.

— Ένας άντρας βλαστήμησε κι' έσκυψε μπροστά απ' τη γυναίκα που καθόταν κοντά του, στην άκρη του κρεβατιού, για να σβύσει το μικρό πορτατίο που φώτιζε το δωμάτιο. Άλλα το φως που έρχεται απ' το διάδρομο, ήταν αρκετό για ν' αναγνωρίσει ο Χάρντιν το λευγόρι; ήταν ο Σάντος κι' η Τζέαν Γκέιλ!

— Ο Σάντος σηκώθηκε, βλαστήμησαν. Η Τζέαν όμως έμενε καθισμένη στο κρεβάτι.

— Η μπλούζα της ήταν τόσο ξεκούμπωτη, ώστε δεν έκρυβε σχεδόν τίποτα. Ο Μπάρτ έλασε για μία στιγμή το Σάντος, για να κυττάξει αυτήν μονάχα.

— Τον κυτάζε κι' εκείνη. Δεν ήταν καθόλου τρομαγμένη. Χαμογούσε μάλιστα, σαν παιδί που δοκιμάζει μία ευχάριστη έκπληξη.

— Άλλ' η μυτιά που έριξε στη Τζέαν, κόστισε ακριβά στο Χάρντιν. Ο Σάντος έωφελήθηκε απ' την απροσεξία του, για να του δώσει μία δυνατή γροθιά, που τον βρήκε στο «καρδύδι» και τούκοψε την ανάσα.

— Δευτερη γροθιά τον χτύπησε σ' άριστερο μάγουλο. Μά ύστερα ήρθε η δική του σειρά. Με μία γροθιά κατάμουτρα, άνοιξε τη μύτη του Σάντος. Το αίμα του άρχισε να κυλάει πάνω στο στόμα του.

— Η Τζέαν Γκέιλ γελούσε κι' έγλειφε τα χείλια της με τη μητερή γλωσσίδα της. Γελούσε σαν παιδί, που διασκεδάει με τα καμώματα των κλόουν ενός τσίρκου.

— Ο Σάντος ακουμπούσε με τα δύο του χέρια στον τοίχο κι' έμενε αβύλατος. Έτσι, ο Μπάρτ βρήκε ευκαιρία να τον ξαναχτυπήσει. Μά δεν είχε πιά όλες τις δυνάμεις του. Ο λαιμός του πονούσε πολύ, τα μάτια του είχαν θαμπώσει, οι μύς του δεν αντιδρούσαν ικανοποιητικά.

— Έδωσε δύο γροθιές στο Σάντος, κι' εκείνος τις απόφυγε όσο καλύτερα μπορούσε. Δέχθηκε τη μία στον ώμο και την άλλη στο στομάχι. Τού κόπηκε η αναπνοή.

— Ώστόσο, βρήκε τη δύναμη να πέσει μ' όλο του το βάρος πάνω στο Μπάρτ, αναγκάζοντας τον έτσι να παραμερίσει. Όρμησε ύστερα έξω, στο στενό διάδρομο, κι' έτρεξε προς το ατελιέ.

— Ο Μπάρτ τόν κινήθηκε. Ή Τζέαν είχε σηκωθεί απ' το κρεβάτι και τους παρακολουθούσε, δίχως να βιάζεται πολύ, χαμογελώντας πάντα και κρατώντας με το χέρι της κλειστή τη μπλούζα της για να κρύβει το στήθος της.

— Ο Μπάρτ έφτασε τον αντίπαλό του στην είσοδο του ατελιέ, κοντά σ' ένα ξέδρο από χαρτόνι. Οί άλλοι καλεσμένοι είχαν σιωπήσει και μένανε σαν απολιθωμένοι, με το ποτήρι στο χέρι και τα μάτια γουρλωμένα.

— Με μία κουτουλιά ο Μπάρτ πέταξε το Σάντος πάνω στο ξέδρο. Ο Νοτιοαμερικανός έλασε την ισορροπία του και κυλίστηκε χύμα.

— Ο Φάντον έτρεξε κοντά τους, φωνάζοντας:

— Σταματήστε! Σταματήστε! Πάει ο ξέδρος μου!...

— Ο Σάντος ξανασηκώθηκε κι' έκανε μερικά βήματα πίσω, προστατευόμενος το κεφάλι του με τα δύο του μπράτσα. Ο Χάρντιν τόν ακολουθούσε από κοντά, ούρλιάζοντας:

— Κτήνος!... Κάβαρμα!... Παλανάθρωπε, που σκοτώνεις τα σκυλιά!

Οί καλεσμένοι είχαν ξαναβρή κι' αυτοί τη φωνή τους και χαλαρώσαν τον κόσμο. Κανείς τους ωστόσο δεν τολμούσε να επέμβει. Η χοντρή ξανθεία εξερέθισε το Μπάρτ, φωνάζοντά του: — Βάρα του, λεδέντη μου! Τσά κιςέ τον στο ξύλο!

— Η Τζέαν Γκέιλ γελούσε με την καρδιά της, σφίγγοντας πάντα τη μπλούζα της πάνω στο στήθος της.

— Καθώς υποχωρούσε, ο Σάντος σκόνταψε σ' ένα μεγάλο όγκο από μαύρο μαρμαρο κι' αναγκάστηκε να σταματήσει. Έτσι, μπόρεσε ο Μπάρτ να του τις βρέξει κανονικά...

— Ώστόσο, ο Νοτιοαμερικανός άμυνόταν ακόμα. Μά ο Μπάρτ είχε άφρισει απ' το κακό του.

— Άνανδρε! ούρλιαζε. Ψοφήμ!

— Μία γροθιά του έκανε να χτυπήσει το κεφάλι του αντίπαλό του πάνω στο μαρμαρο, μ' ένα ξερό κρότο, σαν πιστολιά.

— Ο Σάντος σωριάστηκε χύμα, με το πρόσωπο καταματωμένο. Πέφτοντας, πήρε μαζί του κι' ένα γυφινό πρόπλοσμα έλεφαντος, που έγινε τρία κομμάτια.

— Ο Χάρντιν έριξε μία περί φρονητική ματιά σ' όλους εκείνους που τον κυττάζαν ήλθια. Σκεπτόταν τα νεκρά, σδυμένα μάτια του δυστυχού σκυλιού του... Διευθύνθηκε ύστερα τρεκλίζοντας προς την έξοδο. Η ξανθεία τον πήγε το παλιό και το καπέλο του.

— Πάρε με μαζί σου, αγόρι μου, τον ικέτευε. Οί πληγές σου θέλουν περιποίηση.

— Όλοι φώναζαν, κανείς όμως δε δοκίμασε να εμποδίσει το Χάρντιν να βγεί απ' το ατελιέ.

— Πρέπει να τόν σκότωσε! είπε μια φωνή. Άκουσα το κεφάλι του που έσπασε πάνω στο μαρμαρο!

— Καθώς κατέβαινε τρεκλίζοντας τη σκάλα, ο Χάρντιν έλεγε και ξανάλεγε με το νου του:

— «Απόψε βάθουνε στο φέρετρό το Μάικ. Θάπρεπε να πάω... Μά δε μπορώ να παρουσιάσω στου Μακόμπερ σε τέτοια χάλια!»

— Κι' εξακολουθούσε να κατεβαίνει, ακουμπώντας στο καγκέλλο της σκάλας για να μην πέσει, και νοιώθοντας μία γεύση από αίμα

μέσα στο στόμα του...

Κ' «Όταν ξύπνησε, τ' άλλο πρωί, τού πονούσε ακόμα ο λαιμός του. Φαίνεται ότι η γροθιά που έφαγα στο «καρδύδι», είχε σπάσει κάποιο αίμοφορο άγγείο. Ώστόσο, δεν έβγαζε πιά αίμα, κι' ο γιατρός τόν είχε βεβαιώσει πως δεν ήταν τίποτε σοβαρό. Ήταν ακόμα βραχνός. Τού είχαν κολλήσει ένα κομμάτι λευκοπλάστ σε μία πληγή, πάνω απ' το μάτι του. Το ένα μάγουλό του ήταν πρησμένο κι' οί γροθιές του μαυρισμένες.

— Όσο για το Σάντος, βρισκόταν στο νοσοκομείο, με έγκληματική διατάραξη, με σπασμένη τη μύτη του και μ' αμέτρητα μικροτραύματα. Μά ο Μπάρτ ήταν βέβαιος πως δε θα τού έκανε μόνον. Μία κι' είχε μπη στο σπίτι του με διάρρηξη, δε θα τολμούσε βέβαια ν' αποταθή στην αστυνομία...

— Ένώ ντυνόταν, ο Μπάρτ προσπαθούσε να σκεφθί ψυχραιμία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

Κάθε φορά που πίνετε ένα ποτήρι νερό, σκεφδήςτε την ΙΖΟΛΑ

Γιατί και η ΙΖΟΛΑ σάς σκέπτεται κάθε μέρα, φροντίζοντας να καλύτερευη πάντοτε την ποιότητα και να ελαττώνη συνεχώς τις τιμές.

Με το ηλεκτρικό ψυγείο εξασφαλίζετε την υγιεινή συντήρηση των τροφίμων σας • Γλυτώνετε από τα βάσανα του καθημερινού ψωνισμού • Έχετε οικονομία, γιατί δεν πετάτε τα φαγητά που σάς περισσεύουν • Τρώτε εκείνο που θέλετε, την ώρα που το θέλετε.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΨΥΓΕΙΑ ΙΖΟΛΑ 8 και 6 ποδών

Μελετημένα για τις πραγματικές ανάγκες της Ελληνικής οικογενείας.

5-6000 δραχ. ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΑ ΞΕΝΑ-ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΜΦΑΝΙΣΙ-ΤΕΛΕΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ

Ο ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΚΡΕΔΙΣΕ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΕΛΛΑΔΟΣ

Στόν τελικό νίκησε τή Δόξα Δράμας με 2-1

Ο Ολυμπιακός νίκησε τή Δόξα Δράμας με 2-1 και κατέκτησε τή Κύπελλο Ελλάδος για όγδοή φορά. Αυτόν τόν τελικό αγώνα, τον παρακολούθησαν 20.000 θεατές, μεταξύ των οποίων βρισκόταν ο πρωθυπουργός κ. Κωνστ. Καραμανλής και οι υπουργοί Ανδριανόπουλος και Τριανταφυλλίδης.

Ο πρόεδρος της Κυβερνήσεως, πριν από την έναρξη του αγώνος, κατέθεσε στον αγωνιστικό χώρο και χαίρετσε με χειραψία τους ποδοσφαιριστές, το διαιτητή και τους έμπιστους γραμμαίς. Ακολούθως, παρέμεινε καθ' όλη τη διάρκεια της συναντήσεως και στο τέλος απένευσε ο ίδιος το κύπελλο και τα μετάλλια στους αθλητές των δύο ομάδων.

Μόλις ο διαιτητής κ. Σταθάτος σφύριξε την έναρξη του ματς, οι παίκτες της Δράμας ωμήσαν με ζωηρότητα και ανέλαβαν εύθως άμεως την πρωτοβουλία. Οι Ολυμπιακοί έμοιαζαν διατακτικοί και περιορίζονταν μόνο σε αμυντικές. Οι Μακεδόνες έφάρμασαν στο στενό μαρκάρισμα και το αδιάκοπο κυνήγι της μπάλας. Μ' αυτές τις προϋποθέσεις κέρδισαν την εδαφική υπεροχή και δημιούργησαν επικίνδυνες καθόδους. Μια-δύο φορές, που οι Περιοιώτες επέχειρσαν να ανακόψουν τους αντιπάλους τους, φάνηκε, ότι μόνο ο Μπέμπης, απ' όλους, είχε πραγματική αγωνιστική διάθεση και αγωνιζόταν με όρεξη.

Οι μέσοι του Ολυμπιακού, Πολυχρονίου και Ίωάννου, αναγκαστήκανε να αποσυρτηρουν και παρουσιάστηκαν στο κέντρο ένα κενό, που προσπαθούσε να συνδέσει ο Μπέμπης.

Ενώ οι παίκτες της «Δόξας» είχαν επιδοθή με ζήλο στην προσπάθεια να εκπορτήσουν την εστία του Θεοδορίδη, μερικές μεμονωμένες επιθέσεις του Ολυμπιακού απεκορύφθησαν με εύκολα, γεγονός, που προκάλεσε έκπληξη στους θεατές. Στο διάστημα αυτό, δύο πέναντι (τά οποία σημειώθηκαν από παίκτες αφοτέρων των ομάδων, 18' Σούλης, 23' Γιαννιού) πέρασαν απαρτήρη-

τα από τόν κ. Σταθάτο, που έδειξε κάποια ανεπαρκεία και έκανε πολλά λάθη.

Μέχρι τή τέλος του ημιχρόνου, η κατάσταση δεν άλλαξε καθόλου. Με τή διαφορά, ότι οι παίκτες της «Δόξας» έμοιαζαν ότι είχαν καταναλώσει πάρα πολλές δυνάμεις για να διατηρήσουν στο επίπεδο της υπεροχής. Αμέσως μετά την έναρξη της επανληψέως και συγκεκριμένα στο 3' ύστερ' από σύγχυση της άμυνας του Ολυμπιακού και ύστερ' από μία λανθασμένη απόκριση του οπισθοφύλακος Στεφανάκου, ο Γεωργιάδης, μ' ένα δυνατό σουτ, πέτυχε το πρώτο γκολ του αγώνος. Ήταν ένα θαυμάσιο τέρμα, από κείνα, που δεν σφάζονται. Για μία στιγμή, φίλαθλοι και Πειραιείς ποδοσφαιριστά έμειναν κατάπληκτοι. Αντιμετώπιζαν τή φάσμα της ήττης και χρειαζόταν άμεση αντίδραση. Το γκολ που δέχτηκαν, αντί να τους απογοητεύσει, τους ζύπνησε. Σά συμπαγές σώμα, που δουλεύει μ' ένα μυαλό, πρὸς μία κατεύθυνση, ο Ολυμπιακός άρχισε να δείχνει τή παιχνίδια του. Ταχύτητα, οι μαχητικοί πιά κυνηγοί του, έφτασαν στην αντίπαλη περιοχή και πριν περάσουν 3' ο Ύφανης, μ' ένα ισχυρότατο σουτ, έφερε τή ισοφάριση. Σημαντικός συντελεστής της επιτυχίας αυτής, ήταν ο Χριστοφορίδης, που με περίφημο τρόπο, δημιούργησε τις προϋποθέσεις και τροφοδότησε τόν κεντρικό κυνηγό του Ολυμπιακού.

Κατόπιν, οι ερυθρόλευκοί παίκτες, παροτρυνόμενοι από τις εκδηλώσεις των θεατών, έξεπλυσαν σειρά επιθέσεων, οι οποίες παρέλυσαν κυριολεκτικά τή ήθικη των Μακεδόνων. Σε μία απ' αυτές, ο Μπέμπης, με προσωπική προσπάθεια κι' αφού υπερφαλόγγισε αλληλοδιαδόχως αρκετούς αντιπάλους, σημείωσε τή δεύτερο τέρμα ύστερ της ομάδας του, που εξασφάλισε τή νίκη.

Τι έγινε μετά τήν επιτυχία αυτή δεν περιγράφεται. Οι φίλοι του Ολυμπιακού βρισκόνταν μέσα σ' ένα μεθύσι χαράς. Ή άγαπημένη τους ομάδα τους πρόσφερε άκμη μία φορά τήν

κακοποίηση, τή χαρά, τήν εδότη.

Κατά τή διάρκεια του β' ημιχρόνου, οι Ολυμπιακοί διατήρησαν τήν πρωτοβουλία και γενικά ήσαν ανώτεροι, κατακτώντες δικαίως τήν κούπελλο Ελλάδος. Ή εμφάνισή της «Δόξας» άφησε άριστες εντυπώσεις και απέδειξε, ότι ή ομάδα αυτή της Βορείου Ελλάδος αποτελεί ένα σημαντικό στοιχείο στο άθλητικό οικοδόμημα της πατρίδας μας.

Ή «Δόξα» Δράμας, για τριττή κατά συνέχεια φορά, έφθασε στον τελικό αγώνα του κύπελλου Ελλάδος και πάντα είχε τήν άτυχία ν' αντιμετώπιζει τόν Ολυμπιακό...

Απ' τούς παίκτες της, διακρίθηκαν οι Ίωάννου, Γεωργιάδης, Ίγνατιού, Τ. Λουκανίδης, Ναλμπάντης και Μπιτάρης. Ής άλλου, απ' τόν Ολυμπιακό, ιδιαίτερος καλά αγωνισθήκανε οι Μπέμπης, Πολυχρονίου και Ξανθοπούλου.

Ο διαιτητής κ. Σταθάτος ζημίωσε με τόν τρόπο που διατήρησε και τις δύο ομάδες. Απέφυγε να σφύριζε έμφανή πέναλτι και άκύρωσε ένα τρίτο τέρμα του Ολυμπιακού.

Τα δυνάμια των παικτών που αγωνισθήκαν είναι: Ο ΛΥΜΠΙΑΚΟΣ: Θεοδορίδης, Ξανθοπούλου, Σούλης, Στεφανάκος, Πολυχρονίου, Ίωάννου, Παπαδόπουλου, Χριστοφίδης, Ύφανης, Μπέμπης, Ψύχος.

Δ Δ ΟΞΑ: Μπιτάρης, Κοτρίδης, Ίγνατιού, Νικολαΐδης, Τζαφέρης, Τ. Λουκανίδης, Ναλμπάντης, Γρηγοριάδης, Θ. Λουκανίδης, Γεωργιάδης, Ίωάννου.

Τό κύπελλο της Ελλάδος έχει ιστορία 28 χρόνων, κατά τή διάρκεια των οποίων έγιναν 17 διοργανώσεις.

Ο Ολυμπιακός βρίσκεται επί κεφαλής με 8 κατακτήσεις στο ένεργητικό του και ακολουθούν ή ΑΕΚ με 5, ο Παναθηναϊκός με 3 και ο Έθνικός με μία.

Λεπτομερώς τά αποτελέσματα των τελικών αγώνων του Κύπελλου, απ' τή 1932 μέχρι σήμερα, έχουν ως εξής: 1932: ΑΕΚ — Άρης 2-1. 1933: Έθνικός — Άρης 5-3. 1939: ΑΕΚ — ΠΑΟΚ 2 — 1. 1940: ΠΑΟ — Άρης 3-1. 1947: Ολυμπιακός — Ήρακλής 5-0. 1948: ΠΑΟ — ΑΕΚ 2-1. 1949: ΑΕΚ — ΠΑΟ 2-1. 1950: ΑΕΚ — Άρης 4-0. 1951: Ολυμπιακός — ΠΑΟΚ 4-0. 1952: Ολυμπιακός — Πανιώνιος 2-0. 1953: Ολυμπιακός — ΑΕΚ 3-2. 1954: Ολυμπιακός — Δόξα 2-0. 1955: ΠΑΟ — ΠΑΟΚ 2-0. 1956: ΑΕΚ — Ολυμπιακός 2-1. 1957: Ολυμπ. — Ήρακλής 2-0. 1958: Ολυμπιακός — Δόξα 5-1. 1959: Ολυμπιακός — Δόξα 2-1.

Χ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλαβικό σταυρολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΑΝΑΚΑΡΗΣ — ΟΜΙΛΙΑ. 2) ΜΑΝΙΤΑ — ΝΙΑΤΑ. 3) ΛΑΟΠΑΘΕΙΑ. 4) ΡΟΚΑΝΙ — ΤΟΥΛΙΝΟΣ. 5) ΛΙΑΝΑ — ΟΡΑΜΑ. 6) ΘΕΑ — ΤΑΠΩΜΑ. 7) ΡΙΣΠΕΝ. 7) ΚΟΥΤΑΛΙ — ΧΑΔΕΜΑ. 8) ΛΑΔΑΝΑ — ΚΑΤΑΝΗ. 9) ΝΑΠΟΛΕΟΝΙ. 10) ΣΙΤΑΡΙ — ΚΙΛΙΜΙ. 11) ΑΡΑΒΟΛΟΣ — ΓΥΛΛΙΑ. ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΑΜΑΤΕΡΟ — ΑΝΟΣΙΑ. 2) ΝΑΝΙ — ΚΑΛΙΑΚΟΥΔΑ — ΤΑΡΑ. 3) ΚΑΤΑΛΑΝΙΑ — ΤΑΝΑΡΑΡΙΒΟ. 4) ΝΑΤΑΛΙ. 5) ΑΠΑΘΗΣ — ΕΛΕΟΣ. 6) ΟΜΑΧΑ. 7) ΜΙΝΙΑΤΟΥΡΑ — ΔΕΚΑΝΙΚΙΑ. 8) ΛΙΑ — ΛΙΜΑΡΙΣΜΑΤΑ — ΛΙΛΙ. 9) ΑΤΑΜΑΝΟΣ — ΝΗΝΕΜΙΑ.

Σωστό — Λάθος

1) ΛΑΘΟΣ (Ήταν τραγικός). 2) ΣΩΣΤΟ (Είναι ή Μεγάλη Βρετανία). 3) ΛΑΘΟΣ (Έξη). 4) ΛΑΘΟΣ (Τό έδαφος άρχισε να υποχωρεί άμέσως μετά τήν έναρξη της κατασκευής του πύργου και αυτή συνεχίστηκε βάσει νέων υπολογισμών). 7) ΛΑΘΟΣ (Ο μεγαλύτερος είναι ο καθολικός ναός της Σάρτρ). 8) ΛΑΘΟΣ (Ή διάρκεια του μικραίνει όσο πλησιάζουμε τόν Ισημερινό. Έκεί τή σκοτάδι διαδέχεται σχεδόν άμέσως τή φως). 9) ΣΩΣΤΟ (Με μυστικό γάμο, μετά τή θάναση της βασίλισσας). 10) ΛΑΘΟΣ. 11) ΛΑΘΟΣ (Τό αντίθετο συμβαίνει). 12) ΛΑΘΟΣ (Στ'ήν Όλλανδία).

Μικρά προβλήματα

1) Όποιοσδήποτε αριθμός. Τό σύνολο των κλασμάτων ένασχηματίζει τόν ίδιο αριθμό άκράσι.

2) Τό 6 και τή 66. (Γίνονται 9 και 99).

3) 91 και 100. (Προσθέτουμε κάθε φορά έναν αριθμό κατά μία μονάδα μεγαλύτερο, άρχίζοντας από τή 5).

4) Θά άπάντησατε άσφαλώς 30, αλλά κάνετε λάθος. Ύστερα από τή 240 παγινίδι ο Άγγελος κερδίζει 1200 δραχμές και με τις 300 που κερδίζει στο 25ο συμπληρώνει τις 1500 και άποχωρεί.

5) Είκοσι έξη = 20X6 = 120. Σαραντά δύο = 40X2 = 80. 120+80 = 200.

Στοιχειογόνο

ΚΥΘΗΡΑ — ΘΗΡΑ

Ένας πολλάπλοισμός

4 3 2

5 6

2 5 9 2

2 1 6 0

2 4 1 9 2

Όλοι ζωντανοί

Ή είκόνα μας δείχνει καθαρά τί έπρεπε να εμφανιστή μετά τή μαύρισμα.

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

Όλοι ζωντανοί

ΤΑ ΚΑ'ΥΜΕΝΑ τὰ πόδια μας!..

Έργάζονται εξαντλητικά, δεινοπαθούν και άρρωσταίνουν

Γιά να κάνει τή καθημερινά ψώνια της και τις δουλειές του χιτιού της, μία συνθησισμένη νοικοκυρά περπατάει 21 χιλιόμετρα τήν ημέρα. Για να εξοφλήσει τήν πελατεία, ένας έμπορο-υπάλληλος περπατάει 13 χιλιόμετρα. Ένα αστυνομικό αναγκάζεται από τή δουλειά του να περπατάει 22 χιλιόμετρα τήν ημέρα. Ένας ταχυδρόμος 35, ένας γιατρός 29. Με τέτοια κουραστική λοιπόν εργασία που επέδαλλομε στα πόδια μας, είναι φυσικό να μας πονάνε, να παρουσιάζουν διάφορες ανωμαλίες και ν' απαιτούν ώριμες φροντίδες.

Τά ανθρώπινα πόδια αποτελούν ένα εξαιρετικά πολύπλοκο κατασκευασμα της φύσεως. Έχουν 26 κόκκαλα και μεγάλο αριθμό μυών, νεύρων, τενόντων, φλεβών, αρτηριών και ιδρωτοποιών αδένων. Τή μεγαλύτερη σημασία παρουσιάζουν τά κόκκαλα, και ιδίως τά πέντε όστα που μεταταρσίου. Αυτά είναι τά μακρεια κόκκαλα που συνδέουν τά δάχτυλα με τή πίσω μέρος τού ποδιού. Σχηματίζουν τήν εκκαμάρυν τού πέλματος και συγκρατούν όλο τή βάρος τού σώματος.

Κανονικά, έχουν μία αξιοθαύμαστη κατασκευή και τοποθέτηση. Αποτελούν δηλαδή ένα είδος θάλου, που στήριζεται στις δύο άκρες του σε άλλα κόκκαλα, ένωμένα μαζί του με συνδέσμους. Όπως έξερουμε δέ από τήν αρχιτεκτονική, ο θόλος παρουσιάζει εξαιρετική άντοχη και μπορεί να συγκρατήσει μεγάλη βάρη. Κάποτε όμως συμβαίνει να είναι κοινότερο απ' όσο πρέπει τή πρώτο απ' αυτά τά κόκκαλα — εκείνο που πιάνουμε όταν ψηλαφησουμε τή άπάνω μέρος τού ποδιού. Αυτό ένώνεται τή μεγάλο δάχτυλο με τή υπόλοιπο πόδι.

Όταν λοιπόν είναι πιο κοντό απ' τή κανονική, δέ μπορεί πιά να εκπληρώσει τόν προορισμό του στο περπάτημα και ρίχνει τή βάρος στο διπλανό του, στο δεύτερο κόκκαλο. Αυτό όμως είναι λεπτότερο και ακατάλληλο εκ φύσεως για μία τόσο βόρεια δουλειά. Έρεθίζεται λοιπόν, υποχωρεί κάπως, προκαλεί ένα δδυνήρο τέντωμα των μυών και μία λασπεδάση της εκκαμάρυν τού ποδιού. Έχομε τότε τή λεγομένη «πλατυποδία», για τή διόρθωση της οποίας χρειάζονται ειδικά ορθοπεδικά πέλματα τοποθετημένα μέσα στο παπούτσι, έτσι ώστε να υποχρεώνουν τή πρώτο κόκκαλο να εκτελή τή καθήκον του.

Αλλά και τή τόσο ενοχλητικό ακόστιν όφείλεται στο πρώτο κόκκαλο τού μεταταρσίου. Συμβαίνει δηλαδή πολλές φορές τή κόκκαλο αυτό να μη διεθώνεται τελείως πρὸς τή έμπρός, αλλά να λοξεύη κάπως, πρὸς τή μέρος τού άλλου ποδιού. Τό παπούτσι πιέζει τότε τή άκρη του, ή άρθρωσή του με τή μεγάλο δάχτυλο έρεθίζεται και έξογκώνεται, κι' ή έξογκωσι αυτή δημιουργεί τή «κόστιν».

Ή ανωμαλία αυτή διορθώνεται μόνο με έγχείρησι, που δίνει στο κόκκαλο τή σωστή κατεύθυνση.

Οι κάλοι είναι μία ανωμαλία τού ποδιού λιγώτερο σοβαρή από τις προηγούμενες, αλλά πολύ πιο διαδεδομένη. Ύπάρχουν πράγματι στους περισσότερους ανθρώπους. Όφείλονται δέ στη συνεχή πίεσι τού παπουτσιού πάνω σ' ένα σημείο τού ποδιού, που κάνει τή δέρμα σκληρό και χοντρό στο μέρος εκείνο. Πολλοί συνηθίζουν να τους κόβουν με τή ξυραφάκι, για ν' άνακουφισθούν. Έτσι όμως κινδυνεύουν να πάθουν σοβαρές μολύνσεις. Ή ιδεώδης λύσις για ν' άποφεύγονται οι κάλοι, θα ήταν να μην πιέζεται πουνάνα τή πόδι απ' τή παπούτσι. Αυτό όμως είναι άδύνατο στην πράξι, με τή συνηθισμένα παπούτσια — όχι μόνο τά έτοιμα, αλλά και τά φτιαγμένα με παραγγελία.

γκρέκα

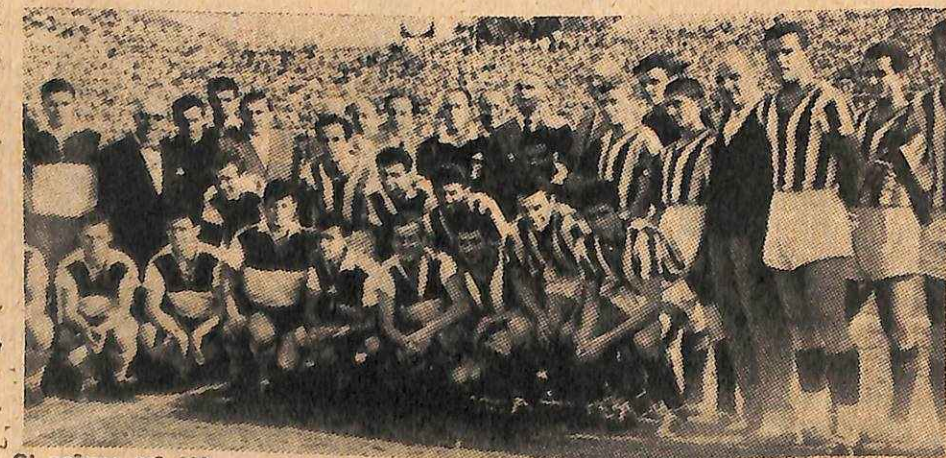
Kolynos SUPER WHITE

Απόδειξις της ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗΣ ΠΡΟΣΙΑΣΙΑΣ που παρέχει ή ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΙΤ (Πείραμα Petri-Dish)

Ή παραπλευρως εύρισκόμενη είκων δεικνύει τήν έν εργαστηρίω έπίδρασις επί δοκιμαστικής πλακάς της ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΙΤ, έπι καλλιέργηματος μικροοργανισμών τού στόματος. Οπή χαραχθείσα έπι τού καλλιέργηματος έπληρωθη με ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΙΤ (Είκων Ν° 1) και άλλοι έπληρωθησαν με άλλας διεθνώς γνωστας οδοντοκρέμας (Είκων Ν° 2, 3).

Ή πολύ καθαρά-περιοχή ή σχηματισθείσα γύρω της ΚΟΛΥΝΟΣ ΣΟΥΠΕΡ ΟΥΑΙΤ δεικνύει τόν βαθμόν τής προστασίας των οδόντων κατά τής τερηδόνας. Αί άλλοι οδοντοκρέμαι δεικνύουν τήν άνεπαρκή έπίδρασις.

Οι παίκτες τού Ολυμπιακού και της Δέξης, φωτογραφούμενοι πριν απ' τόν μεγάλο τους αγώνα. Ανάμεσα τους, ο πρωθυπουργός κ. Κ. Καραμανλής, οι ύπουργοι κ. Κ. Τριανταφυλλίδης και ο κ. Γ. Αθανασιάδης, Κυβερνητικός Έπίτροπος τού Ο. Π. Α. Π.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

ΚΑΠΟΤΕ, στα παλιά χρόνια, ο βασιλιάς Μοῦ της Σελήνης, ήταν πολύ στενοχωρημένος. Ούτε μιλούσε, ούτε γελούσε. Ή ατία ήταν, ότι η βασίλισσα του δεν του έκανε παιδί. Έτσι, ο βασιλιάς πήγε σ' ένα μάγο, που καθόταν στην έρημο, κοντά σ' ένα στυμμένο ήφαιστο. Κι' ο μάγος του είπε:

— Βασίλιά, αν θέλεις γιού, πού να σου μοιάσει και να γίνη υιότερα βασιλιάς των Σεληναίων, πήγαινε να βρής το θεό Σάρ. Παρακάλεσε τον να σου χαρίση ένα παιδί.

— Άλλα, πού είναι το παλάτι του Σάρ; Στο βάθος του μαύρου εκείνου ήφαιστείου. Είναι ερημική μακρυνά απ' το παλάτι σου. Μη ξεχάσεις να πάρης μαζί σου μίαν άνεμοσκάλα μεταξένια, για να κατεβής στο βάθος του κρατήρα. Σου δίνω κι' αυτά τα γλυκά, για να τὰ ρίξεις στα σκυλιά, που φυλάει την πόρτα του θεού. Άλλοιωτικά, αν φτάσης κάτω ζωντανός, θα σε φάνε τα σκυλιά...

Ο βασιλιάς ευχαρίστησε το μάγο και γύρισε στο παλάτι. Το παλάτι του είχε 365 παράθυρα, ποχάν διαμαντένια τζάμια, και χρυσόμυα για ημεροδείχτης. Κάθε μέρα φωτιζόταν κι' από ένα παράθυρο. Η βασιλική έθιμοτυπία απαιτούσε να βγαίνει η βασίλισσα, κάθε μέρα στις πέντε, σ' ένα απ' αυτά τα παράθυρα. Στην αυλή έκαναν γυμνάσια μικροσκοπικά στρατιωτάκια, λιγνά σαν καλαμιά και κίτρινα σαν παντεσόνι. Για δόρατα κρατούσαν βελόνες του πλεξιματός!

Όσο ο βασιλιάς ήταν περήφανος για το μικρό στρατό του.

Γυρίζοντας, είδε τη βασίλισσα στο παράθυρο και της είπε:

— Κάνε μου τη χάρη να κατέβης να σου πω κάτι!

— Παράξενο πράγμα! Αποκρίθηκε εκείνη, πεισματάρη. Έσύ έχεις να μου μιλήσης ένα μήνα και τώρα θέλεις να μου πεις κάτι!

— Ξέρεις, ότι η λύπη, που δεν έχω διάδοχο, μ' έχει κάνει άμυλητο, αποκρίθηκε ο βασιλιάς Μοῦ. Τώρα όμως, σου δίνω το λόγο μου πως θα γελάω, θα τραγουδάω, θα χορεύω!... Θα μου δώση ένα γιού ο θεός, που καθέται στα σπλάγχνα της Σελήνης.

— Θα το δοῦμε! μουρμούρισε η βασίλισσα, κακοφανισμένη, που δεν τη λογάριαζαν στο ζήτημα του κληρονόμου. Αφού θα βγῇ από τα σπλάγχνα της Σελήνης, θάβει μαύρο σαν κάρβουνο. Και θα σου γίνη ένας διάδοχος μιά χαρά και τρεις τρυφερότες!

Τότε ο βασιλιάς Μοῦ άφησε την πεισματάρη βασίλισσα, που δεν έννοούσε να συμμεριστη τη χαρά του και μπήκε στα ιδιαίτερα διαμερίσματά του. Σε λίγο βγήκε φορώντας ψηλά ποδήματα, θώρακα κατάχρυσο και περικεφαλαία χάλκινη. Στο χέρι του κρατούσε το σάκκο με τη μεταξένια σκάλα και τα γλυκά.

Πήρε μαζί του μονάχα τον αδελφό του, πρίγκηπα Πάπ.

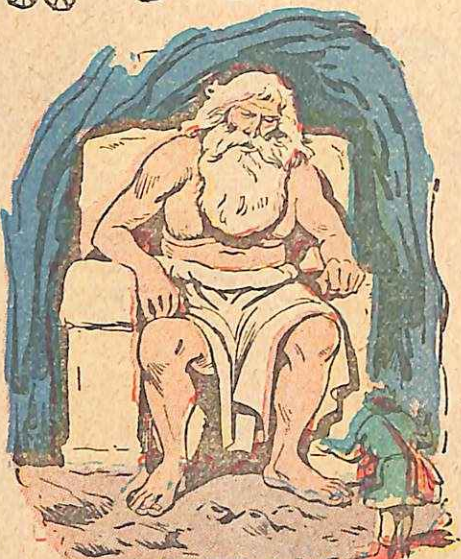
Στο δρόμο που πήγαιναν, ο Μοῦ είπε:

— Άδελφέ μου, φαντάζομαι πόση χαρά θα νοιώθης κι' εσύ γιό το παιδί, που πάμε να πάρουμε!

— Ναί, μουρμούρισε εκείνος μέσ' από τὰ δόντια του.

Ο Πάπ, βλέποντας να βασιλεύει ο αδελφός του χωρίς παιδί, είχε την ελπίδα πως θάβαινε αυτός το θρόνο, όταν θα πέθαινε ο Μοῦ. Γι' αυτό, σαν έμαθε πως σε λίγο θα υπήρχε διάδοχος και κληρονόμος, η μοχθηρή ψυχή του φούντωσε από ζήλεια και κακία.

Στο δρόμο που πήγαιναν, ο Πάπ ζήτησε, για να ξεκουράση όθθεν τον αδελφό του, να κρατήση αυτός το σάκκο.

— Τι θέλεις εσύ εδώ; τον ρώτησε ο θεός Σάρ.

Ο Μοῦ, άνόητος, του τόν έδωσε. Και, σε μιά στιγμή, πού ο βασιλιάς είχε προχωρήσει μπροστά, ο Πάπ έβγαλε το μαχαίρι του κι' έκοψε ένα σκαλοπάτι απ' τη μεταξένια σκάλα. Ύστερα πέταξε τὰ γλυκά και γέμισε το σάκκο με πέτρες.

Ο βασιλιάς, δσο πλησίαζε στο ήφαιστο, τραγουδούσε απ' τη χαρά του ένα εμβατήριό: «Μαύρη είν' η νύχτα στα βουνά, στους βράχους πέφτει χιόνι...»

Με τα πολλά, φάνηκε, στρουγγυλός, αλλά κατάνυρος, ο κρατήρας. Γαυγίσματα άκούστηκαν.

— Είναι τὰ σκυλιά του Σάρ! είπε ο Μοῦ. Δώσε μου τώρα το σάκκο και περιμένε εδώ, ώσπου ξαναγυρίσω.

Ο Πάπ ξεδίπλωσε τη σκάλα, για να μῇ δῇ ο βασιλιάς το κομμένο σκαλοπάτι.

Ο Μοῦ άρχισε τότε να κατεβαίνει. Ήταν όμως τόσο ή βία του, που περνούσε δυο-δυο τὰ σκαλοπάτια. Έτσι το δέκατο έβδομο πύχε κόπηκε ο Πάπ, το προσέπεσε και δεν έπεσε. Σαν έφτασε στα μισά, πήρε απ' το σάκκο την πρώτη πέτρα. Νόμισε πως ήταν το γλυκό και το πέταξε κάτω. Ένα δυνατό ουλόγραμμα άκούστηκε.

Ο βασιλιάς σκέφτηκε, ότι τα σκυλιά μάλλον για τὸ ποῖο να πρωτοπάλη το γλυκό, κι' άρχισε να πετάει και τις άλλες πέτρες.

Όταν πια κατέβηκε, είδε τα σκυλιά έσπλωμένα γύρω. Φαντάστηκε, ότι κοιμόντουσαν, αφού χόρτασαν γλυκά.

Μπαίνοντας ύστερα σ' ένα διάδρομο, αντίκρισε μιά κάμαρα πλημμυρισμένη στα φώτα. Προχώρησε κι' είδε ένα γιγαντοσώμο γέροντα. Ήταν ο θεός Σάρ.

— Τι θέλεις εδώ; τον ρώτησε. Ποιός είσαι σὺ ο άφοβος, που τόλμησες να κατέβης στον κρατήρα μου;

— Θεέ Σάρ, αποκρίθηκε ο Μοῦ, είμαι ο βασιλιάς της Σελήνης. Δεν έχω γιό κι' έρχομαι να παρακαλέσω την Παντοδυναμία σου να μου χαρίσης διάδοχο, για να γλυκάνω τὰ γερατιά μου!...

Ο τρόπος, αλλά κι' ο πόνος του βασιλιά συγκίνησαν το Σάρ. Άνοιξε τότε ένα συρτάρι, πήρε από μέσα ένα μύδαλο με την πρασινωπή

ακόμα φλούδα γύρω του και, δίνοντάς το στο Μοῦ του είπε:

— Φύγε στη σέρρα σου το μύδαλο και πότιζέ το κάθε μέρα. Ύστερ' από 5-6 μήνες, θα φυτρώση. Έπειτα θα κάνη άνθος και το άνθος θα γίνη καρπός. Άμα ώριμάση ο καρπός, θα σχιστή και θα βρῇς μέσα το παιδί που ποθείς...

Ο βασιλιάς έκρυψε το μύδαλο στον κόρφο του κι' έτοιμάστηκε να φύγῃ.

Κάθισε λίγο ακόμα κοντά μου, του είπε ο Σάρ. Βλέπεις πόσο πλήττω εδώ κάτω μοναχός μου...

Κι' ο Μοῦ άρχισε να ψέλην πάλι το εμβατήριό: «Μαύρη είν' η νύχτα στα βουνά, στους βράχους πέφτει χιόνι...»

Ο Σάρ όμως τοῦπε να σταματήσει, γιατί η μουσική του πείραζε τ' αὔτιά.

— Θεέ μου, άσε με τώρα να φύγω, είπε ο βασιλιάς. Το μύδαλο θά μου ξεραθῇ. Θα σε επισκεφθῶ άλλη φορά.

Κι' ο Μοῦ, άφού τόν ευχαρίστησε, άρχισε ν' ανεβαίνει. Δρασκελίζε τώρα τὰ σκαλοπάτια τέσσερα-τέσσερα. Άλλ' όταν έφτασε στα χείλη του κρατήρα, δὲ βρῆκε εκεί τόν αδελφό του.

— Μπα! απόρησε. Βαρέθηκε φαίνεται να με περιμένῃ και γύρισε στο παλάτι!

Κι' αλήθεια, ο Πάπ είχε γυρίσει στο παλάτι, σὰ βασιλιάς. Άνταγείλε στο λαό, ότι ο Μοῦ έπεσε στο βάρβαρο και τόν έφαγαν τὰ σκυλιά! Όλοι τόν πίστεψαν και τόν έκαναν βασιλιά τους. Κι' άφού φυλάκισε τη βασίλισσα, διάταξε ν' ανάψουν φωτιά και να κάψουν τὰ μικρά στρατιωτάκια.

Ύστερα βγήκε στο 212ο παράθυρο, γιατί είχε νυχτώσει, και θαύμαζε το θέαμα.

Στο μεταξύ, ο Μοῦ είχε φτάσει κοντά στο παλάτι. Τὰ διαμαντένια τζάμια έδειχναν πῶς μεγάλη τη φωτιά. Στη λάμψη αὐτή, ένας αὐλικός άναγνώρισε το βασιλιά.

— Νά ο βασιλιάς Μοῦ! φώναξε. Νά, ο βασιλιάς, που δεν πέθανε. Θάνατος στον άρπαγα του θρόνου μας!

Κι' ο λαός ώρμησε στο παλάτι. Άρπαξε τόν Πάπ και τόν πέταξε στὴ φωτιά. Η μοχθηρή ψυχή του έγινε ένα τῶς μαύρου καπνός!

Όταν ο βασιλιάς έμαθε την προδοσία του Πάπ, άκουσε κι' ευχαρίστησε την τιμωρία του. Κι' άφού έτρεξε και φύγεσε σὲ καλὸ χῶμα το μύδαλο, ρώτησε:

— Πού είναι η βασίλισσα;

— Ο Πάπ τὴν έφυλάκισε γιατί τη μισούσε, αποκρίθηκαν οί αὐλικοί. Θέλετε να την έλευθερώσουμε;

— Όχι... όχι... δεν είναι βία... είπε ο βασιλιάς. Είναι πολύ πεισματάρη. Άν την άρρίσκουμε λίγο στη φυλακή, ίσως διορθωθῇ και γίνη πῶς γλυκεία, σαν τ' αγγλῆδια τὰ σκληρά και στυφά, που γίνονται μαλακά και γλυκά όταν μείνουν λίγο καιρό στο ύπόγειο...

Σε λίγο καιρό, όπως είχε πῇ ο θεός Σάρ, το μύδαλο φύτρωσε. Έκανε άνθος, το άνθος έγινε καρπός. Κι' όταν ώριμάσε, σχιστήκε μόνος του και βρῆκαν μέσα έσπλωμένο το μικρό βασιλάκι.

Η χαρά του βασιλιά ήταν τόσο, που διάταξε να βγάλουν τη βασίλισσα απ' τη φυλακή. Ήθελε να δώση μια μητέρα στο μικρό βασιλάκι.

Η βασίλισσα ήταν τώρα μιά γυναικία γλυκεία και ταπεινή. Είχε άφσει στη φυλακή δλη της τὴν κακία. Άγάπησε τὸ γιό της, μόλις τὸν είδε.

Έτσι το βασιλόπουλο, έχοντας για στήριγμα τὴν αγάπη και τὴ φροντίδα της μητέρας του, έγινε ένα ωραίο παλληκάρι. Κι' όταν πέθανε ο πατέρας του, άνακηρύχθηκε αὐτὸ βασιλιάς της Σελήνης!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η κόρη του κλειδούχου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ένθιν Χάκγουντ έξηγει στο Γκρηνοβούι το σχέδιό του για να εξαφανισουν το Τζόε, πετώντας τον σ' ένα πηγάδι, άφου πρώτα τόν παραστήσουν σαν υπεύθυνο του θανατηφόρου «δυστυχήματος» του μικρού Ντικ. Άλλ' ο Τζόε έχει τὰ ματιά του ανοικτά. Πριν πάνε περίπατο με το Ντικ, κάνει ένα έλεγχο της σέλλας του παιδιού, βρίσκει το μισοκομμένο λουρί και το διορθώνει. Ύστερα κατεβαίνουν μαζί στο χωριό κι' επισκεπτόνται στο σπίτι της τῆς Μαρίνα. Η μικρή μιλάει στο Ντικ με νοσταλγία για τὴν περασμένη ζωή της στο Παρίσι. Όταν σε λίγο κι' ο πατέρας της, Ο Ντικ σκηματίζει τὴν ένῡπνιω πῶς κάπου τόν ξέρει. Όταν γυρίση στὸν πυργο, βρίσκει τυχαίως μιά παλιά φωτογραφία του Ρεβάλ και καταλαβαίνει τότε ότι ο Ριβάλος είναι ο πρῶνν επιστάτης του πατέρα του. Θυμάται επίσης πῶς η υπτέρα του κι' η γκουβερνάντα του έλεγαν πάντα ότι ο Ρεβάλ καταδικάστηκε άδικα.

70N

Σίγουρα, θά τόν άκουσε ο Ριβάλος, θά συγκινιότανε και θά όμολογούσε όλη τὴν αλήθεια.

Θα διαφύγει το σκοτεινό εκείνο παρελθόν. Θα επιβεβαιώνε τὰ εὐνοϊκά λόγια της Τζέιν Μάκ Φέρσον. Θα δικαιολογούσε τὴν έκτιμητή της λαϊκής Χάκγουντ...

Η σκέψη αὐτὴ γέμισε χαρά τὴν καρδιά του Ντικ.

Όρμησε έξω απ' τὴν κάμαρα και φώναξε τὸ Τζόε. Έψαξε σ' όλο το σπίτι, αλλά δεν τόν βρῆκε πουθενά.

Σίγα-σίγα βρόδωνε, σκοτεινίσαε. Κι' έτσι ο Ντικ άναγκάστηκε ν' ανεβάσει για τὴν άλλη μέρα τὸ σχέδιό του.

Η Μαρίνα είχε σταθῇ πολλή ώρα έξω απ' τὸ σπίτι της, κάτω απ' τὴν κληματαριά, κτυπώντας τους δυὸ καδάλωδες που άπομακρύνονταν. Οί καταικίς της βέλανταν λυπημένα, γιατί είχαν χάσει τὰ παιχνίδια του φίλου τους, τὸν Λεόντο.

Τέλος, η μικρή ξαναμπήκε στο σπίτι. Το άποτελούσαν τρία δαμάκια: ένα τετράγωνο χῶμα, που χρησίμευε συγχρόνως για κουζίνα και τραπέζι, και δύο κρεβατοκάμαρες, του πατέρα και της κόρης.

Πριν μπῇ στην κάμαρά της, η Μαρίνα κοιτάστηκε κι' έρριξε μιά ματιά στη διπλανή, τὸν πατέρα της. Τὸν είδε σκυμένο πάνω απ' τὸ άπλό εύκαμπο τραπέζι, που άποτελούσε τὴν επίπλωσι του δωματίου μαζί με δυὸ καρέκλες και τὸ κρεβάτι.

Ήταν τόσο άπορροφημένος ο Τζάκοπο, ὥστε δὲν άκούσε καθόλου τὰ βήματα της κόρης του. Άπ' τὸ μέρος δὲ πού στεκόταν, η Μαρίνα δὲ μπορούσε να δῇ τί ήταν εκείνο που κούταζε ο πατέρας της.

Έμενε ακίνητη, συγκρατώντας τὴν ανάσα της. Ήθελε να μῇ μιλήσει, και συγχρόνως φοβότανε μῇπως φωνὴ ἀδίκρητη... Τὰ μάτια της μένανε κορμωμένα στον πατέρα της. Έβλεπε τὸς ὡμούς του ν' αναταράσσονται από λυγμούς.

Ποτέ άλλοτε δὲν τόν είχε δῇ να κλαίη έτσι.

Σ' άλλες περιπτώσεις—και τελευταία ακόμα, όταν επισκεπθόταν τὸν τάφο της μητέρας της στο Μονκντιν—είχε δῇ τὸ Ριβάλο να δακρύζει, αλλά διακριτικά, συγκρατημένα. Δεν ήταν τότε αὐτὴ η σκληρή θλίψη, που φαίνεται τώρα να τόν άποστερῇ ὅλο, που τόν θάρρο και τὴν ενεργητικότητα.

Ξαφνικά, ο Τζάκοπο στράφηκε, είδε τὴν κόρη του και, σαν έκπληκτος για τὴν παρουσία της, άφισε νὰ πῇσῇ απ' τὰ χείλια του κάτι τι, που δὲν τὸ είδε καλά το κοριτσάκι.

— Ά, ήσουν εδώ; της είπε.

Εκείνη μπήκε στην κάμαρα, τὸν αγκάλιασε απ' το λαιμό και τὸ φώναξε, με σφιγμένη τὴν καρδιά, έτοιμη ν' ανακατέψῃ τὰ δακρύα της με τὰ δικά του:

— Κλάες, πατέρα! Γιατί;

Ο Τζάκοπο δὲν άπάντησε. Έσφιξε μονάχα με πάθος στην αγκάλια του τη Μαρίνα και τη φίλησε στο μάγουλο.

Είται λυπημένος, πατέρα έπέμεινε η μικρή. Δεν ξέρω τὸ λόγο, μα ξέρω καλά πῶς δλη η καρδιά μου είναι γεμάτη από σένα και πῶς, αν μπορούσα να σε παρηγορήσω, να λιγοστέψω τὸν πόνο σου...

Τὴν έσφιξε δυνατότερα στο στήθος του και μουρμούρισε, χαϊδεύοντας τὰ ξανθὰ της μαλλιά:

— Αλήθεια, Μαρίνα, είμαι λυπημένος. Μά δὲ μπορείς να μῇσῃς τὴν αὔτια.

— Γιατί; Δεν είμαι πια η κορούλα σου; Δεν πρέπει να συμμερίζομαι τὴς λύπες σου; Δεν

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Είμαστε πιά δυὸ για νὰ σ' αγαπήσω, πατερούλη μου! Έγὼ ἀντικαθιστῶ τώρα τὴν καυμένη τῇ μαμά μου. Έγὼ λοιπὸν άρείλω να σου προσφέρω τὴς χαρές που έχεις δικαίωμα νὰ ἐλπίζης... Πες μου μονάχα ποιά είναι η αἰτία της λύπης σου!

Ο Τζάκοπο κούνησε τὸ κεφάλι του άρνητικά, προσπαθῶσε να χουμωλάσει και είπε: —Υπάρχουν πόνοι, Μαρίνα μου, που περνῶνε τὰ ὅρια της ἀνιλήφειας ἐνὸς παιδιού. Δὲ μπορείς ακόμα να τὸς καταλάβης. Άργότερα ίσως... ναι, άργότερα δὰ μῇσῃς πῶς πικρές πέρασε ο πατέρας σου στη ζωή του. Τότε δὰ ἐξηγήσης τὰ δακρύα μου.

Τὴν τράβηξε πῶς κοντά του και συνέχισε: —Πρέπει να με συγχωρήσης, Μαρίνα, που με βλέπεις κατσούφη κι' άμυλητο... Η μοναδική παρηγορία μου είσαι σὺ. Αν δὲν έδελας τὰ μάτια σου, τὰ ξανθὰ μαλλιά σου, τὸ ερσπερό σου χαμόγελο, δὰ βρισκόμουν όλοένα σὲ μιά νύχτα σκοτεινὴ κι' άσέληνη... Θάμουν σὺν πειθαμένον στον τάφο του.

—Ω, πατέρα, γιατί μιλάς έτσι; Γιατί μου λές τόσο θλιβερά πράγματα;

—Αλήθεια, δὲ θάρρεπε να σου τὰ πῶ. Μά θέλω νὰ σου ἐξηγήσω τὴν σιωπή μου, τὸν τρόπο πὺ φέρνομαι σὲ δλους... και σὲ σέντ' άκόμη, πολυαναμμένη μου κορούλα... Άργότερα, μικρή μου Μαρίνα, δὰ μῇσῃς δλη τὴν αλήθεια... το καπριτίο της Τύχης πὺ με καταδικάσε σὲ αἰώνιο πένθος και με στέρησε απ' τὴν τρυφερότητα της υπτέρας σου, πὺ τὴ θανάτωσε η ἀπελπισία.

Θάσαι τότε πῶς μεγάλη, πῶς ικανὴ να καταλάβῃς και να κρίνης... Κι' η συμπόνια θα μεγαλώσει τὴν αγάπη σου για τὸν πατέρα σου... Μά θάσαι άργα άκούη κοντά σου τότε; Ή θάγης όρφανὴ δυὸ φορές;

Η κοπελίτσα τῶλε τὰ μπράτσια της γύρω απ' τὸ λαιμό του κλειδούχου.

—Ω, πατέρα, δὲ θέλω, δὲ μπορὸ ν' άκούω τέτοια λόγια! του είπε. Γιατί δὲ μου τὰ διηγείσαι τώρα όλα; Σὲ πῶν δὰ άνοίξης τὴν καρδιά σου, για ν' ανακουφιθῇς, αν όχι στην κόρη σου;

Σταμάτησε, πινυμένη κι' αὐτὴ απ' τὰ δακρύα, λαχναρισμένη. Ήταν μιά στιγμή σκληρὴ και γλυκεία μαζί, η ένωσι αἰώνων τῶν δυὸ

Μοιρασιά στα δύο.

ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΜΑΕΛ

ψυχῶν που ήταν πλασμένες για νὰ νοιώθουν τὴς ίδιες πίκρες και τὴς ίδιες χαρές.

—Δὲ θέλω πια νὰ κοκκινίζουνε τὰ ματάκια σου! είπε επιτέλους ο Τζάκοπο. Θα γυρίσω στη δουλειά μου. Σε μιά ώρα δὰ σκολάσω... και τότε θα σου πῶ αὐτὰ που πρέπει να μῇσῃς!

Τὴ φίλησε στο μέτωπο και βῆκε γρήγορα απ' τὸ φτωχικὸ σπίτι.

Για νὰ πῇ στη δουλειά του, δὲν είχε νὰ κάνει πορὰ καμμία έκταστὴ βήματα. Επειδὴ όμως ήταν χωρίς άκόμη, πῆρε ένα μονοπάτι που προχωρούσε ἀνάμεσα στα ψηλά δέντρα. Πήγαινε συχνά εκεί για νὰ δειροπολήση και νὰ βυθιστῇ στις σκέψεις του.

Ξαφνικά, ένιωσε ένα χέρι ν' άκουμπῇ στον ώμο του. Συγχρόνως μιά βαρεία φωνὴ πρόφερε πῶς του:

—Κόριε Ζάκ Ρεβάλ!

Ο κλειδούχος γύρισε άπότομα, σαν νάχε δεχθῇ ηλεκτρικὸ σπινάκι.

Ήξερε καλά τὸν άνδρα που δέλεπε μπροστά του: Έδῶ και δυὸ ὥρες, ο άθωρος αὐτός τὸν είχε επισκεφθῇ στο σπίτι του, μαζί με τὸ Ντικ Χάκγουντ και τὴ Μαρίνα. Ήταν ο Τζόε Κάστον, ο καμαριέρης του μικροῦ λόρδου.

Ο Ριβάλος έμεινε για λίγο βουδός απ' τὴν έκπληξη. Ύστερα όμως κατάλαβε πῶς η σιωπὴ του πρόδινε τὴν ταραχή του, έκανε μιά μεγάλη προσπάθεια και πρόφερε βραχνά:

—Τι με θέλεις;

—Θέλω να σὰς μιλήσω σοφά... άπάντησε ο Κάστον. Σὰς περιμένα δὲ εδώ, γιατί δὲν έπρεπε νάχη μῇσῃς αὐτὴ η συνομιλία μας.

—Τι έχεις να μου πῇς; ρώτησε ο Τζάκοπο, κακόκεφα και δύσπιστα.

—Πράγματα που δὰ σὰς είναι χρήσιμα... κι' ευχαρίστα.

Ο κλειδούχος άναστήκωσε τὸς ὡμούς του κι' έκανε νὰ φύγῃ, λέγοντας συγχρόνως: —Ενα πράγμα μονάχα μπορεί να μου εἰπῇς: χόρημο ἡ ευχαρίστο: τὸ να με ξεχάσουν οί άνδρωποι! Άρκετὰ με κάνανε να υποφέρω, ὥστε νάχω τὸ δικαίωμα να τὸς μισῶ και να τὸς άποφεύγω.

Μά ο Τζόε: άπλωσε τὸ χέρι του και τόν έπιασε απ' τὸ μπράτσο.

—Όχι, δὲ δὰ φύγετε έτσι! του είπε έντονα. Τόσο ὡς άνδρὸς δσο και ὡς πατέρα, δὲν έχετε τὸ δικαίωμα νὰ κλεινέσθε σ' ένα κουτό μῆσο για δλη τὴν ανθρωπότητα, θεωρώντας τὴν υπεύθυνη για τὸ εύκαμπο ἐνὸς άρρεος!... Άν δονηθῇτε να μ' άκούσετε αλῶστε, δὰ μετανοήσετε για τὸ πῆμα σας, γιατὶ σὰς άπειλεῖ μιά κανονικὴ δυστυχία, μεγαλειότητα από κείνη που περάσατε!

—Μία κανονικὴ δυστυχία, λέτε; φώναξε ο Τζάκοπο μ' ένα μικρὸ γέλιο. Μά ποιά μεγάλη δυστυχία μπορεί να βῇ ένα φτωχὸ άνθρώπο σαν εμένα; Τι πορσάνω μπορεί να πάθῃ κανείς, παρὰ νὰ στιγμιαιωθῇ άδικα από μιά άτυμωτική καταστῆση και να χάσῃ τὴ γυναίκα που άγαπούσε περισσότερο από κάθε τι στον κόσμῳ;

—Ναί, θάνα πῶς μεγάλη αὐτὴ η δυστυχία, γιατί δὰ σὰς νροσπάσει στα μάτια της αγάπης της κόρης σας, τὴς Μαρίνας!

Ο κλειδούχος άλλας χρώμα και κατάφερε να μουρμούριση μονάχα, με τὸ λαιμό του σφιγμένο απ' τὴν αγανάκη:

—Μά... ποιάς είσαστε σεις που μου λέτε αὐτὰ τὰ λόγια;

—Δὲ με ξερετε;

—Ξέρω μονάχα πῶς είσαστε ο Τζόε Κάστον, ο καμαριέρης του μικροῦ λόρδου Χάκγουντ. Αὐτός σὰς στέλνει!... Πῶν από λίγο, μούκανε πολλὰς ερωτήσεις και φάνηκε να μ' άναγνώριζῃ — γιατὶ τὰ παιδια έχουνε καλή μνήμη.

—Δὲν άντιστῶ λοιπὸν πῶς είσαστε ο Ζάκ Ρεβάλ;

—Γιατί να τὸ άνηθῶ; Τι ὠφελεῖ; Έσείς ήσαστε εδώ καλά πληροφορημένοι... λοιπὸν, περιμένω τὴς άσχημης εἰδήσεις που μου φέρνετε.

Κάποιε θλίψη σπινέψισε τὰ μάτια του Τζόε.

—Βλέπετε δλους τὸς ανθρώπους σαν έχουδες, φτωχὸ που κύριε Ρεβάλ, είπε. Κι' όμως αὐτὴ τὴ στιγμή σὰς μιλάει ένας φίλος... Η φίλια άποδεικνύεται με έργα, κι' όχι με λόγια.

—Μήπως μου δώσατε καιρό να σὰς τὴν άποβείσω;

—Όχι, τ' όμολογῶ. Έκανα άσχημα. Μὲ συγχωρετε... Μιλάτε; λοιπὸν!

Ο Άγγλος κούταε πάνω απ' τὸς ψηλὸς θάμνους. Και είδε, φαίνεται, κάτι που τὸν έκανε νὰ πῇσῇ άπότομα μιά άπόφση. Έπιασε απ' τὸ μπράτσο τὸ συνομιλήτη του και τόν

τράβηξε στο πιλ σκίτερ μέρος του μονοπατιού. Τον έβλεπε να καθήκει δίπλα του, στο χορτοραιομένο οχθα, και άρχισε:

— Πρέπει να κάνουμε γρήγορα, γιατί σε δέκα λεπτά οφείλεις να βρισκασθε στη θέσι σας. Θά περάσει το τρένο του Λοκάρνο. 'Ας μη χάσουμε χρόνο λοιπόν!

— Σας άκούω.

— Σας ρώτησα πρό όλίγου αν με έζορτε. Μου άπαντήσατε θινόντας μου ένα όνομα. Ένα ψεύτικο όνομα, με τό όποιο έγω μη στην ύπηρεσία του μικρού Ντικ Χάκγουντ. Αυτό άποδεικνύει πως έχασατε τό πρόσωπό μου. Κι' όμως μ' είχατε δη, πριν από έξη-έφτά χρόνια, στο Παρίσι.

— Σας είδα; μουρούρισε ο Τζάκοπο, σα-στιμένος.

— Ναι. 'Ω, πολύ λίγη ώρα. όταν συναντήθαμε τυχαίως στο σπίτι ενός προσώπου που θά σας έχη άφισει, άσφαλάς, καλές άναμνη-σεις... Δέ λέγονται Τζόν Κάποπο, κύριε Ρε-βάλ. Αυτό είναι ψευδώνυμο. Είμαι ο Τζών Μακ-Φέρσον, άνηψός της καλής και άξιας Τζένου, που έπεσε θύμα σιδηροδρομικού δυστυ-χηματος... κι, έτσι δέν πρόσθεζν να τη δολο-φονήσουν οι έχθροί της, όπως λογαριάζουν να δολοφονήσουν και τό μικρό λόρδο... Και σας έπίσης θά σας δολοφονήσουν, αν δέ βρι-σκάνε ένα καλλίτερο τόδο γιά να σας βγά-λουν απ' τη μέση... και μένα, αν δέν είχα ά-νοιχτά τά μάτια μου και δέν πρόσχεα όλους και όλους!

Ο κλειδούχος άνατόχισσε.

— 'Ω, ναι, τώρα σας γνώρισα! είπε. Σας θυμήθηκα.

— Άκούστε, κύριε Ρεβάλ! 'Έχετε στο χέρι- σας μία τσιπούα, συντριπτική άπόδειξη, που μπορεί να έξουδετερώνει αυτούς τους άλλους. Ποιόν; Ποιόν; ρώτησε ο κλειδούχος, σφιγ- γοντας σπασμωδικά τό μπράτσο του συνομι- λητή του.

— Μπα! Πριν από λίγο δέ θέλατε ν' άκού- σετε τίποτα, και τώρα βιάζεσθε κι' άνυπομο- νεύετε! Μά πρέπει να προχωρήσουμε μεθοδικά.

« Σας άποκάλεψα ποιός ήμουνα. Τώρα προ- πει να σας έξηγήσω γιατί βόισκομαι εδώ... Άκούστε λοιπόν! Πριν από 15 μέρες, είχατε πάσει μία άδεια απ' την ύπηρεσία σας. 'Επω- φελήθηκα δέ γιά να κάνετε ένα ταξείδιaki με την κόρη σας.

— Πώς τό έζορετε;

— Άπλούστατα. βόισκόμουν στο Λουίνο, στο μαγαζάκι όπου φάγατε, κοντά στον 'Όσονίνο

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δρχ. 240. —
Εξαμηνος » 120. —
Τριμηνος » 60. —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Αίρες Άγγλίας 6 —
» Δολάρια 17 —
» Φρ. Βελγ. 840 —
» Φρ. Γαλλ. 8.650 —
» Φρ. Έλθ. 73 —
» Μάρκα Γερμ. 72 —

Εμβόσματα 'Εσωτερικού διά ταχυδρομικής έπίταγής και 'Εξωτερικού διά τραπεζιτικής τιαυτής προς τό περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσάνιου 4, (Πλατεία Κλαυθμώνος), ΑΘΗΝΑΙ.

«Εμμ. Μπακλατζής και Σία» Ε. Ε. Έκδο- τική 'Εταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διευθυντής - Δια- χειριστής και υπεύθυνος κατά Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ

Όδός Ζωοδόχου Πηγής 38
Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, όδός Βούλγαρη 11. 'Α θ ή ν α ι.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ άποκλειστικοί αντιπρόσω- ποι πωλήσεως του περιοδικού

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

δι' 'Ιταλίαν, 'Ελβετίαν, Αυστριαν, Δα- νιαν, 'Ολλανδιαν, Γιουγκοσλαβίαν, Πολ-ωνίαν, Ρουμανίαν, Τσεχοσλοβακίαν, χώρας Σοβιετικής 'Ενώσεως, Νότιον και Κεντρικόν 'Αμερικόν, Καναδά, χώρας 'Αφρικής, Μαδανασκάρην κλπ.

ΓΡΑΦΑΤΕ γνωρίζοντες όνομα, ιδιό- τητα και συντάσεις εις τό περιοδικόν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ύπηρεσίαν άνταποκριτών εξωτερικού όδός Δραγατσάνιου 4. 'Α- θηναί.

και τους άλλους συμμορίτες που ετοιμάζονταν γιά τη ληστεία του τρένου.

— Δέ σας άναγνώρισα...

— Ξέρω ν' άλλάζω φυσιογνωμία... 'Ο άν- θρωπος με την ψεύτικη γενειάδα, που έβγαλε τη Μαρλίνα μέσα απ' τά συντρίμματα του τρένου, δέν ήταν άλλος από μένα. Είχα ζη- τήσει κι' έγω δύο ήμερών άδεια απ' τό μικρό άρρεντικό μου, γιατί πρόβλεπα αυτό που συ- νέη.

«Μάλιστα, κύριε Ρεβάλ, είμαι ο Τζόνου, ο άνηψός της Τζένου Μακ-Φέρσον, που άφι- στήθηκα από πολλούς ή ύπαρξί μου. Σε μέ- να άφισε ή μακαρίτισσα τη φροντίδα να συ- νεχίσω τό έργο της δικαιοσύνης της, άποκα- λυπώντας τους άληθινούς έόχους και ζανα- δινόντας σας τη χαμένη τιμή σας. Έχω στην κατοχή μου τά μουσικά της θείας μου, τά χαρτιά της, τά στοιχεία που μάζευε με ύπο- μόνη επί έξη χρόνια. 'Ολ' αυτά άποδεικνύουν την ένοχή του 'Εντέιν Χάκγουντ!

— Καί σεις λοιπόν τόν πιστεύετε ένοχο;

— Δέν τό πιστεύω άπλώς. Είμαι βέβαιος!

Γι' αυτό μπήκα στο άντρο τών ληστών, γιά να μαθαίνω καλλίτερα τά σχέδια τους και να ύπερασπισθώ στην άνάγκη τό παιδί που θέ- λουν να του άσπάσουν την περιουσία του.

«Είν' αλήθεια αυτό που ύποπτεύετε, αυτό που φωνάζει ή κοινή γνώμη: 'Υπάρχει μία λη- στοσυμμορία, που μαστίζει από χρόνια αυτή την περιφέρεια. 'Ενα απ' τά μέλη της ήταν κι' ο 'Όσονίνο...

— Αυτός που βρήκε τό θάνατο στο σιδηρο-δρομικό δυστύχημα;

— Άκριβώς! Τι θά λέγατε αν αύριο ή δι- καιοσύνη σας ζητούσε λόγο γιά τό θανάτο του και σας κατηγορούσε πως τόν άποτειλώ- σατε γιατί ήταν συνένοχος σας και φοδύσα- σε τις άποκαλύψεις του;

— Θάλεγα... θάλεγα... Μά πως μπορεί να με κατηγορήσουν γιά ένα τέτοιο τερατίδες εγκλήμα;

— Κι' όμως σας έχει ήδη καταγγείλει γι' αυτό ο 'Εντέιν Χάκγουντ. Και προσθέτει πως είσαστε μέλος της συμμορίας... ενώ στην πρα- γματικότητα αυτός είναι ο άρχηγός της!

— Χάθηκε!... μουρούρισε ο Τζάκοπο, ενώ- νοντας τά χέρια του μ' άπελπισία.

— Όχι, δέ χαθήκατε! Ποτέ άλλοτε δέν πλη- σιάσατε τόσο πολύ στην άποκατάστασι και στη σωτηρία σας. 'Ο θεός έχει βάλει στα χέρια σας τό άποφασιστικό όπλο, την άπόδειξη που θά συντρίψη τό μεγάλο ένοχο!

— Τι θέλετε να πείτε: ύπόρεσε ν' άρθρώση ο Ρεβάλ, άνάμεσα στην έλπίδα και τη δυσπι- στία.

— 'Ας παίξουμε μ' άνοιχτά χαρτιά! Στο σημείο που φτάσαμε, πρέπει να μού τά πείτε όλα, μ' άπόλυτη έλικρινεία.

— Δηλαδή... τι έλέετε να μάθετε;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΚΥΠΡΙΟΣ

Δυό φίλες, ή Σ ύ λ β ι α 'Α ν τ ω ν ί ο υ, (16 χρόνων), Λονδίνου 3Α, Βαρύσια, Κύπρος, και ή Ε μ ι ρ ι ς Σ α λ ο υ μ η, (15 χρόνων), Περικλέους 8, Άγιος Λουκάς, Βα- ρύσια, Κύπρος, επιθυμούν ν' άλληλο- γραφήσουν με νέους από την 'Ελ- λάδα, και σταθερές φίλιες.

Η Πα ρ ο α σ κ ε υ ο ύ λ α Δ η μ η τ ρ ί ο υ, Μητροπόλεως Νο 83, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' άλληλο- γραφή με νέους απ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό τήν ανάπτυξή μιας καλής και στα- θερής φίλιας.

Ο 'Α ν δ ρ ε α ς Γ ε ω ρ γ ί ο υ, (20 χρόνων), Ευριπίδου Νο 7, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλο- γραφή με νέες απ' όλο τόν κόσμο, στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό τήν δημιουργία μιας άγνης φίλιας.

Δυό φίλες, ή Κ α λ έ τ ι α, (17 χρόνων) και ή Μ α ν ι α, (16 χρόνων) από την Πάφο, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με 'Ελληνες από τό έξωτερικό, κατά προτίμησι από την 'Αμερική, με σκοπό τή συνήφι μιας καλής φίλιας και ίσως άργό- τερα τό γάμο.

Η 'Α ν θ ο ύ λ α, (19 χρό- νων) από την 'Αμμόχωστο, ζητεί ν' άλληλογραφή με νέους μορφω- μένους από τό έξωτερικό, με σκοπό τή δημιουργία μιας καλής και φίλικης γνωριμίας. Όσοι θέλουν να πάρουν γράμμα από τις άναγνώστριές μας αυτές στείλουν τό όνομα τών στί- λης της άλληλογραφίας μας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Κυ ρ ι ά κ ο ς Γ. Γ ι α κ ο ύ π η, 'Αθηνών 8, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφή με νέους, και νέες απ' όλο τόν κόσμο, που άγαπούν τη ζωγραφική.

Ο Δ η μ η τ ρ ή κ η ς Χ α ρ α λ ά μ π ο υ ς, Περικλέους Νο 11, Μόρφου, Λευκωσία, θέλει ν' άλληλο- γραφή με 'Ελληνίδες απ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό τή δημιουργία μιας καλής γνωριμίας. Παρακαλεί όσες άπα- ντήσουν να στείλουν μία φωτο- γραφία τους. Τό ίδιο ζητεί και ο 'Α ν δ ρ ε α ς Μ ι χ α ή λ, γιά τόν όποιο ίσχυει ή ίδια διεύθυνσι.

Ο Λ. Γ ε ω ρ γ ί ο υ, (18 χρόνων), Ταχ. Κιν. 444, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' άλληλογραφή με νέες από την 'Ελλάδα, ηλικίας 15—18 χρόνων, με σκοπό τήν άνα- πτύξι μιας καλής και σταθερής φι- λίας.

Ο Γ ε ω ρ γ ί ο ς Α. Κ α τ σ ι α μ κ η ς, Νικίτα, Μό- ρφου, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφή με μία νέα ηλικίας 16—20 χρό- νων, κατά προτίμησι μαθητρία.

Ο 'Α ν τ ώ ν ι ο ς Γ. Ν ι - κ ο λ α ί δ η ς και ο Α. Ν ι κ ο λ ή τ η ς, Τραχάνι, Κύπρος, θέλουν ν' άλ- ληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό τή συνήφι μιας άγνης φι- λίας.

Ο Π α ν α γ ι ώ τ η ς Π έ - τ ρ ο υ, 'Αοτης Νο 8, Κάτω Βορύ- σια, 'Αμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφή με τήν άναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από τό ψευ- δώνυμο «Κόκκινη χαράγγη».

Ο Χ ρ ή σ τ ο ς Χ ρ ι σ τ ο φ ό ρ ο υ, Palace Hotel, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' άλληλογραφή με τήν άναγνώστριά μας, που κρύ- βεται κάτω από τό ψευδώνυμο «'Αση- κάθε έλπίδα». Φωτογραφία άπα- ραίτητη.

Δυό φίλοι, ο 'Α ν δ ρ ε α ς Σ ω τ η ρ ί δ η ς και ο Ρένος 'Αντωνιάδης, 'Εοήλη, Λεμεσός, θέ- λουν ν' άλληλογραφήσουν με νέες ά- πό την 'Ελλάδα και την Κρήτη, ή- λικίας 17—20 χρόνων, με σκοπό τή συνήφι μιας σταθερής και άγνης φι- λίας. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Π α ύ λ ο ς Π έ τ ρ ο υ, (17 χρόνων), Άγίου 'Ιωάννου Νο 34, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' άλλη- λογραφία με 'Ελληνίδες απ' όλο τόν κόσμο.

Ο 'Α ν δ ρ ε α ς Κ. Κ ο υ λ ή λ η ς, (18 χρόνων), Καπέδες, Λευ- κωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογρα- φή με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα, με σκοπό τήν ανάπτυξι μιας άγνης και σταθερής φίλιας.

Ο 'Α ν δ ρ ε α ς Κωνσταν- τ ί ν ο υ, ο 'Ανδρέας Μαυρόλυκος, (17 χρόνων και οι δυό) και ο Σ υ μ ε ω ν Γ ε ω ρ γ ί ο υ, (18 χρόνων), Λει- βαδίον 13, Βαρύσια, Κύπρος, ζη- τούν ν' άλληλογραφήσουν με νέες ά- πό την 'Ελλάδα κατά προτίμησι με- θήτριες, ηλικίας 15—18 χρόνων, με σκοπό τήν ανάπτυξι μιας καλής φίλιας και τήν άνταλλαγή καρτ-πο- στάλ. Παρακαλούν όσες άπαντήσουν

Η Άλληλογραφία μου

να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Τ α σ ο ς Λ α ν ί τ η ς, (16 χρόνων), Φαλλήρου Νο 20, Λάρ- νακα, Κύπρος, επιθυμεί ν' άλληλο- γραφή με νέες απ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 14—17 χρόνων, με σκοπό τήν ανάπτυξι μιας καλής και στα- θερής φίλιας.

Ο 'Α ν δ ρ ε α ς Γ ε ω ρ γ ί ο υ, (20 χρόνων), Ευριπίδου Νο 7, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλο- γραφή με νέες απ' όλο τόν κόσμο, στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό τήν δημιουργία μιας άγνης φίλιας.

Ο Σ π ύ ρ ο ς 'Α θ α ν α σ ί ο υ, (17 χρόνων), Περσεφόνης 11, Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφή με 'Ελληνίδες ά- πό την 'Αγγλία ή την 'Αμερική, με σκοπό τήν άνταλλαγή καρτ-ποστάλ και σκέυειν γιά τόν κινηματογράφο.

Ο Δ η μ η τ ρ ή κ η ς Μ α τ ί - δ η ς, (28 χρόνων), Θεόδωρος Νο 20Α, Πάροδος, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφή με 'Ελληνί- δες απ' όλο τόν κόσμο, στην ελλη- νική γλώσσα, με σκοπό ό,τι πεδίο έ- πακολουθήσει. Παρακαλεί όσες άπα- ντήσουν να στείλουν μία φωτογα- φία τους.

Ο Χ α ρ ά λ α μ π ο ς Πα-

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο Costas Kourkou- m e i i d e s, (M)V Verghatis, Co Vergotis Ltd, Grechurch House, Grechurch Lane, London E.C.3, ζητεί ν' άλληλογραφή με νέες από την 'Ελλάδα και την Αίγυπτο. Το ί- διο ζητεί και ο C o s t a s S e - r i a t o s, γιά τόν όποιο ίσχυει ή ίδια διεύθυνσι.

Ο Anastasios Arpi- l i a s, S/T Olympic Breeze, Cen- tral American Steamship Co Agen- cy, 655 Madison Avenue, New Y- ork 21, N.Y., USA, επιθυμεί ν' άλ- ληλογραφή με τήν άναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από τό ψευ- δώνυμο 'Αρμονία».

Ο S t a m a t i o s P o u - l o s, (19 χρόνων), και ο D i o n i - s i o s P e t r o p o u l o s, (19 χρόνων), S/T Varier, Triton Shipping lng, 26 Broadway, New York 4, N.Y., USA, ζητούν ν' άλ- ληλογραφήσουν με νέες από την 'Ελ- λάδα, ηλικίας κάτω τών 20 χρόνων, με σκοπό τή συνήφι μιας άγνης και σταθερής φίλιας. Φωτογραφία άπα- ραίτητη.

Ο Michael Vargac- d o s, (26 χρόνων), S/S Hellenic Sky, The Great Eastern Shipping Ltd, 60 Mahatma Gandhi Rd. Bom- bay 1, India, επιθυμεί ν' άλληλο- γραφή με 'Ελληνίδες απ' όλο τόν κόσμο με σκοπό τό γάμο. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Ν i c o l a o s E v a n g e - l i o s, (24 χρόνων) και ο E. Kapa- kis (26 χρόνων), S/T Triton Cergo and Tankship. Management Corp. 80 Broad St. New York 4, USA, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν με 'Ελλη- νίδες, ηλικίας 18—24 χρόνων, με σκοπό τήν ανάπτυξι μιας καλής φι- λίας.

Ο G h r i s t o s C h a r - i a m b o u s, S/S Dynamic, Co Steamship Service Corp., P.O. Box 6656, Sparrows Point 19, Md. Balti- more, USA, ζητεί ν' άλληλογραφή με τήν 'Τρυφερή καρδούλα» από τόν Καναδά.

Ο V. G r a s p a r i s, Sill Andros Thrill Orion Shipping Co, 80 Broad Street, New York 4, N. Y., USA, θέλει ν' άλληλογραφή με τήν άναγνώστριά μας από τό Λον- δίνου, που κρύβεται κάτω από τό ψευ- δώνυμο 'Αρμονία».

Ο J. C a r l i d e s, (24 χρό- νων), S/S Ocean Alice, Co Mariti- me Overseas Corp., 61 Broadway New York 5, N.Y., USA, επιθυμεί ν' άλληλογραφή με 'Ελληνίδες στην ελληνική και άγγλική γλώσσα.

Ο M. A r g o u l i s, (M)V Lord Cordington, North Ocean Car- rier, Portsoken House, Minoies Lon- don E.C.3, England, ζητεί ν' άλλη- λογραφία με νέες πάνω σε ιστορι- κά και κοινωνικά θέματα.

Ο M. C a l i o g r e i d e s, (23 χρόνων), S/T Marietta S. Liva- nos S. Livanos Shipbrokers Trent House 55/57 Mary Axe Str. Lon- don E.C.3, England, θέλει ν' άλλη- λογραφία με τή 'Ελληνή» τού 1071 τεύχους από τά Χανιά.

Ο G e o r g i o s C h a d o s, S/S World Jonquil, Co Niarchois Ltd, 41/43 Park St., London W.1., England, επιθυμεί ν' άλληλογραφή με νέους και νέες από την 'Ελλάδα και απ' όλο τόν κόσμο.

Ο C. N i c o λ α ί ο υ, S/T O- lympic Falcon, Co Olympic, Mariti- me S.A., 17 Avenue De Monte Car- lo, Monaco, ζητεί ν' άλληλογραφή με 'Ελληνίδες από τήν 'Αθήνα και τόν Πειραιά, ηλικίας κάτω τών 28 χρόνων, με σκοπό τή γνωριμία και άργότερα ίσως τό γάμο.

Ο L a k i s P a r a s k e - v a s, S/T Nefeli, Co Stratis An- dreadis, 52 Lime St. London E.C. 3, England, επιθυμεί ν' άλληλογρα- φή με τήν άναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο 'Απελπισμένη 'Ηρακλειστοπούλα».

Ο G e o r g e P o l i t i s, S/S Mentor Co Dracoulis Ltd, Found- ing House Finchurch Str., London E.C.3, England, ζητεί ν' άλληλογρα- φή με τήν 'Πρασινη χλόη» από τή Λευκάδα.

Ο A n t o n i o s M a r i s, S/T Olympic Falcon, Co Olympic Maritime S.A., 17 Avenue De Mon- te Carlo, Monaco, θέλει ν' άλληλο- γραφή με 'Ελληνίδες ηλικίας 20 — 25 χρόνων, με σκοπό τή συνήφι μιας αίσθηματικής φίλιας.

Ο T h e o d o r o s M o s - c h n o s, (M/S) Hellas, Hellenic Lines, 39 Broadway N.Y. 6, New York, USA, ζητεί ν' άλληλογραφή με τις άναγνώστριές μας, που κρύ- βονται κάτω από τά ψευδώνυμα 'Ελ- λασα τά πάντα» και 'Θλιμμένη μι- κροήσος».

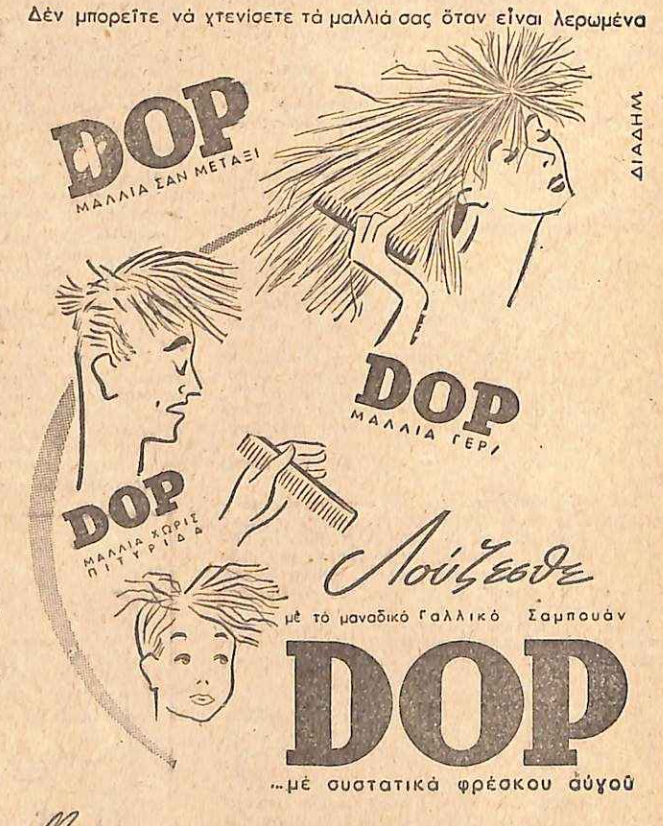
Αποδίδει
και ΚΟΡΑΚΙ...

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΠΟΛΤΟΣ
Κάμελ
με βάση το λευκόν τίτανίου
Ο μόνος έπιστημονικός παρασκευασμένος
Λευκαίνει, δέν σκάνει τό δέρμα
Κάνει όμοιόμορφο στρώσιμο
Εύκολος στην χρήση, εύκοτονικός

ΠΟΛΤΟΣ
Κάμελ
ή κρέμα τών λευκών παπουτσιών
ΔΙΑΤΗΡΕΙ - ΜΑΛΑΚΟΝΕΙ - ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ

Δέν μπορείτε να χτενίσετε τα μαλλιά σας όταν είναι λερωμένα

DOP
ΜΑΛΛΙΑ ΙΑΝ ΜΕΤΑΞΙ

DOP
ΜΑΛΛΙΑ ΓΕΡ

DOP
ΜΑΛΛΙΑ ΧΟΡΙ ΠΙΣΤΙΔΑ

Μούζεσθε
με τό μανστικό Γαλλικό Σαμπούν

DOP
...με συστατικά φρέσκου άύγου

BIODOP
Μείν τό Λοοσιμο χρησιμοποιήτε
τήν βιταμινούχο κρέμα κτενίσματος

Η **BIODOP** δίνει στα μαλλιά σας μία φυσική
γυαλαδα και τά κρατά καλοχτενισμένα όλη τήν ήμέρα

ΠΡΟΤΟΝΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ L'OREAL - PARIS

Και
τό δέρμα
σας
διψάει
τό καλοκαίρι

Ο 'Ο 'Ηλιος καιεί και έξατμίζει τό ΥΓΡΑ τής
έπιδερμίδος. 'Η άλμυρα της θάλασσας, ο
ιδρώτας, ή σκόνη, έρεθίζουν, άγριεύουν
και κουράζουν τό δέρμα. Με τήν 'άφουδά-
τωση» που προκαλεί ή ζέση, τό δέρμα
γίνεται ξηρό και διψά, ενώ οι ρυτίδες
βαθαίνουν και πολλαπλασιάζονται καθώς
μισοκλείνουμε τά μάτια στο έντονο φός...

Ο 'Η λανολίνη Μελπάν είναι τό καλύτερο
αντίδοτο. Άναπληρώνει άμέσως τό άπο-
ξηραμένο αυστατικό, μαλακώνει και άπα-
λαινεί τό δέρμα, τού έπιτρέπει ν' άντέξει,
ταύ δίνει φρεσκάδα. Γι' αυτό, κάνετε κο-
νόνα τώρα τό καλοκαίρι: Πριν βγίτε και
μόλις επιστρέψετε, να περιποιησθε τό
πρόσωπό σας με **ΛΑΝΟΛΙΝΗ**.

ΜΕΛΠΑΝ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΝΟΙΞΗ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ

ΑΛΛΑΓΗ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ
ΠΟΠΗ ΣΠΗΛΙΩΤΟΥ—ΜΠΑΖΙΝΑ
Γιατρός γυναικολόγος. Στα
Θριάνθου 22. Νέος αριθμός τηλε
φώνου 523.845.

Ἡ «Κ α η δ υ» ἀπὸ τὸ Μόν-
τραλ τοῦ Καναδᾶ, μορφωμένη καὶ

O Nicolas Zambelli s. San Martin 802. Comodoro, Rivadavia, R. Argentina, črtai v, čl-

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπειραμένοι, ειδικό δι' έρευνας—πληροφορίας επί πάσης φύσεως ιδιωτικών εμπιστευτικών υποθέσεων (γάμων, διαζυγίων, επιτήρησης ανηλίκων, ανάλυσης/παραγμάτων υπό κατασχέσει κλπ.). Την σοβαρότητα των έργων μας εγγυάται η πολυετής ενδόκιμη δημοσία υπηρεσία μας. Διεθνές Γραφείο Πληροφοριών «ATHENS», Πανρασσό 2 (πλατ. Κλαυθμόν), Αθήναι.
Τηλ. 25.094 27.709

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ντομάτες με αυγά μπαγκατέλ

Για 6 άτομα. Κόβετε
σε φέτες 6 μεγάλες
ντομάτες και τις ψή-
νετε σε τηγάνι με 15
δράμια βού-
τυρο. Τis ἀπλώνετε σ' ένα ταψάκι
και σπατάτε επάνω 6 αυγά με άκε-
ραιο τόν κορόκι. Πασπαλίζετε με 15
δράμια τυρί γραβιέρα τριμμένο και
προσθέτετε 1/2 κουταλιά τής σού-
πας μύρου επάνω σε κάθε κορόκι.
Ύλατιζετε, πιπερώνετε και ψήνετε
σε δυνατό φούρνο επί 15 λεπτά.
Σερβίρετε με μύρου. Ή μύρου πε-
ριέχει 50 ώφέλιμα συστατικά. Εί-
ναι το πιο πλούσιο ποτό σε βιταμι-
νες Β. Πίνετε κάθε μέρα μύρου Φίξ.
Θά αισθανόσθε καλύτερα.

Ήλωσηγράφηση με μορφομένες νέες, ηλικίας 16—22 χρόνων, στην «Ελληνική», αγγλική ή ισπανική γλώσσα, με σκοπό την αντιμετώπιση των κινήσεων και της θύελλας μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Jim A n d r i a n, 239 Mont Royal W. Montreal, Canada, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την «Ελλάδα», ηλικίας κάτω των 25 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη. Το ίδιο επιθυμεί και ο εσάβρατος του Ρ. A n d r i a n, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Ο M u r a t o g l o u, Poste Restante, Beyoglu, Istanbul, Turkiye, Βοηθός πιλότος της Παναμεικάν, ζητεί ν' αλληλογραφήσει «Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Τρεις Έλληνες σπουδαστές της Κτηνιατρικής, ο C. C. P. a. d. i. s. (23 χρόνων), ο N. P. a. d. i. s. (22 χρόνων) και ο P. o. u. s. e. r. i. o. s. A. p. o. s. t. o. l. i. s. (22 χρόνων), Kavakli Dere Postesi, Caddesi 43/B Ankara, Turkiye, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με «Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερες από την «Ελλάδα, στη γερμανική, αγγλική και ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων και ό,τι άλλο ήθελε επακολουθήσει.

Ο G e o r g e P. P. O. Box 1346, Khartoum, Sudan, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την ανανταρσία μας, που κρούεται κάτω από το ψευδώνυμο «Αλίκας» (το 1071 τεύχος, δόνημο O u. s. M. i. d. i. s. 31 Hunter St., Toronto Ont., 6, Canada, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες μορφομένες και ευμνησιαστικές κατόπτριμης από την Κοδόβα, ηλικίας μέχρι 22 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας φιλικής αλληλογραφίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο D i m i t r i o s T o p. a. l. o. g. l. o. u, 1631 St. Laurent, Montreal, Canada, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με τις ανανταρσίες μας, που κρούονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Χωρίς έλπιδα» και «Ορναούλα με τα γλυκά κατά Ν. Μ.».

Ο L a r r y G. o. u. t. i. s, John Clark, ο Duncan Campbell και ο John Hingley, Prince George, General Delivery, B. C., Canada, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με «Ελληνίδες από όλη την Αμερική, με σκοπό τη δημιουργία μιας απλής γνωριμίας και πιθανώς αφορτάς το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο P e t e r V a t h. i. s, 3970 Hochelaga St., Montreal, P. Q., Canada, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την ανανταρσία μας, που κρούεται κάτω από το ψευδώνυμο «Πόδα με αλβανική διάγνση.

Δύο φίλοι, ο N i c k S. t. a. t. a. k. o. s και ο E m m a n. o. u. e. l. N. t. a. r. a. s, 3 Padstow, P. D. E. N. S. W., Australia, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με «Ελληνες, στην ελληνική ή γλυκή γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

Ο P e t e r G. o. r. a. s, 445 Cleveland St., Redfern, Sydney N. S. W., Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με «Ελληνες και Έλληνίδες από όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση με όσους αγαπούν τη μουσική.

Ο A. i. k. i. s. P. e. t. r. i. d. e. s, K. o. r. n. i. W. o. r. r. i. n. g. S. t., T. o. m. m. i. s. t. r. 22, Germany, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με «Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο κατά προτίμηση από τη Θεσσαλονίκη, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο T. S. p. i. r. i. o. u. l. o. u, και ο D. N. i. k. o. a. s, The Fivng S. a. g. e. r. C. a. t. h. e. d. r. a. l. a. n. d. P. r. o. t. e. s. t. a. n. t. H. i. l. l. b. o. r. n, Johannesburg, S. Africa, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την «Ελλάδα, ηλικίας μέχρι 24 χρόνων.

Ο M. i. c. h. a. e. l. Z. a. f. i. r. i. s, 328 West 49 Street, New York N. Y., 19, USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την «Ελλάδα» ηλικίας 23—27 χρόνων με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο G. e. o. r. g. e. s. R. i. g. o. r. o. u. s, Solingen Ohligs, Bad Strasse 1, Deutschland, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Απελτίσιμην «Ηοακείτωπουλα». Ο V. a. s. s. i. l. i. o. s. A. m. b. a. z. i. s, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τις ανανταρσίες μας, που κρούονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Ορναούλα» «Ελκ» κ.ά. και «P. e. y. r. i. o. u. s.

Ο G. e. o. r. g. e. s. A. n. a. s. t. a. s. i. o. u, (28 χρόνων), 63A Brooketce, Richmond, S. Australia, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με «Ελληνίδες μορφομένες, ηλικίας 17 — 24 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Uncle Ben's CONVERTED LONG GRAIN RICE

ΓΙΑ ΤΑ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ!!

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Τό ρύζι ΜΠΑΡΜΠΑ - ΜΠΕΝ χύμα ή πακεταρισμένο θγάζει 14 πιάτα τό κιλό αντί 10 πού θγάζουν όλο τ' όλλα ρύζια.

ΣΠΥΡΩΤΟ...

... ΠΙΛΑΦΙ: μέ ρύζι ΜΠΑΡΜΠΑ - ΜΠΕΝ διατρήεται στό ψυγείο, κρύνει, ξαναζεσταίνεται και παραμένει πάντο σπυρωτό.

ΞΕΚΟΥΡΑΣΗ

Χωρίς μελάδες τό μαγειρεύει κι' ή πιά άπειρή νοικοκυρά και έχει πάντο επιτυχημένο πιλάφι. Δέν κολλά στή κατασρόλα.

ΝΟΣΤΙΜΟ

είναι τό πιά γευστικό ρύζι του κόσμου και δέν μυρίζει ποτέ.

ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ

Είναι γνωστό ότι οι βιταμίνες βρίσκονται στην φλούδα κάθε καρπού. Νά τί κατόρθωσε ή έφευρεσις ΜΠΑΡΜΠΑ - ΜΠΕΝ. Κατά την αποφλοιωσιν κάθε κόκκος ρυζιού κρατά όλες τίς φυσικές του βιταμίνες. Γι' αυτό τό ρύζι ΜΠΑΡΜΠΑ - ΜΠΕΝ περιέχει διπλάσιες βιταμίνες από όλο τ' όλλα ρύζια.

ΑΝ ΤΟ ΧΥΜΑ ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ - ΜΠΕΝ ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΔΕΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΤΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΗΝΣΙΟ ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ - ΜΠΕΝ

ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ - ΜΠΕΝ
ΑΚΡΙΒΟ ΣΤΗΝ ΤΙΜΗ - ΦΘΗΝΟ ΣΤΟ ΠΙΑΤΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Ελνιξίδου - Αμαζών
ΕΡΜΟΥ 51 ΤΗΛ 3521
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ - ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΣΘΗΤΙΚΗ
ΕΠΙΟΚΕΥΗ ΔΩΡΕΑΝ

Ο Νίκος Κουτακίς, Black Cat Cafe, Whyalla, S.A. Australia ζητεί ν. ἀλληλογράφησιν μετ' ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων, με σκοπὸν τὴν μετανάστευσιν. Πρακτικὰ θέλει ἀναστήσει μὴ ἐστὶν κλίσιν στὸ γράμμα μίαν φωτογραφίαν τῆς.

Ο John Argyros, (22 χρόνων), 11 Webb St., Fitzroy, Melbourne, Australia, θέλει ν. ἀλληλογράφησιν μετ' νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, με σκοπὸν τὸ γάμο καὶ τὴν μετανάστευσιν. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ο Emmauele Luciano, Co Faelli Corso Massimo D'Azeglio 72 Torino, Italia, ζητεῖ ν. ἀλληλογράφησιν μετ' νέες ἀνὰ γυναικοὶς μας, πού κερδοῦνται κατὰ τὸν ψευδῆ ὄνομα «Διομαντῖνα καρδία» καὶ ἡ ἀπελευθερωμένη Ἡρακλεία τοπολόγος.

Ο Lakis Mitoglou, Fahr St. 249, Dusseldorf Hamm, Germany, ἐπιθυμεῖ ν. ἀλληλογράφησιν μετ' ἀνὰ γυναικοὶς μας, πού κερδοῦται κατὰ τὸν ψευδῆ ὄνομα «Διδώ» ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

Ο J. J. Jones, 2116 N. Whitley Ave., Hollywood California, USA, ζητεῖ ν. ἀλληλογράφησιν μετ' ἀνὰ γυναικοὶς μας, πού κερδοῦται κατὰ τὸν ψευδῆ ὄνομα «Μαρίνα».

Ο Constantinos Kremos, 109 Surrey Rd., South Yarra, Melbourne, Australia, θέλει ν. ἀλληλογράφησιν μετ' νέες μορφομένους μετ' μετ' ἡλικίας ἀρχῆς, ἡλικίας 25—35 χρόνων, με σκοπὸν τὸ γάμο.

Ο William Asots, (21 χρόνων), Crawley Macrackey, L.M.I. Thompson, Manitoba, Canada, ζητεῖ ν. ἀλληλογράφησιν μετ' νέες κάτω τῶν 25 χρόνων, με σκοπὸν τὴν σύναψιν μίαν καλῆς καὶ ἀγαπῶ φίλας.

Ο Georges Borolivos, 355 Berkeley St. Toronto, Canada, Ont. θέλει ν. ἀλληλογράφησιν μετ' νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—19 χρόνων, με σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν μίαν καλῆς καὶ σταθερῆς φίλας.

Ο Elias Petropoulos, 221—25 Ave. S.W., Calgary, Alta, Canada, ἐπιθυμεῖ ν. ἀλληλογράφησιν μετ' ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσας.

Ο Christakis, (22 χρόνων), CR and NC, CR Thompson, Manitoba, Canada, θέλει ν. ἀλληλογράφησιν μετ' ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο τῆς ἰδίας περιπτώσεως ἡλικίας, με σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν μίαν καλῆς φίλας καὶ διτὶ ἄλλο ἤθελε ἐπακολουθήσει.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Μελνίκη, (21 χρόνων) ἀπὸ τὸ Λαυριο, πολὺ ἐνταρμυσιστικὴ καὶ πάντα εὐθύνη, θέλει ν. ἀλληλογράφησιν μετ' ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, με σκοπὸν τὴν μετανάστευσιν.

Ἡ Ἀρτεμὶς, (20 χρόνων) ἀπὸ τὴν Ἰκαρία, ἐπιθυμεῖ ν. ἀλληλογράφησιν μετ' ναυτικῶν, κατὰ προτίμησιν πλοιοφύλων καὶ ασυρματιστῶν, με σκοπὸν τὴν γνωριμίαν καὶ πιθανῶς ἀγῶνα τὸ γάμο.

Ἡ Ροζένη, (18 χρόνων), θέλει ν. ἀλληλογράφησιν μετ' νέους, πού σπουδάζουν στὸ ἐξωτερικόν, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Αὐστραλίαν, με σκοπὸν τὴν δημοφιλίαν μίαν καλῆς γνωριμίας.

Ἡ Τερέζα καὶ ἡ Εὐτέρι, (20 χρόνων) ἀπὸ τὴν Χανιά, ζητοῦν ν. ἀλληλογράφησιν μετ' ὁμογενεῖς ἀπὸ τὸν Καναδά, με ἀπεκλειστικὸν σκοπὸν τὸ γάμο.

Ἡ Κόρη τῆς Λευκάδας, (19 χρόνων), ἐπιθυμεῖ ν. ἀλληλογράφησιν μετ' νέους ἀπὸ τὴν Αμερικὴν ἡλικίας 20—30 χρόνων, με σκοπὸν τὴν γνωριμίαν καὶ ἀργότερα μὲν σὺν τῷ γάμῳ.

Ἡ Κωνσταντῖνα, (27 χρόνων) ἀπὸ τὴν Χίο, θέλει ν. ἀλληλογράφησιν μετ' ὁμογενεῖς ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, με σκοπὸν τὸ γάμο.

Ταῖς φίλες ἀπὸ τὴν Σάμω, ἡ Φεγγαρολόγου, (20 χρόνων), ἡ Ἀντωνία καὶ τὴν Χανονίκα, (16 χρόνων), ζητοῦν ν. ἀλληλογράφησιν μετ' νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, με σκοπὸν τὴν δημοφιλίαν μίαν καλῆς καὶ σταθερῆς φίλας. Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὴν ἀνὰ γυναικοὶς μας αὐτῆς, ἀς ἀπελθῶν τὴν διεύθυνσιν τοὺς τίς στήλεις τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Οὐ κατὰ τὴν ἀνὰ γυναικοὶς μας ἔχουν στὰ ροφίαν μας γράμματά, τὰ ὅποια ἔσονται νὰ τὰ πᾶσαν καθήμενὸν 12—24 μ.μ.

Ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἐστὶν ἡ γράμμα μετ' ὁμογενεῖς ὑπαρξί. Ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἐστὶν ἡ γράμμα μετ' ὁμογενεῖς γὰρ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τὴν καὶ τὴν «Αἰγύπτου ὄριον». Γράμμα

73

Τα χέρια του σφίχτηκαν με λύσσα γύρω στο λαιμό της...

Τα χέρια σου ήταν κατάμαυρα και προσπαθούσες να τα κρύψεις για να μην τα δώ. Στο τέλος, μου είπες: «Τα χέρια μου είναι μαύρα γιατί έκλεψα».

Το χαμόγελο εξαφανίστηκε από τα χείλη του Χάρριμαν και το πρόσωπο του έγινε κατακίτρινο. Προσπάθησε, ωστόσο, να μη δείξει την ταραχή του. «Αλλ' από κείνη την ημέρα, η ζωή του έγινε μαρτυρική. Μια ιδέα είχε ριζώσει στο μυαλό του: ότι τα χέρια του θα μαύριζαν. Και, πραγματικά, τα χέρια του άρχισαν να μαυρίζουν!»

«Η πρώτη αλλαγή του χρωματισμού τους έγινε δεκαπέντε περίπου ημέρες ύστερα από τη συνομιλία που είχε με τη Μάμπελ. Τα χέρια του με μαύρισαν. Άλλα πήραν ένα σκούρο χρώμα, που ερχόταν σε χτυπήτη με τον καρπό. Κι' από τότε εξακολούθησαν να σκουραίνουν!»

«Ο δυστυχισμένος ο Χάρριμαν πήγαινε να τρελαθώ από την απελπισία του. Επισκέφθηκε όλους τους γιατρούς του Σοφφοκ κι' ήρθε και σε μένα. Άλλα κάναμε μαζί με τον βοηθό μου, για να ξαναπαύσουν τα χέρια του το κανονικό τους χρώμα. Όσο για τα αίτια αυτού του μαυρίσματος, υποπτευόμαστε

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΧΕΡΙΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ δύναμη, που υπάρχει στον κόσμο, είναι η υποβολή, άρχισε ο γιατρός Στίκ. Όλες μας οι πράξεις, καλές ή κακές, οφείλονται σε κάποια υποβολή. Τις πιο πολλές φορές δεν την καταλαβαίνουμε. Άλλα κι' όταν τυχαία να την καταλαβαίνουμε, μας είναι αδύνατο να λυτρωθούμε απ' αυτήν. Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, δεν επιδρά μόνον στο ήθικόν μας. Έχει και φυσιολογική επίδραση. Ξέρω, ότι κάποτε η υποβολή άλλαξε το χρώμα των χεριών ενός ανθρώπου.

— Τα έκαμα, να πούμε, από άσπρα μαύρα; ρώτησε ο σέρ "Αρθούρ Μέγκ, ειρωνικά.

— Περιπου! — Είπατε όλοι αυτό, είτε ο σέρ "Αρθούρ. Αφηγήθηκε μας την ιστορία σας ή καλύτερα το παραμύθι σας.

— Την ιστορία μου, έπαινε ο γιατρός Στίκ. Γιατί πρόκειται να σας αφηγηθώ μια αληθινή ιστορία. Όλες οι λεπτομέρειες της αναφέρονται στις εφημερίδες της εποχής.

«Η ιστορία μου αυτή αρχίζει κι' ένα έρωτικό ειδύλλιο. Ο Τζών Χάρριμαν αγαπούσε τη Μάμπελ Στρούμ. Κι' η Μάμπελ Στρούμ αγαπούσε το Τζών Χάρριμαν. Άλλ' ήταν κι' οι δυο φτωχοί. Ο γάμος τους φαινόταν αδύνατος.

«Ο Τζών Χάρριμαν είχε μια θεοσίδα στην Τράπεζα του Σοφφοκ. Άλλ' ο μισθός του ήταν τόσο μικρός, που μόλις τα κάταφερε να ζή μόνος του.

«Κάποτε, όμως, του παρουσιάστηκε η ευκαιρία να βάλει στο χέρι εξακόσιες λίρες. Και δε δίστασε. Τις έκλεψε, φυσικά, από την Τράπεζα. Γι' αυτή την κλοπή οι ύποπτοι έπεσαν σε τρεις άλλους υπαλλήλους. Άλλ' εύτυχως κατάφεραν κι' οι τρεις ν' αποδείξουν πως ήταν αθώοι. Μόνο το Χάρριμαν δεν τον υποπτεύθηκε κανείς.

«Το στέγιο του ήταν απλό. Θ' άφηνε να περάσει κάποιος χείρα. Ύστερα θα παντρευόταν με τη Μάμπελ και θα έμεναν μαζί για τη ζωή.

«Αφού βάζανε πρώτα την παραίτησή του στην Τράπεζα. Με τις εξακόσιες λίρες θα έμεναν, στο μέρος που θα διάλεγαν για να εγκατασταθούν, μια καινούρια ζωή και κανείς δε θα υποπτευόταν το παραμικρό.

«Άλλα το στέγιο αυτό ναυάγησε έπειτα από ένα άνεμο της Μάμπελ. Ένα πρωί, η νέα είχε στον αγαπημένο της:

— Είδα ένα τρομερό όνειρο άποψε, Τζών. Ονειρεύτηκα πως είχες μαύρα χέρια!

— Μαύρα σαν κάρβουνα; άστεύθηκε ο Χάρριμαν.

— Μη με κοροιδεύεις, Τζών, άπάντησε η νέα.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΥΠΝΟΒΑΣΙΑΣ

Τραγικές περιπτώσεις ύπνοβάτων

Η Ημέρα που ο Αυστριακός φυσιολόγος Όττο Λόδελ ανακάλυψε ότι ήταν ύπνοβάτης, κάθε άλλο παρά θα μπορούσε να φαντασθεί πως, έπειτα από μερικά χρόνια, χάρις σ' αυτή την ιδιότητά του, θα παίρνει το βραβείο Νόμπελ για την Ιατρική... Αυτό έγινε το 1921. Ο Λόδελ βρισκόταν τότε στο Γκράτς. Μια νύχτα λοιπόν, σηκώθηκε από το κρεβάτι του, σε κατάσταση ύπνοβασίας, πήγε στο γραφείο του, πήρε την πένα του, γέμισε κάμποσα χαρτιά κι' έπειτα ξαναγύρισε στο δωμάτιό του και ξανακοιμήθηκε. Το άλλο πρωί, διάβασε καταπληκτικές αυτές που είχε γράψει. Επρόκειτο για μια καινούργια επαναστατική θεωρία, σχετική με τη λειτουργία του συμπαθητικού και παρασυμπαθητικού συστήματος.

Ο Λόδελ δε θέλησε να την πιστέψει. Άλλ' όταν έκαμε τα πειράματα που είχε σημειώσει στο χαρτί, βεβαιώθηκε ότι η θεωρία του ήταν σωστή και την ανακάλυψε στις επιστημονικές εταιρίες. Δεκαπέντε χρόνια αργότερα, το 1936, έπαιρνε το βραβείο Νόμπελ γι' αυτή την ανακάλυψή του.

Η περίπτωση του Λόδελ δεν είναι, άλλωστε, μοναδική. Τα Ιατρικά χρονικά αναφέρουν και αναριθμητές άλλες. Η πιο δραματική απ' όλες είναι ενός Αμερικανού από το Άρκανσας. Μια νύχτα του 1946, σηκώθηκε από το κρεβάτι του και σκότωσε την κορούλα του, ηλικίας 4 χρόνων, χτυπώντας την στο κεφάλι με το χερούλι της ηλεκτρικής σκούπας. Έπειτα ξανάπεσε στο κρεβάτι του και ξανακοιμήθηκε. Όταν ξύπνησε την άλλη μέρα, θυμόταν πως είχε ιδη στον ύπνο του ότι κάποιος είχε μπη στο δωμάτιό του από το παράθυρο κι' ότι προσπαθούσε να τον σκοτώσει. Για να γλυτώσει, τον χτύπησε με την ηλεκτρική σκούπα... Άλλ' αντί για τον ανύπαρκτο δολοφόνο, σκότωσε την κορούλα του.

Όχι λιγότερο τραγική ήταν η περίπτωση του Γάλλου Μαρσέλ Ανρύ, που είχε υποπτευθεί πολλά χρόνια ως διοικητικός υπάλληλος στις άποικίες. Εκεί είχε αποκτήσει τη συνήθεια να πίνει, και το πάθος του τον είχε κάνει νευρασθενικό. Μέρα του γινόταν μια τρομερή πάλη. Το υποσυνείδητό του τον έπρωχνε στην αυτοκτονία, παριστάνοντάς του ότι είχε καταστρέψει άσποκα τη ζωή του. Το συνειδητό του, όμως, του έλεγε ότι έπρεπε να ζήσει.

Αυτή η πάλη εκδηλώθηκε με τρόπο τραγικό, όταν αργότερα ξαναγύρισε στη Γαλλία. Μια νύχτα, ξύπνησε μουσικισμένος από ιδρώτα. Είχε ιδη στον ύπνο του ότι ήταν κρεμασμένος από ένα δέντρο του κήπου. Η εικόνα αυτή ήταν τόσο ζωηρή μέσα στο μυαλό του, που αποφάσισε να κατέβη στον κήπο. Άλλ' ε-που αποφάσισε να κατέβη στον κήπο, Φορέσε λειψή η μία από τις παντούφλες του. Φορέσε τότε τα παντούφλα του και κατέβη τις σκάλες. Όταν έφτασε στον κήπο, είδε τη χαμένη του. Από ένα κλαδί αυτού του δέντρου κρεμόταν ένα σχοινί κι' ένα βρόχο στην άκρη...

Ο Ανρύ γύρισε τρομαγμένος στο δωμάτιό του και κατάρθηκε στον καθρέφτη. Είθε τότε ένα μαυριδερό ζωνάρι στο λαιμό του. Τι είχε συμβεί; Ο Ανρύ είχε κατέβη προηγουμένως σε κατάσταση ύπνοβασίας στον κήπο, είχε δεσέσει ένα σχοινί στα κλαδιά ενός δέντρου κι' είχε περάσει το βρόχο στο λαιμό του. Άλλα το συνειδητό του δεν αφύπνιζε κανένα.

«Αρχισε τότε ν' αγωνίζεται άπεγνωσμένα για να ξεφύγει από τη θηλιά κι' από το κάταφερε, γιατί, εύτυχως γι' αυτόν, το κλαδί όπου είχε δεσέσει το σχοινί ήταν χαμηλό και τα πόδια του αγγίζαν σχεδόν το έδαφος. Έφυγε κατόπι προμαγμένος και στη βιασύνη του έξελασε εκεί τη μία από τις παντούφλες του. Αυτό που είχε κάνει σε κατάσταση ύπνοβασίας, το ξαναείδε ύστερα στον ύπνο του, με τη μορφή ενός εφιαλτικού όνειρου.

Να και μια άλλη περίεργη περίπτωση. Κάποιος μοναχός ενός μοναστηριού Βενεδικτινών ήταν ύπνοβάτης. Μια νύχτα, μπηκε στο κελλί του ηγουμένου. Έδωσε ένα μαχαίρι κάτω από τα πόδια του και τόχασε τρεις φορές μέσα στα σκεπάσματα. Έπειτα έφυγε... Είπαμε στα σκεπάσματα, γιατί, εύτυχως, ο ηγούμενος δεν είχε πλαγιάσει ακόμη, αλλά διάβαζε στο φως ενός κεριοῦ, σέ μια γυναίκα του κελλιού. Την άλλη μέρα, φώναξε τον ύπνοβάτη μοναχό και τον ρώτησε:

— Τι όνειρο είδες χτες το βράδυ;

— Ο μοναχός έγινε κατακίτρινος κι' άπάντησε με κόπο:

— Είδα πως είχατε σκοτώσει τη μητέρα μου και πως η ματωμένη σκιά της μου ζητούσε εκδίκησι!

Έπειτα απ' αυτό το όνειρο, σηκώθηκε, χωρίς, όμως, να ξυπνήσει, πήρε ένα μαχαίρι από την κουζίνα κι' έτρεξε στο κελλί του ηγουμένου, που θα τον σκότωνε σίγουρα αν τον εύρισκε στο κρεβάτι του.

ΣΑΜΟΥΕΛ ΜΠΕΝΣΟΝ

Ο πασίγνωστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο άροσκόπιο, που θα σας βοηθήσει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, έκμεταλλεύόμενοι τις ευκαιρίες και αποφεύγοντας τους κινδύνους που σας απειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

16 - 22 ΙΟΥΛΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Απαιτείται μεγάλη προσοχή κατά τις πληρωμές και συναλλαγές. ★ Μη καταστρώνετε σχέδια, των οποίων η πραγματοποίηση φαίνεται ελάχιστα πιθανή. ★ Παρουσιάζονται άνωμαλίες.

★ Απρόβλεπτη μετακίνηση, που θα άφελση πολύ την εργασία σας. ★ Μη βασιστείτε παύλ στις υποσχέσεις που σας δίνουν. ★ Αποφύγετε κάθε σπατάλη. Θ' αντιμετώπισετε οικονομικές δυσχέρειες.

★ Όλες σας οι ενέργειες να γίνουν με φρόνησι και κάποια δόσι διπλωματίας. ★ Αποφύγετε τις θιαστικές αποφάσεις και μη πιστέψετε πληροφορίες πριν τις εξακριβώσετε.

★ Η Πανσέληνος αιάνει τη δραστηριότητα και εύνοει την πραγματοποίηση νέων σχεδίων. ★ Σας επιφυλάσσει επίσης ευχάριστες εκπλήξεις στον επαγγελματικό και οικονομικό τομέα.

★ Οι εργαζόμενοι σε γραφείο κινδυνεύουν να έχουν προσιθές με τους συναδέλφους τους και με τους προϊσταμένους. ★ Μάθετε να έλίσσαστε έτσι ώστε να μη δημιουργήτε δυσάρεστες.

★ Η Πανσέληνος σας βοηθεί να πάρετε μια σημαντική για το μέλλον σας απόφασι. ★ Απαιτείται φρόνησι, γιατί θ' αντιμετώπισετε απρόβλεπτες δυσχέρειες και άναποδιές. ★ Μη φλυαρήτε.

★ Έσπευσμένες αποφάσεις θα δημιουργήσουν έγνοιες και θα φέρουν κανένα άπολύτως αποτέλεσμα. ★ Έχετε υπ' όψη σας ότι η εργασία άπαιτεί επίσης χάρη, γούστο και έδαισθησι.

★ Η Πανσέληνος σας κάνει ακόμα πιο άτακτο από συνήθως και δημιουργεί στην εργασία μια χαώδη κατάστασι. ★ Έχετε πολλές ιδέες και δεν έχετε ποιά να διαλέξετε.

★ Κίνδυνος ρήξεως με προϊσταμένους. ★ Μη διατάσσει να ακολουθήσετε ένα καινούργιο όρδο, αν σας παρουσιάσει η ευκαιρία. ★ Προσέξτε, η ματαιοδοξία θα σας ζημιώσει επαγγελματικά.

★ Μην παρασυρθείτε σε μεγαλεπήβολα, πολυμάρη και έξαιρετικά ριψοκίνδυνα σχέδια. ★ Αποφύγετε επίσης κάθε περιττή κόπωση, γιατί η εργασία θα επηρεαστεί από χαλάρωσι έντάσεως.

★ Κάμια σημαντική αλλαγή κατά την περίοδο αυτή και στο προσεχές μέλλον. Έχετε πολλές καλές ιδέες, αλλά δεν βέτετε καμιά σ' έφαρμογή. ★ Απροσδόκητες δυσχέρειες οικονομικής φύσεως.

★ Η Πανσέληνος θρίσκειται στην άρχη μιας περιόδου, που είναι γεμάτη εκπλήξεις, ευχάριστες και δυσάρεστες. ★ Την Τρίτη 22 ένοια της τύχης, που έεπρέπει να χάσετε.

ΚΡΙΟΣ: 20 Μαρτίου - 20 'Απριλίου

★ Κατά τη διάρκεια μιας έξαιρετικής συναγήςσεως θα σας δοθούν έξαιρετικά ευχάριστες υποσχέσεις. ★ Η Πανσέληνος προκαλεί μια σημαντική αύξηση του έρωτισμού και ταραίζει τη λογική.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 'Απριλίου - 21 Μαΐου

★ Εκρήξεις ζήλειας, που φαίνονται άπολύτως δικαιολογημένες. Προσέξτε όμως γιατί τα όργισμένα λόγια σας πληγώνουν άγαπημένο πρόσωπο και το άπομακρύνουν άκόμα περισσότερο.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 'Ιουνίου

★ Η Πανσέληνος εύνοει ένα καινούργιο αισθηματικό δεσμό, ιδίως αν το έτερσφύλο πρόσωπο άνήκει στο Ζυγό. ★ Μια τρυφερή συνάντησι θα σας άφήσει έξαιρετικά ευχάριστες άναμνήσεις.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 'Ιουνίου - 23 'Ιουλίου

★ Με λίγη καλωσύνη και άρκετη ύπομονη θα δημιουργήσετε ένα σταθερό δεσμό με πρόσωπο από Σκορπιού, ή ένα δεσμό γεμάτο στοργή και τρυφερότητα με πρόσωπο των 'Ιχθύων.

ΛΕΩΝ: 24 'Ιουλίου - 23 Αυγούστου

★ Οι φιλικές σχέσεις θα παίξουν κατά την περίοδο αυτή ένα σημαντικό ρόλο. ★ Προκειμένου να πάρετε σθεασή απόφασι τα προαισθήματα θα σας καθοδηγήσουν. ★ Αύξηση της γοητείας.

ΠΑΡΒΕΝΟΣ: 24 Αυγούστου - 23 Σεπτεμβρίου

★ Φιλικό πρόσωπο θα σας προσφέρει πολύτιμη βοήθεια και θα σας συγκινήσει με την ελκυστικότητά του. ★ Οι αισθηματικές σχέσεις περνάει κρίσιμη καμπή. ★ Τάσι για μελαγχολία.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 'Οκτωβρίου

★ Ευχάριστες θραυτές νύκτες σε αγαπημένο πρόσωπο ή σε καλή συντροφιά. ★ Τα προαισθήματα θα σας βοηθήσουν να έρθετε το δρόμο της εύτυχίας. ★ Άρνια με πρόσωπο του Λέοντος.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 'Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου

★ Μόνο πρόσωπο του Αιγόκερω άπορεί να έξασφαλίσει ένα ιδανικό έρωτα. ★ Γενικά τα άστρα δημιουργούν μια έξαιρετικά εύνοια για τον έρωτα άτμόσφαιρα. ★ Τάσι για άπιστία.

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου

★ Ξέρετε να σέβαστε την έλευθερία του προσώπου, που αγαπάτε, και αυτό σας κάνει να αγαπάτε πιο κερδοσίμως. ★ Σε περίπτωση νέας γνωριμίας, μετριάστε τον ένδοξο έρωτα σας.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 'Ιανουαρίου

★ Η Πανσέληνος σας βοηθεί ν' άνοίξετε τα μάτια και να όπτε τους κινδύνους, που άπειλούν την αισθηματική ή συζυγική σας εύτυχια. ★ Άνδρες και γυναίκες γίνονται πιο αισθηματικοί.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 'Ιανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου

★ Θα άνακαλύψετε ένα κάποιο πρόσωπο σάς άγαπά από καρδιά με διατίσει να έκδηλώσει. ★ Θα πάρετε μια άποφασι, που θα φέρη άκόμα πιο κοντά σας αγαπημένο πρόσωπο.

ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου

★ Πολλές και εύκολες κατακτήσεις σας θάζουν μπροστά σε δίλημμα. Προσοχή στην έκλογή, για να μη δοκιμάσετε δυσάρεστες εκπλήξεις. ★ Η καρδιά φαίνεται διαρκώς άνικανοποίητη.

Προσέξτε το κυκλοφορικό σύστημα και έπισκεφθείτε το γιατρό σας στην παραιμική ένδχλησι της καρδιάς. ★ Αποφύγετε να οδηγήσετε αυτοκίνητο κατά το Σάββατοκύριακο. ★ Τυχρό το 4.

★ Η Πανσέληνος αύάνει τη νευρική σας και σας κάνει πιο εύερέθιστο από συνήθως. ★ Η ύγεια δεν έμπνεί καμιά άνησυχία, πρέπει όμως να προσέξετε τα νεφρά σας. ★ Τυχρό το 6.

★ Διαταραχές του πεπτικού συστήματος στους άνδρες και του ούροποιογεννητικού στις γυναίκες. ★ Αποφύγετε τη μοναξιά, που αύάνει την άπαισιοδοξία και μη χάνετε εύκαιρία διασκεδάσεως.

★ Διευκολύνει την υπερκόπωση και πρόπαντός κάθε περιττή κόπωση των ματιών σας. Πάρτε να διαβάσετε στο κρεβάτι και συμδουλευθείτε έναν οφθαλμίατρο. ★ Πετράδι σας το ρουμίνι.

★ Αποφύγετε κατά τις ημέρες αυτές τα ταξίδια και προσέξτε πολύ αν εργαζοστε κοντά σε φωτιά. ★ Οι ένδχλησεις οφείλονται μάλλον σε υπερκόπωση ή νευρική υπερένταση.

★ Δέν πρέπει να παραλείνετε την εργασία εις όρος των ώρων άναπαύσεως και ιδίως του ύπνου. ★ Με τη διαίτα, που κάνετε για ν' άδυνατίσετε, θα έλάψετε όπωσδήποτε την ύγεια σας.

★ Υπερβολική νευρικήτης διόχνει την εύθυμία και σας κάνει άγνώριστο. ★ Οι γυναίκες πρέπει ν' άποφύγουν κάθε είδους κατασχρήσεις, σε περίπτωση δε άνωμαλίων να έπισκεφθούν το γιατρό.

★ Προσέξτε το φαγητό σας για ν' άποφύγετε ένα κίνδυνο τροφικής δηλητηρίασεως. ★ Στις γυναίκες, οι ώσθητες άποτελούν το εύπαθέστερο σημείο του οργανισμού. ★ Πετράδι σας ο αμύστις.

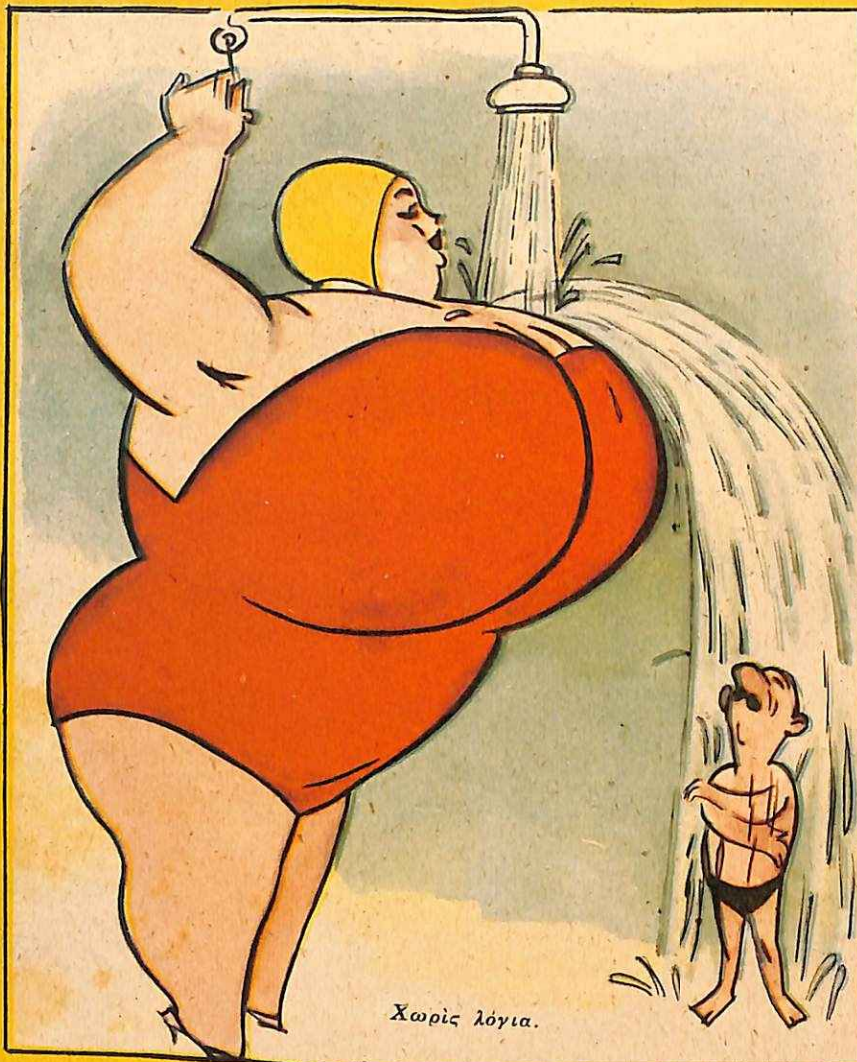
★ Καμιά σθεασή διαταραχή, υπό τον όρο ν' άποφύγετε άτι κουράσει το σπκότι σας. ★ Η ύγεια σας άπαιτεί ν' αύξήσετε όσο το δυνατόν την παραμονή στον καθαρό άέρα μιας έδωχης.

★ Κανένα σθεασή διαταραχή, υπό τον όρο ν' άποφύγετε άτι κουράσει το σπκότι σας. ★ Η ύγεια σας άπαιτεί ν' αύξήσετε όσο το δυνατόν την παραμονή στον καθαρό άέρα μιας έδωχης.

★ Υπάρχει κίνδυνος να πέσετε. Προσοχή να ν' άποφύγετε, γιατί οι συνέπειές του θα είναι πολύ δυσάρεστες. ★ Ο οργανισμός σας θα παρουσιάσει άλλεργικές άντιδράσεις. ★ Τυχρό το 8.

★ Η ύγεια σας επιτρέπει ν' άναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα, άποφύγετε πάντως να κάνετε κατασχρήσι. ★ Έχετε συμφέρον να κάνετε πορεία με εύθυμο πρόσωπο. ★ Χρώμα σας το πράσινο.

★ Μην άφήσετε την άποτυχία μιας προσπάθειας να σας σπρώξει στην άπαισιοδοξία. ★ Έχετε άνάγκη από κέφι, γιατί οι ψυχικές διατάσεις επηρεάζουν σημαντικά την ύγεια. ★ Τυχρό το 9.

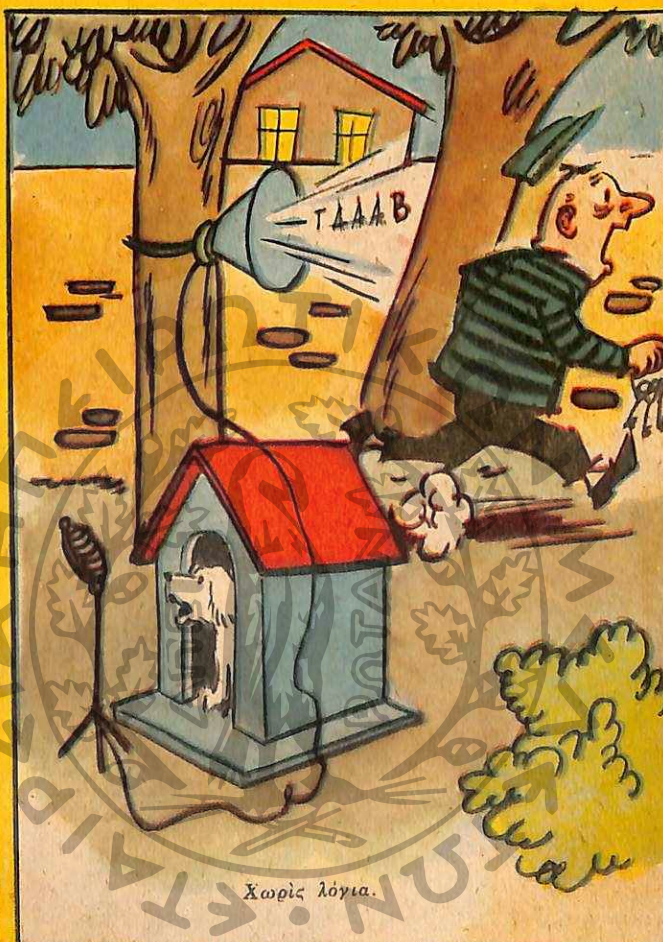
Χωρίς λόγια.

— Γή!... Γή!...
— Νερό!... Νερό!...

Ζωγράφος τοῦ βυθοῦ

Χωρίς λόγια.